„Palpitant și original, trist și verosimil. Ca romanul *Infanteria stelară*, dar fără filozofări.“

CORY DOCTOROW

JOHN SCALZI

POVESTEA LUI ZOË

Al patrulea volum din seria Războiul Bătrânilor

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

John Scalzi s-a născut pe 10 mai 1969 în California. A studiat la Universitatea din Chicago, printre profesorii săi numărându-se celebrul scriitor Saul Bellow. A fost redactor-șef al publicației *Chicago Maroon* și a scris cronici de film și editoriale umoristice. Ulterior, a devenit editor la *America Online* și s-a mutat la Sterling, Virginia, împreună cu soția. Din 1998 își dedică tot timpul literaturii.

În ianuarie 2005 a debutat cu romanul *Războiul bătrânilor,* care avea să fie primul din cea mai cunoscută și cea mai apreciată serie a sa, dintre care mai multe romane au fost nominalizate la Premiul Hugo. În 2006 au apărut volumul *The Ghost Brigades (Brigăzile fantomă – Nemira, 2016)*, continuarea romanului *Războiul bătrânilor,* precum și *Android's Dream.* În același an, autorul a fost recompensat cu John W. Campbell Award for Best New Writer. Un an mai târziu a apărut romanul *The Last Colony,* al treilea din seria *Războiul bătrânilor,* urmat de *Zoë's Tale (Povestea lui Zoë – Nemira, 2018)* în 2008. Din aceeași serie fac parte și volumele *After the Coup* (2008), *The Human Division* (2013) și *The End of All Things* (2015). Printre alte distincții, autorul a câștigat Premiul Hugo pentru cel mai bun roman în 2013 pentru *The Red Shirts.* În 2008 a primit Premiul Hugo Award for Best Fan Writer pentru blogul său. A publicat și lucrări de nonficțiune și a scris articole pe teme din multiple domenii: finanțe, jocuri video, filme, astronomie, literatură.

În 2010 a fost ales președinte al Science Fiction and Fantasy Writers of America, uniune pe care a condus-o până în 2013.

JOHN SCALZI

POVESTEA LUI ZOË

Traducere din limba engleză
CRISTINA GHIDOVEANU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCALZI, JOHN
Povestea lui Zoë / John Scalzi; trad.: Cristina Ghidoveanu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2018
ISBN print: 978-606-43-0060-7
ISBN epub: 978-606-43-0310-3
ISBN mobi: 978-606-43-0311-0

I. Ghidoveanu, Cristina (trad.)

821.111

John Scalzi
ZOË'S TALE
Copyright © 2018 by John Scalzi
All rights reserved.

© Nemira, 2018
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor
Prolog
Partea I

- Unu
- Doi
- Trei
- Patru
- Cinci
- Șase
- Șapte
- Opt
- Nouă
- Zece
- Unsprezece

Partea a II-a

- Doisprezece
- Treisprezece
- Paisprezece
- Cincisprezece
- Șaisprezece
- Șaptesprezece
- Optsprezece
- Nouăsprezece

Partea a III-a

- Douăzeci
- Douăzeci și unu
- Douăzeci și doi

Douăzeci și trei
Douăzeci și patru
Douăzeci și cinci

Mulțumiri

Pentru Karen Meisner și Anne KG Murphy,
dar în special pentru Athena.

Prolog

Am ridicat PDA-ul tăticului meu și am numărat secundele împreună cu ceilalți două mii de oameni din încăpere.

– Cinci! Patru! Trei! Doi! Unu!

Și apoi nu s-a auzit niciun zgomot, pentru că atenția tuturor – și vreau să spun *a tuturor* – era acaparată de monitoarele împrăștiate prin spațiul comun de pe *Magellan*. Ecranele, care arătaseră ceruri înstelate, erau goale și negre și toată lumea își ținea răsuflarea, așteptând ceea ce avea să urmeze.

A apărut o lume, verde și albastră.

Și toți *ne-am ieșit din minți.*

Pentru că era lumea *noastră*. Era Roanoke, noua noastră casă. Aveam să fim primii oameni care să aterizeze acolo, primii care să se stabilească pe ea, primii care să-și ducă viața acolo. Am sărbătorit vederea ei pentru prima oară, noi, cei două mii de coloniști de pe Roanoke, înghesuiți cu toții în spațiul comun, îmbrățișându-ne, sărutându-ne și cântând *Auld Lang Syne* pentru că, ei bine, ce altceva să cânți când ajungi pe o lume nouă? O lume nouă: începuturi noi, un an nou, o viață nouă. Totul nou. Am îmbrățișat-o pe prietena mea cea mai bună, Gretchen, am strigat în microfonul pe care-l folosisem ca să număr secundele și am țopăit cu toții ca niște idioți.

Când ne-am oprit din țopăit, am auzit o șoaptă în ureche.

– E atât de frumos! a spus Enzo.

M-am întors să mă uit la el, la băiatul ăsta minunat, atât de frumos, pe care mă gândeam serios să-l fac prietenul meu. Era o combinație perfectă: destul de drăguț ca să-ți facă inima să bată mai tare și, după cât se părea, neavând nici cea mai vagă idee despre

asta, pentru că își petrecuse ultima săptămână încercând să mă farmece cu ajutorul *cuvintelor*, nici mai mult, nici mai puțin. Cuvinte! Ca și cum n-ar fi citit manualul adolescentului despre cum să fii complet incoerent în preajma fetelor.

Am apreciat efortul. Și am apreciat faptul că, atunci când își șoptea cuvintele, se uita la mine, și nu la planetă. Am aruncat o privire spre părinții mei, aflați cam la șase metri distanță: se sărutau ca să sărbătorească sosirea. Părea o idee bună. Am întins mâna spre ceafa lui Enzo ca să-l trag spre mine și mi-am lipit buzele pe buzele lui. Primul nostru sărut. Lume nouă, viață nouă, prieten nou...

Ce să spun... M-am lăsat prinsă în febra clipei.

Enzo nu s-a plâns.

– „O, lume nouă, frumoasă ești, cu-asemenea făpturi!“, a declamat el, după ce l-am lăsat să răsufle din nou.

I-am zâmbit, ținându-l de gât.

– Ai păstrat-o pentru ocazia asta, am constatat.

– Poate, a recunoscut el. Voiam să fie plăcut când ne sărutăm prima oară.

Poftim! Cei mai mulți băieți de șaisprezece ani ar fi folosit un sărut drept pretext ca să facă pasul următor: pipăiala pe sâni. El îl folosea drept scuză pentru a recita din Shakespeare. O fată putea să nimerească peste ceva mai rău de-atât.

– Ești adorabil! i-am zis, l-am sărutat din nou, apoi l-am împins în joacă și m-am repezit la părinții mei, întrerupându-le giugiuleala și solicitându-le atenția. Ei doi erau conducătorii coloniei și, cât de curând, abia dacă aveau să mai aibă timp să respire. Era o idee bună să colecționez câteva clipe plăcute în compania lor, cât mai puteam. Ne-am îmbrățișat, am râs, apoi Gretchen m-a tras din nou spre ea.

– Uite ce am eu! a exclamat, vârându-mi PDA-ul în față.

Arăta o videocaptură cu mine și cu Enzo, sărutându-ne.

– Mică *făptură* malefică, am comentat.

– E uluitor! spuse Gretchen. Parcă ai încerca să-i înghiți toată *fața*.

– Încetează! am zis.

– Vezi? Uită-te!

Gretchen apăsă pe un buton, iar videocaptura rulă cu încetinitorul.

– Chiar aici. Îl *sfârteci*. Ca și cum buzele lui ar fi făcute din *ciocolată*.

Încercam din răsputeri să nu râd, pentru că avea dreptate, la drept

vorbind.

– Obrăznicătură! am exclamat. Dă-mi asta!

I-am smuls PDA-ul cu o mână, am șters fișierul și i l-am dat înapoi.

– Ia-l. Mulțumesc.

– O, nu! a vorbit Gretchen încetișor, luând PDA-ul.

– Ai învățat lecția despre încălcarea intimității?

– O, da, a zis Gretchen.

– Bine, am replicat. Desigur, ai trimis-o deja mai departe tuturor celor pe care-i cunoaștem înainte să mi-o arăți mie, nu-i așa?

– Poate, a răspuns Gretchen, ducându-și mâna la gură și făcând ochii mari.

– Împielițato! am comentat, nu fără un dram de admirație.

– Mulțumesc, a replicat Gretchen, cu o reverență.

– Adu-ți aminte doar că știu unde locuiești, am continuat.

– Pentru tot restul vieții, a zis Gretchen și apoi am scos niște țipete stânjenitor de tipice pentru fete și ne-am îmbrățișat din nou.

Să trăiești tot restul vieții alături de aceiași două mii de oameni risca să fie al naibii de plictisitor, dar nu cu Gretchen prin preajmă.

Ne-am desprins din brațe și apoi m-am uitat în jur să văd cu cine altcineva mai voiam să sărbătoresc. Enzo zăbovea în fundal, dar era destul de deștept ca să știe c-o să mă-ntorc la el. M-am uitat în partea cealaltă și am văzut-o pe Savitri Guntupalli, asistenta părinților mei, sfătuindu-se foarte serios cu tăticul. Savitri: era deșteaptă și capabilă și putea al naibii de hazlie, dar era obsedată de muncă. M-am băgat între ea și tăticul și am cerut o îmbrățișare. Da, acum era vorba numai despre îmbrățișări. Dar aveam o scuză foarte bună: o singură dată ai ocazia să vezi pentru prima oară noua ta lume!

– Zoë, pot să-mi recapăt PDA-ul? m-a întrebat tata.

Luasem PDA-ul lui pentru că își marcase momentul exact în care *Magellan* urma să facă saltul din sistemul Phoenix către Roanoke și-l folosisem ca să cronometrez ultimele câteva minute înainte de salt. Aveam propriul meu PDA, desigur; îl țineam în buzunar. Fără îndoială, videocaptura cu mine giugiulindu-l pe Enzo mă aștepta în căsuța poștală, așa cum se afla în căsuțele poștale ale tuturor prietenilor noștri. Mi-am notat în minte să pun la cale răzbunarea pe Gretchen. Dulce, nemiloasă răzbunare. Implicând și martori. Și animale de la fermă. Dar deocamdată i-am înapoiat PDA-ul lui tata, i-am dat un pupic pe obraz și mi-am croit drum înapoi spre Enzo.

– Așa... a glăsuit Enzo, zâmbind.

Doamne, era fermecător chiar și când era monosilabic. Partea rațională a creierului meu îmi ținea predici despre felul în care zăpăceala de îndrăgostit face totul să pară mai bun decât este; partea irațională (însumând cea mai mare parte din mine) îi replica părții raționale să mă mai slăbească bine-mersi.

– Așa, am răspuns, nici pe departe la fel de fermecător, dar Enzo nu a părut să observe.

– Vorbeam cu Magdy, a continuat el.

– Îhî...

– Magdy nu-i atât de rău, a protestat Enzo.

– Sigur, pentru anumite valori ale lui „nu atât de rău", care înseamnă *„rău"*.

– Mi-a spus că a vorbit cu unii din echipajul lui *Magellan*, a continuat Enzo, cu un oarecare efort (dar și cu farmec). I-au zis despre o sală de observație de la nivelul echipajului care e goală de obicei. Zicea că de acolo am putea avea o vedere grozavă la planetă.

Am aruncat o privire peste umărul lui Enzo, către locul unde Magdy vorbea însuflețit cu Gretchen (sau *în direcția* ei, în funcție de punctul de vedere).

– Nu cred că planeta e ceea ce speră el să vadă, am comentat.

Enzo se uită în spate.

– Poate că nu, a fost el de acord. Deși, ca să fiu drept cu Magdy, unii oameni nu încearcă prea mult să nu fie priviți.

Auzindu-i remarca, am ridicat o sprânceană, era adevărat, deși știam că lui Gretchen îi place mai mult decât orice altceva să flirteze.

– Și cum rămâne cu tine? am întrebat. *Tu* ce speri să vezi?

Enzo a zâmbit și a ridicat mâinile, dezarmant.

– Zoë, mi-a răspuns el, tocmai am reușit să te *sărut*. Vreau să mă mai ocup de asta puțin înainte să trec la orice altceva.

– O, frumos spus! Replicile astea merg la toate fetele?

– Tu ești prima cu care le-am încercat. Așa că va trebui să-mi zici tu.

Am roșit de-a dreptul și l-am îmbrățișat.

– Până acum e bine, i-am răspuns.

– Bine. Și apoi, știi tu... Am văzut gărzile tale de corp. Nu cred că vreau să mă folosească la exercițiile de tras la țintă.

– Ce? am exclamat, prefăcându-mă șocată. Doar nu ți-e frică de Hickory și Dickory, nu-i așa? Nici măcar nu sunt aici.

De fapt, Enzo avea un motiv cât se poate de bun să fie total îngrozit de Hickory și Dickory, care erau deja oarecum bănuitori la adresa lui și l-ar fi rostogolit fără pic de remușcări afară, printr-o ecluză, dacă ar fi făcut ceva prostesc cu mine. Dar n-aveam de ce să-l las să afle asta încă. O regulă empirică bună: când ai început o relație de câteva minute, nu-ți speria de moarte noua captură.

Oricum, Hickory și Dickory se țineau departe de această sărbătoare. Erau conștienți de faptul că pe majoritatea oamenilor evenimentul îi emoționa.

– Mă gândeam de fapt la părinții tăi, a replicat Enzo. Deși par să lipsească și ei.

Enzo a făcut semn cu capul către locul unde John și Jane stătuseră în urmă cu câteva minute; acum niciunul dintre ei nu se mai afla acolo. Am văzut-o și pe Savitri ieșind din spațiul comun, ca și cum dintr-odată ar fi trebuit să plece undeva.

– Mă întreb unde s-au dus, am spus, mai mult pentru mine.

– Sunt conducătorii coloniei. Poate acum trebuie să se apuce de treabă.

– Poate, am încuviințat.

Era neobișnuit atât pentru John, cât și pentru Jane să dispară fără să-mi zică unde se duc; era doar un gest obișnuit de politețe. Am respins impulsul de a le da un mesaj pe PDA.

– Așadar, sala de observații, a revenit Enzo la subiectul inițial. Vrei să vedem cum e?

– E pe puntea echipajului. Crezi că am putea avea necazuri?

– Poate, am răspuns. Dar ce pot să ne facă? Să ne arunce peste bord? În cel mai rău caz, o să ne spună doar s-o ștergem de-acolo. Și până atunci o să avem parte de o priveliște teribilă.

– În regulă. Dar, dacă Magdy își scoate toate tentaculele, plec. Sunt unele lucruri pe care nu vreau să le văd.

Enzo izbucni în râs.

– De acord cu tine, a replicat el, iar eu m-am ghemuit la pieptul lui.

Chestia asta cu noul prieten se dovedea chiar bună.

Am mai petrecut un timp sărbătorind cu prietenii și cu familiile lor. Apoi, după ce lucrurile s-au mai domolit, ne-am luat după Magdy și Gretchen de-a lungul navei *Magellan*, către sala de

observații a echipajului. Credeam că strecuratul în zona echipajului avea să fie o problemă; nu numai că a fost ușor, ci un membru al echipajului care ieșea pe o ușă a ținut-o deschisă pentru noi.

– Securitatea nu e o problemă prea mare aici, pe *Magellan*, a remarcat Gretchen către mine și Enzo, apoi a privit în jos la mâinile noastre împreunate și mi-a zâmbit.

Era un drac împielițat, sigur, dar era limpede că se bucura pentru mine.

Sala de observații era acolo unde fuseserăm anunțați că era, dar, din nefericire pentru planurile rușinoase ale lui Magdy, nu era goală, așa cum i se promisese; patru membri ai echipajului de pe *Magellan* stăteau la o masă, cufundați în discuție. I-am aruncat o privire lui Magdy, care parcă înghițise o furculiță. Mi s-a părut destul de amuzant bietul Magdy. Frustrarea îi stătea bine.

– Uite, a spus Enzo și, ținându-mă de mână, m-a condus la o fereastră uriașă de observație.

Roanoke umplea imaginea, minunat de verde, complet luminată de soarele ei aflat în spatele nostru, tăindu-ne răsuflarea și mai mult în realitate decât pe monitoare. Contează să vezi cu propriii tăi ochi.

Era cel mai frumos lucru pe care-l contemplasem vreodată. *Roanoke.* Lumea noastră.

– *Locul* greșit, abia am auzit din discuția de la masa din stânga mea.

M-am uitat pieziș într-acolo. Cei patru din echipajul de pe *Magellan* erau atât de prinși de conversație și atât de apropiați unul de altul, încât părea că trupurile lor se află mai curând pe masă decât pe scaune. Unul stătea cu spatele la mine, dar îi vedeam pe ceilalți trei: doi bărbați și o femeie. Aveau o expresie sumbră.

Am obiceiul de a trage cu urechea. Nu-i un obicei rău, dacă nu ești prins. Ca să nu fii prins trebuie să te uiți, se pare, în altă parte. Mi-am desprins mâna de a lui Enzo și am făcut un pas către fereastra sălii de observație. Asta m-a adus mai aproape de masă și, în același timp, l-a împiedicat pe Enzo să-mi șoptească nimicuri dulci la ureche. Eram tot cu ochii la Roanoke.

– Nu *greșești* pur și simplu, spunea unul dintre membrii echipajului. Iar *căpitanul* cu siguranță nu greșește. Ar putea pune *Magellan* pe orbită și în jurul unei pietricele, dacă ar vrea.

Cel cu spatele la mine a adăugat ceva în șoaptă și n-am putut auzi nimic.

– Asta-i o *porcărie!* a exclamat primul. Câte nave s-au rătăcit cu adevărat în ultimii douăzeci de ani? În ultimii cincizeci? Nimeni nu se mai *rătăcește*.

– La ce te gândești?

Am tresărit, ceea ce-l făcu și pe Enzo să tresară.

– Scuză-mă, mi-a zis când m-am întors să-i arunc o privire exasperată.

Am dus un deget la buze ca să-i arăt că trebuie să tacă și apoi am făcut semn din ochi către masa aflată acum în spatele meu. Enzo s-a uitat și a văzut și el masa. *Ce e?* a mimat din buze. Am clătinat din cap ca să-i comunic că n-ar trebui să-mi mai distragă atenția. M-a privit ciudat. L-am luat din nou de mână ca să-i arăt că nu eram supărată pe el, apoi m-am concentrat din nou asupra mesei.

– ...calmul. Încă nu știm nimic, a rostit o altă voce, de data asta aparținând (cred) femeii. Cine mai știe despre asta?

Încă un mormăit dinspre cel cu spatele la mine.

– Bine. Trebuie să lăsăm lucrurile așa, a continuat ea. O să strâng șurubul în departamentul meu dacă aud ceva, dar va merge numai dacă o facem cu toții.

– Asta n-o să împiedice echipajul să vorbească, a intervenit un altul.

– Nu, dar o să încetinească zvonurile, ceea ce va fi de-ajuns până când o să știm ce s-a întâmplat cu adevărat, a replicat femeia.

Încă un mormăit.

– Ei bine, dacă e adevărat, avem probleme mai mari, nu-i așa? a întrebat femeia și toată încordarea pe care o simțea i s-a auzit limpede în voce.

M-am cutremurat un pic; Enzo a simțit efectul în mână și s-a uitat la mine îngrijorat. L-am îmbrățișat strâns. Însemna să pierd restul discuției, dar în acel moment asta-mi doream. Prioritățile se schimbă.

S-a auzit zgomotul scaunelor împinse în spate. M-am întors și am văzut cum membrii echipajului – erau de fapt ofițeri – se îndreptau deja spre ușă. M-am desprins de Enzo ca să-i atrag atenția celui mai apropiat de mine, cel care stătuse mai devreme cu spatele. L-am bătut pe umăr; el s-a întors și a părut foarte surprins să mă vadă.

– Cine ești? m-a întrebat.

– S-a întâmplat ceva cu *Magellan?*

Calea cea mai bună de a afla ceva este să nu te lași distras, de

exemplu, de întrebări legate de identitatea ta.

Bărbatul m-a privit de-a dreptul furios, având pe chip o expresie despre care citisem, dar pe care nu avusesem ocazia să o văd în realitate până acum.

– Ai tras cu urechea...

– S-a rătăcit nava? am întrebat. Știm unde ne aflăm? A pățit nava ceva?

Insul a făcut un pas în spate, de parcă întrebările mele l-ar fi lovit. Ar fi trebuit să fac eu un pas în față și să insist.

N-am făcut-o. El și-a recăpătat stăpânirea de sine și s-a uitat pe lângă mine la Enzo, Gretchen și Magdy, care se holbau cu toții la noi. Apoi și-a dat seama cine sunt și s-a îndreptat de spate.

– Voi, copii, n-aveți ce căuta aici. Ieșiți, sau pun securitatea navei să vă dea afară! Duceți-vă înapoi la familiile voastre!

S-a întors și a dat să plece. Am întins din nou mâna spre el.

– Domnule, stați puțin! am încercat.

Bărbatul nu m-a băgat în seamă și a ieșit din sală.

– Ce se petrece? m-a întrebat Magdy, din partea cealaltă a încăperii. Nu vreau să am necazuri că l-ați scos din sărite pe nu știu care membru al echipajului...

L-am săgetat cu privirea pe Magdy și m-am întors să mă uit iarăși pe fereastră. Roanoke atârna încă acolo, o sferă albastră și verde. Dintr-odată însă planeta nu-mi părea la fel de frumoasă. Dintr-odată, era necunoscută, amenințătoare...

Enzo și-a pus mâna pe umărul meu.

– Ce e, Zoë? m-a întrebat.

Mă uitam mai departe pe fereastră.

– Cred că ne-am rătăcit, am răspuns.

– De ce crezi asta? a insistat Gretchen.

Venise lângă mine.

– Despre ce vorbeau?

– N-am reușit să aud tot, am zis. Dar mi se părea că spuneau că nu suntem unde-ar trebui să fim.

Am arătat spre planetă.

– Asta nu-i Roanoke!

– E o nebunie! exclamă Magdy.

– Sigur că e o nebunie, am replicat. Asta nu înseamnă că n-ar putea să fie adevărat.

Mi-am scos PDA-ul din buzunar și am încercat să iau legătura cu tăticul. N-a răspuns. Am încercat să mă conectez cu mămica.

Niciun răspuns.

– Gretchen, am zis, vrei să încerci să-l chemi pe tatăl tău?

Tatăl lui Gretchen era în consiliul colonial în fruntea căruia se aflau părinții mei.

– Nu-mi răspunde, a spus ea după un minut.

– Asta nu înseamnă neapărat ceva rău, a vorbit Enzo. Tocmai am făcut saltul spre o planetă nouă. Poate că sunt ocupați cu asta.

– Poate că încă *sărbătoresc*, a adăugat Magdy.

Gretchen l-a plesnit în creștetul capului.

– Chiar *ești* copilăros, Magdy! a exclamat ea.

Magdy s-a scărpinat în cap și a tăcut. Seara asta nu mergea câtuși de puțin așa cum plănuise. Gretchen s-a întors spre mine.

– Ce crezi c-ar trebui să facem?

– Nu știu, i-am răspuns. Discutau despre cum să împiedice echipajul să vorbească. Asta înseamnă că unii s-ar putea să știe ce se petrece. N-o să treacă mult până când vestea o să ajungă la coloniști.

– A ajuns deja, a remarcat Enzo. *Și noi suntem* coloniști.

– Ar fi bine să spunem cuiva, a declarat Gretchen. Cel puțin părinții tăi și tatăl meu ar trebui să afle.

M-am uitat la PDA-ul ei.

– Cred că s-ar putea să știe deja, am zis.

– Ar trebui să ne convingem, a insistat ea.

Așa că am plecat din sala de observații și ne-am dus să ne căutăm părinții.

Nu i-am găsit; erau la ședința consiliului. I-am găsit pe Hickory și Dickory sau mai degrabă ei m-au găsit pe mine.

– Cred c-ar trebui să plec, a zis Enzo după ce ei l-au fixat cu privirea, fără să clipească un minut.

Nu era o atitudine menită să intimideze; ei nu clipeau deloc. I-am dat un pupic pe obraz. El și Magdy au plecat.

– Plec să trag cu urechea, s-a oferit Gretchen. Să văd ce spun oamenii.

– În ordine, am răspuns. Și eu.

Am ridicat PDA-ul.

– Anunță-mă dacă auzi ceva interesant.

Gretchen a plecat, iar eu m-am întors către Hickory și Dickory.

– Voi doi, am zis, ați fost în camera voastră mai devreme...

– Am venit să te căutăm, a răspuns Hickory.

El era cel care vorbea întotdeauna, dintre cei doi. Dickory putea și el să vorbească, dar când se întâmpla era întotdeauna o surpriză.

– De ce? am întrebat. Am fost în perfectă siguranță înainte. Am fost în perfectă siguranță de când am plecat de la stația Phoenix. *Magellan* e complet lipsit de amenințări. Singurul lucru la care-ați fost buni tot drumul ăsta a fost să-l speriați de moarte pe Enzo. De ce mă căutați acum?

– Lucrurile s-au schimbat, a răspuns Hickory.

– Ce vrei să spui? am întrebat, apoi însă PDA-ul meu a vibrat.

Era Gretchen.

– A mers repede, am remarcat.

– Tocmai am dat peste Mika, a început ea să turuie. N-o să-ți vină să *crezi* ce-a povestit despre ce i-a spus chiar acum fratelui ei cineva din echipaj.

Coloniștii adulți puteau să nu știe nimic sau să-și țină buzele lipite, dar fabrica de zvonuri a adolescenților de pe Roanoke lucra din plin. În următoarea oră iată ce-am „aflat“:

Că în timpul saltului spre Roanoke, *Magellan* s-a rătăcit prea aproape de o stea și a fost aruncată din galaxie.

Că exista o revoltă și că secundul îl înlocuise la comandă pe căpitanul Zane din cauza incompetenței.

Că însuși căpitanul Zane își împușcase secundul trădător chiar acolo, pe punte, și că spusese că avea să împuște pe oricine încerca să-l ajute.

Că sistemele computerizate căzuseră chiar înainte de salt și că nu se știa unde ne aflăm.

Că extratereștrii atacaseră nava și pluteau pe-afară, hotărând dacă să ne lichideze sau nu.

Că Roanoke era otrăvitoare pentru viața umană și că, dacă am ateriza acolo, am muri.

Că a existat o spărtură a nucleului în sala motoarelor, orice-ar însemna asta, și că *Magellan* era la un pas de a exploda.

Că ecoteroriștii spărseseră sistemul computerizat de pe *Magellan* și ne trimiseseră în altă direcție, ca să nu ruinăm încă o planetă.

Nu, stai, niște coloniști sălbatici deveniți pirați spărseseră computerul, iar acum plănuiau să fure proviziile coloniei noastre,

pentru că ale lor erau pe terminate.

Nu, stai, erau membrii rebeli ai echipajului care urma să ne fure proviziile și să ne abandoneze pe planetă.

Nu, stai, nu era echipajul hoț, pirații sălbatici sau ecoteroriștii, era doar un programator idiot, care încurcase codul și acum nu știa nimeni unde suntem.

Nu, stai, nu-i nimic în neregulă, e doar procedura standard de acțiune. Nu s-a-ntâmplat nimic rău, acum nu mai sâcâiți echipajul și lăsați-ne să *lucrăm*, la naiba!

Voiam să mă lămuresc într-o privință: știam că cea mai mare parte a vorbelor ăstora erau numai porcării și absurdități. Dar ceea ce se afla dedesubtul tuturor porcăriilor și absurdităților era la fel de important: confuzia și neliniștea se răspândiseră în rândul echipajului de pe *Magellan* și de la el către noi. Se mișcau rapid. Dădeau naștere la oricâte minciuni – nu ca să mintă, ci ca să încerce să priceapă ceva. Ceva ce se petrecea. Ceva ce n-ar fi trebuit să se petreacă.

În tot acest timp, niciun semn de la mămica sau de la tăticul, de la tatăl lui Gretchen sau de la oricine din consiliul coloniei, ai cărui membri fuseseră convocați pe neașteptate la o ședință.

Sala comună, mai înainte pustie după sărbătorirea lumii noi, se umplea din nou. De data asta oamenii nu sărbătoreau. Păreau nedumeriți, preocupați și încordați, iar unii dintre ei începuseră să arate furioși.

– Asta n-o să se termine cu bine, mi-a spus Gretchen când ne-am reîntâlnit.

– Ce mai faci? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

– Se întâmplă ceva, asta-i sigur. Toată lumea e la limită. Iar asta mă împinge și *pe mine* la limită.

– Nu face pe nebuna cu mine! am protestat. Atunci n-o să mai fie nimeni să mă oprească în momentul când o s-o iau razna.

– O, bine, de dragul *tău* am să mă calmez, a declarat Gretchen, dând ochii peste cap cu un gest teatral. Bine. Măcar acum nu mai trebuie să-l țin la distanță pe Magdy.

– Îmi place cum găsești partea bună în orice situație, am comentat.

– Mulțumesc, a replicat ea. Tu cum te simți?

– Sincer? am întrebat.

Ea a dat din cap.

– Sunt speriată ca naiba.

– Slavă Domnului! a exclamat ea. Nu sunt singura.

Și-a ridicat degetul mare și arătătorul și a indicat un spațiu minuscul între ele.

– În ultima jumătate de oră am fost uite atât de-aproape de a face pipi pe mine...

Am făcut un pas înapoi. Gretchen a izbucnit în râs.

Sistemul de comunicații al navei a pornit brusc.

– Aici căpitanul Zane! s-a auzit o voce de bărbat. Acesta este un mesaj general pentru pasageri și echipaj. Tot echipajul se va aduna în sălile de ședințe ale departamentului fiecăruia peste zece minute, 23:30, ora navei. Toți pasagerii se vor aduna în spațiul comun al pasagerilor peste zece minute, 23:30, ora navei. Pasageri, aceasta este o adunare obligatorie. Vi se vor adresa conducătorii coloniei.

Sistemul de comunicații a amuțit.

– Haide! i-am zis lui Gretchen și am arătat către platforma unde mai devreme, în cursul serii, noi două număram secundele până când aveam să ajungem la noua noastră lume. Ar trebui să ne găsim un loc bun.

– O să se aglomereze acolo, a încuviințat ea.

Am arătat către Hickory și Dickory.

– Ei vor fi cu noi. Știi cum le lasă toată lumea cât loc vor.

Gretchen a ridicat privirea la cei doi, dându-și seama că nici ea nu ținea prea tare la ei.

După câteva minute, membrii consiliului s-au revărsat înăuntru pe una dintre ușile laterale ale spațiului comun și și-au făcut loc spre platformă. Gretchen și cu mine stăteam în față, cu Hickory și Dickory în spatele nostru și cu cel puțin un metru jumătate distanță liberă în fiecare parte. Gărzile extraterestre își creează propria lor zonă-tampon.

O șoaptă în ureche:

– Hei! l-am auzit pe Enzo.

M-am uitat pieziș la el și i-am zâmbit.

– Mă întrebam dacă o să fii aici, am spus.

– E o întâlnire a tuturor coloniștilor, a remarcat el.

– Nu aici în general. *Aici.*

– O! a exclamat Enzo. Am riscat să presupun că gărzile tale n-o să mă înjunghie.

– Mă bucur că ai riscat.

L-am luat de mână.

Pe platformă, John Perry, conducătorul coloniei, tăticul meu, a înaintat, ridicând microfonul rămas jos de mai devreme. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei când s-a aplecat să-l ridice.

Iată ce trebuie să știți despre tăticul meu: e deștept, se pricepe la ce face și aproape tot timpul ochii lui arată ca și cum ar fi pe cale să izbucnească în râs. Face haz de orice. Face ca totul să pară hazliu.

Când s-a uitat la mine, în timp ce ridica microfonul, avea însă ochii întunecați și apăsători, mai serioși decât îi văzusem vreodată. Când i-am privit, mi-am adus aminte cât de bătrân era, chiar dacă părea tânăr. Pentru că, deși putea lua lucrurile ușor, era un om care avusese parte de destule necazuri, nu doar o dată în viața lui.

Și avea parte din nou. Acum, cu noi. *Pentru* noi toți.

Toți ceilalți aveau s-o știe de îndată ce deschidea gura ca să le spună, dar clipa aceea a fost cea în care am știut, clipa în care mi-am dat seama de gravitatea situației.

Eram pierduți.

Partea I

Unu

Farfuria zburătoare a aterizat în curtea din fața casei noastre și din ea a ieșit un omuleț verde.

Farfuria zburătoare a fost cea care mi-a atras atenția. Oamenii verzi nu sunt neapărat o raritate acolo de unde vin eu. Toți cei din Forțele Coloniale de Apărare sunt verzi; face parte din manipularea genetică pe care le-o aplică la înrolare pentru a-i ajuta să lupte mai bine. Clorofila din piele le oferă energia suplimentară de care au nevoie pentru un dans de prima clasă cu extratereștrii.

Nu erau mulți soldați din Forțele Coloniale de Apărare pe Huckleberry, colonia unde locuisem înainte; era o colonie stabilizată și nu fusese niciun atac serios de vreo două decenii. Dar Uniunea Colonială are grijă ca fiecare colonist să cunoască totul despre FCA, iar eu știam despre ei chiar mai bine majoritatea.

Dar farfuria zburătoare... *Asta chiar era* o noutate. New Goa e o comunitate de fermieri. Tractoare, combine, căruțe trase de animale și autobuze publice cu roți, pe care le foloseam atunci când voiam să trăim viața pe muchie de cuțit și să vizităm capitala provincială, da... Un aparat de transport aerian adevărat era însă ceva extrem de rar. Aterizarea unuia, destul de mic pentru un singur pasager, pe propria noastră pajiște, nu era cu siguranță un fapt care se întâmpla în fiecare zi.

– Ai dori ca Dickory și cu mine să ieșim să-l întâmpinăm? m-a întrebat Hickory.

Priveam dinăuntrul casei cum bărbatul verde cobora din aparat.

L-am privit cercetător pe Hickory.

– Crezi că e o amenințare reală? Sunt convinsă că, dac-ar fi vrut să

ne atace, ar fi putut să arunce un bolovan pe casă, în timp ce zbura pe deasupra.

– Sunt adeptul prudenței, mi-a replicat Hickory.

Partea subînțeleasă a acelei propoziții suna cam așa: *atunci când ești tu implicată*. Hickory e foarte dulce și *foarte* paranoic.

– Hai să încercăm, în schimb, prima linie de apărare, am zis și m-am îndreptat către ușa cu plasă. Babar, câinele meu, stătea în fața ei, cu labele din față urcate pe ușă, blestemând soarta genetică ce-l lăsase fără degetele opozabile sau fără creierul care să-i spună să tragă de ușă, în loc s-o împingă. I-am deschis ușa; a decolat ca o rachetă îmblănită, atrasă de căldură și cu balele curgând. Spre cinstea omului verde, acesta s-a lăsat într-un genunchi și l-a salutat pe Babar ca pe un vechi prieten; imediat, cu multă generozitate, a fost acoperit de bale de câine, în semn de mulțumire pentru osteneala sa.

– Tipul ăsta are noroc că nu e solubil, i-am zis lui Hickory.

– Babar nu-i un câine de pază foarte bun.

– Nu, chiar nu e, am fost de acord. Dar, dacă ai vreodată nevoie de ceva bine *umezit*, poți să te bazezi pe el.

– O să-mi aduc aminte de asta când voi avea nevoie în viitor, a rostit Hickory, pe acel ton neutru prevăzut pentru a reacționa la sarcasmul meu.

– Așa să faci, am răspuns și am deschis din nou ușa. Rămâi înăuntru deocamdată, te rog.

– Cum spui tu, Zoë, a încuviințat Hickory.

– Mulțumesc.

Am ieșit pe verandă.

Între timp, bărbatul verde ajunsese la treptele verandei, cu Babar țopăind în urma lui.

– Îmi place câinele tău, mi s-a adresat el.

– Mi-am dat seama, am replicat. Câinele însă are o părere așa și-așa despre tine.

– Cum așa?

– Nu ești *complet* scăldat în salivă.

A izbucnit în râs.

– O să mă străduiesc mai mult data viitoare.

– Nu uita să-ți iei un prosop!

Bărbatul verde a făcut semn către casă.

– E casa maiorului Perry?

– Așa sper, am spus. Toate lucrurile lui sunt aici.

Replica mea a atras după sine o pauză de vreo două secunde.

Da, se întâmplă să fiu o micuță creatură sarcastică. Mulțumesc de întrebare. Vine de la faptul că am locuit cu tăticul meu toți anii ăștia. Se consideră foarte spiritual; nu știu ce părere am eu personal despre *asta*, dar o să vă mai spun că felul lui de-a vorbi m-a făcut să fiu, la rândul meu, destul de obraznică atunci când e vorba de riposte și zeflemele. Ridicați--mi mingea la fileu și-am să fiu încântată s-o stopez. Cred că de asta mă îndrăgesc ceilalți și mă socotesc fermecătoare; la fel crede și tăticul, dar s-ar putea ca părerea noastră să fie în minoritate. Dacă nu pentru altceva, e interesant să vezi cum reacționează oamenii. Unii cred că e drăguț. Alții nu prea.

Cred că prietenul meu cel verde intra în tabăra celor cu „nu prea“, pentru că reacția lui a fost promptă: a schimbat subiectul.

– Scuză-mă, a zis el, nu cred că știu cine ești.

– Sunt Zoë, i-am răspuns. Fiica maiorului Perry și a locotenentului Sagan.

– Aha, așa... Îmi pare rău. Mi te-am închipuit mai mică.

– Am fost. Mai demult.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ești fiica lui. Ai ochii lui.

Împotrivește-te impulsului, vorbea partea politicoasă a creierului meu. *Împotrivește-te. Las-o baltă.*

– Mulțumesc, i-am replicat. Sunt adoptată.

Prietenul meu cel verde a încremenit vreme de un minut, făcând ceea ce fac oamenii când tocmai au intrat într-o încurcătură: a amuțit și a afișat un surâs stânjenit, în timp ce își storcea creierul încercând să-și dea seama cum să iasă din acest *faux pas*. Dacă aș fi ciulit urechile, i-aș fi auzit probabil lobii frontali făcând *tic, tic, tic, tic,* încercând să se reseteze.

Vezi, asta chiar a fost o răutate, mi-a spus partea politicoasă a creierului.

Ei, haide... Dacă tipul ăsta îi spunea tatei „maiorul Perry“, atunci probabil că știa când a fost eliberat din armată: se întâmplase cu opt ani în urmă. Soldații FCA nu pot avea copii; face parte din modificările genetice care le asigură eficiența în luptă – fără copii întâmplători! –, așa că prima lui ocazie de a se reproduce ar fi fost atunci când l-au mutat într-un corp nou, unul obișnuit, la sfârșitul termenului de serviciu militar. Apoi ar fi trebuit să urmeze toată

chestia cu „gestația de nouă luni“. Poate că eram eu cam scundă pentru vârsta mea, la cincisprezece ani, dar, vă asigur, nu arătam de *șapte* ani.

Cât de prost ar trebui să mă simt într-o asemenea situație, sincer? Adulții ar trebui să se descurce cu puțină aritmetică elementară. Totuși, nu poți ține pe cineva la ananghie la infinit.

– L-ați numit pe tăticul „maiorul Perry“, am spus. Îl cunoașteți din timpul armatei?

– Da, mi-a răspuns, bucuros că discuția pornea mai departe. A trecut totuși ceva timp. Mă întreb dacă o să-l mai recunosc.

– Îmi închipui că arată la fel. Poate o altă nuanță a pielii.

A chicotit.

– Presupun că e adevărat. Dacă ar fi rămas verde, i-ar fi fost mai greu să se amestece cu mulțimea.

– Nu cred că se va amesteca vreodată de-a binelea cu mulțimea aici, am comentat și apoi mi-am dat seama imediat de multele moduri în care această afirmație putea fi interpretată greșit.

Desigur, vizitatorul meu nu și-a irosit timpul făcând așa ceva.

– Nu se amestecă? m-a întrebat și apoi s-a aplecat să-l mângâie pe Babar.

– Nu asta am vrut să spun. Cei mai mulți dintre oamenii de aici de pe Huckleberry sunt din India, de pe Pământ, ori s-au născut aici din părinți originari din India. E o cultură diferită de cea în care a crescut, asta-i tot.

– Înțeleg. Sunt sigur că se împacă foarte bine cu cei de-aici. Sunt convins că de aceea are slujba pe care o are.

Slujba tăticului meu era aceea de mediator, cineva care-i ajută pe oameni să răzbească prin birocrația guvernamentală.

– Cred că sunt doar curios dacă-i place aici.

– Adică? am zis.

– Mă întrebam doar cum îi place retragerea într-un loc aflat departe de tot universul, asta-i tot, a răspuns el privindu-mă țintă.

Într-un cotlon al creierului am auzit un declic. Mi-am dat dintr-odată seama că discuția noastră plăcută și întâmplătoare devenise cumva mai puțin întâmplătoare. Oaspetele nostru cel verde nu se afla aici doar pentru o vizită de curtoazie.

– Cred că-i place foarte mult, am replicat și m-am stăpânit să mai adaug ceva. De ce?

– Eram doar curios... mi-a răspuns el, mângâindu-l în continuare pe Babar.

M-am împotrivit impulsului de a chema câinele.

– Nu toată lumea e capabilă să facă trecerea perfectă de la viața militară la cea civilă.

S-a uitat în jur.

– Pare o viață cam prea liniștită. E o schimbare destul de mare.

– Cred că-i place foarte mult, am repetat, accentuând cuvintele destul de evident pentru ca, în afară de cazul în care vizitatorul cel verde era o javră totală, să știe că trebuie să treacă mai departe.

– Bine, a vorbit el. Dar tu? *Ție* cum îți place aici?

Am deschis gura să-i răspund, apoi am închis-o la fel de repede. Pentru că, ei bine... *Aici* era o problemă.

Ideea de a trăi într-o colonie umană este mai captivantă decât realitatea. Unii, pentru care noțiunea este nouă, cred că oamenii din colonii merg tot timpul de la o planetă la alta, poate locuind pe o planetă, lucrând pe alta și apoi ducându-se în vacanță pe o a treia: planeta plăcerii Vacationaria, poate. Realitatea este, din păcate, mult mai plicticoasă. Cei mai mulți dintre coloniști își duc viața pe planeta care le servește drept casă și nu apucă niciodată să vadă nimic din restul universului.

Nu este *imposibil* să mergi de la o planetă la alta, dar de obicei există un motiv pentru asta: ești membru al echipajului pe o navă comercială, transportând fructe și coșuri de răchită între stele, sau capeți o slujbă chiar pentru Uniunea Colonială, începând o carieră glorioasă ca birocrat interstelar. Dacă ești sportiv, există Olimpiada Colonială la fiecare patru ani. Și, din când în când, un muzician sau un actor celebru se întâmplă să facă un mare turneu al coloniilor.

Dar în cea mai mare parte, te naști pe o planetă, trăiești pe o planetă și mori pe o planetă, iar fantoma ta rătăcește și-ți sâcâie descendenții pe *acea* planetă. Bănuiesc că nu-i nimic cu adevărat rău în asta; la urma urmei, majoritatea oamenilor nu se îndepărtează de fapt de casele lor cu mai mult de câteva zeci de kilometri în cea mai mare parte a vieții lor de zi cu zi, nu-i așa? Iar oamenii abia dacă-și văd cea mai mare parte a propriei lor planete când se hotărăsc să plece în hoinăreală. Dacă n-ai văzut niciodată priveliștile de pe propria *ta* planetă, nu știu cât de mult te poți plânge cu adevărat că nu vezi o cu totul *altă* planetă.

Dar te ajută dacă ești pe o planetă *interesantă*.

Declar aici, din capul locului, pentru cazul în care această relatare va ajunge vreodată înapoi pe Huckleberry: iubesc Huckleberry, sincer o iubesc. Și iubeam New Goa, orășelul în care locuiam atunci. Când ești copil, un târg rural colonial bazat pe agricultură este un loc extrem de distractiv în care să crești. Înseamnă viața la o fermă, cu capre, găini și câmpuri cu grâu și sorg, sărbători ale recoltei și festivaluri de iarnă. Nu s-a inventat vreun copil de opt sau nouă ani care să nu găsească toate astea nespus de distractive. Apoi însă devii adolescent și începi să te gândești la tot ce-ai putea să *faci* cu viața ta și examinezi opțiunile care-ți stau la dispoziție. Și apoi toate fermele, caprele și găinile – și oamenii, mereu aceiași oameni pe care i-ai cunoscut și-i vei cunoaște toată existența ta – încep să nu mai fie chiar mediul optim pentru o experiență de viață totală. Toate sunt încă la fel ca în urmă cu câțiva ani, desigur. Asta-i problema. *Tu* ești cel care s-a schimbat.

Știu că acest strop de angoasă adolescentină nu mă deosebește cu nimic de oricare alt adolescent dintr-un oraș mic care-a existat vreodată în istoria universului cunoscut. Dar atunci când până și „marele oraș" al unei colonii – capitala Missouri City – deține tot misterul și tot romantismul supravegherii îngrășământului natural, nu e lipsit de judecată să speri altceva.

Nu spun că e ceva *în neregulă* cu Missouri City (nu-i nimic în neregulă nici cu îngrășământul; de fapt, ai nevoie de el). Poate că e mai bine să spun că e genul de loc la care să te *întorci*, odată ce ai plecat și ai petrecut un timp în marele oraș sau în universul cel mare și rău. Unul dintre lucrurile pe care le știu despre mămica este că i-a plăcut la nebunie pe Huckleberry. Dar, înainte de a veni aici, a fost soldat al Forțelor Speciale. Nu vorbește prea mult despre toate lucrurile pe care le-a văzut și le-a făcut, dar din experiența mea personală știu câte ceva despre asta. Nu-mi pot închipui o viață întreagă astfel. Cred că ea ar spune că a văzut destul din univers.

Văzusem și eu o parte din univers înainte de a veni pe Huckleberry. Dar, spre deosebire de Jane – spre deosebire de mămica –, nu sunt gata să afirm că Huckleberry este tot ce-mi doresc de la viață.

Dar nu eram sigură că voiam să-i spun ceva din toate *astea* tipului verde, în privința căruia devenisem brusc bănuitoare. Oamenii verzi care cad din cer, întrebând despre starea psihologică a diverșilor membri ai familiei, inclusiv propria ta persoană, sunt de-ajuns ca stârnească paranoia unei fete în legătură cu ceea ce se petrece. În

special atunci când, așa cum mi-am dat seama dintr-odată, nu aflasem de fapt *numele* tipului. Ajunsese atât de departe în viața familiei mele fără să-mi spună cine era de fapt.

Poate că asta era doar ceva ce reușise, cu inocență, să treacă cu vederea – la urma urmei, nu era un interviu oficial –, dar în capul meu sunau destule alarme încât să mă hotărăsc că prietenul meu cel verde avusese parte de destule informații gratuite pentru o singură zi.

Bărbatul verde se uita țintă la mine, așteptând să răspund. I-am oferit cea mai neutră ridicare de umeri de care eram în stare. Aveam cincisprezece ani, vârsta perfectă pentru a ridica din umeri.

El dădu înapoi puțin.

– Presupun că tatăl tău nu-i acasă, a zis el.

– Nu încă, am replicat.

Mi-am verificat PDA-ul și i l-am arătat.

– Ziua lui de lucru s-a terminat acum câteva minute. El și cu mămica vin probabil pe jos acasă.

– Bine. Mama ta e șeful poliției aici, așa-i?

– Așa-i.

Jane Sagan, femeia care aplică legea la frontieră. Mai puțin frontiera. I se potrivea.

– Ai cunoscut-o și pe mămica? l-am întrebat.

Forțele speciale erau ceva diferit de infanteria obișnuită.

– Doar după reputație, a răspuns el și din nou a afișat acea indiferență studiată.

Oameni buni, un mic pont: nimic nu este mai transparent decât să încerci să pari că vorbești ca din întâmplare și să ratezi. Prietenul meu cel verde rata cu un kilometru, iar eu m-am săturat să mă simt ușor descusută pentru informații.

– Cred că o să mă duc să mă plimb, am spus. Mămica și cu tăticul sunt probabil chiar pe drum. O să-i anunț că ai venit.

– Vin cu tine, s-a oferit omul verde.

– E-n ordine, am replicat și i-am făcut semn către verandă și către balansoar. Ia loc și odihnește-te!

– Bine, dacă nu te deranjează prezența mea aici cât timp ești plecată.

Cred că era o glumă.

I-am zâmbit.

– N-o să fie nicio problemă, am răspuns. O să ai companie.

– Îmi lași câinele, a conchis el.

Se așează.

– Chiar și mai bine. Îți las doi dintre prietenii mei.

În acest moment i-am chemat din casă pe Hickory și Dickory, apoi m-am dat la o parte din ușă și l-am urmărit pe vizitator, ca să nu-mi scape expresia lui când cei doi ieșiră.

Nu făcu pe el, nu *tocmai*.

Ceea ce era o realizare, ținând seama de toate. Obinii – ceea ce sunt Hickory și Dickory – nu arată *exact* ca o încrucișare dintre un păianjen și o girafă, dar seamănă destul de mult ca să facă o anumită parte a creierului uman să declanșeze o alarmă de genul *Aruncați balastul!* Te obișnuiești cu ei destul de repede. Dar problema e că îți ia un timp.

– Acesta e Hickory, am spus, arătând către cel de la stânga mea, și apoi am arătat către cel din dreapta: Iar acesta e Dickory. Sunt obini.

– Da, știu, a zis vizitatorul, cu genul de ton la care te-ai aștepta de la un animal foarte mic încercând să pretindă că faptul de a fi încolțit de o pereche de animale de pradă foarte mari nu e chiar cine știe ce.

– Ah... Așa... *Aceștia* sunt prietenii tăi...

– *Cei mai buni* prieteni, am replicat, cu ceea ce simțeam că este gradul corect de efuziune irațională. Și le place *enorm* să primească vizitatori. O să fie încântați să-ți țină companie cât timp mă duc să-i caut pe părinții mei. Nu-i așa? i-am întrebat pe Hickory și Dickory.

– Da, mi-au răspuns ei la unison.

Hickory și Dickory sunt destul de monotoni în primul rând; faptul de a fi monotoni în stereo oferă un efect suplimentar – și încântător! – de înfiorare.

– Vă rog, salutați-l pe oaspetele nostru, le-am zis.

– Salut! rostiră ei, din nou în stereo.

– Ăăă... a răspuns omul verde. Bună!

– Grozav, suntem cu toții prieteni! am zis și am coborât de pe verandă.

Babar îl lăsă pe prietenul nostru cel verde și porni după mine.

– Atunci... am plecat.

– Ești *sigură* că nu vrei să vin cu tine? a insistat omul verde. Nu mă deranjează.

– Nu, te rog. Nu vreau să te ridici pentru nimic.

Ochii mei clipiră ca din întâmplare către Hickory și Dickory, ca pentru a sugera că ar fi păcat dacă ar trebui ca aceștia să facă fripturi din el.

–Grozav! a mormăit el și s-a așezat pe balansoar.

Cred că prinsese sugestia. Vezi, *așa* se vorbește ca din întâmplare în mod studiat.

–Grozav! am răspuns și am pornit să-i găsesc pe ai mei.

Doi

Am ieșit pe acoperiș pe fereastra dormitorului și m-am uitat în urmă, la Hickory.

– Dă-mi binoclul ăla, i-am cerut.

Mi l-a dat...

(Obinii nu sunt „el“ sau „ea“. Pentru că sunt hermafrodiți. Asta înseamnă organe sexuale masculine și feminine. Dați-i drumul, chicotiți. O să aștept. În ordine, gata? Bine.)

...și apoi s-a cocoțat pe fereastră după mine. Din moment ce probabil n-ați văzut așa ceva niciodată, vă anunț eu că e o priveliște destul de impresionantă să urmărești un obin desfășurându-se ca să treacă printr-o fereastră. Foarte grațios, fără niciun analog real cu nicio mișcare umană pe care ai putea s-o descrii. Universul are în el *extratereștri*. Și ei chiar asta *sunt*.

Hickory era pe acoperiș cu mine; Dickory era în afara casei, stând cu ochii pe mine mai mult sau mai puțin, pentru cazul în care m-aș împiedica și aș cădea sau m-aș simți brusc deprimată și m-aș arunca de pe acoperiș. Asta e metoda lor standard când ies pe fereastră: unul cu mine, celălalt pe sol. Și sunt *bătători la ochi* în legătură cu asta; când eram micuță, mămica sau tăticul îl vedeau pe Dickory trântind ușa de perete, așezându-se chiar sub acoperiș și apoi țipând în timp ce urca scările după mine ca să mă aducă înapoi în cameră. Faptul de a avea amici extratereștri paranoici are și o parte proastă.

Ca să se consemneze: n-am căzut niciodată de pe acoperiș.

Ei bine, s-a întâmplat *o singură dată*. Când aveam zece ani. Dar atunci au fost la mijloc niște circumstanțe istovitoare. Nu se pune.

Oricum, nu trebuia să-mi fac griji de data asta că John sau Jane

mi-ar fi spus să intru înapoi în casă. Începuseră să facă asta atunci când am intrat în adolescență. În plus, ei erau motivul pentru care urcasem pe acoperiș de la bun început.

– Acolo sunt, am zis și-am arătat cu degetul spre folosul lui Hickory.

Mămica, tăticul și prietenul meu cel verde stăteau în mijlocul câmpului nostru de sorg, la câteva sute de metri distanță. Am ridicat binoclul, iar ei s-au transformat din niște siluete minuscule în oameni adevărați. Bărbatul verde stătea cu spatele la mine, dar vorbea, pentru că atât Jane, cât și John se uitau la el încordați. S-a zărit ceva mișcându-se la picioarele lui Jane, apoi Babar a ridicat brusc capul din lan. Mămica a întins mâna să-l scarpine.

– Mă întreb despre ce le vorbește, am spus.

– Sunt prea departe, a replicat Hickory.

M-am întors spre el, gata să fac un comentariu de genul *nu mai spune, geniule!* Apoi i-am văzut gulerul conștiinței în jurul gâtului și mi-am amintit că, pe lângă că gulerele le ofereau lui Hickory și Dickory conștiință de sine, acestea le acordau și simțuri extinse, care erau dedicate în cea mai mare parte misiunii de a mă feri pe mine de necazuri.

Mi-am mai amintit și că gulerele conștiinței constituiau motivul pentru care se aflau aici. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le crease pentru obini. Mi-am amintit, de asemenea, că de aceea eram și *eu* aici. Încă aici, adică. În viață.

Dar n-am mers mai departe cu gândurile acestea.

– Credeam că sunt de folos chestiile astea, am spus, arătând către guler.

Hickory a atins ușor gulerul.

– Gulerele fac multe lucruri, a comentat el. Posibilitatea de a auzi o discuție la sute de metri distanță, în mijlocul unui câmp de cereale, nu este unul dintre ele.

– Atunci, ești nefolositor, am comentat.

Hickory a încuviințat.

– Cum spui tu, mi-a răspuns, în felul lui obișnuit, care nu-l obliga la nimic.

– Nu-i deloc amuzant să fac haz pe seama ta.

– Îmi pare rău.

Partea interesantă era că lui Hickory chiar *îi părea rău*. Nu-i ușor să dai dovadă de simț al umorului și sarcasm, atunci când cea mai

mare parte a ceea ce *ești* depinde de o mașinărie pe care-o porți în jurul gâtului. Generarea propriei identități artificiale cere mai multă concentrare decât te-ai putea aștepta. Controlul unui simț echilibrat al sarcasmului, în plus, înseamnă să ceri un pic cam mult.

M-am întins și l-am îmbrățișat pe Hickory. Era nostim. Hickory și Dickory erau aici pentru mine; ca să mă cunoască, să mă protejeze și, dacă era nevoie, să moară pentru mine. Și iată-mă, simțindu-mă protectoare față de *ei*, ba chiar puțin tristă pentru ei. Tatăl meu – tatăl meu biologic – le-a dăruit conștiința, care le lipsise obinilor și era ceea ce căutaseră de-a lungul întregii istorii a speciei lor.

Dar el n-a făcut conștiința *ușoară* pentru ei.

Hickory îmi așteptă îmbrățișarea și-mi atinse nesigur capul; este mereu timid când devin brusc exuberantă. Am avut grijă să nu exagerez cu obinii. Dacă arăt prea multă emoție, pot să le dau peste cap conștiința. Sunt sensibili la momentele mele de surescitare. Așa că am dat înapoi și apoi m-am uitat iar cu binoclul la părinții mei. Acum John spunea ceva, cu unul dintre surâsurile lui din colțul gurii. Zâmbetul i se șterse când vizitatorul începu să vorbească din nou.

– Mă întreb cine e, am zis.

– E generalul Samuel Rybicki, a răspuns Hickory.

Asta-i atrase încă o privire scurtă din partea mea.

– De unde știi?

– E treaba noastră să știm despre cine te vizitează pe tine și familia ta, a replicat Hickory și și-a atins din nou gulerul. L-am luat la întrebări din clipa în care aterizat. Informațiile despre el se află în baza noastră de date. Este omul de legătură dintre Forțele Coloniale de Apărare și Departamentul Colonizării. Coordonează protecția noilor voastre colonii.

– Huckleberry nu e o colonie nouă, am precizat.

Nu era; era colonizată de cincizeci sau șaizeci de ani la vremea sosirii noastre. Timp mai mult decât suficient pentru a netezi toate hârtoapele înfiorătoare pe care le înfruntă noile colonii și pentru ca populația umană să devină prea mare ca invadatorii să radă planeta... Să sperăm.

– Ce credeți că vrea de la părinții mei? am întrebat.

– Nu știm, a răspuns Hickory.

– Nu ți-a zis nimic în timp ce aștepta să apară John și Jane?

– Nu. N-a fost prea comunicativ.

– Păi, sigur că da. Probabil pentru că l-ați speriat de a făcut pe el.

– Nu s-a văzut.

Am pufnit.

– Uneori mă îndoiesc de pretinsa ta lipsă de umor. Am vrut să spun că era prea intimidat de voi ca să spună ceva.

– Am presupus că de aceea ne-ai lăsat să stăm cu el.

– Păi, mda. Dar, dacă aș fi știut că e general, poate că nu i-aș fi făcut atâtea greutăți.

Am arătat către părinții mei.

– Nu vreau ca ei să aibă necazuri pentru că eu am crezut că ar fi distractiv să-l zăpăcesc.

– Cred că cineva de rangul lui n-ar face atâta drum ca să se lase împiedicat de tine.

În cap mi-a apărut o listă de riposte tăioase, implorând să fie folosite. Le-am ignorat pe toate.

– Crezi c-a venit cu vreo misiune serioasă? am întrebat.

– E general, a răspuns Hickory. Și e aici.

M-am uitat din nou prin binoclu. Generalul Rybicki – cum îl cunoșteam acum – se întorsese doar puțin, și-i vedeam fața ceva mai limpede. Vorbea cu Jane, apoi se răsuci însă un pic ca să-i spună ceva lui tăticul. Am zăbovit cu ochii pe mămica pentru un minut. Avea chipul complet încremenit; orice s-ar fi petrecut, nu era prea încântată de asta.

Mămica întoarse puțin capul și, pe neașteptate, am observat că se uita direct la mine, ca și cum ar fi știut că o urmăream.

– Cum *face* asta? m-am mirat.

Când Jane făcea parte din Forțele Speciale, avea un corp modificat genetic chiar mai mult decât cele pe care le capătă soldații obișnuiți. Dar, la fel ca tăticul, când a ieșit din armată a fost pusă într-un corp uman normal. Nu mai are calități supraumane. Are doar un spirit de observație înspăimântător. Ceea ce e aproape același lucru. N-am scăpat ușor cu aproape *nimic* crescând mare.

Atenția ei se îndreptă iar către generalul Rybicki, care i se adresa din nou. Am ridicat ochii spre Hickory.

– Aș vrea să știude ce vorbesc în câmpul de sorg.

– Generalul Rybicki i-a întrebat pe părinții tăi dacă e vreun loc unde să vorbească în secret. A indicat în mod special că vrea să vorbească departe de Dickory și de mine.

– Ați înregistrat când ați fost cu el?

Hickory și Dickory aveau în gulere dispozitive de înregistrare care memorau sunete, imagini și date emoționale. Aceste înregistrări le erau trimise celorlalți obini ca să simtă cum este să petreci momente plăcute alături de mine. Ciudat? Da. Sâcâitor? Uneori, dar nu de obicei. În afară de cazul în care încep să mă *gândesc* la asta și apoi mă concentrez asupra faptului că, sigur că da, o întreagă rasă extraterestră a trecut prin pubertatea mea prin ochii lui Hickory și Dickory. Nimic nu se compară cu a împărtăși menstruația cu un miliard de hermafrodiți. Cred că a fost prima oară pentru *toți*.

– N-am făcut înregistrări cu el, a răspuns Hickory.

– În regulă.

– Înregistrez acum, a adăugat Hickory.

– Aha. Ei bine, nu sunt sigură că ar trebui, am replicat, făcând semn către părinții mei. Nu vreau ca *ei* să aibă necazuri.

– Este permis, potrivit prevederilor tratatului cu guvernul vostru. Ne e îngăduit să înregistrăm tot ce ne permiți tu să înregistrăm și să raportăm tot ce simțim. Guvernul meu știa că generalul Rybicki a venit în vizită din clipa în care Dickory și cu mine ne-am trimis solicitarea de date. Dacă generalul Rybicki voia ca vizita lui să rămână secretă, ar fi trebuit să se întâlnească altundeva cu părinții tăi.

Am preferat să nu stărui asupra faptului că porțiuni semnificative ale vieții mele fuseseră supuse negocierii tratatului.

– Nu cred că știa că sunteți aici, am spus eu. A părut surprins când v-am asmuțit asupra lui.

– Asta nu este problema noastră.

– Bănuiesc că nu, am încuviințat, cam prost-dispusă.

– Ai dori să mă opresc din înregistrat? m-a întrebat Hickory.

I-am perceput tremurul din adâncul vocii. Dacă nu eram atentă la felul în care îmi arătam iritarea, i-aș fi putut provoca lui Hickory o cascadă emoțională, care ar fi dus la o cădere nervoasă temporară, chiar acolo, pe acoperiș. Adică nimic bun. Putea să cadă și să-și frângă gâtul lung, ca de șarpe.

– Nu-i nimic, am încercat să vorbesc pe un ton mai conciliant decât simțeam: Acum e oricum prea târziu.

Hickory s-a destins vizibil; eu mi-am stăpânit un oftat și m-am uitat în jos, la pantofi.

– Se întorc către casă, a observat Hickory, arătând spre părinții

mei. I-am urmărit mâna; părinții mei și generalul Rybicki se îndreptau într-adevăr spre noi. M-am gândit să mă întorc în casă, apoi însă am văzut-o pe mămica uitându-se iarăși direct la mine. Mda, mă văzuse mai devreme. Erau șanse destul de mari să știe că noi am fost aici sus, în tot acest timp.

Tăticul nu și-a ridicat ochii pe tot drumul înapoi. Era deja pierdut în gânduri. Când se întâmpla asta, lumea s-ar fi putut prăbuși în jurul lui fără ca el să bage de seamă; nu vedea nimic altceva până când nu termina să se ocupe de ce făcea. Am bănuit că n-aveam să-l văd prea mult în seara asta.

În timp ce ieșeau de pe câmpul de sorg, generalul Rybicki s-a oprit și i-a strâns mâna lui tăticul; mămica rămase dincolo de distanța potrivită pentru strângeri de mână. Apoi s-a îndreptat către aparatul său zburător. Babar, care-i urmase pe toți trei pe câmp, a pornit către general, dornic de o ultimă mângâiere. Naveta și-a deschis ușa ca să-l lase pe general să intre.

El s-a oprit o clipă, a privit țintă spre mine și mi-a făcut cu mâna. Instinctiv, i-am răspuns la salut.

–*Asta* a fost o mișcare inteligentă, mi-am spus, iritată.

Naveta, cu generalul Rybicki la bord, și-a luat zborul, ducându-l înapoi de unde venise.

Ce vrei de la noi, generale? m-am gândit și am fost surprinsă că mă gândeam la „noi“. Dar avea o noimă. Orice-ar fi vrut de la părinții mei avea să mă afecteze în egală măsură.

Trei

– Cum îți place aici? m-a întrebat Jane, în timp ce spălam vasele după masă. Aici, pe Huckleberry?

– Nu-i prima oară când mi s-a pus întrebarea asta pe ziua de azi, am răspuns, luând farfuria pe care mi-o întindea și ștergând-o.

Asta a făcut-o pe mămica să ridice puțin din sprâncene.

– Generalul Rybicki te-a întrebat același lucru, a zis ea.

– Mda.

– Și ce i-ai răspuns?

– Că-mi place cât se poate de mult.

Am pus farfuria uscată în dulap și am așteptat-o pe următoarea.

Jane nu s-a dat bătută.

– Chiar îți place?

Am oftat, doar cu un pic de dramatism.

– Bine, cedez. Ce se petrece? Și tu, și tăticul ați fost ca niște zombi în seara asta la masă. Știu că nu v-ați dat seama, pentru că erați prea cufundați în propriile voastre gânduri, dar eu am petrecut cea mai mare parte din timpul cinei încercând să vă fac să scoateți mai mult decât un mormăit. Chiar și Babar ar fi fost un interlocutor mult mai bun.

– Îmi pare rău, Zoë, a spus Jane.

– V-am iertat. Dar tot vreau să știu ce *se petrece*.

Am făcut semn către mâna lui Jane, ca să-i aduc aminte că așteptam încă farfuria.

Mi-a dat-o.

– Generalul Rybicki ne-a cerut, tatălui tău și mie, să fim

conducătorii unei colonii noi.

Era rândul meu să rămân cu farfuria în mână.

– O colonie nouă!

– Da.

– Adică, „pe altă planetă", la felul ăsta de colonie nouă te referi?

– Da.

– Oho!

– Da, a repetat Jane.

Știa cum să obțină maximum de efect dintr-un singur cuvânt.

– De ce v-a cerut vouă? am întrebat și m-am apucat din nou de șters. Nu vreau să vă jignesc, mămico, dar tu ești șefa poliției într-un sat mititel, iar tăticul e mediator. E un salt cam mare.

– Nu ne simțim jigniți. Am pus și noi aceeași întrebare. Generalul Rybicki a zis că experiența militară ne-ar ajuta. John a fost maior, iar eu locotenent. Și Rybicki crede că putem dobândi repede orice altă experiență am avea nevoie, înainte de a pune piciorul în noua colonie. Cât despre motivul pentru care ne-a ales pe noi, este acela că nu-i o colonie obișnuită. Coloniștii nu sunt de pe Pământ, sunt de pe zece dintre cele mai vechi planete din Uniunea Colonială. O colonie de colonii. Prima de felul ei.

– Și niciuna dintre planetele care contribuie cu coloniști nu vrea să conducă altă planetă, am îndrăznit să presupun.

– Așa e, a zâmbit Jane. Noi suntem candidații de compromis. Soluția cel mai puțin controversată.

– Am priceput. E plăcut să fii dorit... oarecum.

Am continuat să spălăm vase în tăcere câteva minute.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, a vorbit Jane în sfârșit. Îți place aici? Vrei să rămâi pe Huckleberry?

– Am și eu un vot? am întrebat.

– Sigur, a răspuns Jane. Dacă acceptăm ar însemna să plecăm de pe Huckleberry măcar câțiva ani standard, cât timp punem colonia pe picioare. Dar, realist vorbind, ar însemna să plecăm pentru totdeauna.

– *Dacă*, am remarcat, puțin surprinsă. N-ați spus *da.*

– Nu-i genul de hotărâre pe care s-o iei în mijlocul unui câmp de sorg, zise Jane și se uită drept în ochii mei. Nu-i ceva la care să spunem pur și simplu da. E o hotărâre complicată. Ne-am uitat peste informații toată după-amiaza, ca să ne dăm seama care sunt

planurile Uniunii Coloniale pentru colonia asta. Și apoi trebuie să ne gândim la viețile noastre de aici. A mea, a lui John și a ta.

Am zâmbit ironic.

– Am o viață aici? am întrebat.

Asta trebuia să fie o glumă.

Jane a respins-o cu severitate.

– Fii serioasă, Zoë!

Zâmbetul îmi pieri de pe față.

– Am stat aici jumătate din întreaga ta viață. Ai prieteni. Cunoști locul ăsta. Ai un viitor aici, dacă vrei. *Poți* să ai o viață aici. Nu-i ceva care să fie aruncat deoparte cu ușurință.

Cufundă mâinile în chiuvetă, căutând pe sub clăbuci încă o farfurie.

M-am uitat la Jane; exista ceva în vocea ei... Nu era vorba numai despre mine.

– *Tu* ai o viață aici, am spus.

– Am. Îmi place aici. Îmi plac vecinii și prietenii noștri. Îmi place să fiu șeful poliției. Viața noastră de aici mi se potrivește.

Îmi întinse tava pe care tocmai o spălase.

– Înainte de a veni aici, mi-am petrecut întreaga viață în Forțele Speciale. Pe nave. Asta este prima lume pe care chiar *am locuit*. E important pentru mine.

– Atunci, de ce se mai pune întrebarea? Dacă nu vrei să pleci, atunci nu trebuie să plecăm nici noi.

– N-am zis că *n-aș vrea* să plec. Am zis că am o viață aici. Nu-i același lucru. Există motive serioase pentru care s-o facem. Și nu trebuie să iau doar eu hotărârea.

Am șters și am pus la loc tava.

– Tăticul ce vrea? am întrebat.

– Nu mi-a spus încă.

– Știi ce înseamnă *asta*. Tăticul nu-i deloc subtil când apare ceva ce nu vrea să facă. Dacă nu se grăbește când e vorba să se gândească la asta, probabil că vrea s-o facă.

– Știu, a răspuns mămica.

Curăța tacâmurile.

– Încearcă să găsească o cale de a-mi spune ce vrea. L-ar ajuta dacă ar ști mai întâi ce vrem *noi*.

– Bine.

– De aceea te-am întrebat dacă-ți place aici, a repetat Jane.

M-am gândit la asta în timp ce ștergeam masa din bucătărie.

– Îmi place aici, am răspuns în cele din urmă. Dar nu știu dacă vreau să am o *viață* aici.

– De ce nu?

– Nu-i cine știe ce *aici* în locul ăsta, nu?

Am fluturat mâna în direcția generală a orășelului New Goa.

– Căile pe care le poți alege în viață aici sunt limitate. Poți să fii fermier, fermier, prăvăliaș și fermier. Poate o funcție în administrație, ca tine și tăticul.

– Dacă plecăm în colonia asta nouă, opțiunile o să fie aceleași. Viața de colonist din primul val nu-i prea romantică, Zoë. Preocupările principale sunt supraviețuirea și pregătirea coloniei pentru al doilea val de coloniști. Asta înseamnă fermieri și muncitori. În afara câtorva poziții specializate care vor fi deja ocupate, nu există o cerere prea mare pentru orice altceva.

– Da, dar cel puțin ar fi un loc *nou*. Am avea de construit o lume nouă. Aici nu facem decât să întreținem una veche. Fii sinceră, mămico... Lucrurile merg cam încet prin părțile astea. O zi mare pentru tine e una în care cineva stârnește o bătaie cu pumnii. Principala atracție a unei zile pentru tăticul e să aplaneze o dispută pentru o capră.

– Există lucruri mai rele.

– Nu cer un război deschis.

Încă o glumă.

Și încă o dată, o punere la punct din partea lui mămica.

– O să fie o lume colonizată nouă-nouță. Acestea sunt supuse cel mai mult riscului de a fi atacate, pentru că au cei mai puțini oameni și cea mai slabă apărare din partea FCA. Știi asta la fel de bine ca oricine altcineva.

Am clipit, de-a dreptul surprinsă. Chiar *știam* la fel de bine ca oricine altcineva. Când eram foarte mică – înainte să fiu adoptată de Jane și John –, planeta pe care locuiam (sau deasupra căreia locuiam, din moment ce mă aflam pe o stație spațială) a fost atacată. Omagh... Jane nu aducea aproape niciodată vorba, pentru că știa ce efect avea asupra mea să mă gândesc la asta.

– Crezi că o să se întâmple și aici? am întrebat.

Jane trebuie să fi simțit ce se petrecea în mintea mea.

– Nu, nu cred. E o colonie neobișnuită. Din unele puncte de

vedere, e o colonie experimentală. O să existe presiuni politice ca să aibă succes. Asta înseamnă sisteme de apărare mai multe și mai bune, printre altele. O să fim mai bine apărați decât majoritatea coloniilor aflate la început.

– Asta-i bine de știut.

– Dar un atac ar putea avea încă loc. John și cu mine am luptat împreună la Coral. A fost una dintre primele planete pe care s-au stabilit oamenii, și *tot* a fost atacată. Nicio colonie nu este complet la adăpost. Și există și alte pericole. Coloniile pot fi nimicite de virusuri sau de animale de pradă locale. Vremea rea poate să omoare recoltele. Coloniștii înșiși pot fi nepregătiți. Colonizarea – colonizarea *adevărată*, nu ceea ce facem noi aici, pe Huckleberry – e o muncă grea, permanentă. Unii dintre coloniști s-ar putea să nu se descurce și să tragă restul coloniei după ei. Pot exista conducători proști care iau hotărâri proaste.

– Nu cred că ar trebui să ne facem griji pentru ultimul punct de pe listă, am încercat eu să înseninez atmosfera.

Jane nu înghiți momeala.

– Îți spun că nu e fără riscuri. Pericolele există. O mulțime. Și, dacă o facem, intrăm cu ochii deschiși în aceste pericole.

Asta era mămica din cap până-n picioare. Simțul umorului nu-i lipsea atât de complet ca în cazul lui Hickory și Dickory – chiar *puteam* s-o fac să râdă. Dar asta n-o împiedica să fie una dintre cele mai serioase persoane pe care le-am întâlnit vreodată în toată viața mea. Când vrea să-ți atragă atenția asupra a ceva ce crede că e important, poți fi sigur că o atrage.

E o calitate folositoare, dar în acest moment mă făcea să mă simt serios stânjenită. Ăsta era planul ei, fără îndoială.

– Mămico, știu. Știu că există riscuri. Știu că sunt o mulțime de lucruri care pot merge prost. Știu că n-o să fie ușor...

Am așteptat.

– Dar... a început Jane, dându-mi imboldul pe care îl așteptam.

– Dar, dacă tu și cu tăticul o s-o conduceți, cred că o să merite riscul. Pentru că am încredere în voi. N-ați accepta slujba dacă n-ați crede că vă puteți descurca. Și știu că nu m-ați pune în primejdie fără să fie nevoie. Dacă voi doi hotărâți s-o faceți, eu aș vrea să merg. Aș vrea *cu siguranță* să merg.

Mi-am dat seama brusc că, în timp ce vorbeam, mâna mi se îndreptase spre piept și atingea ușor micul medalion de acolo: un

elefant de jad, pe care mi-l dăduse Jane. Am dat la o parte mâna, puțin jenată.

– Și, oricum ar fi, pornirea unei colonii noi n-o să fie *plictisitoare*, am spus în încheiere, puțin cam neconvingător.

Mămica surâse, scoase dopul de la chiuvetă și se șterse pe mâini. Apoi făcu un pas spre mine și mă sărută pe creștet; eram scundă, iar ea era destul de înaltă ca să fie un gest firesc pentru ea.

– O să-l las pe tatăl tău să mai fiarbă în suc propriu încă vreo câteva ore, apoi o să-l anunț ce-am hotărât.

– Mulțumesc, mămico.

– Și scuză-mă pentru cină. Tatăl tău se cufundă în gânduri câteodată, iar eu sunt absorbită să observ că el e cufundat în gânduri...

– Știu. Ar trebui doar să-i dai un pupic și să-i zici să se scuture de gânduri.

– O să pun sugestia pe listă, ca să apelez la ea data viitoare.

M-a sărutat din nou și a făcut un pas înapoi.

– Acum, du-te să-ți faci temele! Încă n-am plecat de pe planetă.

Și a ieșit din bucătărie.

Patru

Dați-mi voie să vă povestesc despre elefantul acela de jad...

Numele mamei mele – al mamei mele biologice – era Cheryl Boutin. A murit când eu aveam cinci ani; plecase în excursie cu un prieten și a căzut. Amintirile mele despre ea sunt exact așa cum v-ați aștepta să fie: fragmente începețoșate dintr-o minte de cinci ani, ajutate de câteva poze și filme prețioase. Nu erau cu mult mai bune nici când eram mai mică. Cinci ani nu-i o vârstă potrivită să pierzi o mamă și să speri că o să ți-o aduci aminte așa cum era...

Singurul lucru pe care-l aveam de la ea era o versiune umplută cu vată a elefantului Babar, pe care mama mi-l dăduse la cea de-a patra aniversare. Eram bolnavă în ziua aceea și a trebuit să stau în pat toată ziua. Asta nu mă făcea prea fericită și am avut grijă ca toată lumea să știe, pentru eram genul acela de copil la patru ani. Mama mi-a făcut o surpriză cu jucăria Babar, apoi ne-am ghemuit împreună și mi-a citit povești cu Babar până când am adormit, întinsă lângă ea. Este amintirea cea mai intensă despre ea, chiar și acum; nu atât de mult cum arăta, cât sunetul grav și cald al vocii, moliciunea pântecelui în timp ce stăteam lipită de ea și moțăiam, mângâierea sa pe cap. Senzația pe care mi-o dădea mama și sentimentul de dragoste și de liniște pe care-l degaja...

Mi-e dor de ea. Încă mi-e dor. Chiar și acum. Chiar și în clipa asta...

După ce mama a murit, nu mă puteam duce nicăieri fără Babar. Era legătura mea cu ea, legătura cu acea iubire și cu acea liniște de care nu mai aveam parte. Să fiu departe de Babar însemna să fiu departe de tot ceea ce-mi rămăsese de la ea. Aveam cinci ani. Acesta

era modul meu de a mă împăca cu pierderea. Cred că mă împiedica să mă retrag în mine însămi. Cinci ani nu-i vârsta potrivită să-ți pierzi mama, așa cum am spus; cred că ar putea fi o vârstă potrivită să te pierzi pe tine însuți, dacă nu ești atent.

La scurtă vreme după înmormântarea mamei, tatăl meu și cu mine am plecat de pe Phoenix, unde m-am născut, și ne-am mutat pe Covell, o stație spațială aflată pe orbită în jurul unei planete pe nume Omagh, unde tata făcea cercetări. Din când în când, slujba îi cerea să plece de pe Covell în călătorii de serviciu. Atunci când se întâmpla, rămâneam cu prietena mea Kay Greene și cu părinții ei. Odată, tata pleca într-o călătorie; era în întârziere și a uitat să-l împacheteze pe Babar pentru mine. Când mi-am dat seama (n-am avut nevoie de prea mult timp), am început să plâng și să intru în panică. Ca să mă împace și, pentru că *mă iubea*, știți, mi-a promis să-mi aducă o jucărie Celeste când se întorcea din călătorie. Mi-a cerut să fiu curajoasă până atunci. Am promis că o să fiu, iar el m-a sărutat și mi-a zis să mă duc să mă joc cu Kay. M-am dus.

În timp ce era plecat, am fost atacați. A trecut foarte mult timp până când mi-am văzut din nou tatăl. Își adusese aminte de promisiune și-mi adusese o Celeste. A fost primul lucru pe care l-a făcut când l-am văzut.

Încă o mai am. Dar nu-l mai am pe Babar.

Cu timpul, am rămas orfană. Am fost adoptată de John și Jane, cărora le spun „tăticul" și „mămica", dar nu „tată" și „mamă", pentru că păstrez aceste cuvinte pentru Charles și Cheryl Boutin, primii mei părinți. John și Jane înțeleg. N-au nimic împotrivă că fac această deosebire.

Înainte să ne mutăm pe Huckleberry, chiar înainte de plecare, am fost cu Jane la un mall din Phoenix City, capitala planetei Phoenix. Ne duceam să ne luăm înghețată, când am trecut pe lângă un magazin de jucării, am intrat fuga să mă joc de-a v-ați ascunselea cu Jane. A mers strașnic până am luat-o pe un culoar cu animale de pluș și m-am trezit față în față cu Babar. Nu Babar *al meu*, desigur. Dar unul destul de asemănător ca să nu fac altceva decât să mă opresc cu ochii ațintiți la el.

Jane a venit după mine, ceea ce însemna că nu-mi vedea fața.

– Uite! a exclamat ea. E Babar! Ai vrea unul care să facă pereche cu Celeste a ta?

A întins mâna și a luat unul din raft.

Am țipat și m-am repezit afară din magazinul de jucării. Jane m-a ajuns din urmă și m-a luat în brațe, eu suspinam, m-a legănat, lipită de umărul ei, și m-a mângâiat pe cap așa cum făcuse mama când îmi citise povești cu Babar de ziua mea. Am plâns până m-am potolit și apoi, când am terminat, i-am spus despre jucăria Babar pe care mi-o dăduse mama.

Jane a înțeles de ce nu voiam un alt Babar. Nu era corect să-mi iau unul nou. N-ar fi fost corect să pun ceva peste acele amintiri ale ei. Să mă prefac că un alt Babar putea să-l înlocuiască pe cel pe care mi-l dăruise ea. Nu era vorba despre jucărie. Era vorba despre tot ceea ce *era legat* de jucărie.

Am rugat-o pe Jane să nu-i spună lui John despre Babar sau despre ceea ce tocmai se întâmplase. Mă simțeam și așa destul de prost, pentru că tocmai mă pierdusem cu firea de față cu noua mea mămică. Nu voiam să-l bag în asta și pe noul meu tătic. Ea mi-a promis. Apoi m-a îmbrățișat, am plecat după înghețată și aproape că am vomitat mâncând o porție mare de înghețată de banane. O zi cu adevărat plină de evenimente...

O săptămână mai târziu, Jane și cu mine stăteam pe puntea de observație a navei FCA *Amerigo Vespucci*, cu ochii ațintiți în jos către lumea albastră și verde numită Huckleberry, unde ne puteam petrece tot restul vieții sau așa credeam. John tocmai plecase de lângă noi ca să se ocupe de niște treburi de ultimă clipă, înainte de drumul cu naveta până în Missouri City, de unde urma să mergem la New Goa, noua noastră casă. Jane și cu mine ne țineam de mână și ne arătam una alteia detalii de la suprafață, încercând să aflăm dacă puteam vedea Missouri City de pe orbita geostațională. Nu puteam. Dar presupuneam destul de corect.

– Am ceva pentru tine, mi-a zis Jane după ce am ghicit unde ar fi Missouri City sau *ar trebui* să fie, oricum. Ceva ce voiam să-ți dau înainte să aterizăm pe Huckleberry.

– Sper că-i un cățel, am exclamat.

Făceam sugestii în acea direcție de vreo două săptămâni.

Jane a izbucnit în râs.

– Fără căței! Cel puțin nu până când nu ne instalăm de-a binelea. Ne-am înțeles?

– Oh, bine, am răspuns, dezamăgită.

– Nu, e asta.

A băgat mâna în buzunar și a scos un lanț de argint cu ceva verde

deschis agățat de el.

Am luat lanțul și m-am uitat la medalion.

– E un elefant, am constatat.

– Așa este.

Jane a îngenuncheat, pentru ca ea și cu mine să fim față în față.

– L-am cumpărat pe Phoenix chiar înainte de plecare. L-am văzut într-un magazin și mi-a adus aminte de tine.

– Din cauza lui Babar...

– Da. Dar și pentru alte motive. Cei mai mulți dintre oamenii care locuiesc pe Huckleberry sunt dintr-o țară de pe Pământ numită India și mulți dintre ei sunt hinduiști. Asta e o religie. Au un zeu pe nume Ganesh, cu cap de elefant. Ganesh este zeul inteligenței pentru ei, iar eu cred că tu ești foarte deșteaptă. Este și zeul începuturilor, dar are și asta un rost.

– Pentru că ne începem viața aici.

– Exact.

Îmi luă medalionul și-mi puse lanțul de argint în jurul gâtului, încheindu-l la spate.

– Mai e și zicala că „un elefant nu uită niciodată". Ai auzit-o?

Am dat din cap că da.

– John și cu mine suntem mândri să fim părinții tăi, Zoë. Ne bucurăm că faci parte acum din viața noastră și asta o să ne ajute să ne-o construim pe viitor. Dar știu că niciunul dintre noi n-ar vrea să-i uiți vreodată pe mama și pe tatăl tău.

S-a dat înapoi și a atins ușor medalionul.

– Ți l-am dat ca să-ți aducă aminte cât de mult te iubim *noi*. Sper însă că o să-ți aducă aminte și de cât de mult te-au iubit mama și tatăl tău. Ești iubită de două rânduri de părinți, Zoë. Nu uita de primii pentru că acum ești cu noi...

– N-o să uit. Promit!

– Ultimul motiv pentru care vreau să-ți dau asta este ca să duc mai departe tradiția. Mama și tatăl tău ți-au dat fiecare câte un elefant. Voiam să-ți dau și eu unul. Sper că-ți place.

– La nebunie! am răspuns și m-am repezit la Jane.

Ea m-a prins și m-a îmbrățișat. Ne-am ținut în brațe o vreme, și am și plâns un pic. Pentru că aveam 8 ani și puteam s-o fac.

Până la urmă m-am desprins din brațele lui Jane și m-am uitat din nou la medalion.

– Din ce e făcut? am întrebat.

– E din jad.

– Înseamnă ceva?

– Păi, bănuiesc că înseamnă că eu cred că jadul e frumos.

– Tăticul o să-mi ia și el un elefant? am întrebat.

Copiii de opt ani pot trece destul de repede în starea potrivită ca să obțină lucruri.

– Nu știu, a răspuns Jane. N-am vorbit cu el despre asta, pentru că m-ai rugat să nu vorbesc. Nu cred că știe despre elefanți.

– Poate c-o să-și dea seama...

– Poate.

Jane s-a ridicat în picioare, m-a luat iar de mână și ne-am uitat încă o dată la Huckleberry.

Cam după o săptămână și jumătate, după ce ne mutaserăm cu toții pe Huckleberry, tăticul a intrat pe ușă cu ceva mic și agitat în mâini.

Nu, nu era un elefant. Folosiți-vă *capul*, oameni buni. Era un cățel!

Am scos un țipăt de încântare – ceea ce-mi era îngăduit, aveam opt ani pe-atunci! – și John mi-a întins cățelul. Care a încercat imediat să mă lingă pe față.

– Aftab Chengelpet tocmai a înțărcat niște pui de la mama lor, așa că m-am gândit că i-am putea oferi o casă unuia dintre căței, a zis tăticul. Știi, dacă vrei... Deși nu-mi aduc aminte ca tu să ai vreo urmă de *entuziasm* pentru o asemenea creatură. Putem să-l dăm înapoi oricând!

– Să nu cumva să *îndrăznești*! am exclamat, între momentele în care mă lingea cățelul.

– În ordine. Să-ți aduci aminte doar că e datoria ta. Va trebui să-i dai de mâncare și să ai grijă de el.

– O să am.

– Și să-l castrezi, și să-i plătești facultatea, continuă tăticul.

– Ce?

– John! l-a apostrofat mămica de pe scaunul ei, unde se așezase să citească.

– Nu lua în seamă ultimele două sfaturi! a comentat tăticul. Dar *va trebui* să-i dai un nume.

Am depărtat cățelul la lungimea brațului ca să mă uit bine la el; continua să încerce să mă lingă pe față de la distanță și se agita în

strânsoarea mea în timp ce impulsul dat de coadă îl făcea să se miște.

– Știi niște nume bune pentru un câine? l-am întrebat.

– Spot. Rex. Fido. Champ, a înșirat tata. Numele astea sunt niște clișee, oricum. De obicei oamenii încearcă ceva mai memorabil. Când eram mic, aveam un câine pe care tatăl meu îl numea Shiva, Distrugătorul de Pantofi. Dar nu cred că ar fi potrivit într-o comunitate de foști indieni. Poate altceva.

A arătat către medalionul meu în formă de elefant.

– Observ că ai ceva cu elefanții în ultimul timp... Ai o Celeste. Ce-ar fi să-i zici cățelului Babar?

Din spatele tăticului am văzut-o pe Jane ridicând ochii de pe ceea ce citea ca să se uite la mine, amintindu-și ce se întâmplase la magazinul de jucării, așteptând să vadă cum o să reacționez.

Am izbucnit în râs.

– Atunci, înseamnă da, a spus tăticul după un minut.

– Îmi place.

Mi-am îmbrățișat noul cățel, apoi l-am dat din nou departe.

– Bună, Babar!

Babar a lătrat vesel, după care a făcut pipi pe cămașa mea.

Și asta-i toată povestea elefantului de jad...

Cinci

Se auzi un ciocănit la ușa mea, un poc-poc-poc pe care i-l arătasem lui Hickory când aveam nouă ani și astfel îl făcusem membru secret al clubului meu secret. Pe Dickory îl făcusem membru secret al unui club secret complet diferit. La fel se întâmplase cu mămica, tăticul și Babar. Când aveam nouă ani, mă gândeam numai la cluburi secrete. Acum nici măcar n-aș mai putea spune care era numele acestui club secret. Dar Hickory folosea încă acel ciocănit ori de câte ori ușa de la dormitorul meu era închisă.

– Intră! am strigat.

Stăteam lângă fereastra dormitorului.

Hickory intră.

– E întuneric aici, a spus el.

– Așa se întâmplă când e târziu și luminile sunt stinse.

– Te-am auzit umblând. Am venit să văd dacă ai nevoie de ceva.

– Cum ar fi un pahar cu lapte cald? Mă simt bine, Hickory. Mulțumesc.

– Atunci o să plec, a zis Hickory, pornind să iasă.

– Nu. Vino-ncoace, o clipă! Uite...

Hickory traversă camera și rămase în picioare lângă mine la fereastră. Se uită unde-i arătam eu, către două siluete de pe drum, din fața casei: mămica și tăticul.

– E acolo, afară, de câtva timp, a explicat Hickory. Maiorul Perry a ieșit după ea acum câteva minute.

– Știu, l-am văzut când a ieșit.

O auzisem și pe ea ieșind, cam cu o oră mai devreme; scârțâitul arcurilor de la ușa de plasă mă sculase din pat. Oricum, nu

dormeam. Gândul la plecarea de pe Huckleberry și la colonizarea unei planete noi îmi ținuse creierul treaz și apoi mă făcuse să umblu prin cameră. Ideea plecării mi se întipărea în minte. Mă făcea mai nervoasă decât crezusem.

– Știți despre colonia cea nouă? l-am întrebat pe Hickory.

– Știm, a răspuns Hickory. Locotenent Sagan ne-a informat mai devreme, în cursul zilei. Dickory a trimis și el guvernului nostru o solicitare pentru informații.

– De ce vorbești despre ei folosind gradul? l-am întrebat pe Hickory.

Mintea mea căuta digresiuni în momentul ăsta, după cât se părea, iar asta era una bună.

– Mămica și tăticul. De ce nu le spui „Jane“ și „John“, ca toți ceilalți?

– Nu este potrivit, a zis Hickory. E prea familiar.

– Ați locuit cu noi *șapte ani*. Ați *putea* să riscați puțină familiaritate.

– Dacă tu dorești să le spunem „John“ și „Jane“, așa o să facem.

– Spuneți-le cum vreți. Zic doar că, dacă *vreți* să le spuneți pe numele mic, puteți.

– O să ținem minte.

Mă îndoiam că o să apară prea curând vreo schimbare de protocol.

– O să veniți cu noi, nu? am continuat, schimbând subiectul. În noua colonie...

Nu-mi închipuisem că Hickory și Dickory *nu* aveau să vină cu noi, ceea ce, când m-am gândit mai bine, s-ar fi putut să nu fie o presupunere prea inteligentă.

– Tratatul nostru o permite. Depinde de tine să hotărăști.

– Păi, sigur că vreau să veniți! Mai degrabă l-aș lăsa în urmă pe Babar decât să nu vă iau pe voi doi.

– Mă bucur să fac parte din aceeași categorie ca și câinele tău.

– Cred că m-am exprimat greșit.

Hickory a ridicat o mână:

– Nu! Știu că n-ai vrut să sugerezi că eu și Dickory suntem ca niște animale favorite. Ai vrut să spui că Babar face parte din casa ta. N-ai pleca fără el.

– Nu face parte doar din casă. Face parte din familie. Un membru al familiei plin de bale, mai prostuț... Dar un membru al familiei. Și

voi faceți parte din familie. Membri ciudați, străini, uneori băgăreți. Dar din familie.

– Mulțumesc, Zoë.

– Pentru puțin, am răspuns și dintr-odată m-a cuprins timiditatea.

Discuțiile cu Hickory luau întorsături stranii astăzi.

– De aceea te-am întrebat despre faptul că vorbești despre părinții mei folosind gradul, știi. Nu-i ceva obișnuit într-o *familie*.

– Dacă facem parte cu adevărat din familia ta, atunci putem spune cu certitudine că nu e o familie obișnuită. Așa că greu de zis ce-ar fi obișnuit pentru noi.

Asta a atras o pufnitură din partea mea.

– Ei bine, e adevărat.

M-am gândit o clipă.

– Care *este* numele tău, Hickory? am insistat.

– Hickory, a răspuns.

– Nu, vreau să spun care era numele tău *înainte* să locuiești cu noi. Trebuie să te fi chemat cumva înainte să-ți spun eu Hickory. Și pe Dickory la fel, înainte să-i dau eu numele.

– Nu, a replicat el. Uiți. Înainte de tatăl tău biologic, obinii nu aveau conștiință. Nu aveam un simț al sinelui sau nevoia de a ne descrie nouă înșine sau altora.

– În felul ăsta ar fi greu să faci ceva cu mai mult de doi dintre voi. N-ajungi prea departe strigând doar „hei“.

– Aveam descriptori care să ne ajute în muncă. Nu erau același lucru cu *numele*. Când tu ne-ai dat nume, lui Dickory și mie, ne-ai dat *adevăratele* noastre nume. Am devenit primii obini care au avut vreodată un nume.

– Aș dori să fi știut asta pe-atunci, am spus, după ce-am analizat ce mi-a spus. V-aș fi dat niște nume care să nu fie dintr-o poezie pentru copii.

– Îmi place numele meu. E popular și printre alți obini. Amândouă, și Hickory, și Dickory.

– Sunt și alți Hickory obini?

– O, da! Au ajuns câteva milioane!

Nu eram în stare să dau un răspuns inteligibil. Mi-am îndreptat din nou atenția către părinții mei, care erau încă pe drum, îmbrățișați.

– Se iubesc, a comentatHickory, urmărindu-mi privirea.

M-am uitat iar la el.

– Nu mă așteptam ca discuția să ajungă tocmai aici, dar e în ordine.

– E o deosebire, a continuat Hickory. În felul în care vorbesc unul cu altul. În felul cum comunică între ei...

– Presupun că e.

Observația lui Hickory era de fapt o afirmație modestă. John și Jane nu doar că se iubeau unul pe celălalt. Ei doi erau nebuni unul după celălalt, exact în felul acela emoționant și jenant pentru o fiică adolescentă. Emoționant pentru că cine nu vrea ca părinții săi să se iubească unul pe altul până peste cap? Jenant pentru că, ei bine... *Părinți.* N-ar trebui să se poarte ca niște neghiobi!

O arătau în feluri diferite. Tăticul era cel mai bătător la ochi, dar cred că mămica simțea mai intens decât el. Tăticul mai fusese căsătorit înainte; prima lui soție murise pe Pământ. O parte din inima lui era încă alături de ea. În schimb, nimeni altcineva nu revendica inima lui Jane. John o avea pe toată sau toată acea parte din ea care trebuia să aparțină soțului. Indiferent însă cum ai despica firul în patru, nu există nimic ce oricare dintre ei n-ar face pentru celălalt.

– De aceea sunt afară, i-am spus lui Hickory. Adică pe drum, chiar acum. Pentru că se iubesc.

– Cum așa?

– Ai spus chiar tu. E o deosebire în felul în care comunică.

Am arătat din nou către cei doi.

– Tăticul vrea să plece și să conducă această colonie. Dacă n-ar fi vrut, ar fi spus pur și simplu nu. Așa merg lucrurile. A fost morocănos și întors pe dos toată ziua pentru că vrea și știe că sunt complicații. Pentru că lui *Jane* îi place la nebunie aici.

– Mai mult decât ție sau maiorului Perry...

– O, da. E locul unde s-a măritat. E locul unde și-a făcut o familie. Hickory e casa ei. El o să spună nu, dacă ea nu-i dă încuviințarea să spună da. Așa că asta face ea acolo, afară.

Hickory se uită din nou la siluetele părinților mei.

– Ar fi putut să-i vorbească și în casă.

Am clătinat din cap.

– Nu. Uită-te cum privește în sus! Înainte ca tăticul să iasă din casă, făcea același lucru. Stătea acolo și se uita la stele. Căutând steaua în jurul căreia se rotește noua noastră planetă. Dar de fapt își

ia rămas-bun de la Huckleberry. Tăticul are nevoie s-o *vadă* făcând asta. Mămica știe. Este unul dintre motivele pentru care e afară. Ca să-l anunțe că e pregătită să părăsească planeta. E gata s-o părăsească, pentru că el e gata s-o părăsească.

– Ai spus că e unul dintre motivele pentru care e afară. Care e celălalt?

– Celălalt? am întrebat.

Hickory dădu din cap.

– Ah... Păi... Simte nevoia să-și ia rămas-bun și pentru ea însăși. N-o face doar pentru tăticul.

Am urmărit-o pe Jane.

– O mare parte din ceea ce este a devenit aici. Și s-ar putea să nu ne întoarcem niciodată pe planeta asta. E greu să-ți părăsești casa. Greu pentru *ea*. Cred că încearcă o cale de a renunța la ea și începe prin a-i spune adio.

– Și tu? Ai și tu nevoie să-i spui adio?

M-am gândit un minut.

– Nu știu, am recunoscut. E nostim. Am locuit deja pe patru planete. În fine, trei planete și o stație spațială. Aici am stat cel mai mult, așa încât cred că e casa mea, mai mult decât oricare dintre celelalte. Știu că o să-mi fie dor de unele dintre lucrurile de aici. Știu că o să-mi fie dor de unii dintre prietenii mei. Dar mai mult decât orice... sunt *emoționată*. Vreau să fac asta. Să colonizez o lume nouă. *Vreau* să plec. Sunt emoționată și nervoasă și puțin speriată, știi?

Hickory n-a comentat nimic. Dincolo de fereastră, mămica se îndepărtase puțin de tăticul, iar el se îndrepta înapoi spre casă. Apoi se oprise și se întorsese spre mămica. Ea îi întinsese mâna. El se apropie, îi luă mâna. Porniră împreună pe drum.

– Adio, Huckleberry! am rostit în șoaptă.

M-am întors cu spatele la fereastră și mi-am lăsat părinții să-și facă plimbarea.

Șase

– Nu știu cum e *posibil* să te plictisești, comenta Savitri, aplecându-se peste o balustradă de pe puntea de observație în timp ce ne uitam din stația Phoenix către *Magellan*. Locul ăsta e *grozav!*

M-am uitat pieziș la ea, simulând suspiciunea.

– Cine *ești* tu și ce-ai făcut cu Savitri Guntupalli?

– Nu știu ce vrei să spui, a replicat Savitri cu blândețe.

– Savitri pe care o cunosc *eu* era sarcastică și malițioasă. *Tu* ești complet sentimentală, ca o școlăriță. Prin urmare: nu ești Savitri. Ești o creatură extraterestră deghizată, oribil de siropoasă, și te urăsc.

– Un detaliu, a zis Savitri. Tu ești școlăriță, și nu ești aproape niciodată sentimentală. Te cunosc de ani de zile și nu cred că te-am văzut vreodată amestecată în vreo întâmplare sentimentală. Ești aproape complet lipsită de sentimentalism.

– Bine, ești mai sentimentală chiar și decât o școlăriță. Ceea ce e *și mai rău*. Sper că ești fericită.

– *Sunt*. Mulțumesc că ai observat.

– Brrr! am exclamat; am dat ochii peste cap pentru a spori efectul și m-am îndreptat spre balustrada punții de observație, cu proastă dispoziție sporită.

Nu eram de fapt supărată pe Savitri. Avea un motiv excelent să fie entuziasmată; petrecuse toată viața pe Huckleberry și acum, în sfârșit, se afla în *altă* parte: pe stația Phoenix, *acea* stație spațială, cel mai mare obiect pe care l-au construit vreodată oamenii, plutind deasupra lui Phoenix, planeta de baștină a întregii Uniuni Coloniale. În tot timpul care trecuse de când o cunoșteam – adică de când era asistenta tatălui meu, în New Goa, pe Huckleberry – Savitri cultivase

un aer de sarcasm general, ceea ce constituia motivul pentru care o adoram și o respectam. Oricine trebuie să aibă modele inspiratoare, știți.

Dar, după ce decolaserăm de pe Huckleberry, entuziasmul pentru faptul că ajungea în sfârșit să vadă și altceva din univers o copleșise. Arătase o exaltare necontrolată pentru absolut tot ce se petrecea; chiar se sculase foarte devreme ca să vadă *Magellan*, nava ce urma să ne ducă pe Roanoke, andocată la stația Phoenix. Mă bucuram pentru ea că era atât de emoționată și o luam peste picior fără milă, pentru asta, ori de câte ori aveam ocazia. Într-o zi, da, o să vină și răsplata – Savitri mă învățase mult din ceea ce știu despre a fi sarcastic, dar nu tot ce știa *ea* –, dar până atunci era unul dintre puținele lucruri care mă amuzau.

Ascultați: stația Phoenix e uriașă, e aglomerată și, în afară de cazul în care ai o slujbă propriu-zisă – sau, ca Savitri, tocmai ai sosit de la țară –, *nu se întâmplă nimic*. Nu-i un parc de distracție, e doar o mare combinație plicticoasă de birouri guvernamentale, docuri și comandamente militare, toate înghesuite în spațiu. Dacă n-ar fi fost faptul că orice pas afară, pentru a lua puțin aer, te-ar ucide – nu există aer proaspăt, ci doar vid care-ți face plămânii să explodeze –, ar putea fi oricare centru civic mare, anonim, plictisitor de moarte, din orice loc unde se adună oamenii să facă lucruri civice mari, anonime, plictisitoare de moarte. Nu-i proiectat pentru distracție sau cel puțin pentru orice fel de distracție care m-ar interesa pe mine. Presupun că aș fi putut să pun niște fișiere în ordine. *Asta* ar fi fost cu adevărat palpitant.

Pe lângă că era atât de entuziasmată că nu mai e pe Huckleberry, încât nu-i mai păsa de nimic altceva, Savitri mai și muncea pe brânci pentru John și Jane. Toți trei petrecuseră aproape tot timpul de când sosiserăm la stația Phoenix punându-se la curent cu Roanoke, învățând despre coloniștii care aveau să vină cu noi și supraveghind încărcarea proviziilor și utilajelor pe *Magellan*. Asta nu era nicio noutate pentru mine, dar eu rămâneam fără prea multe de făcut și fără nimeni cu care să fac ceva. Nu puteam face prea multe nici măcar cu Hickory, Dickory sau Babar; tăticul le ceruse lui Hickory și Dickory să se țină deoparte în timp ce ne aflam pe stația Phoenix, iar câinilor nu le prea era permis să alerge pe stație. Trebuia să întindem șervete de hârtie pe care Babar să-și facă nevoile. Prima noapte în care am făcut asta și am încercat să-l conving să-și facă treburile, mi-a aruncat o privire care spunea *glumești, sunt sigur*. Scuză-mă, amice:

acum fă pipi, la naiba!

Singurul motiv pentru care mai reușeam să petrec cât de cât un timp cu Savitri era acela că, printr-o combinație inteligentă de smiorcăială și vinovăție, o convinsesem să stea cu mine în pauza de prânz. Chiar și atunci, își aduse PDA-ul și-și petrecu jumătate din masa de prânz trecând în revistă liste de materiale. Era entuziasmată chiar și de așa ceva. I-am spus că eu credeam c-ar putea fi bolnavă.

– Îmi pare rău că te plictisești, a zis Savitri, readusă în prezent. Poate că ar trebui să le sugerezi asta părinților tăi.

– Crede-mă, le-am sugerat. Tăticul chiar s-a și oferit să facă ceva. Zice că o să mă ducă jos, pe Phoenix. Să facem niște cumpărături în ultima clipă și alte chestii. *Celelalte chestii* erau motivul principal pentru care ne duceam, dar nu voiam să pomenesc de asta față de Savitri; eram destul de prost dispusă și așa.

– N-ai dat încă peste alți coloniști de vârsta ta? întrebă Savitri.

Am ridicat din umeri.

– I-am văzut pe unii dintre ei.

– Dar n-ai stat de vorbă cu niciunul.

– Nu prea.

– Pentru că ești *timidă*.

– Iată că sarcasmul tău revine.

– Te compătimesc pentru plictiseală. Dar te compătimesc mai puțin dacă nu faci decât te complaci în ea.

Se uită de jur împrejurul punții de observație, pe care se aflau alți câțiva oameni, stând, citind sau uitându-se afară, la navele andocate la stație.

– Ce zici de ea?

A arătat spre o fată cam de vârsta mea, care privea pe fereastra punții.

M-am uitat pieziș.

– Ce să zic *despre* ea?

– Pare cam la fel de plictisită ca tine.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

– Hai să verificăm, a replicat Savitri și, înainte să apuc s-o opresc, o strigă pe cealaltă fată.

– Hei!

– Da? a răspuns fata.

– Prietena mea de aici crede că e cea mai plictisită adolescentă de

pe toată stația, vorbi Savitri, arătând spre mine.

N-aveam unde să mă fac mică.

– Mă întreb dacă ai ceva de spus în privința asta.

– Păi, răspunse fata după câteva clipe, nu vreau să mă laud, dar calitatea plictiselii mele este *remarcabilă*.

– O, îmi *place* de ea, îmi spuse Savitri și apoi îi făcu semn să se apropie

– Ea e Zoë, m-a prezentat.

– Știu să vorbesc, i-am zis lui Savitri.

– Gretchen! a vorbit fata, întinzându-mi mâna.

– Bună! am răspuns, strângându-i-o.

– Mă interesează plictiseala ta și aș vrea să aud mai multe, a zis Gretchen.

În ordine, m-am gândit. *Și mie îmi place de ea.*

Savitri zâmbi.

– Ei bine, din moment ce voi două păreți cât se poate de potrivite, eu trebuie să plec. Sunt niște containere cu amelioratoare pentru sol care au nevoie de atenția mea.

Îmi dădu un pupic, flutură mâna către Gretchen și plecă.

– Amelioratoare de sol? m-a întrebat Gretchen după plecarea ei.

– E o poveste lungă.

– Timpul e singurul care nu-mi lipsește.

– Savitri e asistenta părinților mei, care se îndreaptă spre o colonie nouă, am explicat și am arătat spre *Magellan*. Asta-i nava cu care plecăm. Una dintre sarcinile lui Savitri e să aibă grijă ca tot ceea ce se află pe lista de inventar să fie pus efectiv pe navă. Bănuiesc că a ajuns la amelioratoarele de sol.

– Părinții tăi sunt John Perry și Jane Sagan, afirmă Gretchen.

M-am uitat fix la ea câteva clipe.

– Mda. De unde știi?

– Pentru că tatăl meu vorbește o mulțime despre ei, răspunse ea, și făcu semn spre *Magellan*. Colonia asta pe care o conduc părinții tăi... A fost ideea lui. Era reprezentantul planetei Erie în legislatura UC, și ani de zile a pledat pentru ca și oamenii din coloniile statornicite să poată coloniza, nu numai cei de pe Pământ. În cele din urmă, Departamentul Colonizării a fost de acord cu el – și apoi a dat conducerea coloniei părinților tăi în locul lui. I-au spus tatei că e un compromis politic.

– Ce-a crezut tatăl tău despre asta? am întrebat.

– Păi, abia te-am cunoscut. Nu știu ce fel de limbaj poți suporta.

– Ei bine, *asta* nu-i a bună.

– Nu cred că-i *urăște* pe părinții tăi, a zis Gretchen repede. Nu-i chiar așa. A presupus doar că, după tot ce-a făcut, ar fi obținut conducerea coloniei. „Dezamăgire" nu exprimă nici măcar pe departe ce-a simțit. Deși n-aș putea spune nici că îi place pe părinții tăi. A căpătat un dosar despre ei când au fost numiți și apoi a petrecut toată ziua mormăind numai pentru el, în timp ce-l citea.

– Îmi pare rău că e dezamăgit.

În sinea mea, mă întrebam dacă trebuia să renunț la Gretchen ca posibilă prietenă; unul dintre acele scenarii stupide cu „familiile noastre sunt în război". Prima persoană de vârsta mea pe care-o cunosc și care merge pe Roanoke, și deja suntem în tabere diferite!

– Mda, bine, a continuat apoi. La un moment dat, s-a cam prostit. Se compara cu Moise: *O, mi-am dus poporul în țara făgăduinței, dar eu nu pot intra* – și aici a gesticulat din mână ca să accentueze ideea – și atunci am ajuns la concluzia că reacționa exagerat. Pentru că *mergem*, știi. Iar el este în consiliul consultativ al părinților tăi. Așa că i-am zis să înceteze cu prostiile.

Am clipit.

– Chiar ai folosit cuvintele astea?

– Ei, nu chiar. Ce-am spus de fapt a fost că mă întreb dacă un cățel pe care-l lovesc cu piciorul s-ar văita mai mult decât el.

Ridică din umeri.

– Uneori trebuie să uite de propria persoană.

– Sunt atât de sigură că tu și cu mine o să fim cele mai bune prietene...

– Nu-i așa? îmi zâmbi ea. Nu știu. Care-i programul?

– Programul e groaznic. Iar salariul e și mai rău.

– O să fiu tratată oribil? întrebă.

– O să plângi în fiecare noapte până adormi.

– O să mă hrănești cu coji de pâine?

– Sigur că nu. Cojile le dăm câinilor.

– O, foarte drăguț! În regulă, ai trecut examenul. Putem să fim cele mai bune prietene.

– Bine. Altă decizie de viață de care am avut grijă.

– Da, replică ea și apoi se îndepărtă de balustradă. Acum hai! N-

are rost să irosim toată impertinența asta între noi. Haide să găsim ceva de arătat cu degetul și de făcut haz.

Stația Phoenix deveni mult mai interesantă după aceea.

Șapte

Iată ce-am făcut când tăticul m-a dus jos pe Phoenix: mi-am vizitat propriul mormânt.

E limpede, asta are nevoie de o explicație.

M-am născut și mi-am petrecut primii ani de viață pe Phoenix. În apropiere de locul unde am locuit, există un cimitir. În acel cimitir există o piatră de mormânt, iar pe acea piatră sunt trei nume: Cheryl Boutin, Charles Boutin și Zoë Boutin.

Numele mamei este acolo pentru că este cu adevărat îngropată acolo; îmi aduc aminte că am fost acolo la înmormântarea ei și i-am văzut giulgiul pus în mormânt.

Numele tatălui meu se află acolo, pentru că mulți ani oamenii au crezut că trupul lui se află acolo. Dar nu. Trupul lui zace pe o planetă pe nume Arist, unde el și cu mine am locuit o vreme cu obinii. *Există* un trup îngropat aici totuși, unul care arată ca tatăl meu și are aceleași gene ca el. Cum a ajuns acolo este o poveste cât se poate de complicată.

Numele meu este acolo, pentru că, înainte ca tatăl meu și cu mine să locuim pe Arist, el a crezut pentru un timp că fusesem ucisă în atacul de pe Covell, stația spațială pe care trăiserăm până atunci. Nu exista niciun cadavru, evident, pentru că eu eram încă în viață; tatăl meu însă nu știa. A pus să fie gravate numele și datele mele pe piatra de mormânt, înainte să i se spună că nu murisem încă.

Așadar, asta este: trei nume, două cadavre, un mormânt. Singurul loc unde există familia mea biologică, în orice formă, indiferent unde în univers.

Într-un sens, sunt orfană și la modul cel mai serios: mama și tata

erau copii unici, iar părinții lor muriseră înainte de nașterea mea. E posibil să am niște veri de gradul doi sau și mai îndepărtați undeva pe Phoenix, dar nu i-am întâlnit niciodată și n-aș ști ce să le spun chiar dacă ar exista. Serios, ce să zici? „Bună, avem în comun cam patru la sută din structura genetică, hai să fim prieteni“?

Faptul este că sunt ultima din neamul meu, ultimul membru al familiei Boutin, în afară de cazul și până când mă hotărăsc să am copii. Ei, *asta-i* o idee. O s-o las deoparte deocamdată.

Într-un fel, sunt orfană. Dar în alt sens...

Bine. Mai întâi, tăticul stătea în spatele meu, privindu-mă în timp ce îngenuncheam ca să mă uit la piatra de mormânt pe care-mi era scris numele. Nu știu cum e cu ceilalți copii adoptați, dar pot să spun că n-a existat niciodată vreun moment petrecut alături de John și Jane în care să nu mă simt prețuită, iubită și *a lor*. Chiar și când treceam prin acea fază de început a pubertății în care cred că spuneam „Te urăsc“ și „Lasă-mă în *pace*“ de șase ori pe zi și de zece ori duminica. *Eu* m-aș fi abandonat singură în stația de autobuz, asta-i sigur.

John îmi spusese că pe când locuia pe Pământ avea un fiu, iar fiul lui avea un băiat, Adam, cam de vârsta mea, ceea ce, tehnic vorbind, mă făcea mătușă. Cred că era destul de frumos. Să treci de la a nu avea nicio familie la a fi mătușa cuiva e o șmecherie distractivă. I-am zis tăticului; el a răspuns „conții mulțimi“ și apoi a rămas cu un zâmbet pe față câteva ore. Walt Whitman acela știa despre ce vorbea.

În al doilea rând, alături de mine erau Hickory și Dickory, tresărind și tremurând de energie emoțională, pentru că se aflau la mormântul tatălui meu, chiar dacă tatăl meu nu era îngropat acolo și nu fusese niciodată. Nu conta. Erau agitați din cauza a ceea ce reprezenta. Prin intermediul tatălui meu, cred că s-ar putea spune că am fost adoptată și de obini, deși relația mea cu ei nu era exact cu aceea de a fi fiica sau mătușa cuiva. Era ceva mai aproape de a fi zeița lor. O zeiță pentru o rasă întreagă de ființe inteligente.

Sau nu știu. Poate ceva care sună mai puțin egocentric: sfântă ocrotitoare, emblemă rasială, mascotă sau *ceva*. Era greu de exprimat în cuvinte; era greu chiar și să concep ideea în cea mai mare parte a timpului. Nu e ca și cum aș fi fost pusă pe un tron; cele mai multe zeițe despre care știu n-au teme de făcut și nu trebuie să adune excremente de câine. Dacă asta înseamnă să fii emblemă, în viața de zi cu zi nu e grozav de palpitant.

Apoi însă mă gândesc că Hickory și Dickory locuiesc cu mine și și-au petrecut viața cu mine pentru că guvernul lor a făcut din asta o cerere către guvernul meu când cele două au semnat un tratat de pace. Sunt de fapt o condiție dintr-un tratat dintre două rase de ființe inteligente. Ce *faci* cu un asemenea fapt?

Ei bine, am încercat să mă folosesc de el odată: când eram mai mică, am încercat să argumentez față de Jane că ar trebui să pot sta trează până târziu într-o noapte pentru că aveam statut special potrivit legii tratatului. Credeam că e destul de ingenios. Răspunsul ei a fost să aducă tot tratatul de o mie de pagini – nici măcar nu știam că *avem* o copie pe hârtie – și să mă invite să găsesc partea din tratat care spunea că întotdeauna lucrurile trebuie să meargă cum vreau eu. Am bătut din picior în fața lui Hickory și Dickory și le-am cerut să-i spună mamei să mă lase să fac ce voiam; Hickory a răspuns că ar fi trebuit să înainteze o cerere guvernului lor pentru îndrumare, și că ar fi luat câteva zile, iar până în acel moment ar fi trebuit deja să fiu în pat. A fost prima oară când am fost supusă tiraniei birocrației.

Ceea ce înseamnă că aparțin obinilor.

Chiar și în acel moment, în fața mormântului, Hickory și Dickory înregistrau în mașinile lor pentru conștiință, aparatele pe care tatăl meu le-a făcut pentru ei. Urmau să fie stocate și trimise tuturor celorlalți obini. Iar toți ceilalți obini urmau să stea acolo cu mine, în timp ce îngenuncheam la mormântul meu și al părinților mei, trasând cu degetul numele lor și al meu.

Aparțin. Aparțin lui John și Jane; aparțin lui Hickory și Dickory și fiecărui obin. Și, cu toate astea, cu toate legăturile pe care le simt – cu toate legăturile pe care le *am* –, există momente când mă simt singură și am senzația că plutesc în derivă și că nu sunt legată deloc, de nimic. Poate că pur și simplu asta faci când ajungi la vârsta mea; ai parte de exagerări în materie de înstrăinare. Poate ca să te găsești pe tine însuți trebuie să te simți deconectat. Poate că toată lumea trece prin asta.

Ceea ce știam totuși, acolo la mormânt, la mormântul *meu*, era că mă aflam într-unul dintre aceste momente.

Mai fusesem și înainte la mormânt. Mai întâi, când fusese înmormântată mama și apoi, peste câțiva ani, când mă adusese Jane ca să-mi iau rămas-bun de la mama și de la tata. *Toți cei care mă cunosc s-au dus*, îi zisesem atunci. *Toți ai mei sunt morți.* Apoi ea

venise spre mine și-mi ceruse să locuiesc cu ea și cu John în alt loc. Îmi propusese ca ea și pe John să fie noua mea familie.s

Am atins elefantul de jad de la gât și am zâmbit, gândindu-mă la Jane.

Cine sunt eu? Cine sunt ai mei? Cui aparțin? Întrebări cu răspunsuri ușoare și fără răspuns. Aparțin familiei mele și obinilor, și uneori absolut nimănui. Sunt fiică, zeiță și o fată care uneori pur și simplu nu știe cine e sau ce vrea. Creierul mi-e complet zăpăcit de lucrurile astea și-mi dă dureri de cap. Aș dori să fiu singură aici. Mă bucur că John e cu mine. Vreau s-o văd pe noua mea prietenă, Gretchen, și să fac comentarii sarcastice până când explodăm de râs. Vreau să mă duc în cabina mea de pe *Magellan*, să sting lumina, să-mi iau câinele în brațe și să plâng. Vreau să plec din cimitirul ăsta idiot. Nu vreau deloc să plec, pentru că știu că n-o să mă întorc niciodată. E ultima oară când sunt cu ai mei, cei care s-au dus deja.

Uneori nu știu dacă viața mea e complicată sau dacă doar mă gândesc eu prea mult la astfel de treburi.

Am îngenuncheat la mormânt, m-am mai gândit puțin și am încercat să găsesc o cale să-mi iau rămas-bun de la părinți și să-i păstrez alături de mine, să rămân și să plec, să fiu fiica, și zeița, și fata care nu știe ce vrea, toate deodată, și să aparțin tuturor și să mă păstrez pentru mine.

Mi-a luat o vreme.

Opt

– Pari tristă, a zis Hickory când am luat naveta înapoi către stația Phoenix. Dickory stătea lângă Hickory, impasibil ca întotdeauna.

– Sunt tristă, am răspuns. Mi-e dor de mama și de tata.

M-am uitat pieziș spre John, care stătea în fața navetei împreună cu pilotul, locotenentul Cloud.

– Și cred că toată povestea asta cu mutatul, cu plecarea și cu drumul mă afectează puțin. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, a replicat Hickory. Călătoria a fost apăsătoare și pentru noi.

– O, bine! am exclamat, întorcându-mă cu spatele la ei doi. Nefericirea e dornică de companie.

– Dacă ai dori, am fi încântați să te înveselim, a spus Hickory.

– Serios!

Asta era o tactică nouă.

– Cum o să faceți?

– Am putea să-ți spunem o poveste.

– Ce poveste?

– Una la care am lucrat cu Dickory.

– Ați *scris?*

Nu m-am chinuit să-mi ascund neîncrederea din voce.

– E surprinzător?

– Absolut! Nu știam că sunteți în stare!

– Obinii n-au povești proprii. Am învățat despre ele prin intermediul tău, când ne-ai pus să ți le citim.

Am rămas nedumerită câteva clipe, apoi mi-am adus aminte: când

eram mai mică, le ceream lui Hickory și Dickory să-mi citească povești ca să adorm. A fost un experiment eșuat, ca să nu zic mai mult; chiar și cu aparatele de conștiință pornite, niciunul dintre ei n-ar fi putut spune o poveste nici dacă viața lor ar fi depins de asta. Ritmul era complet greșit – nu știau să citească emoțiile din poveste, e cel mai bun mod de a explica. Puteau citi cuvintele, în ordine. Doar că nu puteau citi *povestea*.

– Așadar, ați citit povești de atunci, am constatat.

– Uneori, răspunse Hickory. Basme și mituri. Cel mai mult ne interesează miturile, pentru că sunt povești despre zei și despre creație. Dickory și cu mine ne-am hotărât să compunem un mit al creației pentru obini, așa că avem o poveste a noastră.

– Și asta e povestea pe care vrei să mi-o spui mie?

– Dacă tu crezi că te-ar înveseli...

– Păi, e un mit *vesel* al facerii?

– E, pentru noi. Ar trebui să știi că joci un rol în el.

– Ei bine, atunci, cu siguranță vreau să-l aud acum.

Hickory se sfătui repede cu Dickory, în limba lor.

– O să-ți spunem versiunea scurtă, a zis Hickory.

– Există o versiune lungă? Sunt de-a dreptul curioasă.

– Ce-a mai rămas din drumul navetei n-o să fie destul de lung pentru versiunea lungă. În afară de cazul în care coborâm din nou pe Phoenix. Și înapoi sus. Și iar jos.

– Versiunea scurtă să fie...

– Foarte bine! a conchis Hickory și a început: A fost odată...

– Serios? am exclamat. „A fost odată...?“

– Ce nu-i bine cu „a fost odată“? a întrebat Hickory. Multe dintre poveștile și miturile lumii încep așa. Ne-am gândit că ar fi potrivit.

– E foarte bine, am răspuns. E doar un pic demodat.

– O să-l schimbăm, dacă dorești.

– Nu. Iartă-mă, Hickory, te-am întrerupt. Te rog, ia-o de la început.

– Foarte bine. A fost odată...

A fost odată un satelit al unei planete mari, gazoase, pe care trăiau niște creaturi. Iar aceste creaturi nu aveau un nume, nici nu știau că trăiesc pe un satelit, nici că acel satelit se rotea în jurul unei planete gazoase, nici ce era o planetă, nici orice altceva, într-un fel despre care să se poată spune că însemna că știau acel ceva. Erau animale și

nu aveau conștiință de sine, și se nășteau, trăiau și mureau, petrecându-și întreaga viață fără gânduri sau cunoașterea faptului că există gânduri.

Într-o zi, deși animalele nu știau nimic despre ideea de zile, au sosit niște vizitatori pe satelitul care se rotea în jurul planetei gazoase. Iar vizitatorii erau cunoscuți sub numele de consu, deși animalele de pe planetă nu știau – pentru că era numele pe care și-l dădeau consu singuri –, iar animalele nu erau deștepte și nu-i puteau întreba pe consu cum își spun, nici nu știau că lucrurile pot avea nume.

Consu au venit pe satelit ca să exploreze și asta au făcut, observând tot ce era legat de satelit, de la aerul din cerul său până la forma pământurilor și a apelor și la forma și modul de trai al tuturor ființelor vii de pe pământul, din aerul și din apa satelitului. Și când au ajuns la aceste creaturi anume care locuiau pe acest satelit, consu au devenit curioși în legătură cu ele și cu felul în care își duceau viața, și le-au studiat pe ele, felul în care se nășteau, trăiau și mureau.

După ce au urmărit creaturile o vreme, consu au hotărât că o să le dea ceva ce ei aveau, iar creaturile nu, și anume inteligența. Iar consu au luat genele creaturilor și le-au schimbat astfel încât creierul lor, pe măsură ce creștea, să dezvolte inteligența mult peste ce ar fi obținut creaturile prin experiență sau prin mulți ani de evoluție. Consu au făcut aceste schimbări la câteva creaturi și le-au așezat înapoi pe satelit și, după multe generații, toate creaturile au devenit inteligente.

Odată ce consu le-au dat inteligență acestor creaturi, n-au rămas pe satelit, nici n-au împărțit ce știau cu ele, ci au plecat și au lăsat deasupra cerului mașini, pe care creaturile nu le vedeau, ca să supravegheze creaturile. Și astfel foarte multă vreme creaturile n-au aflat despre consu și despre ce le făcuseră.

Și foarte multă vreme creaturile acelea, acum inteligente, au crescut ca număr și au învățat multe. Să facă unelte, să creeze un limbaj, să lucreze împreună pentru scopuri comune, să cultive pământul, să extragă metale și să creeze știința. Dar, deși prosperau și învățau, nu știau că sunt unice printre toate ființele inteligente, pentru că nu știau că există și alte creaturi inteligente.

Într-o zi, după ce creaturile obținuseră inteligența, o altă rasă de ființe inteligente a venit să viziteze satelitul, primii după consu, deși

creaturile nu-și aduceau aminte de consu. Iar aceste ființe noi își spuneau arza și fiecare dintre arza avea și un nume. Iar arza erau uimiți că acele creaturi de pe satelit, care erau inteligente și care construiseră unelte și orașe, nu aveau un nume și nici nume pentru fiecare dintre ei.

Și atunci au descoperit creaturile, prin intermediul arza, ce-i făcea unici: erau singurele ființe inteligente din tot universul care nu erau conștiente. Deși fiecare creatură putea să gândească și să judece, nu se cunoștea pe sine în felul în care se putea cunoaște pe sine oricare altă creatură inteligentă. Creaturilor le lipsea conștiința a cine erau ca indivizi, chiar dacă trăiau, prosperau și creșteau pe suprafața satelitului planetei.

Când au aflat, deși niciun individ nu știa, creaturile au simțit o dorință arzătoare pentru ce nu aveau: conștiința pe care știau, din punct de vedere colectiv, că n-o au, ca indivizi. Și atunci și-au dat pentru prima oară un nume și și-au spus „obini", ceea ce în limba lor însemna „lipsiți", deși ar putea fi tradus mai bine ca „văduviți" sau „cei fără daruri". Totuși, chiar de și-au denumit specia, n-au dat nume fiecărui individ din rândurile ei.

Și arza au simțit milă față de creaturile care-și spuneau acum obini și le-au dezvăluit existența mașinilor care pluteau pe cer și care erau puse acolo de consu, despre care știau că era o rasă de o imensă inteligență și cu țeluri imposibil de cunoscut. Arza i-au studiat pe obini și au descoperit că biologia lor era nenaturală, și astfel obinii au aflat cine-i crease.

Iar obinii le-au cerut vizitatorilor arza să-i ducă la consu, ca să-i întrebe de ce făcuseră consu asemenea lucruri, dar arza au refuzat, spunând că rasa consu se întâlnea cu alte rase numai ca să se lupte cu ele, și se temeau de ce s-ar întâmpla cu arza dacă i-ar duce pe obini în fața consu.

Astfel au luat obinii hotărârea că trebuie să învețe să lupte. Și, în timp ce obinii nu s-au luptat cu arza, care fuseseră buni cu ei și plecaseră de la ei în pace, a sosit o altă rasă de ființe numite belestier, care plănuiau să colonizeze satelitul pe care locuiau obinii și să-i omoare pe toți, pentru că nu voiau să trăiască în pace cu ei. Obinii s-au luptat cu belestier, ucigându-i pe toți cei care au aterizat pe satelitul lor și, astfel, au descoperit că aveau un avantaj; pentru că obinii nu se cunoșteau pe ei înșiși, nu se temeau de moarte și nu erau înfricoșați atunci când alții simțeau frica din plin.

Obinii i-au omorât pe belestier și au învățat din armele și tehnologia lor. Cu timpul, obinii au plecat de pe satelitul lor ca să colonizeze alți sateliți, iar numărul lor a crescut și au dus război împotriva altor rase, atunci când aceste alte rase au hotărât să ducă război împotriva obinilor.

Și a sosit o zi, după mulți ani, când obinii au ajuns la concluzia că erau gata să-i întâlnească pe consu, au descoperit unde trăiau și au pornit să-i întâlnească. Deși obinii erau puternici și hotărâți, nu cunoșteau puterea consu, care îi măturară din fața lor, ucigând orice obin care îndrăznea să strige sau să atace, și erau multe mii din aceștia.

În cele din urmă, consu au devenit curioși cu privire la creaturile pe care le făcuseră și au acceptat să răspundă la trei întrebări pentru obini, dacă jumătate din obinii de pretutindeni s-ar oferi ca sacrificiu pentru consu. Iar acesta a fost un târg greu, pentru că, deși niciun obin, ca individ, nu și-ar înțelege propria moarte, un asemenea sacrificiu ar răni rasa, pentru că până în acest moment își făcuseră mulți dușmani printre rasele inteligente, iar aceștia cu siguranță i-ar ataca pe obini când ar fi slabi. Dar obinii aveau o dorință arzătoare și aveau nevoie de răspunsuri. Așa că jumătate dintre obini s-au oferit de bunăvoie pentru consu, sinucigându-se în diferite moduri, oriunde se aflau.

Iar consu au fost mulțumiți și au răspuns la cele trei întrebări ale noastre. Da, ei dăduseră obinilor inteligența. Da, ei ar fi putut să le dăruiască obinilor conștiință de sine, dar n-o făcuseră, pentru că voiau să vadă cum era inteligența fără conștiință. Nu, nu aveau să ne dea o conștiință acum, nici n-o vor face vreodată, nici nu ne vor permite să întrebăm din nou. Și din acea zi consu nu le-au mai permis obinilor să le vorbească; fiecare delegație trimisă de atunci la ei a fost ucisă.

Amar de ani obinii s-au luptat cu multe rase în timp ce se întorceau la vechea lor putere și astfel alte rase au aflat că a lupta cu obinii înseamnă a muri, pentru că ei nu se înduplecau, nu arătau milă sau teamă, căci ei înșiși nu cunoșteau așa ceva. Și multă vreme așa au mers lucrurile.

Într-o zi, o rasă cunoscută ca rraey a atacat o colonie umană și stația ei spațială, ucigându-i toți oamenii pe care au putut pune mâna. Dar, înainte ca rraey să-și termine treaba, obinii i-au atacat, întrucât voiau pentru ei planeta colonie. Rraey erau slăbiți după primul atac și au fost înfrânți și omorâți. Obinii au ocupat colonia și

stația spațială și, pentru că stația spațială era cunoscută ca avanpost științific, au căutat prin documente să vadă ce tehnologie folositoare pot lua.

Atunci au descoperit că unul dintre savanții umani, Charles Boutin, lucra la o metodă de a păstra și de a depozita conștiința în afara corpului uman, într-o mașină bazată pe o tehnologie furată de oameni de la consu. Nu era terminată, iar tehnologia nu era ceva ce puteau înțelege obinii de la stația spațială, nici savanții obini pe care-i aduseseră cu ei. Obinii l-au căutat pe Charles Boutin printre supraviețuitorii umani ai atacurilor de pe stația spațială, dar nu era de găsit; s-a descoperit că era plecat de pe stație când fusese atacată.

Apoi însă obinii au aflat că fiica lui Charles Boutin, Zoë, se aflase pe aceeași stație spațială. Obinii au luat-o de pe stație și numai ea a fost cruțată dintre ființele umane. Iar obinii au au ținut-o la adăpost și au găsit o cale de a-l anunța pe Charles Boutin că ea era în viață, apoi s-au oferit s-o înapoieze, dacă el le dă conștiință. Dar Charles Boutin era furios, nu pe obini, ci pe oamenii care, credea el, o lăsaseră pe fiica lui să moară, și pentru a le da obinilor conștiință le-a cerut în schimb ca ei să ducă război cu ființele umane și să le înfrângă. Obinii n-o puteau face singuri, dar s-au aliat cu alte două rase, rraey, pe care tocmai îi atacaseră, și eneshanii, aliații umanilor, ca să ducă război cu aceștia.

Charles Boutin a fost mulțumit și, cu timpul, a venit alături de obini și de fiica lui, și a muncit să creeze conștiința pentru obini. Înainte să-și termine sarcina, oamenii au aflat despre alianța dintre obini, rraey și eneshani și au atacat. Alianța s-a rupt, iar eneshanii au fost convinși de oameni să pornească război împotriva rraey. Charles Boutin a fost ucis, iar fiica lui, Zoë, a fost luată de la obini de oameni. Și, deși niciun individ obin nu putea să simtă, întreaga națiune a fost cuprinsă de disperare, pentru că, acceptând să le dăruiască o conștiință, Charles Boutin era cel mai bun dintre toți prietenii lor, care făcea pentru ei ceea ce nici măcar măreții consu nu voiau: le dădea conștiința de sine. Când a murit el, a murit și speranța pentru ei. Pierderea fiicei lui, care era o parte din el și pe care o îndrăgeau datorită lui, le sporea disperarea.

Și apoi oamenii le-au trimis obinilor mesaj că știu de munca lui Boutin și se ofereau să o continue în schimbul unei alianțe și al acordului obinilor să lupte împotriva eneshanilor, care se aliaseră cu obinii împotriva oamenilor, odată ce eneshanii îi vor fi înfrânt pe rraey. Obinii s-au învoit, dar au adăugat condiția ca, odată ce și-ar fi

căpătat conștiința, doi dintre ei să primească permisiunea de a o cunoaște pe Zoë Boutin și să împartă cunoștințele cu toți ceilalți obini, pentru că ea era tot ce mai rămăsese de la Charles Boutin, prietenul și eroul lor.

Și astfel obinii și oamenii au devenit aliați, obinii i-au atacat și i-au înfrânt pe eneshani la momentul potrivit, iar obinii, la mii de generații după crearea lor, au primit o conștiință de la Charles Boutin. Și dintre ei obinii au ales doi, care aveau să devină însoțitorii și protectorii lui Zoë Boutin și să participe la viața ei împreună cu noua sa familie. Și când Zoë i-a întâlnit, nu i-a fost frică, pentru că trăise și înainte printre obini, și le-a dat celor doi nume: Hickory și Dickory. Iar cei doi au devenit primii obini care să aibă nume. Și ei s-au bucurat și au știut că se bucură, datorită darului primit de ei și de toți obinii de la Charles Boutin.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Hickory mi-a spus ceva ce n-am auzit.

– Poftim? am întrebat.

– Nu suntem siguri că „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți" este sfârșitul potrivit, repetă Hickory, apoi se opri și se uită atent la mine. Plângi, observă el.

– Iartă-mă. Îmi aduceam aminte. De părțile la care am participat și eu.

– L-am povestit greșit.

– Nu, am replicat și am ridicat mâna ca să-l liniștesc. Nu le-ai povestit greșit, Hickory. Numai că felul în care le spui tu și felul în care mi le amintesc eu sunt un pic...

Mi-am șters o lacrimă de pe față și am căutat cuvântul potrivit.

– Sunt doar puțin *diferite*, asta-i tot.

– Nu-ți place mitul.

– Îmi place, am zis. Îmi place foarte mult. Numai că mă doare să-mi aduc aminte de unele lucruri. Ni se întâmplă așa uneori.

– Îmi pare rău, Zoë, că te-am făcut să suferi, s-a scuzat Hickory și i-am auzit tristețea. Noi voiam să te înveselim.

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la Hickory și Dickory și i-am îmbrățișat.

– Știu că ați vrut. Și chiar mă bucur că ați încercat.

Nouă

– O, uite! a exclamat Gretchen. Adolescenți pe cale să facă o prostie!

– *Taci!* i-am retezat-o. Nu-i *posibil* să se întâmple așa ceva.

Dar m-am uitat oricum.

Fără îndoială, în partea cealaltă a sălii comune de pe *Magellan*, două cete de adolescenți de sex masculin se fixau reciproc cu acea privire care însemna *chiar o să ne batem pentru ceva neghiob*. Se pregăteau să-și arate colții cu toții, în afară de unul dintre ei, care dădea impresia că încerca să bage mințile-n cap unui tip deosebit de nerăbdător să se bată, după cât se părea.

– Există unul care pare să aibă un pic de creier, am remarcat.

– Unul din opt, a comentat Gretchen. Nu e un procent prea grozav. Și, dacă ar avea cu adevărat un pic de creier, probabil că s-ar da deoparte.

– E adevărat. Să nu trimiți niciodată un adolescent să facă treaba unei adolescente!

Gretchen a zâmbit larg spre mine.

– Între noi se petrece chestia aia cu telepatia, nu-i așa?

– Cred că știi răspunsul, am replicat.

– Vrei să facem un plan sau să improvizăm pur și simplu?

– Până facem planul, cineva o să-și piardă niște dinți.

– Bine zis! a încuviințat Gretchen și apoi a pornit spre băieți.

Peste douăzeci de secunde, băieții au descoperit-o surprinși pe Gretchen în mijlocul lor.

– Mă faceți să pierd un pariu, i s-a adresat ea celui care arăta cel

mai agresiv.

Tipul se holbă, încercând să descifreze, folosind indiferent ce trecea drept creier în capul lui, această apariție bruscă și neașteptată.

– Poftim? a întrebat el.

– Am zis că mă faceți să pierd un pariu, repetă Gretchen, apoi arătă cu degetul în direcția mea. Am făcut un pariu cu Zoë, aici de față, că nimeni n-o să pornească o bătaie pe *Magellan* înainte să plecăm de-a binelea de la docuri, pentru că nimeni n-ar fi destul de *prost* să facă ceva care-ar însemna ca toată familia lui să fie dată afară de pe navă.

– Să fie dată afară de pe navă chiar cu două ore înainte de plecare, am adăugat.

– Exact, a continuat Gretchen. Ce soi de *imbecil* ar trebui să fii ca să faci așa ceva?

– Un *băiat* adolescent imbecil, am sugerat.

– Așa se pare, a zis Gretchen. Să vedem... cum te cheamă?

– Ce? a repetat băiatul.

– *Cum te cheamă*, a insistat Gretchen. Cum o să-ți spună, *cu furie*, după ce o să fiți dați afară de pe navă?

Băiatul s-a uitat în jur, la prietenii lui.

– Magdy, a răspuns el și apoi a deschis gura să adauge ceva.

– Păi, vezi tu, Magdy, am *încredere* în omenire, chiar și în partea formată din adolescenții de sex masculin, vorbi Gretchen, fără să-i pese ce-ar fi avut de spus Magdy al nostru. Credeam că nici măcar băieții adolescenți n-ar fi destul de neghiobi să-i ofere căpitanului Zane un motiv să dea jos de pe navă câțiva dintre ei cât mai poate. Odată ce pornim la drum, lucrul cel mai rău pe care l-ar putea face e să vă închidă în celulă. Dar în momentul ăsta ar putea pune echipajul să vă scoată pe voi și familia voastră prin stația de încărcare. Apoi v-ați putea uita la noi, ceilalți, cum vă facem cu mâna în semn de rămas-bun. Cu siguranță, am spus eu, nimeni nu poate să fie atât de *incredibil de bătut în cap*. Dar prietena mea Zoë n-a fost de acord. Ce-ai zis tu, Zoë?

– Am zis că băieții adolescenți nu pot să gândească mai departe de sau fără testiculele lor abia crescute, am răspuns, privind țintă la băiatul care încercase să-i bage mințile-n cap amicului său. În plus, miros ciudat.

Băiatul rânji. Știa ce punem la cale. Nu i-am răspuns la zâmbet; nu voiam să încurc piesa de teatru a lui Gretchen.

– Și am fost atât de convinsă că aveam dreptate și că ea se înșela, încât am făcut chiar și un pariu, continuă Gretchen. Am pariat fiecare desert pe care o să-l capăt aici, pe *Magellan*, că nimeni n-ar fi atât de prost. Ăsta-i un pariu serios.

– Îi place la nebunie desertul, am zis.

– E adevărat, îmi place, a recunoscut Gretchen.

– E *dependentă* de desert, am întărit.

– Și-acum, o să mă faci să *pierd* toate deserturile, continuă Gretchen, împungându-l pe Magdy în piept. E inacceptabil.

Se auzi un pufnet dinspre băiatul cu care Magdy stătuse față în față. Gretchen se întoarse brusc către el; băiatul tresări de-a binelea, dându-se înapoi.

– Nu știu de ce *tu* crezi că e nostim, a spus Gretchen. Familia ta ar fi fost aruncată de pe navă cât ai clipi.

– El a început! a protestat băiatul.

Gretchen clipi cu dramatism.

– „El a început"? Zoë, zi-mi că n-am auzit bine!

– Ai auzit. Chiar a spus-o!

– Nu pare posibil ca oricine care-a depășit vârsta de 5 ani să folosească *asta* ca argument pentru *indiferent ce*, comentă Gretchen, examinându-l critic pe băiat.

– Unde-i *acum* încrederea ta în omenire? am întrebat.

– Mi-o pierd, a răspuns Gretchen.

– Laolaltă cu toate deserturile tale, am adăugat.

– Dă-mi voie să ghicesc, Gretchen, și a gesticulat vag către grupul de băieți din fața ei. Sunteți toți de pe aceeași planetă...

Se răsuci și se uită la celălalt grup de băieți.

– Iar voi sunteți cu toții de pe altă planetă.

Băieții se foiră stânjeniți; ea descoperise adevărul.

– Așa că primul lucru pe care-l faceți este vă luați la bătaie din cauza locului în care *ați locuit*.

– Pentru că ăsta-i lucrul cel mai *deștept* de făcut cu oameni alături de care o să vă petreceți tot restul vieții, am adăugat.

– Nu-mi aduc aminte ca asta să se afle în materialele de orientare pentru noii coloniști, spuse și Gretchen.

– Asta-i nostim, am comentat.

– Adevărat, a recunoscut Gretchen și apoi a tăcut.

Se lăsă tăcere câteva secunde.

– Ei bine?

– Ce? a replicat Magdy.

Era cuvântul lui favorit.

– Acum o să vă bateți sau nu? a exclamat Gretchen. Dacă o să-mi pierd pariul, e un moment la fel de bun ca oricare altul.

– Are dreptate, am spus. E aproape ora prânzului. Urmează desertul.

– Așa că ori îi dați drumul, ori lăsați-o baltă!

Gretchen a făcut un pas înapoi.

Băieții, dându-și seama brusc că, indiferent pentru ce voiseră să se bată, motivul fusese redus cu eficacitate la faptul dacă o fată o să-și capete sau nu brioșa, se împrăștiară, fiecare grup îndreptându-se cu ostentație într-o direcție diferită de celălalt. Băiatul întreg la minte întoarse pentru o clipă capul spre mine, în timp ce se îndepărta împreună cu prietenii lui.

– *Asta* a fost nostim.

– Mda, până când se hotărăsc cu toții să încerce din nou, am spus. Nu putem folosi aceeași șmecherie cu umilirea cu desertul de fiecare dată. Și sunt coloniști din zece lumi diferite. Asta înseamnă o sută de situații diferite, posibile, de bătăi idioate între adolescenți.

– Ei bine, coloniștii de pe Kyoto sunt menoniți coloniali, observă Gretchen. Sunt pacifiști. Așa că există numai optzeci și una de combinații diferite posibile de bătăi idioate între adolescenți.

– Și totuși, noi suntem *numai* două, am constatat. Nu-mi plac șansele. Și oricum, de unde știi despre cei de pe Kyoto?

– Când tatăl meu încă se gândea că o să conducă colonia, m-a pus să citesc rapoartele despre toți coloniștii și despre planetele lor de origine. A zis că o să fiu aghiotantul lui. Pentru că, știi, asta chiar e ceea ce aș fi vrut să *fac* cu timpul meu.

– Prinde bine, totuși.

Gretchen își scoase PDA-ul, care bâzâia, și se uită la ecran.

– Pentru că veni vorba, îmi arătă ea ecranul, se pare că mă cheamă tata.

– Du-te să faci pe aghiotantul.

Gretchen își dădu ochii peste cap.

– Mulțumesc. Vrei să ne întâlnim cu ocazia plecării? Apoi putem să luăm masa de prânz. O să pierzi pariul până atunci. O să-ți iau desertul.

– Atinge-te de desertul meu și o să mori în cele mai oribile feluri, am amenințat-o.

Gretchen izbucni în râs și plecă.

Mi-am scos propriul PDA ca să văd dacă aveam mesaje de la John sau Jane; era unul de la Jane care-mi spunea că Hickory și Dickory mă căutau pentru ceva. Ei bine, știau că sunt la bord și știau și cum să ajungă la mine prin intermediul PDA-ului; nu că m-aș fi dus pe undeva fără el. M-am gândit să le dau un apel, dar mi-am închipuit că o să mă găsească mai devreme sau mai târziu. Am pus PDA-ul la o parte, am ridicat ochii și l-am zărit pe băiatul cu capul pe umeri stând în picioare în fața mea.

– Bună! mă salută el.

– Ăă... am mormăit, tipic pentru stilul meu insinuant.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să mă furișez așa pe lângă tine.

– Nu-i nimic, am răspuns doar ușor agitată.

El a întins mâna.

– Enzo, s-a prezentat. Iar tu ești Zoë, bănuiesc.

– Sunt, am răspuns, strângându-i mâna.

– Bună! a zis el.

– Bună!

– Bună! a repetat și apoi parcă și-a dat seama că se întorsese de unde plecase.

Am zâmbit.

Și apoi au urmat, ăă, *47 de milioane de secunde* de tăcere jenată. A fost de fapt doar una sau două secunde, dar, așa cum v-ar putea spune Einstein, unele evenimente au felul lor de a se extinde.

– Mulțumesc, vorbi Enzo în sfârșit. Adică, pentru că ai oprit bătaia.

– Cu plăcere. Mă bucur că nu te-a deranjat că ne-am amestecat în ce făceați.

– Ei bine, eu oricum nu reușeam o treabă prea grozavă. Odată ce Magdy e stârnit, e greu să-l determini să dea înapoi.

– Despre ce-a fost vorba de fapt? am întrebat.

– E cam prostesc.

– *Asta* știu, am răspuns, și apoi m-am întrebat dacă Enzo n-o să înțeleagă greșit.

El zâmbi. Unu-zero pentru Enzo.

– Vreau să spun ce a provocat bătaia.

– Magdy e un tip destul de sarcastic și mai e și destul de zgomotos. A făcut un comentariu meschin despre ce purtau tipii ceilalți, în timp ce treceau. Unul dintre ei s-a supărat și uite-așa s-au ambalat...

– Așadar, aproape că v-ați încăierat pentru o chestiune de modă!

– Ți-am spus că a fost prostesc. Dar știi cum e. Dacă te ambalezi, e destul de greu să gândești rațional.

– Dar *tu* gândeai rațional.

– Asta mi-e treaba. Magdy ne bagă în încurcătură, eu vă scot din ea.

– Așadar, vă cunoașteți de ceva timp...

– E prietenul meu cel mai bun de când eram mici. Chiar nu-i un derbedeu, sincer. Doar că uneori nu se gândește la ce face.

– Ai grijă de el!

– E reciproc. Nu sunt mare bătăuș. O mulțime de puști pe care-i cunoaștem ar fi profitat de acest fapt, dacă n-ar fi știut că Magdy i-ar fi pocnit în cap.

– De ce nu ești mare bătăuș? am întrebat.

– Cred că trebuie să-ți placă puțin să te bați...

Apoi păru să-și dea seama că asta îi punea un pic la îndoială masculinitatea, ceea ce l-ar exclude din clubul masculilor adolescenți.

– Nu mă înțelege greșit. Pot să mă apăr foarte bine și fără Magdy prin preajmă. Suntem doar o echipă bună.

– Tu ești creierul echipei, am sugerat.

– E posibil, a recunoscut, simțind că-mi spusese multe despre el, fără să afle însă nimic despre mine.

– Cum e cu tine și prietena ta? Cine e creierul echipei?

– Cred că Gretchen și cu mine ne putem lua la întrecere destul de bine la capitolul creier.

– Asta-i puțin înspăimântător.

– Nu-i rău să intimidezi puțin lumea.

– Ei bine, nu se poate spune că nu-i așa, a rostit Enzo, cu gradul potrivit de nonșalanță.

Am încercat din răsputeri să nu roșesc.

– Așadar, ascultă, Zoë... a început Enzo, apoi s-a uitat peste umărul meu.

I-am văzut ochii devenind foarte mari.

– Dă-mi voie să ghicesc, i-am zis lui Enzo. Doi extratereștri cu înfățișare înspăimântătoare stau chiar în spatele meu.

– De unde știi? a întrebat Enzo după câteva clipe.

– Întrucât ceea ce faci acum este reacția obișnuită.

Am aruncat o privire în spate, către Hickory și Dickory.

– Lăsați-mă un minut! le-am cerut.

Au făcut un pas înapoi.

– Îi *cunoști?*

– Într-un fel, sunt gărzile mele de corp.

– Ai nevoie de gărzi de corp?

– E puțin mai complicat.

– Acum știu de ce tu și prietena ta puteți accepta să fiți creierul echipei.

– Nu-ți face griji! l-am liniștit și m-am întors către Hickory și Dickory. Dragii mei, acesta e noul meu prieten, Enzo. Spuneți-i „salut"!

– Salut! au spus ei pe tonul lor teribil de monoton.

– Ah!

– Sunt complet inofensivi, în afară de cazul în care cred că ești o amenințare pentru mine.

– Ce se întâmplă atunci?

– Nu sunt prea sigură. Dar cred că ar presupune transformarea ta într-un mare număr de cuburi foarte mici.

Enzo se uită la mine câteva clipe.

– Nu înțelege greșit, vorbi el. Dar mi-e frică puțin de tine în momentul ăsta.

Am zâmbit auzind asta.

– Să nu-ți fie! am zis și l-am luat de mână, ceea ce a părut să-l surprindă. Vreau să fim prieteni.

Urmă un joc interesant pe chipul lui Enzo: plăcerea faptului că-l luasem de mână și neliniștea că, dacă arăta prea multă plăcere din cauza asta, avea să fie tăiat la repezeală în cubulețe. Asta era foarte drăguț. El era foarte drăguț.

Ca la un semn, Hickory își mută cu zgomot greutatea de pe un picior pe altul.

Am oftat.

– Trebuie să vorbesc cu Hickory și Dickory, i-am zis lui Enzo. Mă scuzi?

– Sigur, ra ăspuns Enzo și ș-ai luat mâna dintr-a mea.

– Ne vedem mai târziu?

– Așa sper, a vorbit Enzo, apoi a făcut mutra aia pe care o avea când știa că e prea entuziast.

Taci din gură, minte proastă! Entuziasmul e bun. S-a dat înapoi și a plecat. L-am urmărit puțin.

Apoi m-am întors către Hickory și Dickory.

– Ar fi bine să fie ceva bun.

– Cine era? a întrebat Hickory.

– Enzo, am răspuns. Ceea ce v-am spus deja. E un băiat. Și încă unul drăguț.

– Are intenții necurate? a întrebat Hickory.

– Ce? m-am mirat, oarecum nevenindu-mi să cred. Vorbiți serios? Nu. Îl cunosc de douăzeci de minute. Chiar și pentru un adolescent, ar fi o escaladare destul de rapidă.

– Noi n-am auzit așa.

– De la cine?

– De la maiorul Perry. A zis că a fost și el adolescent cândva...

– O, Doamne! Mulțumesc *foarte* mult pentru imaginea mentală a tăticului pe post de sac de hormoni adolescentini. E soiul de imagine pentru care ai nevoie de terapie ca să scapi de ea.

– Ne-ai cerut și înainte să intervenim pentru tine față de băieții adolescenți.

– Era un caz special...

Și fusese. Chiar înainte de a părăsi Huckleberry, părinții mei plecaseră pentru un studiu planetar pe Roanoke, iar eu primisem permisiunea de a organiza o petrecere de rămas-bun pentru prieteni. Anil Rameesh se încumetase să mi se furișeze în dormitor, să se dezbrace complet și, când îl descoperisem, să mă informeze că îmi dăruia virginitatea lui ca dar de despărțire. Bine, nu pusese problema astfel; încerca să evite complet să pomenească de „virginitate“.

Oricum, era un dar pe care chiar nu-l voiam, deși era deja despachetat. Le-am cerut lui Hickory și Dickory să-l escorteze afară; Anil a reacționat cu țipete, sărind pe fereastră și căzând de pe acoperiș, și apoi luând-o la fugă tot drumul spre casă, dezbrăcat. Ceea ce era o priveliște. I-am trimis hainele acasă în ziua următoare.

Bietul Anil! Nu era băiat rău. Doar indus în eroare și optimist.

– O să vă anunț dacă Enzo face vreo problemă, am promis. Până atunci, lăsați-l în pace!

– Cum dorești.

Îmi dădeam seama că Hickory nu era complet mulțumit.

– Despre ce voiați să vorbiți cu mine? am întrebat.

– Avem vești de la guvernul obin, a răspuns Hickory. O invitație.

– O invitație la ce?

– O invitație să vizitezi lumea noastră natală și să faci un tur al planetelor și al coloniilor noastre. Ești destul de mare acum să călătorești neînsoțită și, în timp ce toți obinii te cunosc de când erai mică, datorită înregistrărilor noastre, există o dorință puternică printre toți obinii să te întâlnească în persoană.

– Când? am întrebat.

– Imediat, a răspuns Hickory.

M-am uitat la amândoi.

– Mă întrebați asta *acum?* Sunt mai puțin de două ore până când plecăm spre Roanoke.

– Abia am primit invitația. De îndată ce ne-a fost trimisă, am venit să te căutăm.

– Nu putea aștepta?

– Guvernul nostru a dorit să te întrebe înainte să înceapă drumul spre Roanoke. Odată stabilită pe Roanoke, s-ar putea să eziți să pleci pentru o durată atât de semnificativă de timp.

– Cât timp?

– Am trimis un itinerar propus pe PDA-ul tău.

– Te întreb pe tine.

– Întregul tur ar lua treisprezece luni standard de-ale voastre. Deși, dacă ai fi dispusă, ar putea fi prelungită.

– Așadar, ca să recapitulăm. Vreți să mă hotărăsc în următoarele *două ore* dacă să-mi părăsesc familia și prietenii pentru cel puțin un an, poate mai mult, ca să fac turul lumilor obinilor de una singură.

– Da. Deși, desigur, Dickory și cu mine te-am însoți.

– Fără alte ființe umane totuși.

– Am putea găsi pe cineva, dacă vrei.

– Ați găsi? Ar fi strașnic.

– Foarte bine!

– Sunt *sarcastică*, Hickory, am exclamat iritată. Răspunsul e nu. Adică, *serios*, Hickory. Îmi ceri să iau o hotărâre care să-mi schimbe

viața în decurs de două ore. E absolut ridicol.

– Înțelegem că momentul ales pentru această cerere nu este optim.

– Nu cred că înțelegi. Cred că știi că timpul e prea scurt, dar nu cred că înțelegi că e *jignitor*.

Hickory se făcu mic.

– N-am vrut să te jignim.

Era cât pe ce să răbufnesc, dar m-am oprit și am început să număr în minte, pentru că undeva acolo, înăuntru, partea rațională a creierului meu mă anunța că mă îndreptam spre teritoriul reacțiilor exagerate. Invitația lui Hickory și Dickory venea în ultima clipă, dar n-avea prea multă noimă să le fac capul calendar pentru asta. Ceva legat de cerere mă sâcâia, nu se potrivea.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama de ce. Hickory și Dickory îmi cereau să-i las în urmă pe toți cei pe care-i cunoșteam și pe toți cei pe care abia-i întâlnisem pentru un an de singurătate. Făcusem deja asta, cu mult timp în urmă, când obinii mă luaseră de pe Covell, în perioada în care trebuise să aștept înainte ca tatăl meu să găsească o cale de a mă recupera. Erau alte vremuri și alte împrejurări, dar îmi aduc aminte de singurătate și de nevoia de contact cu o ființă umană. Îi iubeam pe Hickory și Dickory; făceau parte din familie. Dar nu-mi puteau oferi ceea ce aveam nevoie și ceea ce puteam obține din contactul cu un om.

Și, în plus, abia îmi luasem rămas-bun de la un sat întreg de oameni pe care-i cunoșteam și înainte de la familie și prieteni, de mult mai multe ori decât majoritatea celor de vârsta mea. În acest moment, abia o descoperisem pe Gretchen, iar Enzo arăta cu siguranță interesant. Nu voiam să-mi iau rămas-bun de la ei chiar înainte de a apuca să-i cunosc cum trebuie.

M-am uitat la Hickory și Dickory, care, în ciuda a tot ce știau despre mine, nu era posibil să fi înțeles de ce mă afecta atât ce îmi ceruseră. *Nu-i vina lor*, a zis partea rațională a creierului meu. Și avea dreptate. De aceea și era partea rațională a creierului. Nu-mi *plăcea* întotdeauna acea parte, dar era de obicei pe față la asemenea lucruri.

– Îmi pare rău, Hickory, am spus în cele din urmă. N-am vrut să țip la tine. Scuzele mele!

– Sigur că da, a răspuns Hickory.

S-a destins.

– Dar, chiar dacă aș fi vrut să merg, două ore nu sunt nici pe

departe de ajuns ca să mă gândesc bine la asta. Ați vorbit cu John și Jane despre asta?

– Am crezut că e mai bine să venim la tine. Dorința ta de a merge ar fi influențat hotărârea lor de a te lăsa să pleci.

Am zâmbit.

– Nu atât cât cred eu că tu îți închipui că ar fi influențat-o. S-ar putea să ți se pară că sunt destul de mare să petrec un an făcând turul lumilor obine, dar îți garantez că tăticul va avea o altă părere despre asta. Lui Jane și Savitri, împreună, le-a luat vreo două zile să-l convingă să mă lase să dau o petrecere de rămas-bun în timp ce ei erau plecați. Crezi că o să spună „da" când e vorba să mă lase să plec un an, într-un moment în care avem o limită de timp de două ore? E o idee *ultraoptimistă*.

– Dar e foarte important pentru guvernul nostru, a rostit Dickory.

Ceea ce era surprinzător. Dickory nu vorbea aproape niciodată, despre nimic, în afară de vreunul dintre saluturile sale incolore. Faptul că se simțea obligat să înceapă *acum* să vorbească era extrem de relevant.

– Înțeleg, am replicat. Dar tot e prea brusc. *Nu pot* să iau o asemenea decizie acum. Chiar nu pot. Vă rog să spuneți guvernului vostru că sunt onorată de invitație și că vreau să fac un tur al lumilor obine, cândva. Chiar vreau. Dar nu pot s-o fac așa. Și vreau să merg pe Roanoke.

Hickory și Dickory au tăcut o clipă.

– Poate că, dacă maiorul Perry și locotenentul Sagan ar auzi despre invitație și ar fi de acord, te-ai putea lăsa convinsă, a spus Hickory.

Sâcâială, sâcâială...

– Ce vrea să-nsemne *asta?* am întrebat. Mai întâi spuneți că vreți să zic da, pentru că ei s-ar putea să fie de acord, iar acum vreți invers? M-ați întrebat pe mine, Hickory. Răspunsul meu e nu! Dacă vă gândiți că o să mă răzgândesc întrebându-i pe părinții mei, atunci nu-i înțelegeți pe adolescenții umani și sigur nu pe mine. Chiar *dacă* ar spune da, ceea ce, credeți-mă, n-o să se întâmple, din moment ce primul lucru pe care-l vor face o să fie să mă întrebe pe mine ce cred despre ideea asta. Iar eu o să le răspund ce v-am spus vouă. Și *că* v-am zis și vouă.

Încă o clipă de tăcere. I-am privit pe amândoi foarte atent, încercând să surprind tremurul sau tresăririle care urmau câteodată când erau epuizați din punct de vedere emoțional. Amândoi erau

complet încremeniți.

– Foarte bine! a conchis Hickory. Vom informa guvernul nostru despre hotărârea pe care ai luat-o.

– Spuneți-le că o să mă gândesc la asta altă dată. Poate peste un an.

Poate până atunci o puteam convinge pe Gretchen să vină cu mine. Și pe Enzo. Dacă tot visăm cu ochii deschiși...

– Le vom spune, a încheiat Hickory.

Apoi el și Dickory au plecat cu capetele plecate.

M-am uitat în jur. Unii dintre cei din zona comună îi urmăreau; ceilalți se holbau la mine cu expresii stranii. Cred că nu mai văzuseră niciodată o fată cu propriii ei extratereștri favoriți.

Am oftat. Mi-am scos PDA-ul ca să iau legătura cu Gretchen, apoi m-am oprit înainte de a-i accesa adresa. Pentru că, oricât mi-aș fi dorit să nu fiu singură, în acel moment aveam nevoie de o pauză. Se petrecea ceva, iar eu aveam nevoie să-mi dau seama ce era. Pentru că, orice-ar fi fost, mă neliniștea.

Am pus PDA-ul la loc în buzunar, m-am gândit la ceea ce tocmai îmi spuseseră Hickory și Dickory și mi-am făcut griji.

Zece

Erau două mesaje pe PDA-ul meu în seara aceea, după cină. Primul era de la Gretchen.

„Individul ăla, Magdy, a dat de urma mea și mi-a cerut să ies cu el la o întâlnire“, scria. „Cred că-i plac fetele care-l iau peste picior în stil mare. I-am răspuns că bine. Pentru că e drăguț, într-un fel. Nu mă aștepta.“ Asta m-a făcut să zâmbesc.

Al doilea era de la Enzo, care reușise cumva să obțină adresa PDA-ului meu; bănuiesc că Gretchen ar fi putut avea de-a face cu asta. Mesajul era intitulat „Poezie pentru o fată pe care abia am cunoscut-o, și anume un haiku, al cărui titlu e acum substanțial mai lung decât poezia propriu-zisă, oh, ce ironie“ și spunea:

O cheamă Zoë
Zâmbește ca o adiere de primăvară
Te rog, nu mă tăia în cubulețe.

Am râs în hohote. Babar a ridicat ochii spre mine și a dat energic din coadă, plin de speranță; cred că se gândea că toată fericirea asta ar fi putut aduce mai multă mâncare pentru el. I-am dat o felie de șuncă rămasă de la masă. Așa încât cred că avea dreptate. Deștept câine, Babar!

După plecarea lui *Magellan* de la stația Phoenix, conducătorii coloniei aflară despre zarva care aproape că se stârnise în zona comună, pentru că le-am spus eu la cină. John și Jane se uitară unul la altul oarecum semnificativ, apoi schimbară subiectul. Am bănuit

că problema de a integra zece grupuri complet diferite de oameni cu zece culturi complet diferite apăruse deja în discuțiile lor, iar acum aveau parte în aceeași măsură și de versiunea neajunsă la majorat.

Mi-am închipuit că o să găsească o cale să se descurce, dar chiar nu eram pregătită pentru soluția lor.

– Dodgeball! am exclamat, stând de vorbă cu tăticul la micul dejun. O să ne pui pe noi, toți copiii, să jucăm dodgeball.

– Nu pe toți. Numai pe aceia dintre voi care altfel ar stârni, din plictiseală, bătăi prostești și fără rost.

Ciugulea dintr-o prăjitură cu fructe; Babar stătea de pază, în așteptarea firimiturilor. Jane și Savitri erau plecate să se ocupe de treburi; ele reprezentau creierele acestei echipe.

– Nu-ți place dodgeballul? m-a întrebat John.

– Îmi place foarte mult. Numai că nu sunt sigură de ce crezi că e un răspuns la problema asta.

Tăticul lăsă din mână prăjitura, se scutură pe mâini și începu să numere ideile pe degete.

– Unu, avem echipamentul și se potrivește cu spațiul. Nu putem juca prea bine fotbal sau cricket pe *Magellan*. Doi, e un sport de echipă, așa că putem implica grupuri mari de copii. Trei, nu e complicat, așa că nu trebuie să petrecem prea mult timp înșirând regulile de bază pentru fiecare. Patru, e atletic și vă oferă o cale de a vă consuma o parte din energie. Cinci, e doar atât de violent încât să-i atragă pe băieții aceia idioți despre care vorbeai ieri, dar nu atât de violent încât cineva să fie rănit de-a binelea.

– Alte puncte?

– Nu. Am terminat degetele.

Își luă din nou prăjitura.

– Numai că băieții o să facă echipe cu prietenii lor. Așa că încă o să ai problema puștilor de pe o lume rămânând cu ai lor.

– Aș fi de acord, dacă n-aș fi complet idiot, a replicat tăticul. Și nici Jane. Avem un plan.

Planul: fiecare dintre cei care se înscriau ca să joace erau repartizați într-o echipă, în loc să li se permită să-și aleagă echipa. Și nu cred că echipele erau repartizate complet aleator; când Gretchen și cu mine ne-am uitat peste liste, Gretchen observă că aproape niciuna dintre echipe nu avea mai mult de un singur jucător din aceeași lume; chiar și Enzo și Magdy erau în echipe diferite. Singurii care erau în aceeași „echipă" erau cei de pe Kyoto; în calitate de

menoniți coloniali, evitau să joace în sporturi competitive, așa că ceruseră să fie în schimb arbitri.

Gretchen și cu mine nu ne-am înscris în nicio echipă; ne-am numit singure conducătoarele diviziei și nimeni nu ne-a contestat; după cât se părea, se răspândiseră zvonuri despre ridicolul intens la care supuseserăm o haită sălbatică de băieți, așa că eram temute și venerate în aceeași măsură.

– Asta mă face să mă simt drăguță, a comentat Gretchen când i se spuse așa ceva de către una dintre prietenele ei de pe Erie.

Urmăream primul meci al campionatului, cu Leoparzii jucând împotriva Puternicelor Mingi Roșii, numite probabil după echipamentul de joc. Eu, personal, nu cred că eram de acord cu numele echipei.

– Că veni vorba, cum a fost întâlnirea ta de aseară? am întrebat.

– A fost cam insistent.

– Vrei să-i pun pe Hickory și Dickory să stea de vorbă cu el?

– Nu, m-am descurcat. În plus, prietenii tăi extratereștri îmi bagă frica-n oase. Nu vreau să te jignesc.

– Nu mă simt jignită. Chiar sunt drăguți.

– Sunt gărzile tale de corp. Nu se așteaptă de la ei să fie drăguți. Trebuie să-i bage în sperieți pe oameni. Și reușesc. Mă bucur doar că nu se țin după tine tot timpul. N-ar mai veni nimeni să vorbească cu noi.

De fapt, nu-i mai văzusem nici pe Hickory, nici pe Dickory din ziua de dinainte, de la discuția despre turul pe planetele obinilor. M-am întrebat dacă reușisem să le rănesc sentimentele. Trebuia să trec pe la ei să văd cum se mai simt.

– Hei, prietenul tău tocmai l-a dat jos din picioare pe unul dintre Leoparzi! exclamă Gretchen.

Arătă spre Enzo, care juca în meci.

– Nu e prietenul meu, nu mai mult decât e Magdy prietenul tău.

– E la fel de insistent ca Magdy? m-a întrebat Gretchen.

– Ce întrebare! Cum îndrăznești? Sunt jignită de moarte.

– Atunci, înseamnă da.

– Nu, nu e. A fost cât se poate de amabil. Mi-a trimis chiar și o poezie.

– *Nu* mai spune!

I-am arătat-o pe PDA. Mi l-a dat înapoi.

– Tu te alegi cu poetul. Eu cu insistentul. Chiar *nu*-i drept. Vrei să facem schimb?

– Nicio șansă. Dar nu e prietenul meu...

Gretchen a făcut semn din cap către Enzo.

– Pe el l-ai întrebat?

Am aruncat o privire spre Enzo, care, bineînțeles, strecura priviri în direcția mea în timp ce se deplasa pe terenul de dodgeball. Văzu că mă uit la el, îmi zâmbi, dădu din cap și, în timp ce făcea asta, fu nimerit în plin și cu putere în ureche de către minge și căzu cu o bufnitură.

Am izbucnit în râs.

– O, *drăguț!* a comentat Gretchen. Să râzi de *suferința* prietenului tău!

– Știu! Sunt atât de rea! am exclamat și aproape că m-am rostogolit pe jos.

– Nu-l meriți! a continuat Gretchen cu acreală. Nu-i meriți *poezia*. Dă-mi-le mie pe amândouă.

– Nici vorbă! am răspuns și apoi am ridicat ochii și l-am văzut pe Enzo acolo, în fața mea.

Din reflex, am dus mâna la gură.

– Prea târziu, a zis el.

Ceea ce, desigur, m-a făcut să râd și mai mult.

– Îți ia în râs suferința, i-a zis Gretchen lui Enzo. *O ia în râs*, auzi!

– O, Doamne, îmi pare atât de rău, am rostit printre hohote și, înainte de a mă gândi la ce făceam, l-am îmbrățișat pe Enzo.

– Încearcă să-ți distragă atenția de la *răutatea* ei, a avertizat Gretchen.

– Reușește, răspunse Enzo.

– O, bine, spuse Gretchen. Să vezi tu dac-o să te mai avertizez despre metodele ei malefice, de-acum înainte!

Își îndreptă teatral atenția înapoi la joc, privind pieziș doar din când în când și zâmbindu-mi răutăcios.

M-am desprins de Enzo.

– Nu sunt *cu adevărat* malefică.

– Nu, doar amuzată de suferința altora.

– Ai ieșit pe picioare de pe teren. Nu se poate să te fi durut atât de tare.

– Există dureri care nu se văd. Dureri *existențiale*.

– O, la naiba! Dacă ai dureri existențiale de la dodgeball, chiar ai luat-o razna.

– Nu cred că apreciezi subtilitățile filosofice ale sportului.

Am chicotit din nou.

– Încetează! a zis Enzo cu blândețe. Eu sunt serios.

– Sper atât de mult să nu fii, am replicat și am chicotit. Vrei să mergem la masa de prânz?

– Mi-ar plăcea foarte mult. Dă-mi doar un minut să-mi extrag mingea asta din trompa lui Eustache.

Era prima oară când auzeam pe cineva folosind cuvintele „trompa lui Eustache" în conversația curentă. Cred că s-ar putea să mă fi îndrăgostit un pic de el chiar atunci.

– Azi nu v-am prea văzut pe voi doi prin preajmă, le-am zis lui Hickory și Dickory în cabina lor.

– Suntem conștienți că îi facem pe mulți dintre semenii tăi coloniști să nu se simtă în largul lor, a răspuns Hickory.

El și cu Dickory stăteau pe scaune proiectate să se adapteze la forma corpului lor; altfel, cabina era goală. Obinii poate că își câștigaseră conștiința și chiar își încercaseră de curând puterile la povești, dar misterele decorațiunilor interioare încă le scăpau, era clar.

– S-a hotărât că ar fi mai bine pentru noi să ne ținem deoparte.

– Hotărât de către cine?

– De către maiorul Perry, a răspuns Hickory și apoi, înainte să apuc să deschid gura: Și noi suntem de acord.

– Voi doi o să locuiți cu noi. Cu noi toți. Oamenii trebuie să se obișnuiască cu voi.

– Suntem de aceeași părere și vor avea timp. Dar deocamdată credem că e mai bine să le lăsăm oamenilor timpul să se obișnuiască unii cu alții.

Am deschis gura să răspund, apoi însă Hickory a întrebat:

– Nu ți-e de folos în acest moment absența noastră?

Mi-am adus aminte de comentariul lui Gretchen de mai devreme din cursul zilei despre felul în care ceilalți adolescenți nu s-ar apropia niciodată de noi dacă Hickory și Dickory ar fi mereu prin preajmă și m-am simțit puțin rușinată.

– Nu vreau să credeți că nu vă doresc lângă mine...

– Nu credem. Te rog să nu crezi așa ceva. Când ajungem pe Roanoke, o să ne reluăm rolurile. Oamenii ne vor accepta mai ușor, pentru că vor fi avut timp să te cunoască pe tine.

– Tot nu vreau să credeți că stați aici din cauza mea. Eu m-aș urca pe pereți dac-aș fi zăvorâtă aici o săptămână!

– Pentru noi nu e greu, a zis Hickory. Ne deconectăm conștiința până când avem din nou nevoie de ea. Așa, timpul zboară.

– Asta a fost aproape o glumă.

– Dacă spui tu...

Am zâmbit.

– Totuși, dacă ăsta-i singurul motiv pentru care stați aici, înăuntru...

– N-am spus că e singurul motiv, m-a întrerupt Hickory, ceea ce nu făcea aproape niciodată. Ne și pregătim.

– Pentru viața pe Roanoke?

– Da. Și pentru cum să-ți fim cel mai bine de ajutor când o să ajungem acolo.

– Făcând ce faceți de obicei.

– Posibil. Noi credem că s-ar putea să subestimezi cât de diferit va fi Roanoke de viața ta de dinainte și care vor fi responsabilitățile noastre față de tine.

– Știu că o să fie altfel. Știu că o să fie mai greu din multe puncte de vedere.

– Ne bucurăm să auzim asta. O să fie.

– Destul ca să petreceți tot timpul ăsta făcând planuri?

– Da.

Am așteptat o secundă să mai aud ceva, dar nimic.

– Vreți să mai fac ceva? l-am întrebat pe Hickory. Ca să vă ajut?

Hickory are, de obicei, nevoie de o secundă ca să răspundă. L-am urmărit să văd ce puteam percepe din partea lui; după atât de mulți ani, eram destul de bună la a-i descifra stările. Nimic nu părea neobișnuit sau nelalocul lui. Era doar Hickory.

– Nu, a replicat Hickory în sfârșit. Am vrea să faci ce faci de obicei. Să cunoști oameni noi. Să te împrietenești cu ei. Să te bucuri de timpul petrecut cu ei acum. Când ajungem pe Roanoke, nu ne așteptăm să aveți la fel de mult timp pentru distracție.

– Dar voi ratați toată distracția mea. De obicei, sunteți de față să o înregistrați.

– Măcar de data asta te poți descurca fără noi.

Încă o dată, aproape o glumă. Am zâmbit din nou și i-am îmbrățișat pe amândoi, chiar când mi-a vibrat PDA-ul, trezindu-se la viață. Era Gretchen.

– Prietenul tău e de-a dreptul jalnic la dodgeball, a comentat ea. Tocmai a luat o lovitură drept în nas. Zice să-ți spun că suferința nu-i nici pe departe atât de plăcută dacă nu ești prin preajmă să râzi de ea. Așa că vino-ncoace și ușurează-i suferința bietului băiat. Sau mai adaugă ceva la ea. Merg amândouă.

Unsprezece

Lucruri de știut despre viața lui Zoë pe *Magellan*.

Mai întâi, planul de maestru al lui John și Jane de a-i împiedica pe adolescenți să se omoare între ei sau pe alții a avut un efect desăvârșit, ceea ce însemna că trebuie să recunosc bosumflată față de tăticul că făcuse ceva deștept, lucru de care era mai încântat probabil decât ar fi trebuit să fie. Fiecare dintre echipele de dodgeball deveni un grup în sine, contrapunându-se grupurilor deja stabilite de băieți din fostele colonii. Ar fi putut fi o problemă dacă fiecare și-ar fi schimbat doar loialitatea de trib către echipe, pentru că atunci n-am fi făcut decât să înlocuim un soi de prostie de grup cu altul. Dar puștii încă simțeau loialitate și față de prietenii de pe lumea lor de baștină, dintre care cel puțin unul era probabil să se afle într-o echipă adversă de dodgeball. Drept care erau toți prietenoși sau cel puțin asta îi ținea în frâu pe cei cu prostia cea mai agresivă până când treceau cu toții peste impulsul de a stârni încăierări.

Sau așa mi-a explicat mie tăticul, care continua să fie mulțumit de el însuși.

– Așa că vezi cum țesem o rețea subtilă de legături interpersonale, a explicat el, în timp ce urmăream unul dintre meciurile de dodgeball.

– O, Doamne! a exclamat Savitri, care stătea lângă noi. Mulțumirea de sine de-aici mă face să vărs.

– Ești doar geloasă că nu ți-a venit ție în cap, i-a replicat tăticul lui Savitri.

– Mi-a *venit* mie în cap, l-a contrazis Savitri. Cel puțin o parte. Eu

și cu Jane am dat o mână de ajutor la planul ăsta, cum sunt sigură că-ți aduci aminte. Tu nu faci decât să-ți asumi tot meritul.

– Astea sunt minciuni sfruntate, s-a opus tăticul.

– Minge! a avertizat Savitri, și ne-am aplecat cu toții când o minge fugară a ricoșat către mulțime.

Oricui i-ar fi venit în cap, schema cu dodgeballul avea avantaje colaterale. După ce-a de-a doua zi de turneu, echipele au început să aibă propriile teme muzicale, când membrii echipei s-au apucat să frunzărească prin colecțiile lor de cântece ca să găsească melodii incitante. Și aici am descoperit noi o adevărată prăpastie culturală: muzica foarte cunoscută pe o lume era complet neauzită pe alta. Puștii de pe Khartoum ascultau chango-soca, cei de pe Rus groundthump și tot așa. Da, toate aveau ritmuri bune și puteai dansa pe ele, dar, dacă voiai să faci să i se aprindă cuiva ochii în cap și să facă spume la gură, nu trebuia decât să sugerezi că muzica ta favorită era mai bună decât a lor. Toți își fluturau PDA-urile și-și puneau cântecele pe listă ca să-și demonstreze punctul de vedere.

Și astfel a început Marele Război al Muzicii de pe *Magellan*: toți ne-am conectat PDA-urile laolaltă și am început să facem cu furie liste de piese din muzica noastră favorită ca să arătăm cum muzica *noastră* e incontestabil cea mai bună muzică dintotdeauna. În foarte scurt timp, am avut parte nu numai de chango-soca și de groundthump, ci și de kill-drill, drone, haploid, happy dance (numit ironic, după cum s-a dovedit), smear, nuevopop, tone, *classic* tone, Erie Stomp, doowa capella, shaker și ceva complet amețit care pretindea că e vals, dar îi lipsea elementul esențial al ritmului de trei pătrimi sau, serios, orice amprentă ritmică recognoscibilă, din câte-mi dădeam eu seama. Am ascultat totul cu mintea imparțială, apoi le-am spus tuturor candidaților că mi-era milă de ei pentru că nu ascultaseră niciodată Sunetul de pe Huckleberry, și le-am trimis propria mea listă.

– Așadar, vă faceți muzica strângând pisici de gât, constată Magdy în timp ce asculta „Dimineață la Delhi“, unul dintre cântecele mele favorite, împreună cu mine, cu Gretchen și cu Enzo.

– Ăsta-i un *sitar*, maimuțoiule! l-am apostrofat.

– *Sitar* fiind cuvântul de pe Huckleberry pentru „pisici sugrumate“, a comentat Magdy.

M-am întors spre Enzo:

– Ajută-mă!

– Va trebui să susțin teoria cu sugrumarea pisicilor, mi-a răspuns.

L-am plesnit peste braț.

– Am crezut că ești prietenul meu.

– Am fost, a replicat Enzo. Acum însă știu cum îți tratezi animalele favorite.

– Ascultă! a exclamat Magdy.

Partea sitarului tocmai se înălțase din orchestrație și era suspendată, tăindu-ți răsuflarea, pe deasupra punții cântecului.

– Știi, chiar *aici* e momentul în care pisica a murit. Recunoaște, Zoë.

– Gretchen?

M-am uitat pieziș către ultima și cea mai bună prietenă a mea, care mă apăra întotdeauna împotriva filistinilor.

Gretchen îmi întoarse privirea.

– Biata *pisică*! a vorbit ea, apoi izbucniră în râs.

După aceea Magdy a luat PDA-ul și a dat drumul unui zgomot oribil, de shaker.

Ca să se știe, *Dimineață la Delhi* nu sună ca niște pisici sugrumate. Chiar nu. Sunt cu toții afoni sau așa ceva. În special Magdy.

Afoni sau nu totuși, noi patru am ajuns să petrecem mult timp împreună. În timp ce Enzo și cu mine ne făceam evaluarea reciprocă lentă și amuzată, Gretchen și Magdy oscilau între a fi interesați unul de celălalt și a încerca să vadă cât de categoric se puteau doborî reciproc verbal. Deși, știți cum merg lucrurile astea. Unul duce probabil la celălalt și invers. Și bănuiesc că hormonii jucau un rol foarte mare; amândoi erau exemple arătoase de adolescență înfloritoare, ceea ce cred că era cel mai bun mod de a expune lucrurile. Amândoi păreau dornici să accepte multe din partea celuilalt, la schimb pentru niște priviri prostești și câteva pipăieli ușoare care, ca să fim corecți față de Magdy, nu erau toate din partea lui, dacă era să credem relatările lui Gretchen.

Cât despre Enzo și cu mine, ei bine, iată cum progresam:

– Ți-am făcut ceva, i-am zis, întinzându-i PDA-ul meu.

– Mi-ai făcut un PDA! a exclamat el. Mereu mi-am dorit unul.

– Fraiere!

Sigur că avea un PDA; cu toții aveam. Abia dacă ne-am fi numit adolescenți fără el.

– Nu, fă clic pe fișierul de film.

El a făcut și s-a uitat câteva clipe. Apoi a ridicat capul către mine.

– Așadar, toată chestia e din scene cu mine lovit în cap cu mingea de dodgeball? a întrebat.

– Sigur că nu. Unele sunt cu tine lovit în alte părți.

Am luat PDA-ul și mi-am plimbat degetul de-a lungul benzii de repede-nainte a programului de rulat filme.

– Vezi, uite, am spus, arătându-i lovitura în vintre pe care o primise mai devreme în cursul zilei.

– O, grozav!

– Ești drăguț când te prăbușești în suferință agonizantă.

– Mă bucur că așa crezi, a replicat, nu la fel de entuziasmat ca mine, e limpede.

– Hai să ne uităm iarăși, am propus. De data asta cu încetinitorul.

– Hai să *nu*! E o amintire dureroasă. Aveam planuri pentru lucrurile acelea într-o zi...

Am simțit roșeața urcându-mi în obrajii și m-am străduit s-o combat cu ajutorul sarcasmului.

– Bietul Enzo! l-am compătimit. Bietul Enzo, cel cu voce pițigăiată!

– Compasiunea ta e copleșitoare, a comentat el. Cred că-ți place să mă vezi maltratat. Ai putea să-mi dai sfaturi, în schimb.

– Mișcă-te mai repede! Încearcă să nu fii atât de lovit!

– Tare mă mai ajuți!

– Uite, am zis, apăsând pe butonul de expediere a PDA-ului. E pe lista ta acum. Ca să-l prețuiești pentru totdeauna.

– Nu prea știu ce să zic.

– Tu mi-ai adus ceva?

– La drept vorbind... a răspuns Enzo și apoi a scos PDA-ul, a apăsat pe ceva și mi l-a întins.

Pe el se afla încă o poezie. Am citit-o.

– E foarte drăguță.

De fapt era chiar frumoasă, dar nu voiam să devin sentimentală cu el, nu după ce tocmai îi transmisesem un material video cu el încasând o lovitură în părțile inferioare.

– Da, bine, spuse Enzo, luându-și înapoi PDA-ul. Am scris-o înainte să văd filmul ăla. Să-ți aduci aminte de asta.

Apăsă pe ecranul PDA-ului.

– Iată. Am trecut-o în lista *ta* acum. Ca s-o prețuiești întotdeauna.

– O s-o prețuiesc, am replicat și chiar aveam de gând s-o fac.

– Bine, pentru că am parte de multe sâcâieli pentru ele, știi...

– Pentru poezii?

Enzo a dat din cap că da.

– De la cine?

– De la Magdy, bineînțeles. M-a prins când o scriam pe asta pentru tine și m-a luat peste picior de n-a mai putut.

– Ideea de poezie a lui Magdy e o epigramă porcoasă.

– Nu e prost, l-a apărat Enzo.

– N-am zis că-i prost. Doar vulgar.

– Ei bine, e prietenul meu cel mai bun. Ce-ai de gând să faci?

– Cred că-i frumos din partea ta că-i iei apărarea. Dar trebuie să-ți spun că, dacă te convinge să te lași de scris poezii pentru mine, râzând de tine, va trebui să-i învinețesc fundul.

Enzo râmji.

– Tu sau gărzile tale de corp?

– O, de asta o să mă ocup personal. Deși s-ar putea s-o iau pe Gretchen să mă ajute.

– Cred c-ar veni.

– „Cred" n-are ce căuta aici.

– Atunci, mai bine să-ți scriu în continuare poezii.

– OK, am spus și l-am bătut ușor pe obraz. Mă bucur că avem discuțiile astea.

Iar Enzo se ținea de cuvânt; de două ori pe zi căpătam o poezie nouă. Cele mai multe erau drăguțe și hazlii și doar puțin ostentative, pentru că le trimitea în diferite forme poetice: haiku, sonete, sextine și unele forme despre care nu știu cum se numesc, dar îți poți da seama că ar trebui să fie ceva.

Și, firește, i le arătam pe toate lui Gretchen, care se străduia din răsputeri să nu fie impresionată.

– Asta iese din ritm, comentă ea după ce citi una pe care i-am arătat-o în timpul unuia dintre meciurile de dodgeball.

Savitri venise lângă noi să se uite. Era în pauză.

– I-aș da papucii pentru asta.

– Nu iese din ritm! am protestat. Și, oricum, nu-i prietenul meu.

– Un tip îți trimite poezii în fiecare oră și tu zici că nu-i prietenul tău? a întrebat Gretchen.

– Dacă ar fi prietenul ei, nu i-ar mai trimite poezii, replică Savitri.

Gretchen se plesni peste frunte.

– Sigur că da! exclamă ea. Totul are sens acum!

– Dă-mi asta! m-am răstit, luându-mi înapoi PDA-ul. Atâta cinism!

– Spui asta doar pentru că primești sextine, a zis Savitri.

– Care n-au ritm, a adăugat Gretchen.

– Liniște, amândouă! am exclamat și am întors PDA-ul, ca să înregistrez meciul.

Echipa lui Enzo juca cu Dragonii în meciul de sfert de finală pentru campionatul diviziei.

– Toată invidia asta a voastră mă împiedică să-l urmăresc pe Enzo cum e masacrat acolo.

– Vorbeai de cinism... a comentat Gretchen.

S-a auzit un pocnet puternic când mingea de dodgeball turti fața lui Enzo într-o formă nu prea atrăgătoare. El și-a dus mâinile la față, a înjurat tare și s-a lăsat în genunchi.

– Iar a început! am zis.

– Bietul băiat! l-a compătimit Savitri.

– O să supraviețuiască, a spus și Gretchen și apoi s-a întors spre mine: Văd că ai prins-o.

– Cu siguranță o să intre în filmul cu principalele atracții, am anunțat.

– Am pomenit mai devreme că nu-l meriți, a observat Gretchen.

– Hei! El îmi scrie poezii, eu consemnez lipsa lui de aptitudini fizice. Așa merge relația.

– Credeam că ai zis că nu e prietenul tău, a vorbit Savitri.

– Nu e prietenul meu, am răspuns și am salvat fragmentul umilitor în directorul „Enzo“. Asta nu înseamnă că nu avem o relație.

Am pus PDA-ul deoparte și l-am salutat pe Enzo când a venit spre noi, încă ținându-și fața în mâini.

– Așadar, ai prins-o, mi-a spus.

M-am întors și i-am zâmbit lui Gretchen și Savitri, ca pentru a spune *vedeți?* Amândouă au dat ochii peste cap.

Cu totul, a trecut cam o săptămână de când a plecat *Magellan* de pe stația Phoenix și a ajuns destul de departe de orice puț gravitațional ca să poată face saltul spre Roanoke. Mare parte din intervalul respectiv m-am uitat la dodgeball, am ascultat muzică, am stat de vorbă cu noii mei prieteni și l-am înregistrat pe Enzo lovit cu

mingi. Dar, printre toate astea, chiar am petrecut un pic de timp învățând despre lumea pe care o să trăim tot restul vieții.

O parte din informații le știam deja: Roanoke era o planetă de categoria a șasea, ceea ce însemna (și aici verific și din a doua sursă, Actul Protocolului Departamentului Colonizării al Uniunii Coloniale) că planeta se afla în intervalul de cincisprezece la sută în plus sau în minus din gravitația standard, atmosfera, temperatura și rotația, dar că biosfera nu era compatibilă cu biologia umană – ceea ce e ca și cum ai spune că, dacă ai mânca ceva acolo, probabil că te-ar face să-ți vomiți și mațele, dacă nu te-ar omorî de-a dreptul.

(Asta m-a făcut oarecum curioasă cu privire la câte categorii de planete existau. Se dovedește că sunt optsprezece, dintre care douăsprezece sunt cel puțin nominal compatibile din punct de vedere uman. Acestea fiind spuse, dacă cineva te anunță că te afli pe o planetă din categoria a douăsprezecea, lucrul cel mai bun de făcut e să găsești o navetă de salvare sau să te oferi voluntar să intri în echipajul navei, pentru că n-o să vrei să aterizezi pe planeta aceea, dacă poți evita asta. În afară de cazul în care îți *place* să cântărești până la de două ori și jumătate greutatea ta normală pe o planetă a cărei atmosferă sufocată de amoniac te va înăbuși, poți să speri, înainte de a muri de expunere la radiații. În care caz, știi tu. Bine-ai venit acasă!)

Ce faci pe o planetă de categoria a șasea, când ești membru al unei colonii incipiente? Ei bine, Jane avea dreptate când a spus pe Huckleberry: muncești. Ai doar atâtea provizii cât s-o duci până când trebuie să adaugi la ele din ceea ce ai cultivat, dar, înainte să-ți cultivi hrana, trebuie să transformi solul ca să crească pe el culturi care să hrănească oameni (și alte specii care s-au născut pe Pământ, ca aproape tot șeptelul nostru), fără să te îneci mortal din cauza substanțelor nutritive incompatibile din sol. Și trebuie să ai grijă ca șeptelul pomenit mai devreme (sau animalele favorite, copiii mici sau adulții neglijenți care n-au fost atenți în timpul perioadelor de instruire) să nu pască sau să mănânce nimic de pe planetă până când nu faci o scanare toxicologică să vezi dacă n-o să-i omoare cumva. Materialele pentru coloniști pe care ni le-au dat sugerează că e mai dificil decât pare, pentru că nu te poți aștepta ca șeptelul să asculte de argumente și nici copilașii sau chiar unii dintre adulți.

Așadar, ai ameliorat solul și ai împiedicat toate animalele și oamenii fără minte să se îndoape în decorul otrăvitor; acum e timpul să sădești, să sădești, să sădești culturile ca și cum viața ta ar

depinde de asta, pentru că *depinde*. Ca să te convingă, materialul de instruire pentru coloniști este plin cu poze ale unor inși slăbănogi care și-au făcut de mântuială culturile și au sfârșit mult mai subțiri (sau mai rău) după iarna de pe planeta lor. Uniunea Colonială n-o să te scoată din încurcătură – dacă nu reușești, nu reușești, uneori cu prețul propriei tale vieți.

Ai sădit, ai lucrat, ai recoltat și apoi o faci din nou și din nou – și în tot timpul ăsta construiești și infrastructura, pentru că unul dintre rolurile majore ale unei colonii incipiente este să pregătească planeta pentru următorul val, mai mare, de coloniști, care apare după vreo doi ani standard. Presupun că aterizează, se uită în jur la tot ce-ați creat și zic: „Ei, nu pare chiar *atât* de greu să colonizezi". Moment în care mai că te-apuci să-i iei la pumni...

Și în toate lucrurile astea, în adâncul minții, e un mic fapt, bine ascuns: coloniile sunt cele mai vulnerabile la atac când sunt noi. Există un motiv pentru care oamenii colonizează planetele de categoria a șasea, unde biosistemul s-ar putea să-i omoare, și chiar planetele de categoria a douăsprezecea, unde cam *orice altceva* îi va omorî în aceeași măsură. Motivul e că acolo, *afară*, o mulțime de alte rase inteligente care au aceleași nevoi de locuire ca și noi și cu toții vrem câte planete putem apuca. Iar dacă altcineva e deja acolo, ei bine... Asta-i doar ceva ce se poate *ocoli*.

Știam foarte bine. La fel și John, și Jane.

Dar era ceva ce mă întreb dacă alții – fie de vârsta mea, fie mai în vârstă – înțelegeau cu adevărat; dacă înțelegeau că, planetă de categoria a șasea sau nu, sol ameliorat sau nu, culturi sădite sau nu, tot ce-au făcut și pentru care au muncit nu contează prea mult atunci când un aparat spațial apare pe cerul tău și e plin cu creaturi care au ajuns la concluzia că vor planeta ta și că le stai în cale. Poate că nu e ceva ce *poți* înțelege până când nu se întâmplă.

Sau poate că atunci când se ajunge aici oamenii pur și simplu nu gândesc, pentru că nu-i nimic de făcut. Nu suntem soldați, suntem coloniști. A fi colonist înseamnă a accepta riscul. Și, odată ce-ai acceptat riscul, ai putea foarte bine să nu te gândești la el, până când n-ai nevoie s-o faci.

Și, în timpul săptămânii noastre pe *Magellan*, cu siguranță n-am avut nevoie. Ne *distram* – aproape prea mult, ca să fim cinstiți. Bănuiam că aveam parte de o imagine nereprezentativă a vieții de colonist. I-am pomenit tăticului despre asta în timp ce urmăream

ultimul joc al turneului de dodgeball, în care Dragonii aruncau osânda roșie de cauciuc asupra neînvinșilor până atunci de la Mucegaiul Unsuros, echipa în care era Magdy. N-aveam nimic împotrivă; Magdy devenise nesuferit din cauza șirului de victorii ale echipei sale. Smerenia ar fi fost un lucru bun pentru băiat.

– Sigur că nu e reprezentativ, mi-a răspuns tăticul. Crezi că o să avem timp să jucăm dodgeball când o să ajungem pe Roanoke?

– Nu mă refer numai la dodgeball.

– Știu. Dar nu vreau să-ți faci griji. Dă-mi voie să-ți spun o poveste.

– O, grozav! O poveste!

– Atât de *sarcastică*... Când am plecat prima oară de pe Pământ și am intrat în Forțele Coloniale de Apărare, am avut o săptămână ca asta. Ni se dăduseră noile trupuri – cele verzi, cum are încă generalul Rybicki – și primiserăm ordinul să ne distrăm cu ele o săptămână întreagă.

– Pare o bună metodă de a încuraja necazurile, am comentat.

– Poate că este... Dar în cea mai mare parte a făcut două lucruri. Primul a fost să ne acomodeze cu ceea ce puteau face noile trupuri. Al doilea, să ne dea timp să ne bucurăm și să ne facem prieteni înainte să trebuiască să mergem la război. Să ne dea puțin calm înaintea furtunii.

– Așa că ne acorzi săptămâna asta ca să ne distrăm înainte să ne trimiți la ocnă.

– Nu la ocnă, dar cu siguranță pe câmp, a replicat tăticul și a făcut semn către puștii care se îmbrânceau pe terenul de dodgeball. Nu cred că a intrat pe de-a-ntregul în capetele multora dintre noii tăi prieteni că atunci când vom ateriza, o să fie puși la treabă. E o colonie incipientă. E nevoie de toate brațele.

– Bănuiesc că-i un lucru bun că am primit o educație decentă înainte să plec de pe Huckleberry.

– O, o să mergi încă la școală. Crede-mă când îți spun, Zoë. Doar că o să și muncești. Și la fel toți prietenii tăi.

– Monstruos de nedrept! Muncă *și* școală.

– Nu te aștepta la prea multă compasiune din partea noastră. În timp ce tu o să stai pe scaun și-o să citești, noi o să fim afară, asudând și trudind.

– Care „noi“? Ești conducătorul coloniei. Tu o să administrezi.

– Am lucrat la fermă când eram mediator în New Goa.

Am pufnit.

– Vrei să spui că ai plătit sămânța și l-ai lăsat pe Chaudry Shujaat să lucreze câmpul pentru o cotă-parte...

– Îți scapă esența. Vreau să spun că, odată ce ajungem pe Roanoke, o să fim cu toții ocupați. Ceea ce o să ne ajute să trecem prin toate astea sunt prietenii. Știu că pentru mine așa a mers în FCA. Tu ți-ai făcut prieteni noi în ultima săptămână, așa-i?

– Da, am răspuns.

– Ai vrea să-ți începi viața pe Roanoke fără ei?

M-am gândit la Gretchen, la Enzo și chiar la Magdy.

– Cu siguranță nu.

– Atunci, săptămâna asta a făcut ce trebuia să facă. Am pornit pe drumul de la a fi coloniști din lumi diferite la a fi o singură colonie și de la a fi străini la a fi prieteni. Acum o să avem cu toții nevoie unii de alții. Ne aflăm într-o situație mai bună pentru a lucra împreună. Și iată avantajul practic de a avea o săptămână de distracție.

– Oho! Îmi dau seama cum ai țesut o rețea subtilă de legături interpersonale aici.

– Ei bine, știi tu, a zis tăticul cu acea privire în ochi care spunea că da, *a prins* trimiterea sarcastică. De aceea eu *conduc* lucrurile.

– Asta e? am întrebat.

– Asta îmi spun în sinea mea, oricum.

Dragonii au avut ultimul cuvânt împotriva Mucegaiului Unsuros și s-au apucat să sărbătorească. Mulțimea de coloniști care priveau ovaționa și ea și intra în dispoziția potrivită pentru evenimentul cu adevărat important al nopții: saltul spre Roanoke, care urma să se întâmple în mai puțin de o jumătate de oră.

Tăticul se ridică în picioare.

– E rândul meu. Trebuie să mă pregătesc să înmânez premiile Dragonilor. Păcat! Țineam cu Mucegaiul Unsuros. Îmi place la nebunie numele ăsta.

– Încearcă să supraviețuiești dezamăgirii.

– O să încerc. Rămâi prin preajmă pentru salt?

– Glumești? *Cu toții* o să rămână prin preajmă pentru salt. Nu l-aș rata pentru nimic în lume.

– Bine. E întotdeauna o idee bună să înfrunți schimbarea cu ochii deschiși.

– Crezi că o să fie chiar atât de diferit? am întrebat.

Tăticul mă sărută în creștetul capului și mă îmbrățișă.

– Scumpa mea, știu că o să fie chiar atât de diferit. Ceea ce nu știu e cât de diferit o să fie după *aceea*.

– Bănuiesc că o să aflăm.

– Da, cam peste douăzeci și cinci de minute, a replicat tăticul și apoi a arătat cu degetul. Uite, uite-le pe mămica și pe Savitri. Hai să sărbătorim împreună lumea nouă, bine?

Partea a II-a

Doisprezece

S-au auzit un răpăit, apoi o bufnitură și după aceea un vuiet când frânele și motoarele navetei s-au oprit. Asta era: aterizaserăm pe Roanoke. Eram acasă, pentru prima dată.

– Ce-i mirosul ăsta? exclamă Gretchen, strâmbând din nas.

Am tras aer în piept și-am strâmbat și eu din nas.

– Cred că pilotul a aterizat într-o grămadă de șosete râncede, am comentat.

L-am potolit pe Babar, care era cu noi și care părea aţâţat de ceva; poate că *lui* îi plăcea mirosul.

– Asta-i planeta, a anunțat Anna Faulks.

Făcea parte din echipajul lui *Magellan* și coborâse pe planetă de câteva ori, descărcând materiale. Tabăra principală era aproape gata pentru coloniști; Gretchen și cu mine, în calitate de copii ai conducătorilor coloniei, am primit permisiunea să coborâm cu una dintre ultimele navete de marfă, în loc să luăm o navetă pentru transportul vitelor, ca toți ceilalți. Părinții noștri se aflau deja pe planetă de zile întregi, supraveghind descărcarea.

– Și am noutăți pentru voi, continuă Faulks. Ăsta-i cam cel mai plăcut miros de pe-aici. Când prinzi o adiere dinspre pădure, atunci e rău de-a binelea!

– De ce? am întrebat. A ce miroase, atunci?

– E ca și cum toți cei pe care-i cunoști tocmai au vomitat pe pantofii tăi, a răspuns Faulks.

– Minunat! a comentat Gretchen.

Se auzi un zăngănit scrâșnit, când ușile masive ale navetei de marfă se deschiseră. Urmă o adiere ușoară, în vreme ce aerul din

cala de mărfuri ieșea cu un șuierat către cerul lui Roanoke. Și apoi mirosul ne izbi cu adevărat.

Faulks ne-a zâmbit.

– Delectați-vă, domnișoarelor! O să simțiți mirosul ăsta tot restul vieții.

– La fel și tu, i-a replicat Gretchen.

Faulks n-a mai zâmbit.

– O să mutăm containerele de materiale peste câteva minute, a spusa ea. Voi două trebuie să plecați de-aici, dați-vă la o parte din calea noastră. Ar fi păcat dacă prețioasele voastre persoane ar fi strivite sub ele...

Ne întoarse spatele și porni către restul echipei din cala navetei.

– Drăguț! i-am atras atenția lui Gretchen. Nu cred că acum era cel mai bun moment să-i aduci aminte că e împotmolită aici.

Gretchen ridică din umeri.

– Merita, a zis și a pornit către ușile navetei.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru și m-am hotărât să nu comentez. Ultimele câteva zile ne împinseseră pe toți la limită. Asta e ceea ce se întâmplă atunci când știi că ești pierdut.

În ziua în care am făcut saltul spre Roanoke, așa ne-a dat tăticul vestea că eram pierduți.

– Pentru că știu că circulă deja zvonuri, dați-mi voie să vă spun mai întâi asta: nu suntem în pericol, le spuse tăticul coloniștilor.

Stătea în picioare pe platforma unde cu numai vreo două ore înainte scandaserăm numărătoarea inversă până la salt.

– *Magellan* e în siguranță. Nu ne aflăm în niciun pericol în acest moment.

În jurul nostru, mulțimea se relaxa. M-am întrebat câți dintre ei prinseseră partea cu „în acest moment“. Bănuiam că John o pusese acolo cu un motiv.

Așa era.

– Însă nu suntem acolo unde ni s-a spus că vom ajunge, a continuat el. Uniunea Colonială ne-a trimis pe o altă planetă decât ne așteptaserăm să mergem. A făcut acest lucru pentru că a aflat că o coaliție de rase extraterestre numită Conclavul plănuia să ne împiedice s-o colonizăm, cu forța dacă este necesar. Nu există nicio îndoială că ne-ar fi așteptat în clipa când am fi făcut saltul. Așa că

am fost trimiși altundeva: pe o cu totul altă planetă. Ne aflăm acum deasupra adevăratului Roanoke.

– Nu suntem în primejdie deocamdată, a continuat John. Dar Conclavul ne caută. Dacă ne găsește, o să încerce să ne ia de-aici, din nou, probabil prin forță. Dacă nu ne poate scoate, va distruge colonia. Suntem în siguranță acum, dar n-o să vă mint: suntem vânați!

– Du-ne înapoi! a strigat cineva.

Se auziră murmure de încuviințare.

– Nu ne putem întoarce, replică John. Căpitanul Zane a fost împiedicat de la distanță să ajungă la sistemele de control ale lui *Magellan* de către Forțele Coloniale de Apărare. El și echipajul lui se vor alătura coloniei noastre. *Magellan* va fi distrus după ce vom fi aterizat noi și toate proviziile noastre pe Roanoke. Nu ne putem întoarce. Niciunul dintre noi.

Încăperea izbucni în strigăte furioase și discuții. Tăticul îi liniști până la urmă.

– Niciunul dintre noi nu știa. Eu n-am știut. Jane n-a știut. Nici reprezentanții coloniilor voastre. Și cu siguranță nici căpitanul Zane. Ni s-a ascuns tuturor. Uniunea Colonială și Forțele Coloniale de Apărare au hotărât, din motive pe care le știu numai ei, că e mai sigur să ne țină aici decât să ne ducă înapoi pe Phoenix. Fie că suntem de acord sau nu, cu asta trebuie să ne descurcăm.

– Ce-o să facem? s-a auzit încă o voce din mulțime.

Tăticul s-a uitat în direcția din care venise vocea.

– O să facem ce-am venit să facem de la început, a răspuns el. O să colonizăm. Înțelegeți asta: când am ales cu toții să devenim coloniști, știam că există riscuri. Știți cu toții: coloniile incipiente sunt locuri primejdioase. Chiar și fără acest Conclav care ne caută, colonia noastră încă ar fi întâmpinat riscul atacului, încă ar fi fost o țintă pentru alte rase. Nimic din toate astea nu s-a schimbat. Ceea ce *s-a schimbat* este că Uniunea Colonială a știut dinainte cine ne caută și de ce. Asta le-a permis să ne țină la adăpost pe termen scurt. Ne dă un avantaj pe termen lung. Pentru că acum știm ce să facem ca să nu fim găsiți. Știm cum să rămânem în siguranță.

Se înmulțiră murmurele din mulțime. Chiar în dreapta mea, o femeie întrebă:

– Și cum o să rămânem în siguranță?

– Reprezentanții coloniilor voastre o să vă explice. Verificați-vă

PDA-urile; fiecare dintre voi are un loc pe *Magellan* unde voi și foștii voștri concetățeni de planetă vă veți întâlni cu propriul reprezentant. Ei o să vă explice ce trebuie să facem și vă vor răspunde la întrebări. Dar un lucru vreau să fie foarte limpede. O să am nevoie de cooperare din partea tuturor. O să am nevoie de sacrificii din partea tuturor. Sarcina noastră de a coloniza lumea asta n-ar fi fost niciodată ușoară; acum însă e mult mai grea. *Dar o putem face*, a insistat tăticul, iar forța cu care a zis-o a părut să-i surprindă pe câțiva din mulțime. Ceea ce se cere de la noi e greu, dar nu imposibil. O putem face dacă lucrăm împreună. Putem reuși dacă știm că ne bazăm unul pe altul. De oriunde-am veni, trebuie să fim cu toții acum locuitori ai planetei Roanoke. Nu așa aș fi preferat să se întâmple. Dar așa va trebui să facem lucrurile să meargă. Putem să reușim. *Trebuie* să reușim. Trebuie să reușim împreună.

Am coborât din navetă și am pus picioarele pe solul lumii noi. Noroiul de pe jos mi se prelinse peste gheată.

– Fermecător! am constatat.

Am luat-o la pas. Noroiul îmi sugea picioarele. Am încercat să nu mă gândesc la supt ca la o metaforă mai generală. Babar a sărit din navetă și s-a apucat să adulmece împrejurimile. Măcar el era fericit.

În jurul meu, echipajul de pe *Magellan* trecuse la treabă. Navetele care aterizaseră înainte își goleau încărcătura; o altă navetă se pregătea pentru aterizare la o oarecare distanță. Containerele cu materiale, de mărime standard, erau împrăștiate pe sol. În mod normal, odată ce conținutul lor era scos, containerele erau trimise înapoi sus cu navetele, pentru a fi refolosite; dacă nu irosești, nu duci lipsa. De data asta, nu exista niciun motiv să le ducem înapoi pe *Magellan*. Nava nu se întorcea; aceste containere nu aveau să fie reumplute vreodată. Și, după cum se întâmplaseră lucrurile, unele dintre aceste containere nici măcar nu aveau să fie vreodată despachetate; noua situație de aici, de pe Roanoke, făcea să nu merite efortul.

Dar asta nu însemna că respectivele containere nu aveau niciun scop; aveau. El se afla în fața mea, la câteva sute de metri, unde se forma o îngrădătură din containere. Înăuntrul ei urma să fie noua noastră casă temporară: un sătuc deja botezat Croatoan, în care toți cei două mii cinci sute, câți eram – și proaspeții nemulțumiți din echipajul de pe *Magellan* –, aveau să fie închiși în timp ce tăticul,

mămica și ceilalți conducători ai coloniei făceau o trecere în revistă a aceste planete noi, ca să vadă ce trebuia să facem ca să trăim pe ea.

Cât timp noi ne-am uitat, câțiva membri din echipaj au mutat unul dintre containere la locul lui în îngrăditură, folosind propulsoarele din partea de sus ca să ducă la locul lui containerul și apoi oprindu-le și lăsând containerul să cadă câțiva milimetri până pe pământ, cu o bufnitură. Chiar și de la distanța asta, am simțit vibrația în sol. Orice-ar fi fost în container, era greu. Probabil utilaje agricole pe care nu ne mai era permis să le folosim.

Gretchen ajunsese deja acolo cu mult înaintea mea. M-am gândit să alerg ca s-o prind din urmă, apoi însă am observat-o pe Jane apărând din spatele nou-așezatului container și vorbind cu unul dintre membrii echipajului de pe *Magellan*. M-am dus, în schimb, spre ea.

Când tăticul vorbea despre sacrificiu, vorbea direct despre două lucruri.

Mai întâi: niciun contact între Roanoke și restul Uniunii Coloniale. Tot ceea ce trimiteam în direcția Uniunii Coloniale ne putea da de gol, chiar și o simplă sondă automată de salt plină cu date. În aceeași măsură, tot ceea ce ni se trimitea ne putea da de gol. Asta însemna că eram cu adevărat izolați: niciun ajutor, niciun fel de provizii, nici măcar corespondență de la prieteni și de la cei dragi rămași în urmă. Eram singuri.

La început, nici n-a părut un lucru chiar atât de important. La urma urmei, ne-am părăsit deja vechea viață, atunci când am devenit coloniști. Ne-am luat rămas-bun de la oamenii pe care nu-i luam cu noi, și cei mai mulți știam că ar fi trecut foarte multă vreme până să-i mai vedem, dacă aveam să-i mai vedem vreodată. Dar, chiar și cu toate astea, legăturile nu erau complet tăiate. O sondă de salt a fi trebuit să plece din colonie în fiecare zi, ducând scrisori, știri și informații înapoi în Uniunea Colonială. Reciproc, o sondă automată ar fi trebuit să sosească zilnic, cu corespondență, știri, cântece, povești și alte lucruri, ca să simțim că suntem încă parte a omenirii, în ciuda faptului de a fi împotmoliți într-o colonie, cultivând cereale.

Și acum, nimic din toate astea. Se dusese totul. Ceea ce te izbea mai întâi era lipsa poveștilor, a muzicii și a spectacolelor noi – lucru rău, dacă erai pasionat de un serial sau de o formație înainte de

plecare și sperai să te ții la curent cu ele –, apoi însă îți dădeai seama că ceea ce conta cu adevărat era faptul că din acel moment n-aveai să mai știi nimic despre viața oamenilor rămași pe loc. Nu aveai să știi dacă bunica ta a murit. Nu aveai să vezi înregistrările pe care prietena ta cea mai bună și le-a făcut la nuntă sau să citești povestirile pe care o altă prietenă le scria și se chinuia cu disperare să le publice sau să vezi poze cu locurile care-ți plăceau la nebunie, cu oamenii pe care încă îi iubeai stând în prim-plan. Totul se terminase, poate pentru totdeauna.

Când ne-a izbit înțelegerea acestui fapt, a făcut-o din plin, dar o lovitură încă și mai dură a fost când ne-am dat seama că toți cei la care am ținut vreodată, oricare dintre noi, nu știau nimic despre ce ni se întâmplase. Dacă Uniunea Colonială nu avusese de gând să ne spună nouă unde mergem, ca să ducă de nas chestia asta pe nume Conclav, cu siguranță nu avea de gând să le spună nici celorlalți că îi păcălea în legătură cu locul unde ne aflam. Absolut toată lumea credea că ne-am rătăcit. Unii gândeau, probabil, că am fost uciși. John, Jane și cu mine nu trebuia să ne facem prea multe griji la capitolul ăsta – fiecare dintre noi însemna familia pentru ceilalți, toată familia pe care o aveam –, dar restul coloniștilor aveau pe cineva care ținea chiar acum doliu după ei. Mama și bunica lui Savitri trăiau încă; expresia apărută pe chipul femeii când și-a dat seama că ele o cred moartă m-a făcut să mă reped s-o îmbrățișez.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc cum tratau *obinii* dispariția noastră. Speram doar ca ambasadorul Uniunii Coloniale pe lângă obini să fi avut lenjerie curată când veniseră obinii să-l ia la întrebări.

Al doilea sacrificiu era și mai greu.

– Ai sosit! a exclamat Jane în timp ce mă apropiam de ea.

A întins mâna să-l mângâie pe Babar, care țopăise spre ea.

– Așa se pare, am replicat. Așa e mereu?

– Așa cum?

– Mocirlos. Ploios. Frig. Ca naiba.

– Am ajuns aici la începutul primăverii. O să tot fie așa o vreme. Cred însă că lucrurile se vor îmbunătăți.

– Da? am întrebat.

– Așa sper, a răspuns. Dar nu știm. Avem puține informații despre planeta asta. Uniunea Colonială nu pare să fi făcut o cercetare normală la fața locului. Și n-o să putem lansa un satelit ca să

urmărim vremea și climatul. Așa că trebuie doar să sperăm c-o să fie mai bine. Desigur, ar fi mai bine dacă am ști. Dar speranța e tot ce-avem. Unde-i Gretchen?

Am făcut semn în direcția în care-o văzusem plecând.

– Cred că-l caută pe tatăl ei, am spus.

– Totul e în ordine între voi două? a întrebat Jane. Rar o văd pe vreuna fără cealaltă.

– E bine. Cu toții sunt nervoși în ultimele zile, mămico. La fel și noi, bănuiesc.

– Ce mai fac ceilalți prieteni ai tăi?

Am ridicat din umeri.

– Nu l-am văzut prea mult pe Enzo în ultimele două zile. Cred că-i pică destul de prost ideea că e captiv aici. Nici măcar Magdy n-a reușit să-l înveselească. M-am dus să-l vizitez de vreo două ori, dar nu vrea să spună prea multe și nici nu pot spune că eu eram prea veselă. Totuși, încă îmi trimite poezii. Pe hârtie. Îl pune pe Magdy să le aducă. Magdy nu suportă asta, că veni vorba.

Jane zâmbi.

– Enzo e un băiat drăguț.

– Știu. Cred că n-am ales totuși un moment prea grozav ca să mă hotărăsc să-l fac prietenul meu.

– Ei bine, ai spus-o chiar tu, cu toții sunt nervoși în ultimele zile. O să fie mai bine.

– Așa sper, am răspuns – și chiar speram.

Mă descurcasem cu toanele și cu deprimarea celor mai buni dintre ei, dar chiar și eu am limitele mele, și acum mă apropiam de ele.

– Unde-i tăticul? Și unde-s Hickory și Dickory?

Cei doi coborâseră într-una dintre primele navete, împreună cu mămica și cu tăticul; între faptul că-i văzusem foarte puțin pe *Magellan* și cel că fuseseră plecați în ultimele câteva zile, începeam să le simt lipsa.

– Pe Hickory și Dickory i-am trimis să facă o explorare a zonei înconjurătoare, a explicat Jane. Ne ajută să facem o schiță a terenului. Le dă ceva folositor de făcut și pe moment îi ține deoparte din calea celor mai mulți dintre coloniști. Nu cred că vreunul dintre ei are sentimente prea prietenoase față de nonumani în acest moment, și preferăm să evităm ca cineva să încerce să se ia la bătaie cu ei.

Eu am dat din cap. Oricine ar încerca să se ia la bătaie cu Hickory

sau cu Dickory s-ar alege cel puțin cu ceva rupt. Ceea ce nu i-ar face pe cei doi foarte populari, chiar dacă (sau poate *mai ales* dacă) ar avea dreptate. Mămica și tăticul erau deștepți că-i puneau să stea deoparte, deocamdată.

– Tatăl tău e cu Manfred Trujillo, a anunțat Jane, vorbind despre tatăl lui Gretchen. Amenajează satul temporar. Îl organizează ca pe o tabără a unei legiuni romane.

– Ne așteptăm la un atac din partea vizigoților, am comentat.

– Nu știm din partea cui să ne așteptăm la un atac, a zis Jane.

Felul imperturbabil în care vorbise nu mă înveselise deloc.

– Mă aștept s-o găsești pe Gretchen cu ei. Intră în tabără, și-o să-i găsești.

– Ar fi mai ușor dac-aș putea doar să dau un semnal pe PDA-ul lui Gretchen și s-o găsesc așa.

– Ar fi, a fost de acord Jane. Dar n-o să mai putem face așa ceva. Încearcă să-ți folosești ochii.

Îmi dădu un pupic scurt la tâmplă, apoi se îndepărtă ca să stea de vorbă cu echipajul de pe *Magellan*. Am oftat și m-am îndreptat spre tabără ca să-l găsesc pe tăticul.

Al doilea sacrificiu: chiar și cel din urmă dispozitiv cu un computer încorporat nu mai putea fi utilizat. Ceea ce însemna că nu puteam folosi cea mai mare parte a lucrurilor pe care le aveam.

Motivul era dat de undele radio. Fiecare aparat electronic comunica cu orice alt aparat electronic prin unde radio. Chiar și undele radio minuscule pe care le emiteau puteau fi însă descoperite dacă cineva căuta destul de intens, așa cum fuseserăm asigurați că o să caute. Dar nu era de-ajuns doar să oprim capacitatea de conectare, din moment ce ni se spusese că echipamentul nostru folosea unde radio nu numai în exterior, ci și intern, pentru comunicarea între componentele aparatului.

Aparatele noastre electronice nu se puteau *împiedica* să transmită dovezi că suntem aici și, dacă cineva știa ce frecvențe foloseau ca să funcționeze, puteau fi detectate pur și simplu prin transmiterea semnalului care le pornea. Sau așa ni se spusese. Nu sunt inginer. Tot ce știu este că o cantitate uriașă dintre echipamentele noastre nu mai puteau fi folosite – nu numai că acum erau inutilizabile, dar deveniseră și un *pericol* pentru noi.

A trebuit să riscăm să folosim acest echipament ca să aterizăm pe

Roanoke și să amenajăm colonia. Nu prea puteam să ajungem la sol cu navetele fără să utilizăm electronica; coborârea n-ar fi fost o problemă, dar aterizările ar fi fost destul de complicate (și dezastruoase). Dar, odată ce totul a ajuns la locul stabilit, s-a terminat. Am rămas pe întuneric acolo și tot ce aveam în containerele cu aparatură electronică urma să rămână acolo. Poate pe veci.

Asta includea servere de date, monitoare pentru divertisment, utilaje agricole moderne, aparate științifice, ustensile de bucătărie, vehicule și jucării. Plus PDA-uri.

Acesta *nu* a fost un anunț prea popular. Cu toții aveau PDA-uri și cu toții își păstrau viața în ele. PDA-urile erau locul unde îți stocai mesajele, corespondența, filmele, muzica și lecturile. Erau felul în care țineai legătura cu prietenii și jucai jocuri cu ei. Felul în care făceai înregistrări audio și video. Felul în care împărțeai lucrurile pe care le îndrăgeai, cu oamenii care-ți plăceau. PDA-ul era creierul exterior al tuturor.

Și, brusc, ne-am trezit fără ele; absolut toate PDA-urile răspândite printre coloniști – ceva mai mult de unul de persoană – au fost adunate și inventariate. Unii au încercat să le ascundă; cel puțin un colonist a încercat să-l ia la bătaie pe membrul echipajului care fusese însărcinat să le adune. Acel colonist a petrecut noaptea în arestul de pe *Magellan*, prin amabilitatea căpitanului Zane; potrivit zvonurilor, căpitanul a coborât temperatura în arest, iar colonistul a așteptat ziua următoare neputând să adoarmă din cauza tremuratului.

Îl înțelegeam pe colonist. Trecuseră deja trei zile fără PDA și încă mă surprindeam întinzându-mă după el, când voiam să vorbesc cu Gretchen, să ascult muzică, să verific dacă mi-a trimis Enzo ceva sau oricare dintre cele o sută de lucruri diferite pentru care îmi foloseam PDA-ul în fiecare zi. Bănuiam că o parte din motivul pentru care oamenii erau atât de irascibili era și faptul că li se amputase creierul extern; nu-ți dai seama cât îți folosești PDA-ul până când idiotul de obiect nu dispare...

Eram cu toții furioși că nu mai aveam PDA-uri, dar în adâncul minții mă urmărea senzația aceea sâcâitoare că unul dintre motivele pentru care oamenii se dovedeau atât de nervoși în legătură cu PDA-urile era că îi împiedica să se gândească la faptul că atâtea utilaje de care aveam nevoie ca să supraviețuim nu mai puteau fi folosite deloc. Nu poți să deconectezi pur și simplu computerele de la

utilajele agricole; nu merg fără ele, fac prea mult parte din mașină. Ar fi ca și cum ți s-ar scoate creierul și te-ai aștepta ca trupul să se descurce fără el. Nu cred că exista cineva care să vrea cu adevărat să se gândească la cât de adânc eram băgați în bucluc.

De fapt, un singur lucru avea să ne țină pe toți în viață: cei două sute cincizeci de menoniți coloniali care făceau parte din colonia noastră. Religia lor îi făcuse să continue să folosească tehnologie demodată și arhaică; niciunul dintre utilajele lor nu avea computere și numai Hiram Yoder, reprezentantul coloniei lor, folosise cât de cât un PDA (și doar atunci, mi-a explicat tăticul, ca să rămână în contact cu alți membri ai consiliului colonial). Lucrul fără electronică nu însemna o pierdere pentru ei; așa *trăiau* ei. De aceea erau niște ciudați pe *Magellan*, în special printre noi, adolescenții. Dar acum urma să ne salveze.

Asta nu liniștea pe nimeni. Magdy și câțiva dintre prietenii lui mai puțini atrăgători arătau spre menoniții coloniali ca spre o dovadă că Uniunea Colonială plănuise tot timpul ăsta să ne izoleze și păreau să-i deteste pentru asta, ca și cum ei ar fi știut tot timpul, mai degrabă decât să fie la fel de surprinși ca noi toți. Astfel ni s-a confirmat că reacția lui Magdy la stres era să se înfurie și să caute încăierări inexistente; bătaia aproape stârnită la începutul călătoriei nu era doar o întâmplare.

Magdy se înfuria când era stresat. Enzo devenea retras. Gretchen devenea irascibilă. În ceea ce mă privește, eu nu eram pe de-a-ntregul sigură cum mă simțeam.

– Ești zăpăcită, mi-a spus tăticul.

Stăteam lângă cortul care reprezenta noua noastră casă temporară.

– Prin urmare, *așa* devin, am replicat.

L-am urmărit pe Babar hoinărind prin zonă, căutând locuri în care să-și marcheze teritoriul. Ce pot să spun... E câine.

– Nu pricep, a comentat tăticul.

I-am explicat cum se comportau prietenii mei de când ne pierduserăm.

– O, bine. E de înțeles... Ei bine, dacă te consolează în vreun fel, dacă aș avea timp să fac orice altceva decât să muncesc, cred că aș fi și eu zăpăcit.

– Sunt entuziasmată că e o trăsătură de familie.

– Nici măcar nu putem da vina pe genetică.

Se uită în jur. Peste tot în jurul nostru se aflau containere de marfă, teancuri de corturi acoperite cu prelate și sfoară topometrică, blocând locul unde se vor afla străzile noului nostru orășel. Apoi întoarse din nou ochii spre mine.

– Ce crezi?

– Cred că așa arată când Dumnezeu face caca.

– Păi, da, *acum* așa arată. Dar cu multă muncă și puțină dragoste, ne putem croi drum către a fi o groapă împuțită. Și ce zi va fi aceea!

Am izbucnit în râs.

– Nu mă face să râd! am protestat. Încerc să rezolv cu chestia cu zăpăceala.

– Îmi pare rău.

De fapt nu-i părea rău câtuși de puțin. A arătat spre cortul de lângă al nostru.

– Cel puțin, o să fii aproape de prietena ta. Ăsta-i cortul lui Trujillo. El și cu Gretchen o să locuiască aici.

– Bine.

Îi prinsesem din urmă pe tăticul, pe Gretchen și pe tatăl ei; cei doi plecaseră să se uite la pârâul care curgea pe lângă marginea a ceea ce în curând avea să fie așezarea noastră, ca să găsească cel mai bun loc în care să pună colectorul și purificatorul de reziduuri. Fără canalizare în interior, cel puțin pentru primele câteva săptămâni, ni se spusese; urma să ne facem nevoile în găleți. Nici măcar nu pot exprima cât de entuziasmată eram să aud asta. Gretchen își dăduse puțin ochii peste cap în fața tatălui ei când o trăsese după el să se uite la amplasamentele posibile; cred că regreta că venise în primul val.

– Cât mai durează până când începem să-i aducem jos pe ceilalți coloniști? am întrebat.

Tăticul arătă cu degetul.

– Vrem să instalăm întâi perimetrul. Suntem aici de două zile și nimic primejdios n-a apărut din pădurile alea de-acolo, dar cred că e mai bine să fim în siguranță, decât să ne pară rău. Scoatem ultimele containere din cală în noaptea asta. Până mâine ar trebui să avem perimetrul complet îngrădit și interiorul izolat. Așa că două zile, cred. În trei zile toată lumea va fi jos. De ce? Te-ai plictisit deja?

– Poate, am răspuns.

Babar venise către mine și rânjea, cu limba atârnând și labele încleiate de noroi. Încerca să se hotărască dacă să sară pe două

picioare și să-mi umple bluza de noroi sau nu. I-am transmis telepatic cel mai categoric *nici să nu-ți treacă prin cap* și am sperat că o să fie bine.

– Nu că ar fi cât de cât mai puțin plictisitor pe *Magellan* în momentul ăsta. Tată, lumea e într-o dispoziție proastă. Nu știu, nu mă așteptam să fie așa colonizarea.

– Nu e, m-a asigurat tăticul. Suntem un caz excepțional aici.

– O, atunci,să fim la fel ca toți ceilalți!

– Prea târziu, a spus tăticul, apoi a făcut semn spre cort. Jane și cu mine am aranjat cortul destul de bine. E mic și înghesuit, dar e și aglomerat. Și știu cât de mult îți place.

Asta îmi provocă încă un zâmbet.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Manfred și apoi să vorbesc cu Jane, dar după aceea putem să luăm cu toții masa de prânz și să încercăm să vedem dacă nu ne putem distra puțin. Ce-ar fi să te duci înăuntru și să te destinzi până ne întoarcem? Cel puțin în felul ăsta nu trebuie să fii zăpăcită *și* bătută de vânt.

– Bine.

I-am dat tăticului un pupic pe obraz, apoi el a plecat în direcția pârâului. Am intrat în cort, cu Babar chiar în urma mea.

– Drăguț, i-am spus lui Babar în timp ce mă uitam în jur. Mobilat în stilul plin de gust al Refugiatului Modern. Și îmi place la nebunie ce-au făcut cu paturile astea pliante.

Babar se uită în sus către mine cu rânjetul lui prostesc de câine, apoi sări pe unul dintre paturi și se tolăni.

– Idiotule! am exclamat. Ai fi putut cel puțin să te ștergi pe labe!

Babar, remarcabil de nepăsător la critică, căscă și-apoi închise ochii.

M-am dus pe pat lângă el, am scuturat bucățile mai mari de noroi și apoi l-am folosit ca pernă. Nu păru să aibă ceva împotrivă. Și chiar era un lucru bun, din moment ce ocupa jumătate din patul meu.

– Ei bine, iată-ne! Sper că-ți place aici.

Babar scoase un soi de sforăit. *Bine zis*, m-am gândit.

Chiar și după ce ni s-a explicat tot, mai erau câțiva care nu prea pricepeau că suntem izolați și pe cont propriu. În ședințele de grup conduse de fiecare dintre reprezentanții coloniali era întotdeauna câte unul (sau unii) care spunea(u) că lucrurile nu puteau fi atât de rele pe cât pretindea tăticul că sunt, că trebuia să existe vreo cale

pentru noi să rămânem în legătură cu restul omenirii sau cel puțin să ne folosim PDA-urile.

Atunci au trimis reprezentanții coloniilor fiecărui colonist ultimul fișier pe care aveau să-l primească PDA-urile lor. Era un fișier video, filmat de Conclav și trimis tuturor celorlalte rase din secțiunea noastră de spațiu. În el, conducătorul Conclavului, pe nume generalul Gau, stătea pe o înălțime care domina o mică așezare. Când am văzut prima oară filmul, am crezut că era o așezare umană, dar ni s-a spus că era o așezare de coloniști whaizi, o rasă despre care nu știam nimic. Ceea ce știam era că locuințele și clădirile lor arătau ca ale noastre sau destul de asemănătoare ca să nu conteze.

A rămas acolo atât cât să te întrebi la ce se uita în jos, către așezare, iar așezarea a dispărut, făcută praf și pulbere de o mie de raze de lumină plonjând în jos din ceea ce ni se spuse că erau sute de nave spațiale plutind la mare înălțime deasupra coloniei. În numai câteva secunde, n-a mai rămas nimic din colonie sau din cei care locuiau în ele, în afară de un fir de fum care se înălța către cer.

După aceea nimeni n-a mai pus la îndoială înțelepciunea deciziei de a ne ascunde.

Nu știu de câte ori am urmărit filmul cu atacul Conclavului; de câteva zeci de ori înainte ca tăticul să vină la mine și să mă pună să-mi predau PDA-ul – niciun privilegiu doar pentru că eram copilul conducătorului coloniei. Dar nu mă uitam din cauza atacului. O, bine, ar trebui să spun că nu vedeam chiar asta când mă uitam. Eu vedeam silueta care stătea pe înălțime. Creatura care ordonase atacul. Cea care avea pe mâini sângele unei întregi colonii. Mă uitam la acest general Gau. Mă întrebam ce o fi gândit când a dat ordinul. A simțit regret? Satisfacție? Plăcere? Durere?

Am încercat să-mi închipui ce-ar însemna să ordoni moartea a mii de oameni nevinovați. Eram fericită că nu pot să concep așa ceva. Eram îngrozită că el putea. Și că era acolo, afară. Și ne vâna.

Treisprezece

La două săptămâni după ce am aterizat pe Roanoke, Magdy, Enzo, Gretchen și cu mine ne-am dus la o plimbare.

– Aveți grijă unde aterizați! ne-a avertizat Magdy. Sunt niște bolovani mari aici, jos.

– Grozav! a comentat Gretchen.

Își aprinse lanterna de buzunar – tehnologie acceptabilă, nicio componentă computerizată în ea, doar un LED de modă veche – și o îndreptă spre pământ, căutând un loc unde să aterizeze, apoi sări de pe marginea zidului de containere, țintind spre locul preferat. Enzo și cu mine am auzit un *uf* când ajunse jos, apoi o mică înjurătură.

– Ți-am spus să ai grijă unde aterizezi, a zis Magdy, îndreptându-și lanterna spre ea.

– Taci din gură, Magdy! l-a apostrofat Gretchen. Nici măcar n-ar trebui să fim aici. O să ne bagi pe toți în încurcătură.

– Mda, bine... a replicat Magdy. Cuvintele tale ar avea mai multă autoritate morală, dacă n-ai fi de fapt aici, cu mine.

Mută cu o smucitură lumina lanternei de la Gretchen către mine și Enzo, care stăteam încă sus, pe zidul de containere.

– Voi doi aveți vreun plan să veniți cu noi?

– Încetezi, te rog, cu lanterna!? a exclamat Enzo. O să ne vadă patrula.

– Patrula e pe partea cealaltă a zidului de containere, a explicat Magdy. Deși, dacă nu vă grăbiți, asta n-o să mai dureze prea mult. Așa că... mișcați-vă!

Aprinse și stinse repede lanterna pe fața lui Enzo, dând naștere unui efect stroboscopic enervant. Enzo oftă și alunecă de pe zidul de

containere; am auzit bufnitura înăbușită o secundă mai târziu. Mai rămâneam eu; m-am simțit brusc prea expusă în vârful containerelor care formau îngrăditura defensivă din jurul sătucului nostru și în același timp frontiera dincolo de care nu ne era permis să mergem în timpul nopții.

– Haide! mi-a șopti Enzo.

El, cel puțin, își aducea aminte că n-ar fi trebuit să fim afară și-și modulă vocea corespunzător.

– Sari jos! Te prind eu.

– Te-ai prostit? am întrebat, tot în șoaptă. O să sfârșești cu pantofii mei în orbite.

– A fost o glumă, a spus Enzo.

– Bine, am răspuns. Nu mă prinde.

– Doamne, Zoë! a exclamat Magdy, fără să șoptească deloc. Nu *sari* odată?

Am sărit de pe zidul de containere, la vreo trei metri de vârf, și m-am rostogolit puțin când am ajuns jos. Enzo îndreptă lanterna spre mine și-mi întinse mâna să mă ridic. Am luat-o și m-am uitat pieziș la el, iar el m-a tras sus. Apoi mi-am îndreptat propria mea lanternă în direcția unde era Magdy.

– Nesuferitule! i-am zis.

Magdy ridică din umeri.

– Hai! a replicat el și am pornit către destinația noastră, pe lângă zid.

După câteva minute, ne țineam cu toții fasciculele de la lanterne spre o gaură.

– Oho! a exclamat Gretchen. Tocmai am încălcat regula stingerii și am riscat să fim împușcați din greșeală de garda de noapte. O gaură în pământ. Aleg următoarea excursie pe teren, Magdy.

Magdy pufni și îngenunche în gaură.

– Dacă ai fi atentă vreodată la ceva, ai ști că această *gaură* a stârnit panică în rândul consiliului. Ceva a săpat asta acum două nopți, în timp ce patrula nu se uita. Ceva a încercat să *intre* în colonie de *aici*, de afară.

Își luă lanterna și o mută în susul celui mai apropiat container până când zări ceva.

– Uite! Sunt zgârieturi pe container. Ceva a încercat să treacă pe sus și, când n-a reușit, a încercat pe dedesubt.

– Adică ne aflăm aici, afară, acum, cu o ceată de animale de pradă, am constatat.

– Nu trebuie să fie un animal de pradă, a spus Magdy. Poate e doar o creatură căreia îi place să sape.

Am ridicat lumina din nou, pe urmele de gheare.

– Da' asta-i o teorie *rezonabilă*.

– N-am fi putut vedea asta în timpul zilei? a întrebat Gretchen. Când am putea vedea lucrurile care sar să ne mănânce?

Magdy a pus lumina pe mine.

– Mama ei și-a pus oamenii de la securitate să umble pe lângă ea toată ziua. Nu lăsau pe nimeni să se apropie. În plus, cine a făcut gaura asta a plecat de mult.

– O să-ți aduc aminte că ai zis asta când o să-ți sfâșie ceva gâtlejul, l-a avertizat Gretchen.

– Liniștește-te! a replicat Magdy. Sunt pregătit. Și, oricum, gaura asta e doar primul act. Tatăl meu e prieten cu unii dintre tipii de la securitate. Unul i-a spus că, doar cu puțin înainte de a închide totul pentru noapte, au văzut o turmă de fanți în pădure. Eu zic să ne ducem să ne uităm.

– Ar trebui să ne întoarcem, a vorbit Enzo. Nici măcar n-ar trebui să fim aici, Magdy. Dacă ne găsesc afară, o să ne aștepte iadul pe toți. Vedem fanții mâine, când soarele e sus pe cer, și chiar îi putem vedea.

– Mâine o să fie treji și o să pască, a spus Magdy. Și nici vorbă să putem face altceva decât să ne uităm la ei cu binoclul.

Magdy arătat din nou spre mine.

– Dați-mi voie să vă aduc aminte că părinții ei ne țin zăvorâți de două săptămâni, așteptând să descopere dacă ceva ne-ar putea azvârli de pe planeta asta.

– Sau dacă ne-ar putea omorî, am completat. Ceea ce ar fi o problemă.

Magdy a alungat ideea cu un gest al mâinii.

– Ceea ce spun eu este că, dacă vrem cu adevărat să *vedem* chestiile astea – chiar să ajungem destul de aproape ca să ne putem uita bine la ele –, trebuie s-o facem acum. Dorm cu toții, nimeni nu știe că am plecat și o să ne întoarcem înainte ca cineva să ne simtă lipsa.

– Tot cred că ar trebui să ne întoarcem, a insistat Enzo.

– Enzo, știu că asta îți ia din timpul prețios petrecut cu prietena ta, zise Magdy, dar credeam că *s-ar putea* să vrei să explorezi și altceva

decât amigdalele lui Zoë, măcar de data asta.

Magdy era *foarte* norocos că nu se afla în raza de acțiune a brațului când făcea acest comentariu. Fie a brațului meu, fie a lui Enzo.

– Iar ești un măgar, Magdy! a exclamat Gretchen.

– Bine, a spus Magdy. Voi duceți-vă înapoi. Ne vedem mai târziu. Eu am de gând să văd niște fanți.

Porni către pădure, plimbând fasciculul lanternei prin iarbă (sau planta asemănătoare cu iarba care acoperea pământul) în timp ce mergea. Eu am îndreptat lanterna spre Gretchen. Ea a dat ochii peste cap cu exasperare și a pornit în urma lui Magdy. La un minut, eu și Enzo am pornit după ei.

Luați un elefant. Faceți-l doar puțin mai mic. Scăpați de urechi. Faceți-i trompa mai scurtă și cu tentacule la capăt. Întindeți-i picioarele până când aproape că pare imposibil să-i poată susține greutatea. Dați-i patru ochi. Și apoi faceți-i tot felul de alte lucruri stranii corpului său, așa că nu rămâne decât să spui că arată mai mult ca un elefant decât ca orice altceva la care te-ai putea gândi.

Ăsta-i un fant.

În cele două săptămâni în care fuseserăm închiși în satul coloniei, așteptând semnalul verde ca să începem colonizarea propriu-zisă, fanții fuseseră zăriți de câteva ori, fie în pădurea de lângă sat, fie, foarte rar, în porțiunea neîmpădurită dintre sat și pădure. Apariția unor fanți stârnea o goană nebună a copiilor către poarta coloniei (o deschizătură în zidul de containere, care se închidea noaptea), ca să se uite, să caște gura și să facă semn cu mâna creaturilor. Mai stârnea și un val care arăta o nonșalanță studiată, format din noi, adolescenții, pentru că și noi voiam să-i vedem, numai că nu voiam să părem *prea* interesați, din moment ce asta ne-ar fi afectat credibilitatea față de toți prietenii noștri cei noi.

Cu siguranță Magdy n-a dat niciodată niciun indiciu că i-ar fi păsat câtuși de puțin de fanți. Se lăsa tras până la poartă de către Gretchen când trecea o turmă, apoi însă petrecea cea mai mare parte a timpului vorbind cu ceilalți băieți care erau și ei bucuroși să facă să pară că fuseseră trași către poartă. Totul se reduce la aparență, presupun. Chiar și cei care se străduiau să pară imperturbabili aveau în ei ceva copilăresc.

Exista o oarecare dispută în legătură cu faptul dacă fanții pe care-i vedeam erau un grup local care trăia în zonă sau dacă văzuserăm

mai multe turme care migrau pe aici. N-aveam nici cea mai mică idee care dintre teorii era corectă; eram pe planetă doar de vreo două săptămâni. Și, de la depărtare, toți fanții arătau cam la fel.

Iar de-aproape, așa cum am descoperit destul de repede, miroseau oribil.

– Chiar *totul* pe planeta asta miroase ca rahatul? îmi șopti Gretchen în timp ce ne uitam în sus la fanți.

Se legănau foarte încet, ca și cum ar fi dormit în picioare. Cât despre răspunsul la întrebarea ei, unuia dintre fanții cei mai apropiați de locul unde ne ascundeam i-a scăpat un vânt monumental. Ne-am înecat și am chicotit.

– Ssst! a șoptit Enzo.

El și Magdy erau ghemuiți în spatele altui tufiș înalt, la vreo doi metri de noi, aproape de luminișul unde turma de fanți se hotărâse să se odihnească pe timpul nopții. Erau vreo doisprezece, cu toții dormind și trăgând vânturi sub stele. Lui Enzo vizita nu părea să-i placă prea mult; era îngrijorat că s-ar putea să trezim fanții din greșeală. Și nu era o grijă lipsită de importanță; picioarele fanților arătau ca niște fuse de la distanță, dar, de aproape, era limpede că ar putea zdrobi pe oricare dintre noi fără prea mare efort, iar aici erau doisprezece fanți. Dacă i-am fi trezit și ar fi intrat în panică, am fi putut ajunge în carne tocată.

Cred că era încă puțin îmbufnat pentru comentariul despre „explorarea amigdalelor". Magdy, în felul lui obișnuit, nu tocmai fermecător, îl tachinase pe Enzo încă de când el și cu mine începuserăm să ne întâlnim oficial. Zeflemelele apăreau și dispăreau în funcție de cum mergea relația lui Magdy cu Gretchen în momentul respectiv. Bănuiam că în acel moment Gretchen îl ținea la distanță. Uneori cred că aș avea nevoie de un grafic sau poate de o diagramă ca să pricep cum se înțeleg cei doi.

Încă unul dintre fanți a tras o rafală impresionantă de vânturi.

– Dacă mai stăm aici, o să mă sufoc, i-am șoptit lui Gretchen.

Ea a dat din cap și mi-a făcut semn s-o urmez. Ne-am furișat unde stăteau Enzo și Magdy.

– Putem pleca acum? i-a șoptit Gretchen lui Magdy. Știu că te încântă mirosul, dar noi, ceilalți, o să pierdem cina. Și am stat aici destul cât să se întrebe unde ne-am dus.

– Un minut, a cerut Magdy. Vreau să ajung mai aproape de unul dintre ei.

– Glumești! a exclamat Gretchen.

– Am ajuns până aici... a insistat Magdy.

– Chiar ești un idiot uneori, știi? a comentat Gretchen. Nu te duci pur și simplu către o turmă de animale sălbatice ca să le saluți. O să te omoare.

– Sunt adormite! a protestat Magdy.

– N-o să mai fie dacă te duci de-a dreptul în mijlocul lor.

– Nu sunt chiar *atât* de prost, a replicat Magdy, vorbind din ce în ce mai tare cu cât se enerva mai mult. N-o să fie nicio problemă. Încetează cu grijile!

Înainte ca Gretchen să riposteze, Enzo a ridicat mâna să-i liniștească pe amândoi.

– Uite! a spus și a arătat undeva spre mijlocul luminișului. Unul dintre ei se trezește.

– O, minunat! a exclamat Gretchen.

Fantul în discuție își scutură capul și apoi îl ridică, întinzându-și larg tentaculele de pe trompă. Le flutură dintr-o parte în alta.

– Ce face? l-am întrebat pe Enzo.

El a ridicat din umeri. Nu era expert în fanți mai mult decât eram eu.

A mai mișcat un timp din tentacule – într-un arc mai larg –, apoi mi-a trecut prin minte ce făcea: *mirosea* ceva. Ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

Fantul mugi, nu din trompă, ca un elefant, ci din gură. Toți ceilalți fanți se treziră instantaneu și începură să se miște.

M-am uitat pieziș la Gretchen. *O, rahat!* am mimat din buze. Ea a încuviințat și s-a uitat la fanți peste umăr. M-am întors spre Magdy, care devenise brusc foarte mic. Nu cred că acum mai voia să se apropie vreun pic.

Fantul cel mai apropiat de noi s-a întors brusc și s-a frecat de tufișul în spatele căruia ne ascundeam. I-am auzit bufnitura piciorului când animalul se mută într-o nouă poziție. Am hotărât că e timpul să mă mișc, dar corpul s-a opus, din moment ce nu-mi controlam picioarele. Eram încremenită pe loc, ghemuită în spatele unui tufiș, așteptând să fiu călcată în picioare.

Ceea ce nu s-a întâmplat însă niciodată. O secundă mai târziu, fantul a dispărut, luând-o la fugă în aceeași direcție ca și restul turmei: cât mai departe de noi.

Magdy sări din poziția chircită și ascultă turma tropăind în

depărtare.

– În regulă, a zis el. Ce s-a *întâmplat?*

– Credeam că ne-au mirosit, cu siguranță, am răspuns, că ne-au descoperit.

– Ți-am zis că ești un idiot, i-a spus Gretchen lui Magdy. Dacă ai fi fost acolo când s-au trezit, am fi adunat cu lopata ce-ar mai fi rămas din tine, într-o găleată.

Cei doi începură să se răstească unul la altul; m-am răsucit să mă uit la Enzo, care se întorsese cu fața în direcția opusă celei în care fugiseră fanții. Avea ochii închiși, dar părea că se concentrează la ceva.

– Ce e? am întrebat.

Deschise ochii, se uită la mine și apoi arătă în direcția spre care se uita.

– Vântul vine din direcția asta.

– Bine, am replicat.

Nu-i urmăream ideea.

– Ai fost vreodată la vânătoare? a întrebat Enzo.

Am clătinat din cap.

– Noi eram contra vântului față de fanți. Vântul sufla mirosul nostru departe de ei.

A arătat către locul unde stătuse primul fant care se trezise.

– Nu cred că fantul acela ne-ar fi mirosit câtuși de puțin.

Clic!

– Bine, am replicat. Acum am priceput.

Enzo se întoarse spre Magdy și Gretchen.

– Hei, voi doi! a exclamat el. E timpul să plecați. Acum!

Magdy îndreptă lanterna de buzunar către Enzo și păru gata să spună ceva sarcastic, apoi prinse expresia de pe chipul lui Enzo în cercul de lumină.

– Ce e?

– Fanții n-au fugit din cauza noastră, a explicat Enzo. E altceva acolo. Ceva care vânează fanți. Și cred că vine încoace.

E un clișeu al divertismentelor de groază să pui adolescenți pierduți în pădure și să-ți imaginezi că sunt hăituiți de ceva oribil aflat *chiar în urma lor*.

Iar acum știu de ce. Dacă vrei să te simți vreodată la limita terorii

totale, abjecte, care te face să-ți versi mațele, încearcă să-ți croiești drum afară dintr-o pădure vreun kilometru–doi, noaptea, cu certitudinea că ești vânat. Te face să te simți viu, chiar te face, dar nu într-un fel în care *vrei* să te simți viu.

Magdy era în frunte, desigur, deși nu e limpede dacă apentru că știa drumul înapoi sau doar pentru că alerga atât de repede ca noi, ceilalți, să trebuiască să fugim după el. Eu și Gretchen îl urmam, iar Enzo forma ariergarda. O dată am încetinit ca să verific dacă mai e acolo, iar el mi-a făcut semn să fug în continuare.

– Rămâi cu Gretchen! a zis el.

Apoi mi-am dat seama că rămânea intenționat în urma noastră, astfel încât, orice ne-ar fi urmărit, să trebuiască să treacă de el mai întâi. L-aș fi sărutat chiar atunci, dacă n-aș fi fost doar un ghem fremătător de adrenalină, fugind cu disperare ca să ajung acasă.

– Pe-aici! ne-a strigat Magdy.

Arătă spre o potecă naturală accidentată pe care am recunoscut-o ca fiind cea pe care-o folosisem ca să intrăm în pădure prima dată. Mă concentram să înaintez pe acea potecă, și atunci ceva se strecură prin spatele lui Gretchen și mă apucă pe neașteptate. Am țipat.

Se auzi o bubuitură, urmată de o bufnitură înăbușită.

Enzo se aruncă spre ceea ce mă înșfăcase. O secundă mai târziu, era întins pe solul pădurii, cu pumnalul lui Dickory la gât. Am avut nevoie de mai mult timp decât ar fi trebuit ca să recunosc cine ținea cuțitul.

– Dickory! am țipat. Oprește!

Dickory se opri.

– Dă-i drumul! Nu e un pericol pentru mine!

Dickory scoase cuțitul și se îndepărtă de Enzo. Enzo se depărtă în patru labe de Dickory și de mine.

– Hickory? am strigat. E totul în ordine?

De undeva din față, am auzit vocea lui Hickory.

– Prietenul tău avea un pistol! L-am dezarmat!

– Mă sugrumă! l-am auzit pe Magdy.

– Dacă Hickory ar fi vrut să te sugrume, n-ai fi putut să vorbești! am răspuns. Dă-i drumul, Hickory!

– Păstrez pistolul, a anunțat Hickory.

Se auzi un foșnet în întuneric când Magdy se ridică.

– Bine, am zis.

Acum, că ne opriserăm din alergat, era ca și cum cineva trăsese o frână și toată adrenalina din corp se scurgea pe la picioare. M-am ghemuit să nu se reverse.

– Nu, *nu* e bine, a replicat Magdy.

L-am văzut apărând din întuneric, pășind apăsat înspre mine. Dickory se interpuse între mine și Magdy. Magdy s-a oprit brusc.

– E pistolul tatălui meu! Dacă descoperă că lipsește, sunt ca și mort!

– În primul rând, ce făceai cu pistolul? a întrebat Gretchen.

Se întorsese în locul unde stăteam eu, cu Hickory urmând-o.

– Ți-am zis că sunt pregătit, a răspuns Magdy și apoi s-a întors spre mine. Trebuie să le spui *gărzilor tale de corp* să fie mai atente.

Arătă spre Hickory.

– Aproape că l-am lăsat fără cap pe-ăsta.

– Hickory? am întrebat.

– N-am fost în niciun pericol serios, a replicat blând Hickory.

Atenția lui părea îndreptată în altă parte.

– Vreau pistolul înapoi! s-a răstit Magdy.

Cred că încerca să amenințe; eșuă când vocea i se frânse.

– Hickory o să-i dea pistolul înapoi tatălui tău când o să ajungem înapoi în sat, am zis.

Simțeam că se apropie o durere de cap de la oboseală.

– *Acum!* a insistat Magdy.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy! am răbufnit.

Eram dintr-odată foarte obosită și furioasă.

– Vrei să taci din gură cu afurisitul tău de pistol? Ai noroc că nu l-ai omorât pe vreunul dintre noi cu el. Și ai noroc că nu l-ai nimerit pe vreunul dintre *ei* – am făcut semn către Dickory și apoi către Hickory –, pentru că atunci *tu* ai fi fost mort, iar noi, ceilalți, ar fi trebuit să dăm explicații despre cum s-a întâmplat. Așa că taci din gură cu idiotul tău de pistol! *Taci* și hai să mergem *acasă!*

Magdy s-a uitat țintă la mine, apoi a pornit tropăind în întuneric, către sat. Enzo mi-a aruncat o privire ciudată și s-a luat după prietenul lui.

– Perfect, am comentat și mi-am strâns tâmplele între palme.

Durerea monstruoasă de cap pe care o prevăzusem sosise și era un specimen magnific.

– Ar trebui să te întorci în sat, mi s-a adresat Hickory.

– *Crezi?* am întrebat și m-am ridicat în picioare și am plecat hotărâtă către sat, departe de el și de Dickory. Gretchen, rămasă brusc în compania celor două gărzi de corp ale mele, nu era prea departe în urma mea.

– Nu vreau s-ajungă la John și Jane niciun cuvânt despre ce s-a-ntâmplat astă-noapte, i-am spus lui Hickory când el, Dickory și cu mine am ajuns în sectorul comun al satului.

La ora asta din noapte, doar vreo două alte persoane mai hoinăreau pe-acolo, iar acestea dispărură rapid când Hickory și Dickory își făcură apariția. Două săptămâni nu fuseseră suficiente ca oamenii să se obișnuiască cu ei. Aveam spațiul comun numai pentru noi.

– Cum spui tu, a încuviințat Hickory.

– Mulțumesc, am zis și m-am îndepărtat de el, spre cortul pe care-l împărțeam cu părinții mei.

– N-ar fi trebuit să te duci în pădure, a vorbit Hickory.

Asta mă făcu să mă opresc. M-am întors cu fața la Hickory.

– Poftim?

– N-ar fi trebuit să te duci în pădure, a repetat Hickory. Nu fără protecția noastră.

– Aveam protecție, am replicat eu și unei părți a creierului meu nu-i venea să creadă că aceste vorbe chiar mi-au ieșit din gură.

– Protecția ta era un pistol mânuit de cineva care nu știa să-l folosească. Glonțul pe care l-a tras s-a dus în pământ, la mai puțin de treizeci de centimetri de el. L-am dezarmat întrucât era o amenințare pentru el însuși, nu pentru mine.

– O să am grijă să-i spun. Dar nu contează. N-am nevoie de *permisiunea* ta, Hickory, ca să fac ce poftesc. Tu și Dickory nu sunteți părinții mei. Iar în *tratatul* vostru nu scrie că-mi puteți impune ce să fac.

– Ești liberă să faci ce dorești. Dar ți-ai luat riscuri inutile, atât mergând în pădure, cât și pentru că nu ne-ai informat despre intenția ta.

– Asta nu v-a împiedicat să veniți după mine.

Replica mea a sunat ca o acuzație, pentru că eram într-o stare de spirit acuzatoare.

– Nu, a recunoscut Hickory.

– Așa că v-ați apucat din proprie inițiativă să mă urmăriți, când eu

nu v-am dat voie.

– Da.

– Să nu mai faceți niciodată așa ceva! Știu că intimitatea e o idee *străină* pentru voi, dar uneori nu vă vreau prin preajmă. Pricepeți? Tu – am arătat spre Dickory – aproape că i-ai tăiat gâtul prietenului meu în noaptea asta. Știu că nu-l *placi*, dar asta-i puțin cam mult.

– Dickory nu i-ar fi făcut niciun rău lui Enzo! a protestat Hickory.

– *Enzo* nu știe, am replicat și m-am întors spre Dickory. Și dacă ți-ar fi tras o lovitură bună? L-ai fi putut răni doar ca să-l oprești. N-am *nevoie* de felul ăsta de protecție. Și nici n-o vreau.

Hickory și Dickory au tăcut, absorbindu-mi furia. După câteva secunde, m-am săturat.

– Ei bine? am întrebat.

– Fugeai din pădure când ai dat peste noi, i-a amintit Hickory.

– Da? Și? Credeam că s-ar fi putut să fim urmăriți. Ceva a speriat fanții la care ne uitam, iar Enzo a crezut că putea fi un animal de pradă sau cam așa ceva. A fost alarmă falsă. Nu era nimic în spatele nostru, altfel ne-ar fi prins din urmă când ați apărut voi doi de nicăieri și ne-ați speriat ca naiba pe toți.

– Nu, a negat Hickory.

– Nu? *Nu* ne-ați speriat ca naiba? Dă-mi voie să fiu de altă părere.

– Nu, a repetat Hickory. Erați urmăriți.

– Ce tot vorbești acolo? Nu era nimic în urma noastră.

– Erau în copaci. Se țineau după voi pe deasupra. Mergeau înaintea voastră. I-am auzit pe ei, înainte să te auzim pe tine.

Mi s-au înmuiat genunchii.

– Ei? am întrebat.

– De aceea v-am luat cu noi imediat ce v-am auzit venind. Ca să vă protejăm.

– Ce erau?

– Nu știm. N-am avut timp să facem nicio observație adecvată. Și credem că împușcătura prietenului vostru i-a pus pe fugă.

– Atunci nu era neapărat ceva care să ne vâneze pe noi. Ar fi putut fi orice.

– Poate, a acceptat Hickory, în acea manieră neutră căutată pe care o avea când nu voia să mă contrazică. Orice-ar fi, se mișcau odată cu tine și cu grupul tău.

– Băieți, sunt obosită, am zis, pentru că nu voiam să mă mai

gândesc la nimic din toate astea, și dacă mă mai gândeam – la ideea că o haită de creaturi ne urmărea din copaci –, m-aș fi prăbușit chiar acolo, în sectorul comun. Putem lăsa discuția asta pe mâine?

– Cum dorești, Zoë.

– Mulțumesc, am răspuns și am luat-o spre pat, târându-mi picioarele. Și adu-ți aminte ce-am stabilit să nu le spunem părinților.

– Nu le spunem.

– Și adu-ți aminte că am zis să nu mă urmăriți!

La asta n-au răspuns nimic și am plecat să mă culc.

L-am găsit pe Enzo în dimineața următoare lângă cortul familiei lui, citind o carte.

– Oho, o carte adevărată! am exclamat. Pe cine-ai omorât ca s-o obții?

– Am împrumutat-o de la unul dintre copiii menoniți, a răspuns el.

Mi-a arătat cotorul.

– *Huckleberry Finn.* Ai auzit de ea?

– Întrebi o fată de pe o planetă pe nume Huckleberry dacă a auzit de *Huckleberry Finn!*

Speram ca tonul meu, care arăta că nu-mi venea să cred, să transmită și amuzament.

După cât se părea, nu.

– Scuză-mă. N-am făcut legătura.

A deschis cartea în locul unde citea.

– Ascultă, am zis, voiam să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut astă-noapte.

Enzo s-a uitat pe deasupra cărții.

– N-am făcut nimic astă-noapte.

– Ai rămas în urma lui Gretchen și a mea. Te-ai așezat între noi și orice-ar fi fost ceea ce ne urmărea. Voiam doar să știi că am apreciat gestul.

Enzo a ridicat din umeri.

– Nu că ne-ar fi urmărit ceva, până la urmă.

M-am gândit să-l pun la curent cu ce-mi spusese Hickory, dar m-am stăpânit.

– Și când ceva a venit spre voi, era în fața mea. Așa că n-am fost de prea mare folos de fapt.

– Mda, că tot a venit vorba... Voiam să-mi cer scuze. Pentru chestia cu Dickory.

Nu știam prea bine cum să pun problema. Îmi închipuiam că n-ar fi sunat prea bine *Scuză-mă pentru când garda mea de corp extraterestră aproape că ți-a tăiat capul cu un cuțit*.

– Nu-ți face griji! a spus Enzo.

– Nu-mi fac, am replicat.

– Chiar nu. Garda ta de corp și-a făcut treaba.

O clipă mi s-a părut că Enzo ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi însă a înclinat capul și s-a uitat la mine de parcă ar fi așteptat să termin ce făceam în acel moment ca să se poată întoarce la cartea lui foarte importantă.

Mi-a trecut brusc prin cap că Enzo nu-mi mai scrisese nicio poezie de când coborâserăm pe Roanoke.

– Bine, am conchis eu neconvingător. Bănuiesc că o să ne vedem ceva mai târziu.

– Sună bine, răspunse Enzo, apoi îmi făcu un semn prietenos cu mâna și-și băgă nasul în treaba lui cu Huck Finn.

Am plecat înapoi la cortul meu, l-am găsit pe Babar înăuntru, m-am dus la el și l-am luat în brațe.

– Felicită-mă, Babar! Cred că tocmai am avut prima ceartă cu prietenul meu.

Babar mă linse pe față. Asta mai îmbunătăți lucrurile un pic. Dar nu prea mult.

Paisprezece

– Nu, cânți încă prea jos, i-am spus lui Gretchen. Pari monotonă. Începi pe un ton mai sus sau pe-aproape. Uite-așa...

Am reluat partea pe care voiam s-o cânte ea.

– Dar așa *cânt*, a replicat Gretchen.

– Nu, cânți mai jos.

– Atunci, *tu* abordezi melodia greșit! protestă Gretchen. Pentru că eu cânt melodia pe care-o cânți și tu. Dă-i drumul!

Mi-am dres glasul și am interpretat melodia pe care voiam s-o cânte ea. O imită perfect. M-am oprit din cântat și am ascultat-o pe Gretchen. Era monotonă.

– Ei, ce prostie! am comentat.

– Ți-am spus eu.

– Dacă aș putea să te pun să auzi cântecul, ai auzi melodia și ai cânta-o.

– Dacă ai putea să mă pui să aud cântecul, n-am încerca să-l cântăm deloc. L-am asculta doar, ca niște ființe umane civilizate.

– Bine zis! am fost de acord.

– Nimic nu-i bine în legătură cu asta, a ripostat Gretchen. Ți-o jur, Zoë! Știam că venirea într-o colonie nouă urma să fie dificilă. Eram gata pentru asta. Dar, dacă aș fi știut că o să-mi ia PDA-ul, era foarte posibil să rămân pe Erie. Dă-i drumul, zi că sunt superficială!

– Ești superficială.

– Acum zi că mă *înșel*. Dacă îndrăznești...

Nu i-am spus că se înșală. Știam cum se simte. Da, *era* superficial să recunoști că-ți lipsea PDA-ul. Dar, când îți petrecuseși întreaga

viață fiind capabil să faci să apară tot ce doreai pe un PDA, ca să te distrezi – muzică, filme, cărți și prieteni —, atunci când trebuia să te desparți de el, te simțeai mizerabil. Cu adevărat mizerabil. Mizerabil cam ca în „captiv pe o insulă pustie cu nimic altceva în afară de nuci-de-cocos ca să le ciocnești". Pentru că nu exista nimic cu care să le înlocuim. Da, menoniții coloniali își aduseseră mica lor bibliotecă de cărți tipărite, dar cea mai mare parte a acesteia consta din biblii, manuale agricole și câteva „clasice", dintre care *Huckleberry Finn* era unul dintre cele mai recente volume. Cât despre muzică și divertismente populare, ei bine, nu aveau o legătură prea mare cu asta.

Îți dădeai seama că vreo câțiva dintre adolescenții menoniți coloniali credeau că e amuzant să ne privească pe noi, ceilalți, cum facem când rămânem fără divertisment. Nu părea foarte creștinesc din partea lor, trebuie să spun. Pe de altă parte, nu ei erau cei a căror viață fusese modificată drastic prin aterizarea pe Roanoke. Dacă aș fi fost în locul lor și aș fi văzut o ceată de alți indivizi plângându-se și suspinând că e groaznic că le fuseseră luate jucăriile, poate că m-aș fi simțit puțin cu nasul pe sus.

Am făcut ce fac cu toții când duc lipsă de ceva: ne-am adaptat. Nu citisem nicio carte de când ajunseserăm pe Roanoke, dar eram pe lista de așteptare pentru un exemplar legat din *Vrăjitorul din Oz*. Nu existau spectacole de divertisment înregistrate, dar Shakespeare nu dă greș niciodată; era plănuită de sâmbătă într-o săptămână o lectură pe roluri cu *A douăsprezecea noapte*. Promitea să fie destul de înspăimântătoare – auzisem unele dintre lecturi –, dar Enzo citea rolul lui Sebastian și o făcea destul de bine; și, ca să spun drept, ar fi fost prima oară când intram în contact cu o piesă a lui Shakespeare – sau orice altă piesă, în afară de spectacolele de la școală – pe viu. Și oricum n-aș fi avut altceva de făcut.

Cât despre muzică, ei bine, iată ce s-a întâmplat: La două zile de la aterizare, câțiva dintre coloniști au scos chitare, acordeoane, tobe de mână și alte asemenea instrumente și s-au apucat să încerce să cânte împreună. A fost groaznic, pentru că nimeni nu cunoștea muzica nimănui altcuiva. Semăna cu ce se întâmplase pe *Magellan*. Așa că s-au apucat să se învețe unii pe alții cântece, apoi au venit unii să le cânte, iar după aceea au apărut alții să le asculte. Și așa se întâmplă că, la capătul spațiului, fără să observe nimeni, colonia Roanoke a reinventat chefurile. Așa le numea tăticul. I-am spus că e un cuvânt stupid, iar el a fost de acord, dar a zis că celălalt nume – „chiolhan" –

era și mai rău. Nu-l puteam contrazice.

Chefliii de pe Roanoke (așa cum își spuneau acum) primeau cereri, dar numai dacă persoana care făcea cererea cânta cântecul. Iar dacă muzicienii nu cunoșteau cântecul, trebuia să-l cânți cel puțin de două ori până când își dădeau seama cum să-l imite. Asta duse la o evoluție interesantă: cântăreții începură să facă versiuni *a cappella* ale cântecelor lor favorite, mai întâi singuri și din ce în ce mai des în grupuri, care puteau fi acompaniate de Cheflii sau nu. Devenea un motiv de mândrie pentru oameni să-și prezinte piesele favorite deja aranjate, astfel încât toți ceilalți din public să nu trebuiască să suporte un șir de repetiții, înainte ca totul să fie demn de ascultat.

Se putea spune, cu siguranță, că unele dintre aceste aranjamente erau mai *aranjate* decât celelalte, ca să mă exprim politicos, iar unii cântau cu același control al vocii ca o mâță în ploaie. Dar acum, la vreo două luni după ce se lansaseră chefurile, oamenii prinseseră șpilul. Și începuseră să vină la chefuri cu cântece noi, aranjate *a cappella*. Unul dintre cele mai populare la ultimele chefuri fusese *Lasă-mă să conduc tractorul* – povestea unui colonist învățat să conducă un tractor manual de către un menonit, care, pentru că aceștia erau singurii care știau să manevreze mașinile agricole necomputerizate, fusese însărcinat să se ocupe de însămânțarea culturilor și să ne învețe pe noi, ceilalți, să le folosim utilajele. Cântecul se termina cu un tractor intrând într-un șanț. Avea la bază o poveste adevărată. Menoniții credeau că piesa era destul de hazlie, deși apăruse cu prețul unui tractor stricat.

Cântecele despre tractoare erau foarte departe de ce ascultaserăm înainte, dar, pe de altă parte, ne aflam foarte departe de locurile de unde venea fiecare dintre noi, în toate sensurile, așa că poate că asta se potrivea. Și, ca să mă exprim total sociologic, poate însemna că, peste douăzeci sau cincizeci de ani standard, oricând se hotăra Uniunea Colonială să ne lase să intrăm în contact cu restul rasei umane, Roanoke va avea propria ei formă muzicală. Poate că o s-o numească Roanokappella. Sau chefanoke. Sau *cumva*.

Dar în acest moment precis eu doar încercam să obțin melodia corectă pe care s-o cânte Gretchen, astfel încât să putem merge la următorul chef cu o versiune măcar pe jumătate decentă din *Dimineață la Delhi,* ca să-l preia Chefliii. Și sufeream un eșec mizerabil. Așa te simți când îți dai seama că, deși un cântec a fost dintotdeauna preferatul tău, nu știi de fapt fiecare întorsătură și

fiecare înfloritură a lui. Și, din moment ce exemplarul meu din cântec se găsea pe PDA-ul pe care nu mai puteam să-l folosesc și nici măcar să-l am, nu exista niciun mijloc să rezolv problema.

În afară de cazul...

– Am o idee, i-am zis lui Gretchen.

– Înveți să nu mai cânți fals? a întrebat ea.

– Chiar mai bine, am răspuns.

Peste zece minute eram în partea cealaltă a Croatoanului, în fața centrului de informații al satului – singurul loc de pe întreaga planetă unde încă găseai un aparat electronic în stare de funcționare, pentru că interiorul era proiectat să blocheze complet orice semnale radio sau de alt fel. Tehnologia era, din nefericire, destul de rară ca să fie suficientă doar pentru un container de marfă modificat. Vestea bună era că mai făceau. Vestea proastă era că făceau destulă doar pentru o infirmerie. Uneori viața e de rahat. Gretchen și cu mine ne-am dus în spațiul de primire, unde era întuneric beznă din cauza materialului de blocare a semnalelor; trebuia să închizi ușa exterioară către centrul de informații înainte să poți deschide ușa interioară. Așa că, pentru aproximativ o secundă și jumătate, ne-am simțit de parcă am fi fost înghițite de moartea sumbră, neagră, fără formă. N-aș recomanda așa ceva.

Apoi am deschis ușa interioară și am găsit înăuntru un obsedat de calculatoare. Se uită la amândouă, puțin surprins, după care își luă înfățișarea care spunea *nu*.

– Răspunsul e nu, a vorbit el, confirmând expresia feței.

– Hai, domnule Bennett! am exclamat. Nici măcar nu știi ce-avem de gând să cerem...

– Păi, să vedem, a replicat el. Două adolescente – care se nimerește să fie fiicele unor conducători ai coloniei – se *întâmplă* să intre în singurul loc din colonie unde se pot juca cu un PDA. Hmmm... Au venit oare să implore să se joace cu un PDA? Sau au venit pentru că le face plăcere compania unui bărbat rotofei, de vârstă mijlocie? Nu-i o întrebare grea, domnișoară Perry.

– Voiam doar să ascultăm un singur cântec, am spus. O să scapi de noi într-un minut.

Bennett a oftat.

– Știi, cel puțin de două ori pe zi cuiva exact la fel ca voi îi vine ideea sclipitoare să vină aici și să întrebe dacă n-aș putea să-l las să împrumute un PDA ca să se uite la un film, să asculte niște muzică

sau să citească o carte. Și, ah, o să-i ia numai un minut. Nici măcar n-o să observ că e acolo. Și, dacă spun da, atunci alții o să vină să ceară același timp. Până la urmă o să petrec atâta timp ajutând oameni cu PDA-urile lor, încât n-o să mai am vreme să fac treaba cu care părinții tăi, domnișoară Perry, m-au însărcinat. Așa că spune-mi tu ce-ar trebui să decid.

– Să pui un lacăt? a sugerat Gretchen.

Bennett s-a uitat pieziș la Gretchen, morocănos.

– Foarte amuzant! a comentat el.

– Ce faci pentru părinții mei? am întrebat.

– Părinții tăi m-au pus să descopăr și să imprim, încet și minuțios, fiecare act diplomatic și fiecare dosar al administrației Uniunii Coloniale, astfel încât să poată apela la ele fără să trebuiască să vină aici și să mă bată la cap, răspunse Bennett. Într-un fel apreciez asta, dar într-altul mai direct fac asta de trei zile și probabil o s-o mai fac încă patru. Și, pentru că imprimanta cu care trebuie să lucrez se blochează cu regularitate, chiar are nevoie de cineva care să fie atent la ea. Iar ăsta-s eu. Așa că asta e, domnișoară Perry: patru ani de educație tehnică și douăzeci de ani de muncă profesională mi-au permis să ajung maimuțoiul unei imprimante în fundul spațiului. Cu adevărat, țelul vieții mele a fost atins!

Am ridicat din umeri.

– Atunci, lasă-ne pe noi, am spus.

– Poftim? s-a mirat Bennett.

– Dacă nu faci nimic altceva decât să ai grijă să nu se blocheze imprimanta, asta putem face noi în locul tău, am explicat. O să lucrăm pentru tine două ore și în schimb ne lași să folosim două PDA-uri câtă vreme suntem aici. Pe urmă, poți să faci orice altceva ai nevoie să faci.

– Sau să te duci să mănânci de prânz, a adăugat Gretchen. Să-i faci o surpriză soției.

Bennett rămase tăcut pentru un minut, cugetând.

– Să vă oferiți să mă *ajutați*, de fapt. Nimeni n-a mai încercat tactica asta până acum. Foarte abil.

– Încercăm și noi, am replicat.

– Și deja este ora prânzului, a continuat Bennett. Și nu-i decât de imprimat.

– Așa e, am încuviințat.

– Presupun că, dacă încurcați îngrozitor lucrurile pe-aici, n-o să fie

prea rău pentru mine. Părinții voștri n-o să mă pedepsească pentru incompetența voastră.

– Nepotismul lucrează în favoarea ta, am remarcat.

– Nu că o să fie vreo problemă, a zis Gretchen.

– Nu, am fost de acord cu ea. Suntem maimuțoi de imprimantă excelenți.

– În ordine, a spus Bennett și s-a întins peste masa de lucru să ia PDA-ul. Puteți folosi PDA-ul meu. Știți să umblați cu ăsta?

I-am aruncat o privire.

– Scuză-mă. Bine.

Indică o listă de fișiere de pe ecran.

– Astea sunt fișierele care trebuie terminate azi. Imprimanta e acolo – făcu semn către capătul celălalt al mesei de lucru –, iar hârtia e în cutia aceea. O puneți în imprimantă, faceți teanc lângă imprimantă documentele terminate. Dacă se blochează, și o s-o facă, de câteva ori, trageți doar foaia afară și lăsați-o să-și ia singură una nouă. O să retipărească automat ultima pagină la care lucra. În timp ce faceți asta, vă puteți conecta la arhiva de divertisment. Am descărcat toate acele fișiere într-un singur loc.

– Ai descărcat fișierele tuturor? am întrebat și mi-am simțit intimitatea foarte ușor încălcată.

– Liniștește-te! a răspuns Bennett. Numai fișierele publice sunt accesibile. Câtă vreme ți-ai criptat fișierele private înainte să-ți predai PDA-ul, cum ți s-a spus, secretele tale sunt în siguranță. Acum, cum accesezi un fișier de muzică, cum pornesc difuzoarele. Nu le da prea tare sau n-o să auzi când se blochează imprimanta.

– Ai deja difuzoare instalate? a întrebat Gretchen.

– Da, domnișoară Trujillo. Mă crezi sau nu, chiar și bărbații rotofei de vârstă mijlocie ascultă muzică.

– Știu, a replicat Gretchen. Tatăl meu e mort după muzica lui.

– Și pe tonul ăsta dezumflat o să plec, a anunțat Bennett. O să mă întorc peste vreo două ore. Vă rog să nu distrugeți locul. Și, dacă întreabă cineva dacă poate să împrumute un PDA, spune-le că răspunsul este nu, fără excepții.

A plecat.

– Sper că aici era ironic, am zis.

– Nu-mi pasă! a replicat Gretchen și a întins mâna după PDA. Dă-mi ăsta!

– Hei! am exclamat, ținându-l departe. Să începem cu începutul!

Am pornit imprimanta, am pus fișierele în listă și apoi am accesat „Dimineață la Delhi“. Primele măsuri se revărsară din difuzoare, iar eu le-am lăsat să mă pătrundă. Jur că aproape am plâns.

– Uimitor cât de prost îți amintești cântecul ăsta! a comentat Gretchen cam pe la jumătate.

– Sssst! Aici e partea aceea!

Văzu expresia de pe chipul meu și păstră tăcerea până se termină cântecul.

Două ore *nu* e destul timp pentru un PDA dacă n-ai mai avut acces de luni de zile la unul. Și asta-i tot ce-o să spun despre situația respectivă. Dar era destul timp pentru ca atât Gretchen, cât și eu să ieșim din centrul de informare simțindu-ne ca și cum abia petrecuserăm ore întregi la înmuiat într-o plăcută baie fierbinte – ceea ce, dacă ne gândim bine, era încă ceva ce nu mai făcuserăm de luni bune.

– Ar trebui să păstrăm asta pentru noi, a observat Gretchen.

– Da, am răspuns. Nu vrem ca lumea să-l sâcâie pe domnul Bennett.

– Nu-i asta, numai că îmi place să am ceva în plus față de ceilalți, a recunoscut Gretchen.

– Nu există prea mulți oameni care să poată duce meschinăria atât de departe. Și totuși, cumva reușești.

Gretchen a dat din cap.

– Mulțumesc, doamnă. Și acum trebuie să mă întorc acasă. I-am promis tatei că o să plivesc grădina de legume înainte să se întunece.

– Distracție plăcută la scormonit prin țărână! i-am urat.

– Mulțumesc. Dacă te simți binevoitoare, te poți oferi oricând să mă ajuți.

– Lucrez la partea mea malefică.

– Așa să fie!

– Dar hai să ne-ntâlnim diseară, după cină, să exersăm, am propus. Acum, că știm cum să cântăm partea aceea.

– Sună bine, a răspuns Gretchen. Sau o să sune, să sperăm.

Îmi făcu semn cu mâna și porni către casă. M-am uitat în jur și am ajuns la concluzia că astăzi ar fi o zi bună pentru plimbare.

Și a fost. Soarele era sus, ziua luminoasă, în special după două ore

în centrul de informare care absorbea lumina, iar Roanoke intrase bine în primăvară – care era de-a dreptul frumoasă, chiar dacă se dovedea că toate florile locale miroseau a carne putredă înmuiată în sos de canal (această descriere o am prin amabilitatea lui Magdy, care reușea să lege laolaltă câte o frază din când în când). Dar, după vreo două luni, nu mai observi mirosul sau cel puțin accepți că nu poți face nimic în privința asta. Când toată planeta pute, n-ai decât să te comporți ca atare.

Dar ceea ce o făcea cu adevărat o zi bună de plimbare era felul în care lumea noastră se schimbase în numai două luni. John și cu Jane ne-au lăsat pe toți să ieșim din Croatoan nu cu multă vreme după ce Enzo, Gretchen, Magdy și cu mine am avut expediția noastră nocturnă, iar coloniștii începuseră să se mute în afara satului, construind case și ferme, ajutându-i și învățând de la menoniți, responsabili pentru primele noastre culturi care creșteau deja pe câmpuri. Erau modificate genetic ca să crească rapid; urma să avem prima recoltă în viitorul nu prea îndepărtat. Se părea că aveam să supraviețuim până la urmă. Am trecut pe lângă aceste case și câmpuri noi, făcând semn cu mâna, din mers, oamenilor întâlniți în cale.

Până la urmă, am depășit ultima fermă și am traversat o mică înălțime. Pe partea cealaltă a ei, nimic altceva decât iarbă, tufișuri și pădurea, formând o linie într-o parte. Această înălțime era destinată să facă parte dintr-o nouă fermă, iar alte ferme și pășuni aveau să fragmenteze mica vale și mai mult. E nostim cum chiar și două mii de ființe umane pot începe se schimbe un peisaj. Dar în acel moment nu exista o altă persoană acolo, în afară de mine; era locul meu personal, atâta vreme cât dura. Al meu și numai al meu. Ei, și din când în când, al meu și al lui Enzo.

M-am întins pe spate, m-am uitat la norii de pe cer și am zâmbit în sinea mea. Poate că ne ascundeam la capătul cel mai îndepărtat al galaxiei, dar chiar acum, în acest moment, lucrurile stăteau destul de bine. Poți fi fericit oriunde, dacă privești din punctul de vedere corect. Și dacă ai capacitatea de a nu băga în seamă mirosul unei planete întregi.

– Zoë! a rostit o voce în spatele meu.

Am sărit ca arsă și apoi i-am văzut pe Hickory și Dickory. Tocmai veniseră peste înălțime.

– Nu *faceți* asta! am exclamat și m-am ridicat.

– Vrem să vorbim cu tine, a zis Hickory.

– Puteați să vorbiți acasă, l-am apostrofat.

– Aici e mai bine. Ne facem griji.

– Griji pentru ce? am întrebat și m-am ridicat să mă uit la ei.

Ceva nu era în ordine cu ei amândoi și am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi dau seama ce anume.

– De ce nu purtați modulele de conștiință?

– Suntem îngrijorați din cauza riscurilor tot mai mari pe care ți le iei în privința siguranței tale, răspunse Hickory la prima, dar nu și la a doua dintre întrebările mele. Și pentru siguranța ta, în sens general.

– Adică pentru că sunt aici? Liniștește-te, Hickory! Suntem în plină zi, iar ferma Hentosz e chiar peste deal. N-o să mi se întâmple nimic rău.

– Sunt animale de pradă aici.

– Sunt *ioți*, am replicat, indicând carnivorele de mărimea unor câini pe care-i descoperiserăm pândind în jurul Croatoanului. Pot să mă descurc cu un iot.

– Se deplasează în haite.

– Nu în timpul zilei. Nici tu nu vii întotdeauna singură.

M-am înroșit un pic auzind asta și m-am gândit să mă înfurii pe Hickory. Dar nu-și purta conștiința. Dacă m-aș fi înfuriat, n-aș fi rezolvat nimic.

– Credeam că v-am spus amândurora să nu mă urmăriți când vreau să am puțină intimitate, am zis, pe un ton cât de egal am putut.

– Nu te urmărim. Dar nici nu suntem proști. Știm unde te duci și cu cine. Neglijența te pune în pericol și nu ne mai permiți întotdeauna să te însoțim. Nu te putem proteja așa cum am dori și cum se așteaptă de la noi.

– Suntem aici de luni întregi, băieți. N-a existat nici măcar un singur atac asupra nimănui.

– Ai fi fost atacată în noaptea aceea în pădure dacă Dickory și cu mine n-am fi venit să te căutăm. Aceia nu erau ioți, în copaci. Ioții nu se pot urca în copaci.

– Și o să observați că nu sunt câtuși de puțin prin preajma pădurii, am replicat și am fluturat mâna în direcția lizierei pădurii. Și orice-ar fi fost acolo, nu pare să iasă până aici, pentru că i-am fi văzut până acum, dac-ar fi ieșit. Am mai fost până în locul ăsta, Hickory.

– Nu numai animalele de pradă de aici ne îngrijorează, a insistat Hickory.

– Nu pricep.

– Colonia asta este căutată.

– Dacă ai văzut materialul video, o să-ți aduci aminte că acest grup al Conclavului a distrus colonia aceea din cer. Dacă ne găsește Conclavul, nici măcar voi nu cred că o să puteți să faceți prea multe ca să mă protejați.

– Nu Conclavul ne preocupă.

– Atunci, sunteți singurii, am comentat.

– Conclavul nu e singurul care o să caute această colonie. Alții o s-o caute ca să câștige favoarea Conclavului sau ca să-i pună acestuia bețe-n roate, sau ca să ia colonia pentru ei. Aceștia n-o să distrugă colonia din cer. O s-o ia prin metoda standard. Invazie și măcel.

– Ce-i cu voi astăzi?

Încercam să le îmbunătățesc starea de spirit.

N-am reușit.

– Și apoi, mai există problema a ceea ce ești.

– Ce înseamnă asta?

– Ar trebui să știi foarte bine. Nu ești doar fiica șefilor coloniei. Ești importantă și pentru *noi*. Pentru obini. Acest fapt nu este necunoscut, Zoë. Ai fost folosită ca monedă de schimb toată viața. Noi, obinii, te-am folosit ca să negociem cu tatăl tău să ne construiască o conștiință. Ești o condiție de tratat dintre obini și Uniunea Colonială. N-avem nicio îndoială că oricine ar ataca această colonie ar încerca să te ia ca să negocieze cu obinii. Chiar și Conclavul ar putea fi tentat să facă asta. Sau te-ar omorî ca să ne facă nouă rău. Să ucidă un simbol al nostru...

– E o nebunie!

– S-a mai întâmplat.

– Ce?

– Când locuiai pe Huckleberry, au fost nu mai puțin de șase încercări de a te captura sau de a te ucide. Ultima, doar cu câteva zile înainte să pleci de pe Huckleberry.

– Și nu mi-ai *spus* niciodată?

– S-a hotărât, atât de către guvernul vostru, cât și de al nostru, că nici tu, nici părinții tăi nu trebuia să știți. Erai un copil, iar părinții tăi voiau să-ți dea o viață cât mai puțin ieșită din comun. Obinii

doreau să le ofere acest lucru. Niciuna dintre încercări nu s-a apropiat câtuși de puțin de succes. Am oprit-o pe fiecare cu multă vreme înainte să fii pusă în pericol tu. Și, în fiecare caz, guvernul obinilor și-a exprimat neplăcerea față de rasele care au comis asemenea atentate la bunăstarea ta.

M-am cutremurat auzind. Obinii nu erau o rasă pe care să ți-o faci dușmană!

– Nu ți-am fi spus deloc – și am încălcat ordinele în vigoare de a nu face asta – dacă n-ar fi fost situația prezentă. Suntem separați de sistemele instalate pentru a te ține la adăpost. Iar tu devii din ce în ce mai independentă în acțiunile tale și iritată de prezența noastră în viața ta.

Ultimele cuvinte mă loviră ca o palmă.

– Nu sunt iritată! Vreau doar un timp pentru mine. Îmi pare rău dacă vă rănește.

– Nu ne simțim răniți. Avem responsabilități. Felul în care ni le îndeplinim trebuie să se adapteze la împrejurări. Acum facem o asemenea adaptare.

– Nu știu ce vreți să spuneți...

– Este timpul să înveți să te aperi singură, spuse Hickory. Vrei să fii mai independentă față de noi, iar noi nu avem toate resursele pe care le aveam cândva ca să-ți asigurăm siguranța. Am avut întotdeauna intenția să te învățăm să lupți. Acum, pentru ambele motive, este necesar să începem acest antrenament.

– Ce vrei să spui, cum adică să mă înveți să lupt?

– Te vom învăța să te aperi fizic. Să dezarmezi un adversar. Să folosești arme. Să-ți imobilizezi dușmanul. Să-ți ucizi dușmanul, dacă e necesar.

– Vreți să mă învățați să omor alți oameni?

– Trebuie.

– Nu sunt sigură că John și Jane ar fi de acord.

– Maiorul Perry și locotenentul Sagan știu amândoi să ucidă. În decursul serviciului militar, i-au ucis pe alții, atunci când s-a dovedit necesar pentru supraviețuirea lor.

– Dar asta nu înseamnă că vor să știu și *eu*. Pe deasupra, nu știu dacă *eu* vreau să știu. Spui că trebuie să vă adaptați modul de a vă îndeplini responsabilitățile. Foarte bine! Lămuriți-vă cum să vă adaptați. Dar eu n-o să învăț cum să *omor* pe altcineva pentru ca voi să simțiți că faceți mai bine o treabă pe care nici măcar nu sunt

sigură că *vreau* s-o mai faceți.

– Nu vrei să te apărăm. Sau să înveți să te aperi singură...

– Nu *știu!* am țipat exasperată. Bine? Detest să-mi fie aruncate în față toate astea! Că sunt *ceva* special care are nevoie să fie apărat! Ei bine, știi ce? *Cu toții* de aici au nevoie să fie apărați, Hickory! *Toți* suntem în primejdie! În orice clipă, sute de nave ar putea apărea deasupra capetelor noastre să ne omoare pe toți! M-am săturat de asta! Încerc să uit un pic, din când în când. Asta-i ceea ce făceam aici, înainte ca voi doi să apăreți și să stricați totul. Așa că vă mulțumesc foarte mult pentru *asta!*

Hickory și Dickory nu scoaseră niciun cuvânt. Dacă și-ar fi purtat conștiința, ar fi fost probabil complet nervoși și copleșiți din cauza ultimei izbucniri. Dar ei stăteau doar pe loc, impasibili.

Am numărat până la cinci și am încercat să-mi recapăt controlul.

– Uite, am vorbit cu ceea ce speram că este un ton mai rezonabil al vocii. Lăsați-mă câteva zile să mă gândesc la asta, bine? Mi-ați trântit o mulțime de lucruri surprinzătoare, toate deodată. Dă-mi voie să le lămuresc în minte.

Încă nu scoteau nicio vorbă.

– Bine. Mă duc înapoi.

Am trecut în fugă pe lângă Hickory.

Și m-am trezit pe jos.

M-am rostogolit și m-am uitat în sus, la Hickory, nedumerită.

– Ce naiba...? am exclamat și am încercat să mă scol în picioare.

Dickory, care se mutase în spatele meu, mă împinse la loc cu duritate peste iarbă și pământ.

M-am dat înapoi în patru labe, îndepărtându-mă de cei doi.

– Încetați! am zis.

Își scoaseră pumnalele de luptă și veniră spre mine.

Am scos un țipăt printre dinți și am țâșnit în sus, alergând cu toată viteza către vârful dealului, spre ferma Hentosz. Dar obinii pot alerga mai repede decât oamenii. Dickory mă depăși, ajunse în fața mea și-și retrase cuțitul. Am făcut un pas înapoi și am căzut pe spate. Dickory a fandat. Am țipat, m-am rostogolit din nou și am luat-o la fugă înapoi, pe panta dealului pe care urcasem.

Hickory mă aștepta și s-a deplasat să mă prindă. Am încercat să simulez că o iau la stânga, dar el nu-mi permise și mă apucă, strângându-mă de antebrațul stâng. L-am lovit cu pumnul drept. Hickory îl respinse cu ușurință, apoi, inversând rapid situația, mă

plesni cu putere peste tâmplă și-mi dădu drumul. M-am clătinat spre spate, încremenită. Hickory îmi înconjură un picior cu unul de-al lui și smuci în sus, ridicându-mă complet de pe pământ. Am căzut pe spate și am aterizat în cap. O explozie albă de durere mi-a inundat craniul și tot ce-am mai putut să fac a fost să zac pe spate, năucită.

Simțeam o apăsare grea pe piept. Hickory ținea genunchii peste mine, imobilizându-mă. M-am agățat de el cu disperare, dar își ținea capul departe de mine, datorită gâtului lung, și ignora orice altceva. Am strigat după ajutor cât de tare am putut, știind că nu mă auzea nimeni, dar am țipat oricum.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Dickory stând deoparte.

– Te rog! l-am implorat.

Dickory nu spuse nimic. Și nu putea simți nimic. Acum știam de ce veniseră amândoi să mă vadă fără gulerele de conștiință.

Am apucat piciorul lui Hickory de pe pieptul meu și am încercat să-l împing la o parte. El împinse și mai tare, îmi dădu încă o palmă, care mă dezorientă, ridică cealaltă mână, apoi o trimise spre capul meu într-o mișcare teribilă și fluidă. Am țipat.

– Ești nevătămată, a zis Hickory la un moment dat. Te poți ridica.

Am rămas pe pământ, fără să mă mișc, cu ochii la cuțitul lui Hickory, îngropat în pământ atât de aproape de capul meu, încât nici nu-l vedeam. Apoi m-am sprijinit în coate, m-am întors cu spatele la cuțit și am vomitat.

Hickory așteptă să termin.

– Nu ne cerem scuze, a spus el. Și acceptăm orice consecințe vei considera tu necesare. Să știi numai atât: n-ai fost vătămată din punct de vedere fizic. E puțin probabil chiar să faci vânătăi. Am avut grijă. Și totuși, ai fost la cheremul nostru încă din primele secunde. Alții care vor veni după tine n-o să arate o asemenea considerație. Nu se vor stăpâni. Nu se vor opri. Nu le va păsa câtuși de puțin de tine. Nu-ți vor arăta nicio milă. Vor căuta să te ucidă. Și vor reuși. Știam că n-o să ne crezi, dacă nu făceam decât să-ți vorbim. Trebuia să-ți arătăm.

M-am ridicat de jos, abia în stare să mă țin dreaptă, și m-am îndepărtat de ei cât de bine am putut, dar clătinându-mă.

– Să vă ia *naiba!* am spus. Să vă ia naiba pe-amândoi. De-acum să nu vă mai apropiați de mine!

M-am îndreptat înapoi spre Croatoan. De îndată ce picioarele

mele au fost în stare, am luat-o la fugă.

– Hei! a exclamat Gretchen, intrând în centrul de informare și închizând ermetic ușa interioară în urma ei. Domnul Bennett zicea că s-ar putea să te găsesc aici.

– Mda, am răspuns. L-am întrebat dacă azi pot să mai fac puțin pe maimuțoiul lui de imprimantă.

– Nu te poți despărți de muzică? a încercat Gretchen să facă o glumiță.

Am clătinat din cap și i-am arătat la ce mă uitam.

– Astea sunt fișiere secrete, Zoë. Rapoarte ale serviciului de informații al FCA. O să ai necazuri dacă află vreodată cineva. Iar Bennett, cu siguranță, n-o să te mai lase aici...

– Nu-mi *pasă*, am replicat, iar vocea mi se schimbă destul pentru ca Gretchen să se uite la mine neliniștită. Trebuie să aflu cât de rău este. Trebuie să știu cine-i acolo, în spațiu, și ce vor de la noi. De la *mine*. Uite!

Am luat PDA-ul și am deschis un fișier despre generalul Gau, conducătorul Conclavului, cele care ordonase distrugerea coloniei de pe fișierul video.

– Generalul o să ne omoare pe toți dacă ne găsește și nu știm *aproape nimic* despre el. Ce-l împinge pe cineva să facă așa ceva? Să omoare ființe nevinovate? Ce s-a petrecut în viața lui ca să-l ducă în punctul unde nimicirea unor planete întregi pare o idee bună? Nu crezi că ar trebui să știm? Și nu știm. Avem statistici despre serviciul lui militar și asta-i tot.

Am aruncat neglijent PDA-ul înapoi pe masă, speriind-o pe Gretchen.

– Trebuie să știu *de ce* vrea generalul ăsta să mor. De ce vrea să murim cu *toții*. Tu nu?

Am dus mâna la frunte și m-am sprijinit de masa de lucru.

– Bine, a vorbit Gretchen după câteva clipe. Cred că ai nevoie să-mi spui ce ți s-a întâmplat astăzi. Pentru că nu erai așa când te-am lăsat singură, în după-amiaza asta...

M-am uitat pieziș la Gretchen, mi-am înăbușit un hohot de râs, apoi am cedat nervos și-am început să plâng. Gretchen se apropie să mă îmbrățișeze; după un timp destul de lung, i-am povestit totul. Și vreau să spun *chiar* totul.

Rămase tăcută, după ce-am reușit să mă descarc.

– Spune-mi ce crezi, i-am cerut.

– Dacă-ți spun, o să mă urăști.

– Nu vorbi prostii! N-o să te urăsc.

– Cred că au dreptate... Hickory și Dickory.

– Te urăsc!

M-a împins ușor.

– Încetează! Nu vreau să spun că au avut dreptate să te atace. Aici au întrecut măsura. Dar, și nu mă înțelege greșit, tu nu ești o fată obișnuită.

– Nu-i adevărat! Mă vezi purtându-mă altfel decât oricine altcineva? Vreodată? Pretind că sunt o persoană specială? M-ai văzut măcar o dată vorbind cu ceilalți despre ceva din toate astea?

– Ei știu oricum.

– Înțeleg. Dar nu e de la *mine*. Eu mă străduiesc să fiu normală.

– Bine, ești o fată perfect normală...

– Mulțumesc.

– O fată perfect normală, ținta a șase atentate!

– Dar nu asta sunt *eu!* am insistat, împungându-mă cu degetul în piept. Este ceea ce se spune *despre* mine. Despre *ideea* altcuiva cu privire la cine sunt. Și asta nu contează pentru mine.

– Ar conta dacă ai fi moartă, replică Gretchen, apoi ridică mâna înainte să apuc să răspund. Și ar conta pentru părinții tăi. Ar conta pentru mine. Sunt sigură că ar conta pentru Enzo. Și se pare că ar conta enorm pentru vreo două miliarde de extratereștri. Gândește-te la *asta*. Dacă cineva chiar vrea să vină după tine, bombardează o planetă.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

– Știu. Dar nu cred că mai ai de-ales. Orice faci, ești încă cine ești, fie că vrei, fie că nu. Nu poți schimba asta. Trebuie să te descurci cu starea de fapt.

– Mulțumesc pentru mesajul înălțător.

– Încerc să dau o mână de ajutor.

Am oftat.

– Știu, Gretchen. Îmi pare rău. Nu vreau să-ți sar la beregată. Am început doar să obosesc ca viața mea să fie formată doar din alegerile altora pentru mine.

– Cum anume te face asta diferită de noi toți? a întrebat Gretchen.

– Exact *asta* spuneam. Sunt o fată perfect normală. Mulțumesc că ai observat în sfârșit.

– Perfect normală, a fost de acord Gretchen. Doar că ești regina obinilor.

– Te urăsc!

Gretchen a rânjit.

– Domnișoara Trujillo a spus că voiai să ne vezi, a vorbit Hickory.

Dickory și Gretchen, care-i adusese la mine pe cei doi obini, stăteau lângă el. Ne aflam pe dealul unde gărzile mele de corp mă atacaseră în urmă cu câteva zile.

– Înainte să zic orice altceva, să știți că sunt încă incredibil de furioasă pe voi. Nu știu dacă vă voi ierta vreodată pentru că m-ați atacat, chiar dacă înțeleg de ce-ați făcut-o și de ce ați crezut că trebuia. Vreau să fiu sigură că știți asta. Și vreau să fiu sigură că o *simțiți*.

Am arătat către gulerul aparatului de conștiință al lui Hickory, fixat în jurul gâtului.

– O simțim, a replicat Hickory, cu vocea tremurând. Simțim destul ca să fi discutat dacă să ne pornim sau nu conștiința din nou. Amintirea este aproape prea dureroasă ca s-o putem îndura.

Am dat din cap. Voiam să spun *bine*, dar știam că era o greșeală și că aș regreta. Nu însemna totuși că nu puteam *gândi* astfel, cel puțin deocamdată.

– Nu vă cer să vă scuzați. Știu că n-o s-o faceți. Dar vreau să-mi dați cuvântul că n-o să mai faceți niciodată așa ceva.

– Ai cuvântul nostru, a răspuns Hickory.

– Mulțumesc.

Nu mă așteptam să mai încerce vreodată o chestie asemănătoare. Soiul ăsta de lucruri merge din prima sau nu merge deloc. Dar nu asta era ideea. Ceea ce voiam era să simt că puteam să am din nou încredere în ei doi. Nu ajunsesem încă până acolo.

– O să te antrenezi? a întrebat Hickory.

– Da. Dar am două condiții.

Hickory aștepta.

– Prima este ca și Gretchen să se antreneze odată cu mine.

– Nu ne-am pregătit să antrenăm pe nimeni altcineva în afară de tine.

– Nu-mi pasă. Gretchen e prietena mea cea mai bună. N-o să învăț să mă salvez și să nu împart asta cu ea. În plus, nu știu dacă ați

observat, dar voi doi nu aveți o formă tocmai umană. Cred că o să mă ajute să exersez cu o altă ființă umană, la fel cum o s-o fac împreună cu voi. Dar condiția asta nu este negociabilă. Dacă n-o antrenați pe Gretchen, n-o să mă antrenez nici eu. Asta e alegerea mea. Asta e condiția mea!

Hickory se întoarse spre Gretchen.

– Te vei antrena?

– Numai dacă o face și Zoë. E prietena mea cea mai bună, la urma urmei.

Hickory se uită pieziș la mine.

– Are același simț al umorului ca și tine.

– Nu observasem, am comentat.

Hickory se întoarse din nou spre Gretchen.

– O să fie foarte dificil, o avertiză el.

– Știu, răspunse ea. Contează pe mine, oricum.

– Care e cealaltă condiție? mă întrebă Hickory.

– O fac pentru voi doi. Învăț să lupt. Nu vreau pentru mine. Nu cred că am nevoie. Dar voi credeți că am nevoie și nu mi-ați cerut niciodată să fac ceva ce nu știați că e important. Așa că o să fac. Dar acum trebuie să faceți și voi ceva pentru mine. Ceva ce vreau eu...

– Ce? a întrebat Hickory.

– Să învățați să cântați, am răspuns și am arătat spre Gretchen. Voi ne învățați să luptăm, noi vă învățăm să cântați. Pentru chefuri.

– Să cântăm...

– Da, să cântați. Oamenii se tem încă de voi doi. Și nu vreau să vă jignesc, dar nu aveți o personalitate prea debordantă. Dar, dacă noi patru putem să cântăm o piesă sau două la chefuri, ar însemna un pas mare înainte pentru ca oamenii să se simtă în largul lor cu voi.

– N-am cântat niciodată, a spus Hickory.

– Ei bine, nici povești n-ați scris niciodată. Și totuși, ați scris acum una. Este exact la fel. Numai că-i vorba de cântat. După asta, lumea n-o să se mai întrebe de ce Gretchen și cu mine am plecat cu voi doi. Hai, Hickory, o să ne distrăm!

Hickory arăta plin de îndoieli și-atunci îmi veni în minte o idee caraghioasă: *poate că Hickory e timid*. Ceea ce părea aproape ridicol: cineva pe cale să învețe o altă persoană șaisprezece moduri diferite de a ucide, având trac atunci când trebuie să cânte...

– Mi-ar plăcea să cânt, a zis Dickory.

Ne-am întors cu toții spre Dickory, surprinși.

– Vorbește! a exclamat Gretchen.

Hickory păcăni ceva către Dickory în limba lor nativă; Dickory răspunse la păcănit. Hickory replică, iar Dickory ripostă – puțin prea energic, se părea. După care, Doamne-ajută, Hickory chiar *oftă*.

– O să cântăm, a consimțit Hickory.

– Excelent! am comentat.

– O să începem antrenamentul mâine.

– Bine. Dar hai să începem repetiția pentru cântec astăzi. Acum.

– Acum?

– Sigur. Suntem cu toții aici. Iar eu și Gretchen avem exact cântecul potrivit pentru voi.

Cincisprezece

Următoarele câteva luni au fost extrem de obositoare.

Dimineața devreme: condiție fizică.

– Nu sunteți în formă, ne-a spus Hickory mie și lui Gretchen în prima zi.

– Minciuni demne de dispreț! am replicat.

– Foarte bine! a comentat Hickory și a arătat către liziera pădurii, aflată la cel puțin un kilometru depărtare. Vă rog să alergați până la pădure cât de repede puteți. Apoi înapoi. Nu vă opriți până nu vă întoarceți!

Am alergat. Când m-am întors, simțeam că plămânii încearcă să-mi iasă cu forța în sus, pe trahee, ca să mă plesnească mai bine pentru că-i maltratez. Atât Gretchen, cât și eu ne-am prăbușit în iarbă, gâfâind.

– Nu sunteți în formă, a repetat Hickory.

Nu l-am contrazis și nu numai pentru că în acel moment eram incapabilă să vorbesc.

– Am terminat pentru astăzi. Mâine o să începem cu adevărat exercițiile pentru condiție fizică. O să începem încet.

El și Dickory plecară, lăsându-ne pe mine și pe Gretchen să ne închipuim metode de a-i omorî pe Hickory și Dickory, odată ce reușim să forțăm oxigenul să ne intre din nou în corp.

Dimineața: școală, la fel ca toți ceilalți copii și adolescenți care nu lucrau efectiv la câmp. Cărți și materiale în cantități limitate însemna că trebuia să le împărțim cu alții. Eu îmi împărțeam manualele cu Gretchen, Enzo și Magdy. Asta mergea bine când vorbeam cu toții între noi, dar mai puțin bine când unii dintre noi erau supărați.

– Voi două, vreți *vă rog* să vă concentrați? a vorbit Magdy, fluturându-și mâinile în fața noastră.

Ar fi trebuit să facem exerciții de analiză matematică.

– Încetează! s-a răstit Gretchen.

Stătea cu capul pe masă. În dimineața aceea avuseserăm exerciții grele.

– Doamne, mi-e dor de-o cafea, a adăugat prietena mea, ridicând ochii spre mine.

– Ar fi drăguț să rezolvăm problema asta astăzi, a insistat Magdy.

– O, ce-ți pasă! a comentat Gretchen. Oricum, nu cred că vreunul dintre noi o să meargă la colegiu.

– Tot trebuie s-o facem, a zis și Enzo.

– Faceți-o voi, atunci! a răspuns Gretchen.

Se aplecă și împinse cartea către cei doi băieți.

– Nu eu sau Zoë trebuie să învățăm. Noi știm deja. Voi doi așteptați mereu să facem noi treaba, pe urmă doar dați din cap ca și cum chiar ați ști ce facem!

– Nu-i adevărat! a protestat Magdy.

– Adevărat? Bine, a încuviințat Gretchen. Dovedește. Impresionează-mă!

– Cred că eforturile matinale o fac puțin cam morocănoasă, a observat Magdy sarcastic.

– Ce vrea să-nsemne asta? am întrebat.

– Înseamnă că, de când ați început ce faceți acum, voi două ați fost destul de puțin folositoare, a răspuns Magdy. În ciuda a tot ce sugerează Gretchen Morocănoasa, noi doi v-am tras după noi în ultima vreme și știți prea bine!

– Voi ne trageți după voi la matematică? a exclamat Gretchen. Nu prea cred.

– Și la toate celelalte, dulceață, a răspuns Magdy. În afară de cazul în care crezi că raportul acela despre primele zile ale Uniunii Coloniale pe care l-a făcut Enzo săptămâna trecută nu se pune.

– Asta nu înseamnă „noi", asta înseamnă Enzo! ripostă Gretchen. Și mulțumesc, Enzo. Ești fericit, Magdy? Bine. Acum hai să tăcem cu toții din gură pe subiectul ăsta.

Gretchen puse capul înapoi pe masă. Enzo și Magdy se uitară unul la altul.

– Hei, dă-mi cartea! am zis, întinzând mâna după ea. O să fac

problema asta.

Enzo împinse cartea către mine, fără să mă privească în ochi.

După-amiaza: antrenament.

– Așadar, cum merge antrenamentul? m-a întrebat Enzo într-o seară, devreme, prinzându-mă din urmă când șchiopătam spre casă, după exercițiile zilei.

– Vrei să știi dacă te pot ucide deja?

– Păi, nu... Deși acum, că pomenești, mă faci curios. Poți?

– Depinde, am răspuns, cu ce îmi ceri să te omor.

După asta urmă o tăcere stânjenitoare.

– Asta a fost o glumă, am adăugat.

– Ești sigură?

– Astăzi nici măcar n-a venit vorba despre cum să omorâm pe cineva, am schimbat subiectul. Am petrecut ziua învățând cum să ne mișcăm fără zgomot. Știi tu... Să evităm să fim prinse.

– Sau să te furișezi undeva.

– Da, bine, Enzo, am oftat. Să mă furișez în preajma a tot felul de creaturi. Să le ucid. Pentru că îmi place să ucid. Să ucid și iar să ucid, asta-s eu. Mica Zoë-Înjunghie-Tot...

Am grăbit pasul. Enzo m-a ajuns din urmă.

– Iartă-mă! N-a fost frumos din partea mea.

– Chiar așa.

– E doar un subiect de conversație, știi... Ce faceți tu și cu Gretchen.

M-am oprit din mers.

– Ce fel de conversație? am întrebat.

– Păi, gândește-te... Tu și Gretchen vă petreceți după-amiezile pregătindu-vă pentru apocalipsă. Despre ce crezi că vorbesc oamenii?

– Lucrurile nu stau chiar așa!

– Știu, răspunse Enzo, întinzând mâna și atingându-mi brațul, ceea ce îmi aduse aminte că în ultima vreme petreceam mai puțin timp atingându-ne. Le-am spus și celorlalți. Nu-i oprește totuși pe oameni să vorbească. Asta și faptul că e vorba despre tine *și* Gretchen.

– Și?

– Tu ești fiica șefilor coloniei, ea e fiica tipului despre care toată lumea știe că e următorul la rând în consiliul coloniei. Pare că vă

bucurați de un tratament special. Dacă ai fi doar tu, ceilalți s-ar obișnui. Știu cu toții că ai legătura aceea ciudată cu obinii...

– Nu-i ciudată! am protestat.

Enzo îmi aruncă o privire inexpresivă.

– Mda, bine... Știu cu toții că ai legătura aceea cu obinii, așa că nu s-ar gândi la asta dacă ai fi numai tu. Dar faptul că sunteți amândouă îi face nervoși pe oameni. Se întreabă dacă voi știți ceva ce noi nu știm.

– E ridicol! Gretchen e prietena mea cea mai bună. De aceea am rugat-o pe ea. Ar fi trebuit să rog pe altcineva?

– Ai fi putut.

– Cum ar fi...?

– Cum aș fi eu. Știi, prietenul tău...

– Da, pentru că lumea n-ar vorbi despre *asta!*

– Poate că ar vorbi și poate că nu. Dar cel puțin aș reuși să te mai văd din când în când.

N-aveam niciun răspuns potrivit. Așa că n-am făcut decât să-i dau un sărut lui Enzo.

– Uite, nu încerc să te fac să te simți prost sau vinovată, a spus Enzo când am terminat. Dar mi-ar plăcea să te văd mai mult.

– Afirmația ta poate fi interpretată în multe feluri diferite...

– Să începem cu cele nevinovate. Dar, de acolo, putem să trecem mai departe, dacă vrei.

– Și oricum, mă vezi în fiecare zi, am încercat eu să înviorez conversația doar un pic. Și tot timpul mergem împreună la chefuri.

– Nu pun la socoteală făcutul temelor ca timp petrecut împreună. Și, oricât de distractiv ar fi să te admir cum îl instruiești pe Hickory să imite un sitar solo...

– Ăsta-i Dickory. Hickory imită sunetele tobei.

Enzo mi-a pus încetișor un deget pe buze.

– Oricât de distractiv ar fi, repetă el, aș prefera să petrecem puțin timp doar noi doi.

Mă sărută, ceea ce reprezenta o încheiere destul de eficace.

– Ce-ai zice s-o facem chiar acum? am întrebat după sărut.

– Nu pot. Sunt pe drum spre casă, să stau cu Maria și Katherina, pentru ca părinții noștri să ia masa cu prietenii.

– Aaah! Mă săruți, îmi spui că vrei să petreci mai mult timp cu mine, după care mă lași baltă. Frumos!

– Dar am după-amiaza de mâine liberă. Poate atunci... După ce ești gata cu antrenamentul la înjunghiat.

– Am făcut deja înjunghierea. Acum am trecut mai departe la strangulare.

Tăcere.

– Glumă! am anunțat.

– N-am decât cuvântul tău pentru asta, a replicat Enzo.

– Drăguț!

L-am sărutat din nou.

– Ne vedem mâine!

În ziua următoare, antrenamentul s-a prelungit. Am sărit peste cină ca să mă îndrept către casa părinților lui Enzo. Mama lui îmi spuse că așteptase și apoi se dusese la Magdy. Nu ne-am vorbit prea mult în ziua următoare, în timpul școlii.

Seara: studiu.

– Am ajuns la o înțelegere cu Jerry Bennett ca să vă dea voie să folosiți centrul de informare de două ori pe săptămână, seara.

Brusc, mi-a părut rău pentru Jerry Bennett, care, din câte auzisem, era destul de îngrozit de Hickory și Dickory și probabil că ar fi fost de acord cu orice cereau ei, câtă vreme îl lăsau în pace. Mi-am pus în gând să-l invit pe Bennett la următorul chef. Nimic nu putea face un obin mai puțin amenințător decât să-l vezi în fața unei mulțimi, legănându-și capul înainte și înapoi și să scoată sunete de tamburină.

– Cât timp ești aici, a continuat Hickory, o să studiezi dosarele Uniunii Coloniale despre alte specii conștiente de sine.

– De ce vrei să învățăm despre ele? a întrebat Gretchen.

– Ca să știți cum să luptați cu ele, a răspuns Hickory. Și cum să le ucideți.

– Sunt sute de specii în Conclav, am comentat. Ar trebui să învățăm despre fiecare dintre ele? Asta o să ceară mai mult de două seri pe săptămână.

– O să ne concentrăm asupra speciilor care nu sunt membre ale Conclavului.

Gretchen și cu mine ne-am uitat una la alta.

– Dar nu ei sunt cei care plănuiesc să ne omoare, a zis Gretchen.

– Sunt mulți care încearcă să vă omoare. Și unii ar putea avea

motive mai puternice decât alții. De exemplu, rraey. Au pierdut recent un război cu eneshanii, care au preluat controlul celor mai multe dintre coloniile lor înainte să fie înfrânți, la rândul lor, de către obini. Rraey nu mai sunt o amenințare directă pentru nicio rasă sau colonie statornicită. Dar, dacă v-ar găsi aici, nu există nicio îndoială ce-ar face.

M-a trecut un fior. Gretchen a observat.

– S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

– Nu-i nimic, am răspuns, prea repede. I-am mai întâlnit pe rraey.

Gretchen mi-a aruncat o privire stranie, dar n-a zis nimic.

– Avem o listă pentru voi, a continuat Hickory. Jerry Bennett a pregătit deja fișierele la care aveți acces pentru fiecare specie. Observați în mod special fiziologia fiecărei rase. Asta va fi important în instruirea voastră.

– Ca să învățăm să luptăm cu ele, am precizat.

– Da, a răspuns Hickory. Și să învățați să le omorâți.

La trei săptămâni după ce ne-am început studiile, m-am oprit la o rasă care nu era pe lista noastră.

– Oho, arată înfiorător! a exclamat Gretchen, uitându-se peste umărul meu după ce observă că citeam de ceva vreme.

– Sunt consu, am spus. Sunt înfiorători, punct.

I-am întins PDA-ul meu lui Gretchen.

– Sunt cea mai avansată rasă despre care știm. Ne fac să părem ca unii care ciocnesc pietroaie. Și ei sunt cei care i-au făcut pe obini ceea ce sunt astăzi.

– I-au manipulat genetic? a întrebat Gretchen.

Am dat din cap.

– Ei, poate data viitoare pot codifica și o personalitate. De ce te uiți la ei?

– Doar din curiozitate. Hickory și Dickory au mai vorbit cu mine despre ei. Sunt lucrul cel mai apropiat de o putere superioară pe care-l au obinii.

– Zeii lor, a precizat Gretchen.

Am ridicat din umeri.

– Mai mult ca un copil cu un mușuroi de furnici, am comentat. Un mușuroi de furnici și o lupă.

– Sună încântător, replică Gretchen și-mi dădu înapoi PDA-ul. Sper să nu-i întâlnesc niciodată. În afară de cazul în care sunt de

partea mea.

– Nu sunt de nicio parte, am explicat. Sunt deasupra.

– Deasupra e o parte, a zis Gretchen.

– Nu partea noastră, am replicat și am mutat PDA-ul pe ceea ce ar fi trebuit să citesc.

Seara târziu: orice altceva.

– Ei, asta-i o surpriză, i-am zis lui Enzo, așezat în pragul ușii mele, când abia veneam de la o altă noapte palpitantă la centrul de informare. Nu te-am văzut prea des în ultima vreme.

– N-ai văzut prea des pe nimeni în ultima vreme, a replicat Enzo, ridicându-se în picioare să mă salute. Sunteți doar tu și Gretchen. Și mă eviți de când am despărțit grupul de studiu.

– Nu te evit.

– Dar nici nu te-ai dat peste cap să mă cauți.

Ei, aici are dreptate.

– Nu dau vina pe tine pentru asta, am schimbat puțin subiectul. Nu-i vina ta că Magdy a avut accesul ăla de furie.

După câteva săptămâni de atacuri crescânde, lucrurile dintre Magdy și Gretchen ajunseseră în cele din urmă la un nivel primejdios; cei doi avuseseră o ceartă zgomotoasă în clasă, iar Magdy sfârșise prin a spune câte ceva destul de greu de iertat și ieșise tropăind, cu Enzo după el. Și acesta fusese sfârșitul micii noastre echipe.

– Da, e numai vina lui Magdy, a comentat Enzo. Că Gretchen l-a sâcâit până când el a răbufnit n-are a face cu tot restul.

Deja conversația ajunsese de două ori la lucruri la care nu voiam să ajungă, iar partea rațională a creierului meu tocmai îmi spunea s-o las baltă și să schimb subiectul. Dar era și partea cea nu tocmai rațională, care deveni brusc serios iritată.

– Așadar, pierzi vremea la ușa mea doar ca să arunci cu rahat în prietena mea cea mai bună sau e și alt motiv pentru care-ai trecut pe-aici?

Enzo a deschis gura să spună ceva, apoi a clătinat doar din cap.

– Las-o baltă! a rostit el și a dat să se îndepărteze.

I-am tăiat drumul.

– Nu! am zis. Ai venit aici dintr-un motiv. Spune-mi ce e.

– De ce nu te mai văd?

– Asta ai venit să mă întrebi?

– Nu. Nu asta am venit să te întreb. Dar asta te întreb acum. Au trecut două săptămâni de când Magdy și Gretchen și-au făcut numărul, Zoë. A fost între ei doi, dar abia dacă te-am mai văzut de-atunci. Iar nu mă eviți de fapt, te prefaci destul de bine.

– Dacă era între Gretchen și Magdy, de ce-ai plecat odată cu el? am întrebat.

– E prietenul meu. Cineva trebuia să-l potolească. Știi cum îl apucă. Știi că sunt cel în fața căruia se descarcă. Ce fel de întrebare e asta?

– Spun că nu e doar între Magdy și Gretchen. E între noi toți. Tu și cu mine, și Gretchen, și Magdy. Când ai făcut ultima oară ceva fără Magdy?

– Nu-mi aduc aminte să fi fost de față când petreceam *noi* un timp împreună.

– Știi ce vreau să spun. Întotdeauna te ții după el, ca să nu-l lovească cineva, să-și rupă gâtul sau să facă vreo prostie.

– Nu sunt *cățelul* lui! a protestat Enzo și în clipa aceea chiar s-a înfuriat puțin.

Ceea ce era o noutate.

N-am băgat-o în seamă.

– Ești prietenul lui, am spus. Prietenul lui cel mai bun. Iar Gretchen e prietena mea. Și, în momentul ăsta, prietenii noștri cei mai buni nu suportă să se vadă unul pe altul. Iar asta are influență asupra *noastră*, Enzo. Dă-mi voie să te întreb chiar acum ce simți în legătură cu Gretchen. Nu prea-ți place, nu?

– Am avut și zile mai bune.

– Exact. Pentru că ea și prietenul tău cel mai bun nu se înțeleg. Eu simt același lucru în privința lui Magdy. Îți garantez că și el simte același lucru în privința mea. Iar Gretchen nu e prea prietenoasă față de tine. Vreau să stau mai mult cu tine, Enzo, dar cea mai mare parte a timpului amândoi venim cu cineva după noi. Prietenii noștri sunt atașați de noi. Și nu vreau o dramă în acest moment.

– Pentru că e mai ușor să nu-ți bați capul.

– Pentru că am *obosit*, Enzo, am replicat, scuipând cuvintele. Bine? Am *obosit!* Mă trezesc în fiecare dimineață și trebuie să alerg, să fac exerciții de forță sau altceva care mă epuizează imediat după ce m-am sculat din pat. Sunt obosită înainte ca voi ceilalți să vă *treziți* măcar. Apoi, școală. Apoi, o după-amiază întreagă în care ajung dărâmată din punct de vedere fizic pentru a învăța cum să mă apăr,

pentru cazul în care niște extratereștri vor să coboare aici și să ne omoare pe toți. Apoi îmi petrec serile citind despre fiecare rasă de-acolo, din spațiu, nu pentru că e *interesant*, ci doar pentru cazul în care, dacă am nevoie să *omor* pe vreunul dintre ei, să știu care-i sunt punctele slabe. Abia dacă am timp să mă gândesc la orice altceva, Enzo. Am *obosit!*

Crezi că pentru mine toate astea sunt *distractive?* am continuat. Crezi că mă amuză să nu te văd? Să-mi petrec tot timpul învățând să rănesc și să ucid? Crezi că e nostim ca în fiecare zi să mi se aducă aminte de faptul că acolo, afară, e un întreg univers care abia așteaptă să ne omoare? Când te-ai gândit *tu* ultima oară la asta? Când s-a gândit Magdy ultima oară la asta? Eu mă gândesc *în fiecare zi*, Enzo. Îmi petrec timpul nefăcând nimic altceva. Așa că nu-mi spune că e *mai ușor* pentru mine să nu-mi bat capul cu drama. *Nu* ai nici cea mai mică idee. Îmi pare rău, dar n-ai.

Enzo m-a fixat cu privirea un minut, apoi a întins mâna să-mi șteargă obrajii.

– Ai fi putut să-mi *spui*, știi...

Am scos un râset ușor.

– N-am *timp!*

Asta îi stârni un zâmbet lui Enzo.

– Și oricum, nu vreau să-ți faci griji, am continuat.

– E puțin cam târziu.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nimic.

– Mi-e dor, știi, am spus, ștergându-mă pe față. Mi-e dor de timpul petrecut cu tine... Chiar și când asta însemna să fie de față și Magdy. Mi-e dor să am vreme să stau cu-adevărat de vorbă cu tine. Mi-e dor să te văd cum o zbârcești la dodgeball. Mi-e dor să-mi trimiți poezii. Mi-e dor de *toate* astea. Îmi pare rău că ne-am înfuriat unul pe altul în ultima vreme și că n-am făcut nimic ca să îndreptăm asta. Îmi pare rău și mi-e dor de tine, Enzo.

– Mulțumesc.

– Pentru nimic.

Am stat pe loc câteva clipe, uitându-ne unul la celălalt.

– Ai venit aici să te desparți de mine, nu-i așa? am întrebat în cele din urmă.

– Mda, a răspuns Enzo. Da, de asta. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. N-am fost o prietenă prea bună.

– Ba da, ai fost. Când ai avut timp.

Eu am mai scos un hohot de râs ezitant.

– Ei, asta-i problema, nu-i așa?

– Da, a răspuns Enzo și știu că-i părea rău că fusese silit s-o spună.

Și uite-așa, într-o clipă, s-a încheiat prima mea relație, iar eu m-am dus în pat și n-am dormit.

Apoi m-am trezit la răsăritul soarelui și am plecat către terenul de exerciții și am luat totul de la început. Exerciții. Școală. Antrenament. Studiu.

O perioadă foarte obositoare.

Așa s-au scurs zilele mele, cele mai multe dintre ele, vreme de luni întregi, până când a trecut aproape un an de când ne aflam pe Roanoke.

Și-apoi au început să se întâmple tot felul de lucruri. Repede.

Șaisprezece

– Îl căutăm pe Joe Loong, i-a explicat Jane echipei de căutare adunate la marginea pădurii, lângă casa lui Joe.

Tăticul, care stătea lângă ea și Savitri, o lăsa să conducă spectacolul.

– Lipsește de două zile. Therese Arlien, partenera lui, mi-a povestit că era entuziasmat de întoarcerea fanților în zonă și că i-a spus că se gândea să încerce să se apropie de una dintre turme. Pornim de la presupunerea că asta a făcut și că fie s-a rătăcit, fie a fost rănit de unul dintre animale.

Jane făcu semn către lizieră.

– O să cercetăm zona în echipe de câte patru, răspândindu-ne într-un șir, începând de aici. Fiecare din grup rămâne în contact prin intermediul vocii cu membrii grupului din ambele părți; fiecare dintre cei aflați la stânga sau la dreapta unui grup rămâne în contact cu persoana corespunzătoare din următorul grup. Strigați-vă între voi la fiecare câteva minute. O să facem asta încet și cu multă grijă; nu vreau pe niciunul dintre noi adăugat la numărul celor pierduți, ne-am înțeles? Dacă pierdeți contactul prin voce cu ceilalți membri ai grupului vostru, *opriți-vă*, rămâneți unde vă aflați și lăsați-i pe membrii grupului vostru să restabilească legătura. Dacă persoana de lângă voi nu răspunde când strigați, *opriți-vă* și alertați-i pe cei cu care *sunteți* în contact. Repet, hai să nu mai pierdem pe nimeni altcineva, în special când încercăm să-l găsim pe Joe. Acum, știți cu toții pe cine căutăm?

Toată lumea dădu din cap; cei mai mulți dintre cei vreo sută cincizeci de oameni care veniseră să-l caute pe Loong erau prieteni

de-ai lui. Eu, personal, aveam doar o idee foarte vagă despre cum arăta, dar mergeam pe considerentul că, dacă cineva venea în fugă către noi dând din mâini și strigând „Slavă Domnului că m-ați găsit", era probabil să fie el. În plus, intrarea în echipa de căutare mă scutea de o zi de școală. Nu te poți opune unei asemenea ocazii.

– În ordine, a vorbit mămica. Să ne organizăm în echipe!

Oamenii începură să formeze grupuri de câte patru; m-am întors spre Gretchen și mi-am închipuit că ea și cu mine urma să facem o echipă cu Hickory și Dickory.

– Zoë, mă chemă mămica. Tu ești cu mine. Adu-i pe Hickory și Dickory.

– Gretchen poate să vină cu noi? am întrebat.

– Nu, a răspuns Jane. E prea mare echipa. Îmi pare rău, Gretchen.

– Nu-i nimic, i-a zis Gretchen mămicii și-apoi se întoarse spre mine: Încearcă să supraviețuiești fără mine.

– Încetează! am ripostat. Nu-i ca și cum am ieși împreună.

Ea zâmbi sarcastic și se îndepărtă ca să se alăture altui grup.

După câteva minute, treizeci și ceva de grupuri de câte patru se răspândiseră de-a lungul a mai mult de jumătate de kilometru de lizieră. Jane dădu semnalul și pornirăm.

Urmă partea plictisitoare: trei ore de tropăială prin pădure, încet, cu oamenii căutând semne că Joe Loong hoinărise în această direcție și strigând unii la alții, la fiecare câteva minute. N-am găsit nimic; mămica, în stânga mea, nu găsi nimic, Hickory, în dreapta mea, nu găsi la rându-i nimic, iar Dickory, la dreapta lui, nu găsi nici el nimic. Nu vreau să fiu disperat de superficială, dar credeam că o să fie măcar un pic mai interesant decât era.

– O să facem vreo pauză în viitorul apropiat? am întrebat-o pe Jane, apropiindu-mă de ea când ajunse în raza mea vizuală.

– Ai obosit? Credeam că, după tot antrenamentul pe care-l faci, o plimbare prin pădure ar fi floare la ureche.

Am făcut o pauză la acest comentariu; nu făceam niciun secret din antrenamentul pe care-l desfășuram împreună cu Hickory și Dickory – ar fi fost și greu de ascuns, având în vedere cât de mult timp îi acordam –, dar nici nu vorbeam prea mult despre asta.

– Nu-i o problemă de rezistență, am răspuns. E o problemă de plictiseală. Răscolim pădurea de trei ore. Încep să-mi cam ies din sărite.

Jane dădu din cap.

– O să ne odihnim în curând. Dacă nu găsim ceva în zona asta în următoarea oră, o să-i adun la loc pe oameni, pe partea cealaltă a casei lui Joe și o să încerc acolo.

– N-ai nimic împotrivă că fac ceea ce fac cu Hickory și Dickory, nu? am întrebat. N-am vorbit prea mult cu voi despre asta. Nici cu tine, nici cu tăticul.

– Am fost îngrijorați în primele vreo două săptămâni, când veneai plină de vânătăi și-apoi te duceai la culcare fără ca măcar să ne saluți, răspunse Jane.

Mergea mai departe și cerceta locul, în timp ce vorbea.

– Și-mi pare rău că a dus la ruperea prieteniei dintre tine și Enzo. Dar ești destul de mare ca să alegi singură ce vrei să faci cu timpul tău, așa că ne-am hotărât amândoi să nu te sufocăm cu grijile noastre.

Eram pe cale să spun: *Păi, n-a fost numai alegerea mea să fac asta*, dar Jane continua să vorbească.

– În plus, e o alegere inteligentă. Nu știu când ne vor găsi, dar cred că ne vor găsi. Eu pot avea grijă de mine; John poate avea singur grijă de el. Am fost soldați. Ne bucurăm să vedem că înveți și tu să ai grijă de tine. Când se ajunge la asta, s-ar putea să conteze.

M-am oprit din mers.

– Ei bine, *ăsta* e un gând deprimant, am comentat.

Jane se opri și ea și veni spre mine.

– N-am vrut să sune așa.

– Tocmai ai spus că s-ar putea să fiu singură la capătul a toate astea. Că fiecare dintre noi o să trebuiască să aibă grijă de el însuși. Ăsta nu-i tocmai un gând *fericit*, știi...

– N-am vrut să sune așa, a repetat Jane.

Întinse mâna și atinse medalionul cu elefantul de jad pe care mi-l dăduse cu ani în urmă.

– Eu și John n-o să te părăsim niciodată, Zoë. N-o să te abandonăm niciodată. Trebuie să știi asta. E o promisiune pe care ți-am făcut-o. Ceea ce vreau să spun este că o să avem nevoie unii de alții. A ști să avem grijă de noi înșine înseamnă că putem să ne ajutăm mai bine unii pe alții. Înseamnă că o să poți să ne ajuți pe *noi*. Gândește-te la asta, Zoë. Totul s-ar putea să se reducă la ceea ce ești în stare să faci. Pentru noi. Și pentru colonie. Asta vreau să spun.

– Mă îndoiesc că o să se ajungă la asta, am zis.

– Ei bine, mă îndoiesc și eu. Sau cel puțin sper că n-o să se ajungă

la asta.

– Mulțumesc, am răspuns, crispată.

– Știi ce vreau să spun.

– Știu. Cred că e nostim să vezi cât de direct pui problema.

În stânga noastră se auzi un țipăt ușor. Jane se răsuci în direcția lui, apoi se întoarse cu fața la mine; expresia ei lăsa foarte puțin loc de îndoială că indiferent ce moment de intimitate între mamă și fiică am fi avut, se sfârșise foarte brusc.

– Rămâi aici! mi-a cerut ea. Dă anunț pe linie că trebuie să se oprească. Hickory, vino cu mine!

Cei doi o luară la fugă fără zgomot în direcția țipătului, cu o viteză care părea aproape imposibilă; mi-am adus aminte dintr-odată că da, de fapt, mămica mea *era* o luptătoare veterană. Asta te pune pe gânduri. Abia acum aveam mijloacele de a aprecia cu adevărat acest fapt.

Peste câteva minute, Hickory se întoarse la noi, păcăni ceva spre Dickory în limba lor maternă, în timp ce trecea pe lângă el și se uită la mine.

– Locotenentul Sagan spune că trebuie să te întorci în colonie cu Dickory, a vorbit Hickory.

– De ce? am întrebat. L-au găsit pe Joe?

– L-au găsit, a răspuns el.

– E teafăr?

– E mort. Iar locotenentul Sagan crede că există motive să fim îngrijorați și că echipele de căutare s-ar putea afla în pericol dacă mai stau mult aici, afară.

– De ce? am întrebat. Din cauza fanților? L-au călcat în picioare?

Hickory se uită la mine netulburat.

– Zoë, nu trebuie să-ți aduc eu aminte de ultimul drum în pădure și de ce v-a urmărit atunci.

Mi s-a făcut foarte frig.

– Nu, am replicat.

– Orice-ar fi par să urmeze turmele de fanți în timp ce aceștia migrează, a continuat Hickory. Au urmărit aceste turme până aici. Și se pare că l-au găsit pe Joseph Loong în pădure.

– Dumnezeule! am exclamat. Trebuie să-i spun lui Jane!

– Te asigur, și-a dat seama. Iar eu trebuie să-l găsesc acum pe maiorul Perry, așa că el va afla imediat. Am avut noi grijă de asta.

Locotenentul îți cere să te întorci în Croatoan. La fel îți cer și eu. Dickory te va însoți. Du-te acum! Și te sfătuiesc să păstrezi tăcerea până când părinții tăi vorbesc despre asta în mod public.

Hickory se îndepărtă. L-am privit plecând, după care m-am îndreptat repede spre casă, cu Dickory potrivindu-și pașii cu ai mei, amândoi mișcându-ne fără zgomot, așa cum exersaserăm de atâtea ori.

Vestea că Joe Loong era mort se răspândi repede în colonie. Zvonurile despre *cum* murise se răspândiră încă și mai repede. Gretchen și cu mine ne-am așezat în fața centrului comunitar din Croatoan și am urmărit o varietate de născocitori de zvonuri etalându-și prin rotație părerile.

Jun Lee și Evan Black erau primii care vorbiră; făcuseră parte din grupul care găsise corpul lui Loong. Se bucurară de clipa lor de prezență în lumina reflectoarelor când le povestiră tuturor celor dispuși să asculte despre cum îl găsiseră pe Loong, despre cum fusese atacat acesta și despre cum ceea ce-l atacase mâncase o parte din el. Unii speculară că o haită de ioți, carnivorele locale, îl încolțiseră pe Joe Loong și-l doborâseră, dar Jun și Evan râseră auzind sugestia. Toți văzuserăm ioții; erau de mărimea unor câini mici și fugeau de coloniști de câte ori îi vedeau (și din motive serioase, din moment ce coloniștii se apucaseră să-i împuște pentru că sâcâiau vitele). Niciun iot sau chiar o haită de ioți, spuneau ei, n-ar fi putut să-i facă lui Joe ceea ce văzuseră ei că i se întâmplase.

La scurtă vreme după ce apăruseră aceste zvonuri sângeroase, întregul consiliu al coloniei se întâlni în infirmeria din Croatoan, unde fusese dus trupul lui Loong. Faptul că *guvernul* era atras în asta îi făcu pe oameni să bănuiască faptul că s-ar putea să fie de fapt o crimă (faptul că „guvernul" în acest caz însemna doar doisprezece oameni care-și petreceau cea mai mare parte a timpului săpând brazdele, la fel ca toți ceilalți, nu conta). Loong se întâlnea cu o femeie care-și părăsise de curând soțul, așa că acum soțul era principalul suspect; poate că-l urmărise pe Loong în pădure, îl ucisese și apoi ioții săriseră pe el.

Această teorie îi nemulțumi pe Jun și Evan – versiunea lor cu un animal de pradă misterios era mult mai sexy –, dar tuturor celorlalți părea să le placă mai mult. Dar majoritatea parcă nu pricepeau inconvenientul că presupusul asasin în acest caz se afla deja în

arestul lui Jane, sub o altă acuzație, și nu era posibil să fi comis el fapta.

Gretchen și cu mine știam că zvonul de crimă nu avea nicio bază și că teoria lui Jun și Evan era mai aproape de realitate, dar ne țineam gura închisă. Dacă am fi adăugat ceea ce știam, n-am fi făcut pe nimeni mai puțin paranoic în acest moment.

– *Eu* știu ce este, i-a zis Magdy unui grup de prieteni de sex masculin.

Am înghiontit-o pe Gretchen cu cotul și am făcut semn din cap către Magdy. Ea își dădu ochii peste cap și-l strigă foarte tare, înainte să apuce să spună altceva.

– Da? a răspuns el.

– Ești prost? a întrebat Gretchen.

– Vezi? Asta-mi lipsește de la tine, Gretchen. Farmecul tău.

– La fel cum ceea ce îmi lipsește mie e creierul tău, replică Gretchen. Mă întreb ce erai pe cale să povestești micului tău grup de prieteni.

– Voiam să le spun despre ce s-a întâmplat când am urmărit fanții.

– Pentru că tu crezi că ar fi *inteligent* în momentul ăsta să le dai oamenilor încă un motiv de panică.

– Nimeni nu intră-n panică! a protestat Magdy.

– Nu încă, am zis eu. Dar, dacă te apuci să spui povestea aceea, n-o să *ajuți* lucrurile, Magdy.

– Oamenii ar trebui să știe cu ce se confruntă, a zis Magdy.

– Nu știm cu ce ne confruntăm, am replicat. De fapt n-am *văzut* niciodată nimic. N-o să faci altceva decât să multiplici zvonurile. Lasă-i pe părinții mei, pe tatăl lui Gretchen și pe ceilalți din consiliu să-și facă treaba acum și să-și dea seama ce se petrece de fapt și ce să le spună oamenilor, fără să le faci sarcina mai grea.

– O s-o iau ca pe un sfat, Zoë, a răspuns Magdy și s-a întors ca să se ducă înapoi la prietenii lui.

– Bine, a spus Gretchen. Ia și asta ca pe un sfat: le povestești amicilor tăi despre ce ne-a urmărit acolo în pădure, iar eu le povestesc partea în care ai sfârșit prin a mușca țărâna pentru că Hickory te-a doborât la pământ după ce ai intrat în panică și ai tras în el.

– O împușcătură de-a dreptul jalnică, am comentat. Una cu care aproape că ți-ai zburat degetul mare de la picior.

– Bine zis! a comentat Gretchen. O să ne *distrăm* copios povestind

partea asta.

Magdy se uită printre gene la amândouă și porni cu pași apăsați spre prieteni, fără să mai scoată o vorbă.

– Crezi că o să meargă? am întrebat.

– Sigur, a răspuns Gretchen. Orgoliul lui Magdy cât o planetă. Cantitatea de timp și de efort pe care o cheltuiește pe lucruri care să-l facă să arate bine e uluitoare. N-o să ne lase să-i facemnecazuri cu asta.

Ca la un semn, Magdy aruncă o privire spre Gretchen. Ea flutură din mână și zâmbi. Magdy îi făcu semn pe furiș să plece și începu să stea de vorbă cu prietenii lui.

– Vezi? a observat Gretchen. Nu-i atât de greu de înțeles.

– Cândva îți plăcea, i-am amintit.

– Încă îmi place, a replicat Gretchen. E *foarte* drăguț, știi. Și amuzant. Are nevoie doar să-și scoată capul dintr-o anumită parte a anatomiei. Poate peste încă un an o să fie suportabil.

– Sau în doi, am adăugat.

– Sunt optimistă. Oricum, deocamdată am înăbușit un zvon.

– Nu-i chiar un zvon, am spus. Chiar am fost urmăriți în noaptea aceea. Așa a zis Hickory.

– Știu. Și o să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu. Aș prefera doar să nu ne implice pe *noi*. Tatăl meu încă nu știe că m-am strecurat afară, și e genul de om care crede în pedepsele retroactive.

– Așadar, nu-ți faci griji pentru evitarea panicii. Îți acoperi doar propriile urme.

– Vinovat, a recunoscut Gretchen. Dar prin evitarea panicii explic rațional.

Dar, din întâmplare, n-am evitat panica prea multă vreme.

Paulo Gutierrez era membru al consiliului colonial și acolo a aflat că Joe Loong nu fusese numai ucis, ci și asasinat – și nu de o ființă umană. Afară exista cu adevărat ceva. Ceva destul de deștept ca să facă sulițe și cuțite. Ceva destul de deștept ca să-l transforme pe bietul Joe Loong în mâncare.

Membrii consiliului primiseră ordin de la părinții mei să nu vorbească încă despre acest fapt, ca să evite panica. Paulo Gutierrez nu-i băgă în seamă. Sau, de fapt, îi sfidă.

– Mi-au zis că informația era acoperită de ceva numit Legea

Secretului de Stat și că nu vă puteam vorbi despre asta, a spuseGutierrez unui grup care-i înconjura pe el și pe alți câțiva, cu toții înarmați cu pușți. Eu zic s-o ia naiba. Există ceva afară, chiar acum, și ne omoară. Au arme. Ei zic că urmăresc turmele de fanți, dar eu cred că s-ar putea să fi fost în pădure tot timpul, evaluându-ne, ca să știe cum să ne vâneze. L-au vânat pe Joe Loong. L-au vânat și l-au omorât. Eu și băieții de aici plănuim să le întoarcem favoarea.

După care Gutierrez și ceata lui de vânători plecară în direcția pădurii.

Declarația lui Gutierrez și veștile despre partida lui de vânătoare înconjurară imediat colonia. Am auzit despre asta când niște copii au venit în fugă la centrul comunitar, cu ultimele știri; până atunci însă, Gutierrez și trupa lui se aflau în pădure de ceva vreme. M-am dus să le spun părinților mei, dar John și Jane plecaseră deja să aducă înapoi grupul de vânători. Amândoi erau foști militari; nu credeam că ar fi avut vreo problemă să-i aducă înapoi.

Dar mă înșelam. John și Jane i-au găsit pe vânători, dar înainte să-i târască înapoi creaturile din pădure i-au prins pe toți în capcană. Gutierrez și oamenii lui au murit în atac. Jane a fost înjunghiată în pântec. John a alergat după creaturile care fugeau și le-a prins din urmă la lizieră, unde acestea au atacat un alt colonist aflat la ferma lui. Era Hiram Yoder, unul dintre menoniții care ajutaseră la salvarea coloniei, instruindu-ne pe toți cum să semănăm și să îngrijim recoltele fără ajutorul utilajelor computerizate. Era pacifist și n-a încercat să lupte împotriva creaturilor. L-au omorât oricum.

În vreo două ore, șase coloniști erau morți, iar noi am aflat că nu eram singuri pe Roanoke și că eram vânați chiar de ce era aici, cu noi.

Dar eu eram mai îngrijorată pentru mămica.

– N-o poți vedea încă, mi-a spus tăticul. Doctorul Tsao se ocupă de ea chiar acum.

– O să se facă bine?

– O să se facă bine. Doctorița a zis că nu-i atât de rău pe cât arăta.

– Și cât de rău arăta? l-am întrebat.

– Rău, a răspuns tăticul, apoi și-a dat seama că sinceritatea nu era exact ceea ce căutam în acest moment. Dar, uite, a alergat după chestiile alea după ce a fost lovită. Dac-ar fi fost cu adevărat rănită, n-ar fi putut să facă așa ceva, nu? Mama ta își cunoaște propriul corp. Cred că o să se facă bine. Și oricum, doctorița se ocupă de ea

chiar acum. N-aș fi deloc surprins dacă până mâine, la vremea asta, Jane s-ar învârti pe-aici de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Nu trebuie să mă minți, am spus, deși, prin comentariul dinainte, îmi spusese de fapt ceea ce voiam să aud.

– Nu mint. Doctor Tsao e foarte bună la ce face. Iar mămica ta se vindecă foarte repede.

– Tu te simți bine? l-am întrebat.

– Am avut parte și de vremuri mai bune, îmi răspunse, iar ceva sec și obosit din vocea lui mă determină să nu insist mai mult asupra problemei. L-am îmbrățișat și i-am zis că o să mă duc în vizită la Gretchen și că o să rămân acolo o vreme, ca să nu-i stau pe cap.

Se lăsa noaptea când am ieșit din casă. M-am uitat spre poarta Croatoanului și am văzut coloniști revărsându-se înăuntru dinspre ferme; nimeni, după cât se părea, nu voia să petreacă noaptea în afara zidurilor satului coloniei. Nu-i învinuiam câtuși de puțin.

M-am răsucit ca s-o iau spre Gretchen și am fost ușor surprinsă s-o văd mergând pe drum cu toată viteza.

– Avem o problemă, m-a prevenit.

– Care?

– Idiotul nostru prieten Magdy și-a luat un grup de prieteni în pădure.

– O, Doamne! Spune-mi că Enzo nu-i cu el!

– Sigur că Enzo e cu el! Enzo e totdeauna cu el. Încercând să-i bage mințile-n cap chiar și când îl urmează de-a dreptul în prăpastie.

Șaptesprezece

Toți patru am intrat cât de silențios am putut în pădure, pornind din locul în care Gretchen îi văzuse pe Magdy, Enzo și cei doi prieteni ai lor trecând de lizieră. Ascultam, căutând sunetele pe care le scoteau; niciunul dintre ei nu fusese antrenat să se miște fără zgomot. Nu era prea bine pentru ei, în special în cazul în care creaturile se hotărau să-i vâneze. Era mai bine pentru noi, pentru că voiam să le dăm de urmă. Am încercat să-i descoperim pe prietenii noștri cu urechile lipite de pământ, am privit și-am ascultat căutând mișcare în copaci. Știam deja că, orice-ar fi fost ființele acelea, ne puteau urmări. Speram să fim în stare să le urmărim și noi.

În depărtare am auzit foșnete, provenind parcă de la niște mișcări rapide, grăbite. Ne-am îndreptat în direcția aceea, eu și Gretchen în avangardă, Hickory și Dickory repede în urma noastră.

Gretchen și cu mine ne antrenam de luni bune, învățând să ne mișcăm, să ne apărăm, să luptăm și să ucidem, dacă era necesar. În noaptea asta, orice parte din ceea ce învățaserăm putea fi folosită. Se putea să fie nevoie să luptăm. Se putea să fie nevoie chiar să ucidem.

Eram atât de speriată, încât, dacă m-aș fi oprit din alergat, m-aș fi prăbușit ca o minge și nu m-aș mai fi ridicat niciodată.

Nu m-am oprit însă din alergat. Am mers mai departe. Încercând să-i găsesc pe Enzo și pe Magdy înainte s-o facă altcineva. Încercând să-i găsesc și să-i salvez.

– După ce-a plecat Gutierrez, Magdy a crezut că n-are niciun rost să mai țină povestea secretă, așa că s-a apucat să trăncănească

prietenilor săi, îmi spusese Gretchen. Îi lăsa pe ceilalți să creadă că el chiar înfruntase creaturile alea și că reușise să le țină la distanță, în timp ce noi ceilalți fugeam.

– Idiotul! am exclamat.

– Când părinții tăi s-au întors fără vânători, câțiva dintre prietenii lui au venit la el ca să organizeze o căutare. Ceea ce era de fapt doar o scuză pentru unii dintre ei să umble prin pădure cu arme. Tatăl meu a prins de veste și a încercat să-i potolească. Le-a adus aminte că cinci adulți s-au dus în pădure și n-au mai ieșit vii de-acolo. Am crezut că asta însemna sfârșitul, dar acum aud că Magdy a așteptat doar până când tatăl meu s-a dus în vizită la al tău, pentru ca pe urmă să adune niște idioți cu aceleași idei ca și ale lui și să plece în pădure.

– I-a observat cineva plecând? am întrebat.

– Le-au spus celorlalți că se duc să exerseze puțin trasul la țintă la ferma părinților lui Magdy. Nimeni n-avea să se plângă că făceau asta în situația de față. Odată ce au ajuns acolo însă, și-au luat zborul. Restul familiei lui Magdy e aici, în sat, ca și toți ceilalți. Nimeni nu știe că lipsesc.

– Atunci, tu cum ai aflat? am continuat. Magdy nu ți-ar fi spus așa ceva tocmai acum.

– Micul lui grup a lăsat ceva în urmă. Isaiah Miller trebuia să meargă cu el, dar tatăl lui nu l-a lăsat să ia pușca pentru „exerciții de tras la țintă". L-am auzit plângându-se despre asta și-apoi am scos restul de la el prin intimidare.

– A mai spus cuiva?

– Nu cred. Acum, că a avut timp să se gândească la cele întâmplate, nu cred că vrea să intre în încurcătură. Dar *noi* ar trebui să spunem cuiva.

– Am provoca panică, dacă am zice, am explicat. Șase oameni au murit deja. Dacă spunem oamenilor că încă patru oameni – patru băieți – au plecat în pădure, toți o s-o ia razna. Și o să avem și mai mulți oameni înarmați plecând, și mai mulți oameni murind, fie din cauza acestor creaturi, fie împușcându-se între ei din greșeală pentru că sunt atât de nervoși.

– Atunci, ce vrei să faci? a întrebat Gretchen.

– Ne-am antrenat pentru asta, Gretchen.

Gretchen făcu ochii foarte mari.

– O, nu! a exclamat. Zoë, te iubesc, dar asta-i o prostie! Cu niciun

chip n-o să mă duci acolo, să servesc din nou drept țintă chestiilor ălora, și cu niciun chip n-o să te las pe *tine* să te duci.

– N-o să fim numai noi... Hickory și Dickory...

– Hickory și Dickory o să spună și ei că ești nebună. Tocmai au petrecut luni de zile învățându-te cum să te aperi, iar tu crezi c-o să fie câtuși de puțin bucuroși că tu te duci acolo pentru ca vreo creatură să te folosească drept țintă pentru sulițe? Nu prea cred.

– Hai să-i întrebăm!

– Domnișoara Gretchen are dreptate, mi-a spus Hickory după ce i-am chemat, pe el și pe Dickory. E o idee foarte proastă. Maiorul Perry și locotenentul Sagan sunt cei care ar trebui să se ocupe de problema asta.

– Tăticul trebuie să-și facă griji pentru toată colonia în momentul ăsta, am replicat. Iar mămica e la infirmerie, vindecându-se după ce a avut de-a face cu intrușii data trecută.

– Nu crezi că asta arată ceva? a observat Gretchen.

M-am întors spre ea, puțin supărată. A ridicat o mână.

– Îmi pare rău, Zoë. Asta n-a ieșit cum trebuie. Dar gândește-te: mama ta a fost soldat al Forțelor Speciale. Era meseria ei să lupte cu tot felul de chestii. Și, dacă ea a ieșit din confruntarea asta cu o rană destul de urâtă încât să ajungă să-și petreacă noaptea în infirmerie, înseamnă că orice-ar fi acolo e o treabă serioasă.

– Da? Și-atunci, cine să facă asta? am întrebat. Mămica și tăticul au plecat singuri după vânători cu un motiv – ei au fost antrenați să lupte și să se ocupe de asemenea întâmplări. Oricine altcineva ar fi fost ucis. Dar nu se mai pot duce după Magdy și Enzo – nu chiar acum. Iar dacă altcineva se aventurează după ei, se va afla într-un pericol la fel de mare ca și cei doi și prietenii lor. Suntem singurii care-o putem face.

– Nu te supăra pe mine că spun asta, a vorbit Gretchen. Dar mi se pare că ești prea *entuziasmată*. Ca și cum ai vrea să te duci acolo și să te bați cu ceva.

– Vreau să-i găsesc pe Enzo și pe Magdy, am insistat. Asta-i tot ce vreau.

– Ar trebui să-l informăm pe tatăl tău, a propus Hickory.

– Dacă-l informăm pe tăticul, o să ne spună nu. Și, cu cât vorbim mai mult despre asta, cu atât o să ne ia mai mult să ne găsim prietenii.

Hickory și Dickory își apropiară capetele și păcăniră încetișor

vreme de câteva minute.

– Nu-i o idee bună, zise Hickory în sfârșit. Dar vă vom ajuta.

– Gretchen? am întrebat.

– Încerc să mă hotărăsc dacă Magdy merită.

– Gretchen! am repetat.

– E o glumă. De genul pe care-l faci când ești pe cale să faci în pantaloni.

– Dacă facem asta, a intervenit Hickory, trebuie să presupunem că o să intrăm în luptă. Ați fost antrenate cu arme de foc și cu arme albe. Trebuie să fiți pregătite să le folosiți, dacă este nevoie.

– Înțeleg, am răspuns.

Gretchen dădu din cap.

– Atunci, să ne pregătim! a vorbit Hickory. Și fără zgomot.

Orice urmă de încredere că aveam cea mai mică idee despre ce fac mă părăsi în clipa în care am intrat în pădure – când alergarea printre copaci mă purtă înapoi, către ultima oară când alergasem printre ei noaptea, cu una sau mai multe creaturi necunoscute ținând pasul cu noi, invizibile. Diferența dintre atunci și acum era că în ultima vreme mă antrenasem să lupt. Și credeam că asta va avea vreo importanță în felul în care mă simțeam.

Nu avea. Eram speriată. Și nu doar un pic.

Sunetul fosnit, în rafale, pe care-l auziserăm, se apropia venind de-a dreptul spre noi, pe sol, deplasându-se repede. Toți patru ne-am oprit, ne-am ascuns și ne-am pregătit să ne ocupăm de orice-ar apărea în fața noastră.

Două siluete umane se năpustiră din tufișuri și alergară în linie dreaptă pe lângă locul unde ne ascundeam Gretchen și cu mine. Hickory și Dickory îi înșfăcară în timp ce treceau pe lângă ei; băieții țipară îngroziți când Hickory și Dickory îi doborâră la pământ. Pușile lor alunecară pe sol.

Gretchen și cu mine ne-am repezit la ei și am încercat să-i liniștim. Prindea bine să fii uman.

Niciunul nu era Enzo sau Magdy.

– Hei! i-am spus, cât de liniștitor puteam, celui mai apropiat de mine. Hei... Liniștește-te... Ești la adăpost... Liniștește-te...

Gretchen făcea același lucru cu celălalt. În cele din urmă i-am recunoscut cine erau: Albert Yoo și Michel Gruber. Atât Albert, cât și

Michel făceau parte dintre cei pe care-i clasificasem de multă vreme în categoria „cam neghiob“, așa că n-am petrecut cu ei niciun pic de timp în plus față de ceea ce trebuia. Ei îmi întoarseră favoarea.

– Albert, i-am vorbit celui mai apropiat de mine. Unde sunt Enzo și Magdy?

– Ia-ți chestia de pe mine! a exclamat Albert.

Dickory îl imobiliza încă.

– Dickory, am zis.

I-au dat drumul lui Albert.

– Unde sunt Enzo și Magdy? am repetat.

– Nu știu, a răspuns Albert. Am fost separați. Chestiile alea din copaci au început să psalmodieze către noi, iar Michel și cu mine ne-am speriat și am fugit.

– Să psalmodieze? am întrebat.

– Sau să cânte, să păcănească sau ce-o fi, a răspuns Albert. Mergeam singuri, căutând creaturile, când toate zgomotele astea au început să vină din copaci. Ca și cum încercau să ne arate că se strecuraseră pe lângă noi fără măcar să ne dăm seama.

Asta mă îngrijoră.

– Hickory? am întrebat.

– Nu-i nimic important în copaci, a răspuns el.

M-am destins puțin.

– Ne-au înconjurat, a continuă Albert. Și Magdy a tras în ei. Apoi a fost haos. Michel și cu mine am plecat. Am fugit pur și simplu. N-am văzut unde s-au dus Magdy și Enzo.

– Cu câtă vreme în urmă s-a întâmplat asta? am întrebat.

– Nu știu. Zece minute, cincisprezece... Cam așa ceva.

– Arată-ne de unde-ați venit, i-am cerut.

Albert arătă cu degetul. Am dat din cap.

– Sus! am spus. Dickory o să vă ducă pe tine și pe Michel înapoi la lizieră. Vă puteți întoarce de acolo.

– Nu mă duc nicăieri cu *lucrul* acela, vorbi Michel, prima lui contribuție din seara aceea.

– În ordine, atunci aveți două opțiuni, am explicat. Rămâneți aici și sperați că o să ne întoarcem după voi înainte ca ființele acelea să apară sau sperați că o să ajungeți la lizieră înainte să vă ajungă din urmă. Sau îl puteți lăsa pe Dickory să vă ajute și poate o să *supraviețuiți*. Alegerea voastră.

Am vorbit puțin mai energic decât trebuia, dar eram enervată că idiotul ăsta nu voia ajutor ca să rămână în viață.

– De acord, a consimțit el.

– Bine, am zis.

Le-am cules puștile de pe jos, i le-am dat lui Dickory și am luat-o pe-a lui.

– Du-i la lizieră lângă casa lui Magdy. Nu le da înapoi puștile până când nu ajungeți acolo. Întoarce-te și găsește-ne cât poți de repede.

Dickory dădu din cap, îi făcu să se miște pe Albert și pe Michel, intimidați, și se îndepărtă.

– Nu mi-au plăcut niciodată, a zis Gretchen când plecau.

– Îmi dau seama de ce, am comentat și i-am dat lui Hickory pușca lui Dickory.

– Hai! Să mergem mai departe.

I-am auzit înainte să-i vedem. De fapt, Hickory, al cărui auz se extinde mai mult decât cel uman, i-a auzit – fredonând, ciripind și psalmodiind.

– Chiar *cântă*, a observat Hickory încetișor și ne conduse pe Gretchen și pe mine către ei.

Dickory sosi, fără zgomot, chiar înainte să-i găsim. Hickory îi întinse pușca.

În micul luminiș se aflau șase siluete.

Enzo și Magdy fură primii pe care i-am recunoscut. Îngenuncheau pe jos, cu capetele plecate, așteptând indiferenți ce urma să li se întâmple. Lumina nu era destul de bună ca să văd expresia de pe chipurile oricăruia dintre ei, dar nu trebuia să le zăresc fețele ca să știu că erau speriați. Orice li s-ar fi întâmplat celor doi mersese rău, iar acum nu așteptau decât să se termine. Oricum s-ar fi terminat...

Am măsurat cu privirea silueta îngenuncheată a lui Enzo și mi-am adus aminte îndată de ce-l iubeam. Era acolo pentru că încerca să fie un bun prieten pentru Magdy. Încerca să-l împiedice să intre în necazuri sau măcar să-i împărtășească necazurile. Era o ființă umană *cumsecade*, ceea ce este destul de rar, dar e de-a dreptul un miracol când e vorba de un băiat adolescent. Venisem aici pentru că îl iubeam încă. Trecuseră săptămâni de când ne spuseserăm mai mult de un „bună“ la școală – când te desparți într-o comunitate mică, trebuie să păstrezi puțin distanța –, dar nu conta. Încă eram legată de el. O parte din el rămânea în inima mea și-mi închipuiam că avea să rămână tot restul vieții.

Da, erau un loc și un moment cu adevărat *inoportune* ca să-mi dau seama de toate astea, dar asemenea lucruri se întâmplă când se întâmplă. Și nu făceau niciun zgomot, așa că era în regulă.

M-am uitat la Magdy, și acesta e gândul care mi-a venit în minte: *Când toate astea o să se termine, o să-i bătătoresc serios fundul.*

Celelalte patru siluete...

Vârcolaci.

Era singurul mod de a-i descrie. Arătau sălbatici, puternici, carnivori și coborâți dintr-un coșmar, și la toate astea se adăugau mișcările și sunetele care arătau limpede că exista un creier înăuntru, care să meargă mână-n mână cu tot restul. Aveau aceiași patru ochi ca ai tuturor animalelor de pe Roanoke pe care le văzuserăm până atunci, dar în afară de asta ar fi putut sosi direct din folclor. Erau, cum am spus, vârcolaci.

Trei dintre aceștia erau ocupați să-i sâcâie și să-i împungă pe Magdy și pe Enzo, fiind limpede că se jucau cu ei și-i amenințau. Unul dintre ei ținea o pușcă pe care-o luase de la Magdy și-l împungea cu ea. M-am întrebat dacă mai era încărcată și ce s-ar întâmplat cu Magdy sau cu vârcolacul dacă s-ar fi descărcat. Altul ținea o suliță și-l înțepa din când în când pe Enzo cu ea. Cei trei ciripeau și păcăneau unii la alții; nu mă îndoiesc că discutau ce să facă cu Magdy și Enzo și cum s-o facă.

Al patrulea vârcolac stătea separat de ceilalți trei și se purta altfel. Când vreunul din restul vârcolacilor se ducea să-l împungă pe Enzo sau pe Magdy, se apropia și încerca să-i împiedice s-o facă, stând între oameni și semenii lui. Din când în când, intervenea și încerca să vorbească cu unul dintre ceilalți vârcolaci, făcând semn către Enzo și Magdy pentru a sublinia ce avea de spus. Încerca să-i convingă de ceva. Să-i lase liberi pe oameni? Poate. Orice-ar fi fost, ceilalți trei nu erau câtuși de puțin de acord. Cel de-al patrulea vârcolac insista oricum.

Asta îmi aduse aminte brusc de Enzo, de prima oară când îl văzusem, încercând să-l împiedice pe Magdy să intre fără niciun fel de motiv într-o bătaie idioată. De data aceea, nu mersese; Gretchen și cu mine fuseserăm nevoite să intervenim și să facem ceva. Nu mergea nici acum.

Am aruncat o privire și am văzut că Hickory și Dickory luaseră poziții acolo de unde puteau trage fără obstacole în vârcolaci. Gretchen se mutase mai departe de mine și-și pregătea propria ei

împușcătură.

Între noi patru puteam nimeri toți vârcolacii înainte măcar să-și dea seama ce li se întâmplase. Ar fi fost rapid, curat și ușor și i-am fi luat de-acolo pe Enzo și pe Magdy și i-am fi dus acasă înainte ca cineva să afle ce s-a-ntâmplat.

Era lucrul cel mai inteligent de făcut. M-am mișcat îl liniște și mi-am pregătit arma. Am avut nevoie de un minut sau două să mă opresc din tremurat și să rămân nemișcată.

Știam că-i vom împușca la rând, Hickory, cel mai din stânga, luându-l pe primul din grupul de trei vârcolaci, Dickory pe-al doilea, Gretchen pe-al treilea, iar eu pe ultimul, cel care stătea deoparte de ceilalți. Știam că ceilalți mă așteptau pe mine să trag.

Unul dintre vârcolaci se mișcă să-l înțepe din nou pe Enzo. Vârcolacul meu se duse în grabă, prea târziu, ca să oprească atacul.

Și am știut. Nu voiam. Pur și simplu nu voiam. Nu voiam să-l omor. Pentru că încerca să-mi salveze prietenii, nu să-i omoare. Nu merita să moară doar pentru că ăsta era modul cel mai ușor de a-i lua înapoi pe Enzo și Magdy.

Dar nu știam ce altceva să fac.

Cei trei începură să ciripească din nou, mai întâi la întâmplare, însă apoi împreună și respectând un anumit ritm. Cel cu suliță bătea ritmat în pământ, cântând alături de vocile celorlalți ceea ce părea o incantație a victoriei de un fel sau altul. Al patrulea vârcolac gesticula tot mai frenetic. Mă temeam teribil de ce avea să se întâmple la sfârșitul cântecului.

Ei cântau mai departe, apropiindu-se de sfârșit.

Așa că am făcut ce trebuia să fac.

Am cântat și eu.

Am deschis gura și a ieșit primul vers din *Dimineață la Delhi*. Nu prea bine și complet fals. De fapt, era de-a dreptul prost – toate acele luni de repetiții și de cântat la chefuri nu meritaseră osteneala. Nu conta. Făceam ceea ce trebuia să fac. Vârcolacii tăcură imediat. Am cântat mai departe.

M-am uitat spre Gretchen, care nu era atât de departe încât să nu pot descifra expresia *Ai înnebunit de tot?* de pe fața ei. I-am aruncat o privire care spunea *Ajută-mă, te rog*. Chipul îi încremeni în ceva indescifrabil și-și coborî pușca pentru a-l păstra pe unul dintre vârcolaci în vizor și începu să cânte vocea a doua a cântecului, urcând și coborând pe lângă partea mea, așa cum exersaserăm de-

atâtea ori. Cu ajutorul ei, am găsit tonul potrivit și am intrat în ritm.

Iar acum vârcolacii știau că suntem mai mulți de unul.

În stânga lui Gretchen, Dickory intră ca un clopoțel, imitând sitarul din cântec așa cum făcea atât de bine. Era amuzant să privești, dar când închideai ochii, era greu de spus diferența dintre el și obiectul real. Am absorbit zumzetul vocii lui și am continuat să cânt. Iar în stânga lui Dickory, intră în sfârșit Hickory, folosindu-și gâtul lung ca să scoată sunete ca de tobă, găsind ritmul și păstrându-l de atunci înainte.

Iar acum vârcolacii știau că eram la fel de mulți ca și ei. Și că i-am fi putut omorî oricând. Dar nu i-am omorât.

Planul meu prostesc mergea... Acum tot ce aveam de făcut era să-mi dau seama ce plănuisem să fac în continuare. Pentru că habar n-aveam ce făceam acolo. Tot ce știam era că nu voiam să-mi împușc vârcolacul. Cel care, de fapt, se dăduse complet deoparte de restul haitei sale și pășea către locul de unde credea că vine vocea mea.

M-am hotărât să-l întâlnesc la jumătatea drumului. Am lăsat jos pușca și am intrat în luminiș, cântând încă.

Vârcolacul cu suliță o ridică și brusc mi-am simțit gura foarte uscată. Cred că vârcolacul meu a observat ceva pe față, pentru că s-a întors și a discutat violent cu purtătorul de suliță. Sulița coborî; vârcolacul meu nu știa, dar tocmai își salvase prietenul de un glonț în cap din partea lui Gretchen.

Vârcolacul se întoarse și porni din nou spre mine. Am cântat mai departe până s-a terminat cântecul. Vârcolacul ajunsese chiar lângă mine.

Cântecul nostru se terminase. Stăteam pe loc, așteptând să văd ce avea să facă vârcolacul meu.

A arătat la gâtul meu, spre medalionul-elefant de jad pe care mi-l dăduse Jane.

L-am atins.

– Elefant, am rostit. Ca fanții voștri.

Se uită din nou fix la el și apoi se uită iarăși la mine. În cele din urmă, ciripi ceva.

– Bună! i-am răspuns.

Ce altceva era să spun?

Am petrecut încă vreo două minute, măsurându-ne din priviri. Apoi unul dintre ceilalți vârcolaci ciripi și el ceva. Al meu răspunse cu un alt ciripit și apoi înclină capul spre mine, ca pentru a spune:

Chiar m-ai ajuta dacă ai face cu adevărat ceva aici.

Așa că am arătat spre Enzo și spre Magdy.

– Aceștia doi îmi aparțin mie, am spus, făcând ceea ce speram că sunt semne potrivite din mână, astfel ca vârcolacul meu să priceapă ideea. Vreau să-i iau înapoi cu mine.

Am făcut semn înapoi, în direcția coloniei.

– Apoi o să vă lăsăm în pace.

Vârcolacul urmări toate semnalele mâinii mele; nu sunt sigură câte dintre ele pricepu de fapt. Dar când am terminat, arătă către Enzo și Magdy, ca pentru a spune: *Hai să fim siguri că am înțeles corect*.

Am dat din cap, am zis „da" și apoi am repetat toate semnele mâinii. Chiar aveam o discuție.

Sau poate că nu, pentru că ceea ce urmă fu o explozie de ciripit din partea vârcolacului meu, împreună cu gesturi frenetice. Am încercat să-l urmăresc, dar n-aveam nici cea mai mică idee ce se petrecea. M-am uitat la el neajutorată, încercând să înțeleg ce spunea.

În cele din urmă, și-a dat seama că n-am niciun indiciu. Așa că arătă spre Magdy și spre pușca pe care-o ținea acum unul dintre vârcolaci. Apoi spre el, într-o parte, după care îmi făcu semn, ca pentru a mă îndemna să mă uit mai îndeaproape. Împotriva oricărei rațiuni, m-am uitat și am observat ceva ce-mi scăpase: vârcolacul meu era rănit. Avea pe șold o zgârietură urâtă, înconjurată de urme sângerânde pe ambele părți.

Idiotul ăla de Magdy îmi împușcase vârcolacul!

Nu prea grav, totuși. Magdy avea noroc că precizia lui continua să fie proastă, altfel probabil c-ar fi fost mort deja. Dar chiar și o julitură era un lucru destul de rău.

M-am dat înapoi și l-am lăsat pe vârcolac să înțeleagă că văzusem destul. El arătă către Enzo, spre mine și înapoi către colonie. Apoi arătă spre Magdy și spre prietenii lui vârcolaci. Asta era destul de clar: spunea că Enzo era liber să plece cu mine, dar că prietenii lui voiau să-l păstreze pe Magdy. Nu mă îndoiam că atunci totul urma să se termine prost pentru Magdy.

Am clătinat din cap și am arătat limpede că aveam nevoie de amândoi. Vârcolacul meu arătă la fel de clar că îl voiau pe Magdy. Negocierile noastre tocmai intraseră într-un mare impas.

M-am uitat la vârcolacul meu din cap până-n picioare. Era

îndesat, puțin mai înalt decât mine și avea doar un soi de fustă scurtă, prinsă cu o centură. Un cuțit simplu, de piatră îi atârna de cingătoare. Văzusem poze ale unor asemenea cuțite în cărțile de istorie care descriau în amănunt zilele oamenilor de Cro-Magnon de pe Pământ. Partea ciudată despre Cro-Magnoni era că, deși abia dacă trecuseră de faza ciocnirii pietrelor, creierul lor era de fapt mai mare decât este acum creierul nostru. Erau troglodiți, dar nu erau proști. Aveau capacitatea de a se gândi la lucruri serioase.

– Sper mult de tot că ai un creier ca de Cro-Magnon, i-am spus vârcolacului. Altfel, dau de bucluc.

El înclină iar capul, încercând să-și dea seama ce încercam să-i spun.

Am făcut semn din nou, încercând să arăt clar că voiam să vorbesc cu Magdy. Vârcolacul meu nu păru încântat și vorbi ceva cu prietenii lui. Ei îi răspunseră și deveniră destul de agitați. Dar până la urmă vârcolacul întinse mâna spre mine. L-am lăsat să mă ia de încheietură și să mă tragă spre Magdy. Cei trei prieteni ai lui se așezară în evantai în spatele meu, pregătiți pentru cazul în care aș fi încercat o prostie. Știam că, în afara luminișului, cel puțin Hickory și Dickory se mutau să aibă o linie de ochire mai bună. Erau încă o mulțime de căi prin care lucrurile puteau merge foarte, foarte prost.

Magdy era încă în genunchi și nu se uita la mine, nici la orice altceva în afară de un loc de pe sol.

– Magdy, am spus.

– Omoară chestiile astea idioate și scoate-ne mai repede de-aici, vorbi el, în șoaptă și repede, tot fără să se uite la mine. Știu că știi s-o faci. Știu că sunteți destui acolo ca s-o faceți.

– Magdy, am repetat. Ascultă-mă cu atenție și nu mă întrerupe. Chestiile astea vor să te omoare. Sunt dornici să-l lase pe Enzo să plece, dar vor să te păstreze pentru că l-ai împușcat pe unul dintre ei. Înțelegi ce-ți spun?

– Omoară-i! a insistat Magdy.

– Nu, am răspuns. *Tu* te-ai dus după indivizii ăștia, Magdy. *Tu* i-ai vânat. *Tu* i-ai împușcat. O să încerc să nu las să fii ucis. Dar n-o să-i omor pe ei pentru că tu le-ai ieșit în cale. Nu, dacă n-o să fiu nevoită. Mă înțelegi?

– O să ne omoare, a zis Magdy. Pe tine, pe mine și pe Enzo.

– Nu cred. Dar, dacă nu taci din gură și nu asculți cu adevărat ce încerc să-ți spun, o să faci mai probabil acest fapt.

– Împușcă-i pur și simplu!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Magdy! a intervenit brusc Enzo, de lângă Magdy. O singură persoană de pe întreaga planetă își riscă pielea pentru tine, și tot ce poți să faci este să te *cerți* cu ea. Chiar ești un rahat nerecunoscător. Acum vrei, te rog, să *taci din gură* și s-o *asculți?* Mi-ar plăcea să scap de-aici în viață.

Nu știu cine-a fost mai surprins de această răbufnire, eu sau Magdy.

– Bine, a încuviințat Magdy după câteva clipe.

– Chestiile astea vor să te omoare pentru că ai împușcat-o pe una dintre ele, am spus. O să încerc să-i conving să te lase să pleci. Dar o să trebuiască să ai încredere în mine, să nu mă contrazici și să nu *ripostezi*. Pentru ultima oară: mă înțelegi?

– Da, a răspuns Magdy.

– Bine. Ei cred că sunt conducătorul tău. Așa că trebuie să le dăm ideea că sunt furios pe tine pentru ce-ai făcut. O să trebuiască să te pedepsesc în fața lor. Și doar ca să știi, o să doară. *Tare*.

– Dar... a început Magdy.

– Magdy... am spus.

– Da, în ordine, cum vrei. Hai s-o facem!

– Bine, am replicat. Îmi pare rău.

Apoi i-am dat un picior în coaste. Tare.

Se prăbuși cu un șuierat și rămase lat la pământ. La orice s-ar fi așteptat, nu se aștepta la *asta*.

După ce icni pe pământ vreme de un minut, l-am apucat de păr. Se agăță de mâna mea și încercă să scape.

– Nu mi te *împotrivi*, am spus și i-am dat un pumn rapid în coaste ca să accentuez ideea.

El pricepu și se opri. I-am tras capul spre spate și am țipat la el pentru că a împușcat vârcolacul, arătând pușca lui și apoi vârcolacul rănit, de mai multe ori, ca să-l fac să înțeleagă. Vârcolacii părură să facă legătura și ciripiră între ei despre asta.

– Cere-ți scuze, i-am zis lui Magdy, încă ținându-i capul.

Magdy a întins mâna spre vârcolacul rănit.

– Îmi pare rău, spuse el. Dacă aș fi știut că să te împușc însemna să primesc de la Zoë o bătaie soră cu moartea, n-aș fi făcut-o niciodată.

– Mulțumesc, am răspuns și apoi i-am dat drumul la păr și l-am plesnit tare peste față. Magdy se prăbuși din nou. M-am uitat la

vârcolac să văd dacă era destul. Nu părea să fie complet satisfăcut.

M-am aplecat deasupra lui Magdy.

– Ce mai faci? l-am întrebat.

– O să vomit.

– Bine. Cred că ar merge. Ai nevoie de ajutor?

– M-am prins, a zis și a vărsat peste tot.

Asta provocă ciripituri impresionate din partea vârcolacilor.

– În regulă. Ultima parte, Magdy. *Chiar* trebuie să ai încredere în mine.

– Te rog, nu mă mai lovi acum! a implorat Magdy.

– Ridică-te în picioare, te rog!

– Nu cred că pot!

– Sigur că poți, am spus și i-am sucit brațul ca să-i ofer un stimulent.

Magdy trase aer în piept și se ridică. L-am făcut să meargă până la vârcolacul meu, care se uită la noi doi, curios. Am arătat spre Magdy și apoi spre rana vârcolacului. Apoi am arătat către vârcolac și am făcut un gest de retezare la șoldul lui Magdy, apoi am arătat cuțitul vârcolacului.

Vârcolacul înclină din nou capul, ca pentru a spune: *Vreau să fiu sigur că ne înțelegem unul pe celălalt*.

– Ce-i drept e drept, am comentat.

– Îl lași să mă *înjunghie?* a exclamat Magdy, ridicând dramatic vocea la sfârșitul frazei.

– Tu l-ai împușcat.

– Ar putea să mă *omoare!*

– Tu l-ai fi putut omorî.

– Te urăsc! Acum chiar te urăsc mult, mult, mult de tot.

– Taci din gură! am zis și apoi am făcut semn din cap către vârcolac. Ai încredere în mine, i-am spus lui Magdy.

Vârcolacul își scoase cuțitul și apoi se uită din nou la însoțitorii lui, care vorbeau cu toții tare și începeau să cânte ceea ce cântaseră mai devreme. N-aveam nimic împotrivă. Diferența era acum că vârcolacul meu era cel care urma să comită indiferent ce act de violență avea să aibă loc.

Vârcolacul meu stătu nemișcat câteva clipe, absorbind incantația colegilor lui vârcolaci. Apoi, fără avertisment, îi făcu o tăietură lui Magdy atât de repede încât nu l-am zărit decât când s-a dat înapoi,

nu când s-a mișcat în față. Magdy șuieră de durere. I-am dat drumul și el a căzut la pământ, ținându-se de șold. M-am dus în fața lui și l-am apucat de mâini.

– Lasă-mă să văd!

Magdy își dădu mâinile la o parte și clipi preventiv, așteptându-se la un șuvoi de sânge.

Pe șoldul lui era doar o linie roșie cât se poate de subțire. Vârcolacul îl tăiase pe Magdy numai atât cât să-l facă să înțeleagă că l-ar fi putut tăia mult mai rău.

– Știam eu, am comentat.

– Ce știai? a întrebat Magdy.

– Că avem de-a face cu un Cro-Magnon.

– *Chiar* nu te înțeleg.

– Stai jos! Nu te ridica până nu-ți spun eu!

– Nu mă mișc, a răspuns el. Serios.

M-am ridicat și am stat cu fața la vârcolac, care-și pusese cuțitul înapoi la centură. Arătă spre Magdy, apoi spre mine, apoi spre colonie.

– Mulțumesc, am spus și am plecat puțin capul spre vârcolac, ceea ce speram că avea să transmită ideea.

Când am ridicat din nou ochii, l-am văzut uitându-se iar la elefantul meu de jad. M-am întrebat dacă văzuse vreodată bijuterii sau era doar pentru că un elefant arată ca un fant. Acești vârcolaci urmează turmele de fanți; ei trebuiau să fie o sursă principală de hrană pentru ei. Fanții erau viața lor.

Mi-am scos colierul și i l-am întins vârcolacului meu. L-a luat și a atins cu grijă medalionul, făcându-l să se învârtească și să sclipească în lumina slabă a nopții. A gângurit la el plin de admirație. Apoi mi l-a dat înapoi.

– Nu, am zis.

Am ridicat o mână și am arătat către medalion și către el.

– E pentru tine. Ți-l dau ție.

Vârcolacul rămase nemișcat pentru o clipă, apoi murmură un tril, ceea ce-i făcu pe prietenii lui să se îngrămădească în jurul lui. El ridică medalionul pentru ca ceilalți să-l admire.

– Uite! am spus după un minut și i-am făcut semn să-mi dea colierul.

Mi l-a dat, iar eu – *foarte* încet, ca să nu-l surprind – i l-am pus în

jurul gâtului și l-am încheiat. Medalionul i-a atins pieptul. L-a pipăit din nou.

– Poftim! L-am primit de la cineva foarte important ca să-mi amintesc de cei care mă iubesc. Ți-l dau ție, ca să-ți aduci aminte că-ți mulțumesc pentru că mi-ai dat înapoi niște oameni pe care-i iubesc. Mulțumesc.

Vârcolacul înclină din nou capul.

– Știu că n-ai nici cea mai mică idee ce vorbesc. Mulțumesc, oricum.

Vârcolacul duse mâna la șold, scoase cuțitul. Apoi îl puse culcat în palmă și mi-l oferi.

L-am luat.

– Oho! am exclamat și l-am admirat.

Am fost atentă să nu ating lama propriu-zisă; văzusem deja cât era de ascuțită. Am încercat să i-l înapoiez, dar ridică mâna sau gheara, sau cum vreți s-o numiți, într-o copie în oglindă a ceea ce făcusem eu pentru el. Mi-l dădea mie.

– Mulțumesc, am repetat.

El ciripi și cu asta se întoarse la prietenii lui. Cel care ținea pușca lui Magdy o lăsă din mână și apoi, fără să se uite în urmă, se îndreptară către cei mai apropiați copaci, îi escaladară cu viteză incredibilă și dispărură aproape instantaneu.

– La naiba! am comentat după un minut. Nu-mi vine să cred că chiar *a mers*.

– *Ție* nu-ți vine să crezi, a vorbit Gretchen.

Ieși din ascunzătoare și păși drept spre mine.

– Ce te-a apucat? Venim tot drumul ăsta și tu le *cânți*. *Cânți*. De parcă ai fi la un chef. N-o să mai facem asta. Niciodată.

– Mulțumesc că te-ai luat după mine. Și că ai avut încredere în mine. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, a răspuns Gretchen. Dar tot nu înseamnă că asta o să se mai întâmple *vreodată*.

– De acord.

– Aproape că a meritat să te văd cum îl bați măr pe Magdy.

– Doamne, mă simt îngrozitor!

– Chiar așa? N-a fost și un pic distractiv?

– O, bine. Poate, un pic...

– Sunt chiar aici, a zis Magdy de pe jos.

– Și trebuie să-i mulțumești lui Zoë că ești, a replicat Gretchen și s-a aplecat să-l sărute. Persoană neghioabă, exasperantă. Sunt *atât* de fericită că trăiești! Și dacă *vreodată* mai faci așa ceva, o să te omor cu mâna mea. Și știi că pot.

– Știu, a răspuns el și a arătat spre mine. Și, dacă tu nu poți, ea o să poată. Am priceput.

– Bine, a spus Gretchen.

Se ridică în picioare, apoi îi întinse mâna lui Magdy.

– Acum scoală-te! Avem un drum lung până acasă și cred că ne-am consumat tot norocul chior pentru un an de zile.

– Ce-ai să le spui părinților? m-a întrebat Enzo în timp ce mergeam spre casă.

– În noaptea asta? Nimic, am răspuns. Amândoi au destule pentru care să-și facă griji azi. N-au nevoie să vin eu și să le spun că, în timp ce erau plecați, am înfruntat patru vârcolaci care erau cât pe ce să mai omoare doi coloniști, și i-am înfrânt folosind doar puterea *cântecului*. Cred că aș putea să aștept o zi–două să le strecor *asta*. Că veni vorba, asta-i o aluzie.

– Am priceput aluzia. Deși o să le zici ceva.

– Da. Trebuie să le spunem. Dacă acești vârcolaci urmează turmele de fanți, atunci o să avem asemenea probleme în fiecare an și de fiecare dată când se întorc. Cred că trebuie să-i anunțăm pe oameni că nu sunt chiar niște sălbatici ucigași, dar o să ne fie tuturor mai bine dacă îi lăsăm pur și simplu în pace.

– De unde-ai știut? m-a întrebat Enzo după un minut.

– Ce să știu?

– Că vârcolacii aceia nu erau doar sălbatici ucigași. L-ai ținut pe Magdy și l-ai lăsat pe vârcolacul ăla să-i dea o lovitură. Te-ai gândit că n-o să-l înjunghie mortal pe Magdy. Te-am auzit, știi. După ce-a făcut-o, ai zis „știam eu“. Așa că de unde știai?

– Nu știam. Dar speram... Tocmai își petrecuse Dumnezeu știe cât timp împiedicându-și prietenii să vă omoare pe voi doi. Nu cred că o făcea pentru că era un tip cumsecade.

– Vârcolac cumsecade.

– Orice-ar fi, cumsecade... Problema este că vârcolacii au omorât pe câțiva dintre noi. Iar John și Jane au ucis pe câțiva dintre ei încercând să ne recupereze oamenii. Și noi, și ei – coloniști și vârcolaci – am arătat că suntem perfect capabili să ne omorâm unii

pe alții. Cred că trebuia să demonstrăm că suntem capabili și să *nu* ne omorâm unii pe alții. I-am lăsat să afle acest lucru când le-am cântat, în loc să-i împușcăm. Cred că vârcolacul meu a priceput asta. Așa că, atunci când i-am oferit o șansă să i-o plătească lui Magdy, am bănuit că n-o să-l rănească de-a binelea. Pentru că eu cred că voia ca noi să știm că era destul de deștept încât să-și dea seama ce s-ar întâmplat dacă-l rănea.

– Dar tot ți-ai asumat un mare risc...

– Mda, așa e, am recunoscut. Dar alternativa era să-l omor pe el și pe prietenii lui sau să-i las să ne omoare pe toți. Sau să ne omorâm cu toții între noi. Bănuiesc că am sperat că pot face ceva mai bun. În plus, nu cred că era un risc atât de mare. Ceea ce făcea când îi ținea pe ceilalți departe de voi doi îmi amintea de cineva cunoscut.

– De cine?

– De tine.

– Da, bine. Cred că noaptea asta marchează oficial ultima oară când merg pe urmele lui Magdy ca să-l țin departe de necazuri. După asta, e pe cont propriu.

– N-am nimic rău de comentat despre ideea asta.

– Nu credeam că ai avea. Știu că Magdy te calcă pe nervi câteodată.

– Așa e, am răspuns. Chiar mă calcă pe nervi, serios. Dar ce pot să fac? E prietenul meu.

– Îți aparține. Și la fel și eu.

M-am uitat la el pieziș.

– Ai auzit și partea asta.

– Crede-mă, Zoë. După ce ai apărut, n-am mai încetat să te ascult. O să fiu în stare să recit tot ce-ai spus tot restul vieții mele. Pe care acum o am, datorită ție.

– Și lui Gretchen, lui Hickory și lui Dickory.

– Și o să le mulțumesc și lor, tuturor. Dar în acest moment vreau să mă concentrez asupra ta. Mulțumesc, Zoë Boutin-Perry. Mulțumesc că mi-ai salvat viața.

– Pentru nimic. Și încetează. Mă faci să roșesc.

– Nu te cred. Și acum e prea întuneric ca să văd.

– Atinge-mi obrajii! i-am cerut.

El mi i-a atins.

– Nu-i simt deosebit de înroșiți.

– N-o faci cum trebuie.

– Mi-am pierdut exercițiul.

– Ei bine, rezolvă asta!

– În regulă, a răspuns Enzo și m-a sărutat.

– Asta trebuia să te facă să roșești, nu să plângi, zise el după ce ne-am oprit.

– Scuză-mă, am replicat și am încercat să mă adun. Doar că mi-a fost chiar dor. De asta. De noi.

– E vina mea, începu Enzo.

I-am pus o mână pe buze.

– Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Chiar nu-mi pasă, Enzo. Nimic dintre astea nu contează pentru mine. Doar că nu mai vreau să-mi fie dor de tine.

– Zoë... a spus Enzo.

Îmi luă mâinile.

– Tu m-ai salvat. Sunt al tău. Sunt *proprietatea* ta. Îți aparțin. Ai spus-o chiar tu.

– Am spus, am recunoscut.

– Atunci, e stabilit.

– Bine, am răspuns și am zâmbit.

Ne-am mai sărutat un timp, în noapte, în afara porții din față a lui Enzo.

Optsprezece

Discuția lui Hickory cu tăticul despre Conclav și despre Uniunea Colonială era realmente interesantă, mai ales din momentul în care spuse că el și Dickory plănuiau să-i omoare pe părinții mei. După aceea, ei bine... am cam pierdut șirul.

Ca să fiu cinstită, fusese o zi foarte *lungă*.

I-am spus noapte bună lui Enzo, mi-am târât fundul până acasă și abia dac-am reușit să gândesc destul de coerent cât să ascund cuțitul de piatră în măsuța de toaletă și să resping atacul cu limba al lui Babar asupra feței mele, înainte să mă prăbușesc pe pat și să mă cufund în somn, fără măcar să mă ostenesc să mă dezbrac de tot. La un anumit moment după ce m-am culcat, Jane a venit acasă de la infirmerie, m-a sărutat pe frunte și mi-a scos încetișor ghetele, dar abia dacă îmi aduc aminte altceva decât că am murmurat despre cât de bine-mi părea că se simțea mai bine. Cel puțin, asta spuneam în gând; nu știu dacă și gura mea a pronunțat cuvintele propriu-zise. Cred că da. Eram foarte obosită în acel moment.

La scurtă vreme după asta, tăticul a intrat și m-a înghiontit ușor ca să mă trezesc.

– Hai, draga mea! Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– O să fac de dimineață, am mormăit. *Jur!*

– Nu, iubito. Am nevoie acum.

Tonul lui, blând, dar insistent, îmi spuse că avea cu adevărat mare nevoie să mă scol. M-am sculat, dar cu destule bombăneli ca să-mi păstrez onoarea. Ne-am dus în camera de zi a casei noastre; tăticul mă conduse către canapea, pe care m-am așezat și am încercat să rămân într-o stare de semitrezie care să-mi permită să mă întorc la

somn când terminam cu ceea ce făceam. Tăticul se așeză la birou; mămica rămase în picioare lângă el. I-am zâmbit somnoroasă, dar ea păru să nu observe. Între mine și părinții mei se aflau Hickory și Dickory.

Tăticul îl întrebă pe Hickory:

– Voi puteți minți?

– Încă nu te-am mințit pe tine, răspunse Hickory.

Ceea ce, chiar și în starea mea adormită, mi-am dat seama că nu era un răspuns propriu-zis la întrebare. Tăticul și Hickory își aruncară de la unul la altul câteva replici înțepătoare despre ce însemna pentru o conversație capacitatea de a minți (după părerea mea, în cea mai mare parte faptul că nu trebuie să te cerți pentru prostiile despre care e mai bine să minți, dar nimeni nu m-a întrebat pe mine), apoi tăticul mi-a cerut să le spun lui Hickory și Dickory să răspundă la toate întrebările lui fără minciuni sau ocolișuri.

Asta mă trezi în sfârșit de-a binelea.

– De ce? am întrebat. Ce se petrece?

– Te rog, fă-o! a insistat tăticul.

– În ordine, am răspuns și apoi m-am întors către Hickory. Hickory, te rog să-i răspunzi tăticului meu fără să-l minți sau să-i ocolești întrebările. Bine?

– Cum dorești, Zoë.

– Și Dickory, am adăugat.

– O să răspundem amândoi sincer, promise Hickory.

– Mulțumesc, spuse tăticul și apoi se întoarse din nou spre mine.

– Te poți duce în pat acum, iubito.

Asta mă enervă. Eram o ființă umană, nu un ser al adevărului.

– Vreau să știu ce se petrece, am cerut.

– Nu e ceva despre care să-ți faci griji.

– Îmi ordoni să-i pun pe ei doi să-ți spună adevărul și vrei să cred că nu-i ceva pentru care e nevoie să-mi fac griji?

Toxinele somnului nu se grăbeau să-mi părăsească sistemul, pentru că, până și în timp ce vorbeam, mi-am dat seama că arătam ceva mai multă impertinență față de părinții mei decât era cu totul îngăduit în acel moment.

Ca pentru a confirma acest lucru, Jane se îndreptă puțin.

– Zoë! a vorbit ea.

Mi-am reconsiderat poziția.

– În plus, dacă plec n-aveți nicio garanție că n-o să vă mintă, am adăugat, încercând să vorbesc pe un ton ceva mai rezonabil. Sunt capabili din punct de vedere emoțional să vă mintă, pentru că nu le pasă dacă vă dezamăgesc pe voi. Dar nu vor să mă dezamăgească *pe mine*.

Nu știam dacă asta era, de fapt, adevărat sau nu. Dar bănuiam că era.

Tăticul s-a întors spre Hickory.

– E-adevărat?

– Te-am minți dacă am simți că e necesar, a răspuns Hickory. N-am minți-o pe Zoë.

Aici se putea o întrebare de-a dreptul interesantă: dacă Hickory spunea asta pentru că era adevărat sau dacă o spunea ca să mă sprijine în ceea ce susțineam și, în ultimul caz, care era de fapt valoarea de adevăr a afirmației. Dacă aș fi fost mai trează, cred că m-aș fi gândit mai mult la asta în acel moment. Dar așa cum stăteau lucrurile, am dat doar din cap și i-am zis tăticului:

– Dă-i drumul!

– Suflă un singur cuvânt oricui, și-ți petreci tot anul următor în grajd! m-a avertizat tăticul.

– Gura mea e pecetluită, am promis și aproape că am făcut un gest de închidere a buzelor, dar m-am gândit mai bine și am renunțat în ultima clipă.

Bine am făcut, pentru că Jane se apropie și se uită de sus la mine, purtând pe chip expresia ei de *sunt serioasă ca moartea*.

– Nu, a zis ea. Trebuie să înțelegi că ce auzi aici nu poți să mai zici nimănui. Nici lui Gretchen, nici oricăruia dintre ceilalți prieteni ai tăi. Nimănui. Nu-i un joc și nu-i un secret amuzant. E o treabă extrem de serioasă, Zoë. Dacă nu accepți asta, trebuie să ieși din cameră chiar acum. O să-mi asum riscul ca Hickory și Dickory să ne mintă pe noi, dar nu și pe tine. Așa că înțelegi că, atunci când îți spunem să nu vorbești cu nimeni despre asta, înseamnă să nu vorbești cu nimeni? Da sau nu?

Câteva gânduri îmi trecură prin minte.

Primul era că în momente precum acesta îmi făceam o idee vagă despre cât de *înspăimântătoare* trebuie să fi fost Jane ca soldat. Era cea mai bună mămică pe care o putea avea o fată, fără îndoială, dar când adopta o asemenea atitudine devenea tot atât de dură, de rece și de directă pe cât putea fi oricine. Era, ca să folosesc un singur cuvânt,

intimidantă. Și era vorba doar despre cuvinte. Am încercat să mi-o închipui pășind pe un câmp de bătălie, cu aceeași expresie pe față pe care o avea acum și cu o pușcă standard a Forțelor de Apărare. Cred că am simțit cel puțin trei dintre organele mele interne contractându-se la gândul ăsta.

Al doilea era că mă întrebam ce-ar crede despre capacitatea mea de a păstra un secret dac-ar fi știut ce făcusem chiar în seara respectivă.

Al treilea era că poate *știa* și că despre asta era vorba.

Mi-am simțit alte câteva dintre organele interne contractându-se la *acest* gând.

Jane se uita încă la mine, rece ca piatra, așteptând răspunsul meu.

– Da, am zis. Înțeleg, Jane. Nicio vorbă.

– Mulțumesc, Zoë.

Se aplecă și mă sărută în creștet. Dintr-odată, era din nou mămica mea. Ceea ce, în felul ei, o făcea încă și mai înfricoșătoare, dacă mă întrebați pe mine.

Asta fiind stabilit, tăticul începu să-l întrebe pe Hickory despre Conclav și despre ce știau el și cu Dickory despre acel grup. De când făcuserăm saltul spre Roanoke, așteptaserăm să ne găsească Conclavul și, când ne găsea, să ne distrugă, așa cum distruseseră colonia whaidă din filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială. Tăticul voia să știe dacă ceea ce știa Hickory despre Conclav era diferit de ceea ce știam noi.

Hickory a spus că da, în principiu. Știau destul despre Conclav, pe baza dosarelor guvernului obin – și propriile lor dosare, contrar a ceea ce ne spusese Uniunea Colonială, arătau că, atunci când era vorba de colonii, Conclavul prefera de multe ori să evacueze coloniile pe care le înfruntau, în loc să le distrugă.

Tăticul îl întrebă pe Hickory de ce, dacă aveau informații diferite, nu le împărtășiseră mai devreme. Hickory răspunse că li se ordonase astfel de către guvernul lor; nici Hickory, nici Dickory n-ar fi mințit despre faptul că aveau informații dacă tăticul i-ar fi întrebat, dar el nu-i întrebase niciodată până atunci. Cred că asta îl izbi pe tăticul ca fiind un pic nesincer din partea lui Hickory și Dickory, dar lăsă de la el.

Tăticul îl întrebă pe Hickory dacă văzuse filmul pe care ni-l dăduse Uniunea Colonială, despre Conclavul care distruge colonia whaidă. Hickory răspunse că el și Dickory aveau propria lor

versiune. Tăticul îi întrebă dacă versiunea lor era diferită; Hickory răspunse că era – era mai lungă și-l arăta pe generalul Gau, care ordonase distrugerea coloniei whaide, încercând să-l convingă pe conducătorul coloniei whaide să lase Conclavul să-i evacueze pe coloniști, doar ca să primească refuzul whaizilor de a pleca înainte de distrugerea coloniei lor.În alte dăți, pe alte planete colonizate, coloniștii *ceruseră* să fie evacuați, zisese Hickory, iar Conclavul îi luase de pe planetă și-i trimisese înapoi pe lumile lor de origine sau le permisese să se alăture Conclavului în calitate de cetățeni.

Jane întrebă despre cifre. Hickory răspunse că ei știau despre șaptesprezece eliminări de colonii de către Conclav. În zece dintre ele, Conclavul îi dusese pe coloniști înapoi pe fostele lor planete. În patru cazuri, coloniștii se alăturaseră Conclavului. Numai trei implicau distrugerea coloniilor, după ce coloniștii refuzaseră să plece. Conclavul era teribil de serios când venea vorba de a nu permite oricui altcuiva să înființeze colonii noi, dar – spre deosebire de ceea ce ni se spusese de către Uniunea Colonială – nu insistase să omoare pe toată lumea din aceste colonii noi, doar ca să-și susțină punctul de vedere.

Erau lucruri fascinante și neliniștitoare. Pentru că, dacă ceea ce spunea Hickory era adevărat – și era, pentru că Hickory nu m-ar fi mințit pe mine sau pe părinții mei împotriva voinței mele –, atunci însemna că fie Uniunea Colonială se înșelase complet în privința Conclavului și a conducătorului său – generalul Gau, fie că UC ne mințise când ne spusese ce s-ar putea întâmpla dacă ne găsea Conclavul. Prima dintre variante era cu siguranță posibilă, presupun; Uniunea Colonială se afla într-o situație de ostilități active cu aproape orice altă rasă despre care știam, ceea ce bănuiam că ar face adunarea de informații mai dificilă decât dacă am fi avut mai mulți prieteni. Dar mult mai probabil părea ca a doua variantă să reprezinte adevărul: guvernul nostru ne mințise.

Dar, dacă Uniunea Colonială ne mințise, de ce-o făcuse? Ce obținea din faptul că ne mințea, azvârlindu-ne cine știe unde în univers, făcându-ne să trăim cu frica de a fi descoperiți și punându-ne astfel pe toți în primejdie?

Ce punea la cale guvernul nostru?

Și ce ne-ar face de fapt Conclavul, dacă ne-ar găsi?

Era un lucru atât de interesant la care să te gândești, încât aproape că mi-a scăpat partea unde Hickory explica motivul pentru care el și

Dickory aveau de fapt dosare amănunțite despre celelalte eliminări de colonii de către Conclav: ca să-i convingă, în cazul în care venea Conclavul să bată la ușă, să predea colonia mai curând decât să lase să fie distrusă. Și de ce-ar vrea să-i convingă pe mămica și pe tăticul de asta?

– Din cauza lui Zoë? l-a întrebat tăticul pe Hickory.

– Da, a răspuns Hickory.

– Oho! am exclamat.

Asta era o noutate.

– Liniște, iubito! a spus tăticul și-apoi și-a îndreptat din nou atenția spre Hickory. Ce s-ar întâmpla dacă eu și Jane am alege să nu predăm colonia?

– Am prefera să nu răspundem, a zis Hickory.

– Nu ocoli întrebarea, i-a cerut tăticul. Răspunde!

L-am surprins pe Hickory aruncându-mi o privire scurtă, înainte de a răspunde:

– V-am ucide, pe tine și pe locotenentul Sagan. Pe voi și pe orice alt conducător care ar autoriza distrugerea coloniei!

Tăticul comentă ceva auzind răspunsul, iar Hickory replică la rândul lui, dar mi-a scăpat cea mai mare parte a discuției din cauză că mintea mea încerca să prelucreze ceea ce tocmai auzisem și înregistra un eșec absolut și complet. Știam că eram importantă pentru obini. O știusem întotdeauna în mod abstract, apoi Hickory și Dickory îmi imprimaseră ideea în minte cu forța, cu luni în urmă, când mă atacaseră și-mi arătaseră cum era să fii hăituit și de ce trebuia să învăț să mă apăr singură. Dar în nicio formulare a importanței mele nu existase vreodată concepția că eram atât de importantă pentru obini încât, dacă s-ar fi ajuns la asta, i-ar fi ucis pe părinții mei ca să mă salveze pe mine.

Nici măcar nu știam ce să *cred* despre așa ceva. Nu știam ce să *simt* în legătură cu asta. Ideea tot încerca să-mi pătrundă în creier, dar pur și simplu nu mergea. Era ca și cum aș fi avut o experiență extracorporală. Pluteam pe deasupra discuției și o ascultam pe Jane intervenind cu interjecții, întrebându-l pe Hickory dacă, chiar și după ce recunoscuseră că acesta era planul lor, Hickory și Dickory încă i-ar mai ucide pe ea și pe John. I-ar ucide pe mămica și tăticul.

– Dacă alegi să predai colonia, da, a răspuns Hickory.

Brusc, am simțit un *declic* în timp ce m-am retras în sinea mea și mă bucur să spun că, pe neașteptate, am știut exact ce simt în

legătură cu toate astea: furie absolută.

– Să nu *îndrăzniți!* am exclamat și am azvârlit cuvintele cu violență. În nicio împrejurare *să nu faceți așa ceva!*

Am fost surprinsă să descopăr că stăteam în picioare în timp ce vorbeam; nu-mi aduc aminte să mă fi ridicat. Tremuram atât de tare de furie, încât nu-mi dădeam seama cum de eram încă în picioare.

Hickory și Dickory tresăriră amândoi văzându-mi mânia și începură să tremure.

– Acest singur lucru trebuie să ți-l refuzăm, a vorbit Hickory. Ești prea importantă. Pentru noi. Pentru toți obinii.

Pentru toți obinii.

Dacă aș fi putut scuipa, aș fi făcut-o.

Ne întorceam aici. Toată viața mea, îngrădită de obini. Îngrădită nu cu privire la *cine* eram, ci la *ce* eram. Prin ceea ce *însemnam* pentru ei. Nu exista nimic în propria mea viață care conta în povestea asta, cu excepția divertismentului pe care li-l puteam oferi, în timp ce miliarde de obini rulau înregistrări ale vieții mele ca și cum ar fi fost un spectacol distractiv. Dacă, în schimb, orice altă fată ar fi fost fiica lui Charles Boutin, ar fi urmărit bucuroși viața ei. Dacă părinții adoptivi ai oricărei alte fete ar fi stat în calea planurilor obinilor pentru ea, i-ar fi măcelărit și pe ei. Cine eram nu însemna nimic. Singurul fapt important se dovedea acela că, din întâmplare, eram fiica unui om. Un om despre care obinii crezuseră că le putea da ceva. Un om cu care se târguiseră folosindu-se de viața fiicei sale pentru a obține acel lucru. Un om care sfârșise prin a *muri* din cauza muncii pe care-o depusese pentru ei. Iar acum voiau și mai multe sacrificii...

Așa că le-am arătat lui Hickory și Dickory cum mă simt.

– Am pierdut deja un părinte din cauza *obinilor*, am spus și am încărcat tot ce puteam în acest ultim cuvânt.

Toată mânia, dezgustul, oroarea și înverșunarea stârnite de ideea că ei ar trebui să decidă cu atâta nepăsare să mi-i ia pe cei doi oameni care nu mi-au arătat niciodată altceva decât dragoste, afecțiune și respect și să-i dea la o parte ca și cum n-ar fi decât o neplăcere.

I-am urât pe Hickory și Dickory în acel moment. I-am urât în acel fel care apare numai când cineva pe care-l iubești îți ia acea iubire și o trădează, complet și total. I-am urât pentru că m-ar fi trădat din cauză că ei credeau că mă iubesc.

I-am urât.

– Toată lumea să se liniștească! a zis John. Nimeni n-o să omoare pe nimeni. Bine? Nici nu se pune problema. Zoë, Hickory și Dickory n-o să ne omoare, pentru că noi n-o să lăsăm colonia să fie distrusă. Simplu ca bună ziua. Și cu niciun chip n-o să las să ți se întâmple ceva, Zoë. Hickory, Dickory și cu mine suntem *cu toții* de acord că ești prea importantă pentru asta.

Am deschis gura ca să răspund ceva; în schimb am început doar să suspin. Simțeam că mi se înmuiaseră picioarele. Brusc, Jane apăru lângă mine, ținându-mă în brațe și ducându-mă înapoi către canapea. Am suspinat în brațele ei ca în urmă cu mulți ani, la ușa acelui magazin de jucării, încercând să pun în ordine tot ce gândeam.

L-am auzit pe tăticul punându-i pe Hickory și Dickory să jure că mă vor apăra, întotdeauna, în orice împrejurare. Ei au jurat. Simțeam că n-o să mai vreau ajutorul sau protecția lor niciodată. Știam că o să-mi treacă. Chiar și acum știam că simțeam astfel din cauza momentului. Asta nu schimba faptul că simțeam *așa ceva*. Trebuia să trăiesc cu sentimentul respectiv de-acum înainte.

Tăticul mai vorbi cu Hickory despre Conclav și ceru să vadă fișierele obinilor despre alte eliminări de colonii. Hickory spuse că aveau nevoie să se ducă la centrul de informare ca să le vadă. Chiar dacă era atât de târziu, încât se făcuse aproape dimineață, tăticul voia să meargă cu ei chiar atunci. Mă sărută și ieși pe ușă cu obinii; Jane se opri o clipă.

– O să fie totul bine? m-a întrebat.

– Am o zi extrem de intensă, mămico. Cred că vreau să se termine.

– Îmi pare rău că a trebuit să auzi ce-a zis Hickory, continuă Jane. Nu cred că ar fi existat vreo cale mai bună de a rezolva asta.

Am scos cu greu un zâmbet ușor.

– *Tu* pari să fi suportat bine, am comentat. Dacă mi-ar fi spus mie că are planuri să mă omoare, nu cred că aș fi ascultat nici pe departe cu atâta calm.

– Hai să spunem doar că n-am fost complet surprinsă să-l aud pe Hickory zicând asta.

M-am uitat la ea cu ochii mari.

– Ești o condiție a tratatului, nu uita! a continuat ea. Și principala experiență a obinilor despre cum e să trăiești.

– Trăiesc cu toții!

– Nu. *Există*. Chiar și cu implanturile lor de conștiință, nu prea știu cum să se descurce cu propria lor persoană, Zoë. Totul e prea nou pentru ei. Rasa lor n-are experiență cu asta. Nu te privesc pentru că îi distrezi. Te privesc pentru că-i înveți cum să fie. Îi înveți să trăiască.

– Nu m-am gândit în felul ăsta...

– Știu că nu te-ai gândit. Tu nu *trebuie* să gândești astfel. Este firesc ca tu să trăiești. Mai firesc decât pentru unii dintre noi, ceilalți...

– A trecut un an de când nu m-a văzut niciunul dintre ei. Niciunul, în afară de Hickory și Dickory. Dacă eu i-am învățat să trăiască, mă întreb ce-au făcut în ultimul an.

– Le-a fost dor de tine, răspunse mămica și mă sărută din nou pe creștet. Iar acum știi de ce-ar face orice ca să te aibă înapoi. Și să te știe la adăpost...

N-aveam un răspuns bun la asta. Mămica mă mai îmbrățișă iute o dată și se îndreptă spre ușă, vrând să plece după tăticul și după obini.

– Nu știu cât o să ne ia, a spus. Încearcă să te întorci în pat.

– Sunt prea surescitată ca să mă culc la loc.

– Dacă dormi puțin, o să fii mai puțin surescitată când te trezești.

– Crede-mă, mămico! O să fie nevoie de ceva destul de important ca să mă facă să trec peste surescitarea provocată de toate astea.

Nouăsprezece

Și ce să vezi! S-a pus la cale ceva important.
A apărut Uniunea Colonială.

Naveta aterizează și un omuleț verde se ivi din ea. Și m-am gândit: *Pare familiar*. Era chiar același omuleț verde: generalul Rybicki.

Existau însă și diferențe. Prima oară când îl văzusem pe general, se afla în curtea mea din fața casei de pe Huckleberry și eram doar noi doi. De data asta, naveta lui aterizează în porțiunea cu iarbă aflată chiar în fața porții Croatoanului și o mare parte a coloniei venise să-l vadă aterizând. Era primul nostru vizitator de când ajunseserăm pe Roanoke, iar apariția sa părea să sugereze că poate exilul nostru o să se termine, în sfârșit.

Generalul Rybicki rămase în fața navetei și se uită la oamenii din fața lui. Îi salută cu un gest din mână.

Oamenii ovaționară cu entuziasm câteva minute. Parcă nu mai văzuseră niciodată pe cineva dând din mână.

În cele din urmă, generalul vorbi:

– Coloniști de pe Roanoke, vă aduc vești bune. Zilele de ascunzătoare s-au încheiat.

Îl întrerupse încă un val de aclamații. Când se se potoli, generalul continuă:

– În timp ce vorbesc cu voi, nava mea de pe orbită vă instalează satelitul de comunicații. În curând, o să puteți trimite mesaje prietenilor și celor dragi de pe planetele voastre de baștină. De asemenea, începând din acest moment, toată aparatura electronică și de comunicații pe care vi s-a ordonat să încetați s-o mai folosiți vă va

fi restituită.

Asta stârni strigăte asurzitoare din sectoarele de adolescenți ale mulțimii.

– Știm că v-am cerut mult, a continuat Rybicki. Sunt aici să vă spun că sacrificiul vostru nu a fost irosit. Credem că, foarte curând, inamicul care v-a amenințat va fi pus la respect – și nu doar pus la respect, ci și înfrânt. Așa că, în numele întregii Uniuni Coloniale, vă mulțumesc!

Alte urale și absurdități. În lumina soarelui, generalul părea să se delecteze cu clipa lui de glorie.

– Acum trebuie să vorbesc cu șefii coloniei pentru a stabili cum să vă reintegrăm în Uniunea Colonială. Unele lucruri s-ar putea să ceară oarece timp, așa că vă rog să aveți puțină răbdare. Dar până atunci, dați-mi voie să vă spun doar atât: Bine-ați venit înapoi la civilizație!

Acum mulțimea o luă razna de-a binelea. Am dat ochii peste cap și m-am uitat în jos, la Babar, care venise cu mine la locul aterizării.

– Asta se întâmplă când stai un an în sălbăticie, am comentat. Orice tâmpenie pare o distracție.

Babar ridică ochii spre mine și lăsă să-i atârne limba afară; îmi dădeam seama că e de acord cu mine.

– Hai, atunci, i-am zis.

Și am pornit prin mulțime către general, pe care trebuia să-l însoțesc la tăticul.

Generalul Rybicki îl zări pe Babar înainte de a mă vedea pe mine.

– Hei! exclamă el și se aplecă pentru porția lui de bale, pe care Babar i-o aplică serios și cu entuziasm.

Era un câine bun, dar nu se prea pricepea să judece caracterele.

– Îmi aduc aminte de tine, îi zise lui Babar, mângâindu-l.

Ridică privirea și mă văzu.

– Îmi aduc aminte și de tine.

– Bună, domnule general! am rostit politicos.

Mulțimea se învârtea încă în jurul nostru, dar se împrăștia repede, în timp ce majoritatea dintre cei prezenți alergau către toate colțurile coloniei ca să anunțe mai departe ceea ce li se spusese.

– Arăți mai înaltă, îmi spuse. Și sunt o fată în creștere. Asta în ciuda faptului că am fost ținută în întuneric în tot acest timp.

Generalul nu păru să se prindă.

– Mama ta a spus că o să mă însoțești până la ei. Sunt puțin surprins că n-au ieșit chiar ei.

– Au avut două zile aglomerate. Cum am avut cu toții, de altfel.

– Așadar, viața în colonie e mai palpitantă decât credeai, a observat generalul.

– Cam așa ceva, am răspuns și apoi i-am făcut semn. Știu că tăticul meu e foarte interesat să stea de vorbă cu tine, generale. Hai să nu-l lăsăm să aștepte!

Îmi țineam PDA-ul în mână. Ceva nu era tocmai în ordine cu el.

Gretchen observă și ea.

– Îl simt *ciudat*, a zis. A trecut atâta vreme de când aveam unul asupra mea. Parcă aș fi uitat cum se face...

– Păreai să știi destul de bine când le foloseam pe acelea de la centrul de informații, i-am adus eu aminte despre cum petrecuserăm destul timp din ultimul an.

– E altceva, replică ea. N-am spus c-am uitat să-l folosesc. Spun doar că am uitat cum e să am unul cu mine. Sunt două lucruri diferite.

– Poți oricând să-l dai înapoi.

– N-am zis asta, a răspuns Gretchen repede.

Apoi a zâmbit.

– Totuși, trebuie să te întrebi... În ultimul an, oamenii de-aici chiar *au reușit* să se descurce foarte bine fără ele. Toate chefurile, și piesele, și celelalte...

Se uită la PDA.

– Te face să te întrebi dacă toate astea o să dispară acum.

– Cred că fac parte din ceea ce suntem în clipa de față. Locuitori de pe Roanoke, adică.

– Poate. E un gând frumos. Va trebui să vedem dacă e chiar adevărat...

– Am putea exersa un cântec nou, am propus. Hickory zice că Dickory dorește de mult să încerce ceva nou.

– Asta-i nostim, comentă Gretchen. Unul dintre bodigarzii tăi a devenit amator de muzică!

– E și el locuitor de pe Roanoke.

– Presupun că este. Și *asta* e nostim.

PDA-ul meu clipi; se întâmpla ceva și cu cel al lui Gretchen. Îl

privi cu ochii mari.

– E un mesaj de la Magdy, a anunțat ea. Asta o să fie de rău.

A atins PDA-ul ca să-l deschidă.

– Hopa! exclamă și-mi arătă filmulețul. Magdy trimisese un scurt fișier video cu el visând la noi.

– Unii revin în vârtejul lucrurilor mai repede decât alții, am remarcat.

– Din păcate, a replicat Gretchen.

Atinse PDA-ul cu degetul.

– Uite, a spus ea. Mi-am făcut o notiță să-i tăbăcesc fundul data viitoare când în văd.

Făcu semn către PDA.

– Ți l-a trimis și ție?

– Da. Cred că o să mă abțin să-l deschid.

– Lașo! a exclamat Gretchen. Ei bine, care o să fie prima ta acțiune oficială pe PDA?

– O să le trimit un mesaj anumitor două persoane, am răspuns, că vreau să-i văd singuri.

– Ne cerem scuze pentru întârziere, începură Hickory când el și cu Dickory intrară în dormitorul meu. Maiorul Perry și generalul Rybicki ne-au acordat statut de prioritate pentru un pachet de date ca să putem să comunicăm cu guvernul nostru. Ne-a luat un timp să pregătim datele.

– Ce-ați trimis? am întrebat.

– Tot, a răspuns Hickory.

– *Tot*... Fiecare lucrușor pe care voi doi și cu mine l-am făcut în ultimul an.

– Da. Un rezumat al evenimentelor, acum, și un raport mai cuprinzător de îndată ce putem. Poporul nostru o să fie disperat să știe ce s-a întâmplat cu tine de ultima oară când au auzit de noi. Au nevoie să afle că ești teafără și nevătămată.

– Asta include și ce s-a întâmplat astă-noapte. În întregime. Inclusiv partea în care ai pomenit cu atâta ușurință de planurile voastre de a-mi omorî părinții...

– Da. Ne pare rău că te-am supărat, Zoë. N-am fi vrut să facem asta. Dar nu ne-ai oferit nicio alternativă când ne-ai cerut să spunem adevărul părinților tăi.

– Și cum rămâne cu mine?

– Ție ți-am spus întotdeauna adevărul.

– Da, dar nu pe tot, nu-i așa? I-ai zis tăticului că aveați informații despre Conclav pe care nu i le-ai spus. Dar nu mi-ai spus nici mie. Ai păstrat secrete față de mine, Hickory. Și tu, și Dickory.

– N-ai întrebat niciodată.

– O, nu-mi veni cu rahatul ăsta! Nu jucăm aici jocuri de cuvinte, Hickory! Ne-ați ținut în întuneric. M-ați ținut *pe mine* în întuneric. Și, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult îmi dau seama de felul în care ați acționat pe baza a ceea ce știați, fără să-mi spuneți și mie. Toate rasele alea pe care ne-ați pus să le studiem pe mine și pe Gretchen, la centrul de informare... Toate rasele cu care ne-ați antrenat să luptăm... Aproape niciuna dintre ele nu făcea parte din Conclav. Pentru că știați că, dacă ne găsește Conclavul primul, vor încerca totul ca să *nu* lupte cu noi.

– Da.

– Nu crezi că ar fi trebuit să știu? Nu crezi că ar fi contat pentru mine? Pentru noi toți? Pentru întreaga colonie?

– Ne pare rău, Zoë, vorbi Hickory. Aveam ordine de la guvernul nostru să nu dezvăluim părinților tăi informații pe care nu le știau deja, până când devenea absolut necesar. Asta s-ar fi întâmplat numai dacă navele Conclavului ar fi apărut pe cerul vostru. Până atunci, ni s-a cerut să avem grijă. Dacă am fi vorbit cu tine, ți-ai fi informat părinții, firește. Așa că am hotărât că n-o să aducem în discuție aceste lucruri cu tine, în afară de cazul în care ne întrebi direct despre ele.

– Și de ce-aș face asta?

– Ne pare rău, recunosc. Dar n-am văzut nicio alternativă.

– Ascultați-mă, amândoi! am ordonat, apoi m-am oprit. Înregistrezi acum, nu?

– Da. Înregistrăm întotdeauna, în afară de cazul în care ne ceri tu să nu. Ai dori să oprim înregistrarea?

– Nu, am răspuns. De fapt, vreau să ascultați asta cu toții. Mai întâi, vă interzic să-mi vătămați părinții în orice fel. Niciodată.

– Maiorul Perry ne-a informat deja că o să predea colonia, n-o s-o distrugă. Dacă este adevărat, nu există niciun motiv să-i facem niciun rău nici lui, nici locotenentului Sagan.

– Nu contează. Cine știe dacă n-o să se ivească vreo altă ocazie în care să hotărâți să încercați să scăpați de John și Jane?

– Pare puțin probabil.

– Nu-mi pasă dacă e mai puțin probabil decât să-mi crească aripi! N-am crezut să fie posibil *vreodată* să vă gândiți *să-mi ucideți părinții*, Hickory. M-am înșelat în privința asta. N-o să mă mai înșel niciodată. Așa că jură. Jură că n-o să faci niciodată niciun rău părinților mei.

Hickory vorbi rapid cu Dickory în limba lor.

– Jurăm! vorbi Hickory.

– Jurați în numele tuturor obinilor! am insistat.

– Nu putem. Asta nu-i ceva ce putem promite. Nu ne stă în putință. Dar nici Dickory, nici eu nu vom căuta să-i vătămăm pe părinții tăi. Și îi vom apăra de oricine ar încerca să le facă vreun rău. Chiar de alți obini. Asta îți jurăm, Zoë.

Ultima parte a declarației mă făcu să-l cred pe Hickory. Nu-i cerusem să-i apere pe John și Jane, ci doar să nu le facă rău. Hickory adăugase asta. Amândoi o adăugaseră.

– Mulțumesc.

Mă simțeam ca și cum m-aș fi destins brusc; până în secunda aceea, nu-mi dădusem seama cât de nervoasă eram doar stând acolo și vorbind despre asta.

– Mulțumesc amândurora. Chiar aveam nevoie să aud asta.

– Cu plăcere, Zoë. Mai vrei să ne ceri ceva?

– Aveți fișiere despre Conclav.

– Da. I le-am dat deja locotenentului Sagan pentru analiză.

Era perfect logic; Jane fusese ofițer de informații pe vremea când făcuse parte din Forțele Speciale.

– Vreau să le văd și eu. Tot ce-aveți.

– Ți le vom pune la dispoziție. Dar sunt o mulțime de informații, și nu toate sunt ușor de înțeles. Locotenentul Sagan e mult mai calificată să lucreze cu această informație.

– Nu spun să mi le dai mie și nu ei. Vreau doar să le văd și eu.

– Dacă dorești...

– Și orice altceva ai mai putea primi de la guvernul tău despre Conclav. Și mă refer la *tot*, Hickory. Nimic din prostia asta cu „n-ai cerut direct" de-acum înainte. Am terminat cu asta. Mă înțelegi?

– Da, a răspuns Hickory. Înțelegi că informațiile pe care le primim pot fi incomplete prin natura lor. Nu ni se spune totul.

– Știu. Dar tot pari să știi mai mult decât noi. Și vreau să înțeleg cu

ce ne confruntăm. Sau ne confruntam, oricum.

– De ce spui „ne confruntam“?

– Generalul Rybicki i-a zis astăzi mulțimii că Conclavul e pe cale să fie înfrânt. De ce? Tu știi altceva?

– Nu știm nimic altceva. Dar nu credem că, doar pentru că generalul Rybicki îi spune ceva în public unei mulțimi numeroase, înseamnă că spune adevărul. Nici nu înseamnă că Roanoke însuși a scăpat complet de pericol.

– Dar n-are nicio noimă! am exclamat.

Am ridicat PDA-ul în fața lui Hickory.

– Ni s-a spus că le putem folosi din nou. Că putem folosi din nou toată aparatura electronică. Am încetat să le utilizăm pentru că ne-ar fi dat de gol. Dacă ne e permis să le folosim din nou, înseamnă că nu mai trebuie să ne facem griji că vom fi dați de gol.

– Asta-i una dintre interpretările posibile.

– Există și o alta?

– Generalul n-a zis că Conclavul ar fi fost înfrânt, ci că el crede că vor fi înfrânți. E corect?

– Da, am încuviințat.

– Atunci, este posibil ca generalul să aibă intenția ca Roanoke să joace un rol în înfrângerea Conclavului. În care caz, nu e vorba că vi se permite să folosiți aparate electronice pentru că e sigur. Vi se permite să le folosiți, pentru că acum sunteți momeala.

– Crezi că Uniunea Colonială va aduce Conclavul aici, am spus după un minut.

– Nu ne exprimăm nicio opinie într-un fel sau altul. Atragem doar atenția că este posibil. Și se potrivește cu datele pe care le avem.

– I-ați zis tăticului?

– N-am... a început Hickory, dar eu ieșeam deja pe ușă.

– Închide ușa după tine! mi-a cerut tăticul.

Am închis-o.

– Cu cine ai vorbit despre asta?

– Cu Hickory și Dickory, evident.

– Nimeni altcineva? Nici măcar Gretchen?

– Nu.

Gretchen plecase să-l hărțuiască pe Magdy pentru că-i trimisese acel fișier video. Începeam să-mi doresc să mă fi dus cu ea în loc să-i

pun pe Hickory și Dickory să vină în camera mea.

– Bine. Atunci, trebuie să păstrezi tăcerea, Zoë. Tu și gemenii extratereștri.

– Tu nu crezi că o să se întâmple ce spune Hickory, nu?

Tăticul se uită direct la mine, și încă o dată mi-am amintit cât de bătrân este, față de cât părea să fie.

– *O să se întâmple*, a răspuns. Uniunea Colonială a întins o capcană pentru Conclav. Am dispărut cu un an în urmă. Conclavul ne-a căutat în tot acest timp, iar Uniunea Colonială a pregătit capcana. Acum e gata, așa că suntem scoși din nou la vedere. Când nava generalului Rybicki pleacă înapoi, o să lase o urmă care să indice unde suntem. Vestea va ajunge la Conclav. Conclavul o să-și trimită flota încoace. Iar Uniunea Colonială o va distruge. Oricum, ăsta-i planul.

– O să meargă?

– Nu știu.

– Ce se întâmplă dacă nu merge?

Tăticul scoase un râset abia auzit și plin de amărăciune.

– Dacă nu merge, atunci nu cred că acest Conclav o să fie într-o dispoziție favorabilă pentru negocieri.

– O, Doamne! Trebuie să le spunem oamenilor, tăticule!

– Știu că trebuie. Am mai încercat și înainte să le ascundem unele lucruri coloniștilor și n-a mers prea bine.

Aici vorbea despre vârcolaci și mi-am adus aminte că, atunci când aveau să se termine toate, trebuia să limpezesc cu el lucrurile în legătură cu aventurile mele din pădure.

– Dar nici nu avem nevoie de încă un acces de panică. În ultimele două zile, oamenii au fost destul de solicitați din toate părțile. Trebuie să descopăr o cale de a le dezvălui ce-a plănuit UC, fără să le provoc teamă pentru propriile lor vieți.

– Deși ar trebui să se teamă...

– Asta-i șmecheria, a replicat tăticul și a scos încă un râs amar.

Apoi s-a uitat la mine.

– Nu e drept, Zoë. Toată colonia asta e construită pe o minciună. N-a existat niciodată intenția ca Roanoke să fie o colonie reală, viabilă. Există doar pentru că guvernul nostru are nevoie de o cale de a-i da cu tifla Conclavului, de a sfida interdicția de colonizare proclamată de acesta și de a trage de timp ca să construiască o capcană. Acum, că a avut răgazul necesar, singurul motiv pentru

care mai există colonia noastră este că servește drept momeală. Uniunii Coloniale nu-i pasă de noi pentru *cine* suntem, Zoë. Îi pasă de noi numai pentru ceea *ce* suntem. Pentru ceea ce reprezentăm pentru ei. Pentru modul în care ne pot folosi. Cine suntem n-are de fapt importanță.

– Cunosc senzația.

– Îmi pare rău. Devin atât abstract, cât și deprimat...

– Nu e abstract, tăticule. Vorbești cu fata a cărei viață este un punct dintr-un tratat. Știu ce înseamnă să fiu prețuită pentru *ce* sunt, în loc de *cine* sunt.

Tăticul mă îmbrățișă.

– Nu aici, Zoë. Noi te iubim pentru tine. Deși, dacă vrei să le spui prietenilor tăi obini să-și miște fundurile și să ne ajute, n-aș avea nimic împotrivă.

– Păi, i-am pus pe Hickory și Dickory să jure că n-o să te omoare. Așa că e un progres, cel puțin.

– Da, bebelușul merge în direcția corectă. Ar fi plăcut să nu trebuiască să-mi fac griji că aș putea fi înjunghiat de cineva din propria-mi casă.

– Mai rămâne, ca de obicei, mămica.

– Crede-mă, dac-aș enerva-o vreodată atât de tare, ea n-ar folosi ceva atât de puțin dureros ca un cuțit, a comentat tăticul.

Mă sărută pe obraz.

– Mulțumesc că ai venit să-mi povestești ce-a zis Hickory, Zoë. Și mulțumesc că păstrezi informația pentru tine deocamdată.

– Cu plăcere, am răspuns și m-am îndreptat spre ușă.

M-am oprit înainte să apăs pe clanță.

– Tăticule... Cât durează până ajunge Conclavul aici?

– Nu prea mult, Zoë. Nicidecum prea mult.

De fapt, a durat doar vreo două săptămâni.

În care interval de timp, ne-am pregătit. Tăticul a găsit o cale să comunice tuturor adevărul fără ca ei să intre în panică: le-a spus că existau șanse mari să ne găsească Conclavul și că Uniunea Colonială plănuia să i se împotrivească aici; că eram încă în pericol, dar că fuseserăm în pericol și mai înainte, iar că apărarea cea mai bună era să fim ingenioși și bine pregătiți. Coloniștii au venit cu planuri de a construi adăposturi împotriva bombelor, dar și alte mijloace de

protecție, și au folosit utilajele de excavat și de construcții pe care le păstraserăm până atunci împachetate. Oamenii se țineau de treabă, rămâneau optimiști și se pregăteau cât de bine puteau, gata pentru o viață aflată în pragul războiului.

Îmi petreceam timpul citind materialele pe care mi le dădeau Hickory și Dickory, urmărind filmele despre eliminările de colonii și analizând datele că să văd ce pot afla. Hickory și Dickory aveau dreptate, erau prea multe, și o foarte mare parte dintre ele în formate pe care nu le înțelegeam. Nu știu cum reușea Jane să păstreze totul direct în minte. Dar ceea ce se afla acolo era destul ca să rețin câteva lucruri diferite.

Mai întâi, Conclavul era uriaș: peste patru sute de rase îi aparțineau, fiecare dintre ele angajându-se să lucreze împreună pentru a coloniza lumi noi, în loc să concureze pentru ele. Asta era o idee nebunească; până acum, sutele de rase din partea noastră de spațiu luptau între ele ca să pună mâna pe planete și să le colonizeze, apoi, odată ce creau o colonie nouă, luptau cu ghearele și cu dinții să și le păstreze pe ale lor și să le nimicească pe ale tuturor celorlalți. Dar în sistemul Conclavului, creaturile din tot felul de rase urmau să trăiască pe aceeași planetă. Nu trebuia să concurezi. În teorie, o idee grozavă – mai bună decât să trebuiască să încerci să-i omori pe toți ceilalți din zonă –, dar încă nu era prea clar dacă ea putea să meargă cu adevărat.

Ceea ce aducea în discuție al doilea punct: sistemul era încă incredibil de nou. Generalul Gau, conducătorul Conclavului, lucrase mai mult de douăzeci de ani ca să-l construiască, timp în care parcă stătea să cadă. Nu ajuta nici faptul că Uniunea Colonială – noi, oamenii – și alți câțiva iroseau multă energie ca să-l distrugă înainte chiar de a se clădi. Dar Gau reușise cumva să-l creeze și, în ultimii doi ani, trecuse chiar de la planuri la practică.

Acesta nu era un lucru prea bun pentru cine nu făcea parte din Conclav, în special când Conclavul începu să dea decrete, cum ar fi acela că nicio specie din afara Conclavului nu putea coloniza lumi noi. Orice dispută cu Conclavul era o dispută cu fiecare membru al Conclavului. Nu era o confruntare unu la unu; era o confruntare patru sute la unu. Iar generalul Gau avu grijă ca toți să știe. Când Conclavul începu să aducă flote ca să înlăture acele colonii noi pe care alte rase le înființau în semn de sfidare, exista câte o navă în acea flotă pentru fiecare rasă din Conclav. Am încercat să-mi imaginez patru sute de crucișătoare de luptă apărând brusc

deasupra planetei Roanoke și apoi mi-am adus aminte că, dacă planul Uniunii Coloniale mergea, aveam să le vedem destul de curând. Am încetat să mai încerc să-mi închipui.

Era firesc să te întrebi dacă Uniunea Colonială e nebună pentru că încerca să se ia la bătaie cu Conclavul, dar, așa mare cum era, noutatea lui nu-i era favorabilă. Fiecare dintre cei patru sute de aliați fusese inamicul altora nu cu multă vreme în urmă. Fiecare dintre ei venise în alianță cu propriile planuri și proiecte, și nu toți, după cât se părea, erau convinși că treaba asta cu Conclavul avea să meargă; dacă te uitai mai atent, unii dintre ei plănuiau să culeagă crema. Era încă destul de devreme ca totul să se prăbușească, dacă cineva aplica presiunea potrivită. Se părea că Uniunea Colonială plănuia acest lucru, undeva pe orbită, deasupra lui Roanoke.

Un singur lucru ținea totul laolaltă, și acesta era al treilea lucru pe care l-am aflat: că acest general Gau era în felul lui o persoană remarcabilă. Nu ca unul dintre acei dictatori de mahala care aveau noroc, puneau mâna pe o țară și-și luau titlul de Înălțimea Sa Marele Mahăr sau cam așa ceva. Fusese general adevărat pentru un popor numit vrenn și câștigase bătălii importante pentru ei, până când ajunsese la concluzia că e o risipă să te lupți pentru niște resurse pe care le puteau împărți ușor și productiv mai multe rase; atunci când a început să-și promoveze ideea, a fost aruncat în închisoare. Nimănui nu-i place un zurbagiu.

Conducătorul care-l aruncase în închisoare a murit până la urmă (Gau nu avusese nimic de-a face cu asta; se întâmplase din cauze naturale), iar lui Gau i s-a oferit funcția, dar a refuzat-o și în schimb a încercat să determine alte rase să subscrie la ideea de Conclav. Avea dezavantajul că la început nu-i convinsese pe vrenn să fie de acord; tot ce avea pe numele lui era o idee și un mic crucișător de luptă, numit *Steaua Blândă*, pe care-l obținuse de la vrenn după ce aceștia îl scoseseră din uz. Din ceea ce citeam, se părea că vrenn se gândeau că-l mituiau cu nava, ceva în genul „poftim, ia asta, mulțumim pentru servicii, pleacă, nu-i nevoie să trimiți o carte poștală, salut".

Dar el n-a plecat și, deși ideea lui părea demență, nepractică, trăsnită și că n-ar putea niciodată să meargă din cauză că fiecare rasă din universul nostru ura prea mult toate celelalte rase, a mers. Pentru că generalul Gau a făcut-o să meargă, folosindu-și propriile talente și propria-i personalitate ca să facă persoane din toate rasele diferite să lucreze împreună. Cu cât citeam mai mult despre el, cu

atât părea că tipul e cu adevărat admirabil.

Și totuși, era și persoana care ordonase uciderea coloniștilor civili.

Da, se oferise să-i mute și chiar să le acorde spațiu în Conclav. Dar când se ajungea la asta, dacă nu se mutau și nu se alăturau, îi nimicea. Exact la fel cum ne-ar fi nimicit pe toți dacă, în ciuda a tot ceea ce le spusese tăticul lui Hickory și Dickory, n-am preda colonia – sau dacă, în cazul în care atacul plănuit de Uniunea Colonială asupra Conclavului ar merge prost, generalul ar hotărî că UC avea nevoie de o lecție pentru că încercase să sfideze Conclavul și ne-ar distruge doar pentru principii generale.

Nu eram prea sigură cât de admirabil ar fi generalul Gau, dacă până la urmă nu s-ar abține să mă omoare pe mine și pe fiecare persoană la care țineam.

Era o enigmă. *El* era o enigmă. Am petrecut aceste două săptămâni încercând să-l descifrez. Gretchen devenise morocănoasă cu mine pentru că mă izolam fără să-i spun ce pun la cale; Hickory și Dickory trebuiau să-mi aducă aminte să ies și să-mi fac antrenamentul. Chiar și Jane se întreba dacă n-aș avea nevoie să ies mai mult din casă. Singura persoană care nu-mi dădea prea multă bătaie de cap era Enzo; de când eram din nou împreună, devenise foarte adaptabil la programul meu. Apreciam asta. Am avut grijă să afle. El păru să aprecieze, la rândul lui, acest lucru.

După care, pe neașteptate, am intrat în criză de timp. *Steaua Blândă*, nava generalului Gau, apăru într-o după-amiază deasupra coloniei noastre, ne scoase din funcțiune satelitul de comunicații, astfel încât Gau să aibă timp să stea de vorbă, și apoi trimise un mesaj pe Roanoke, cerând să se întâlnească cu șefii coloniei. John răspunse că se va întâlni cu el. În seara aceea, în timp ce soarele apunea, se întâlniră pe creasta din afara coloniei, cam la un kilometru depărtare.

– Dă-mi binoclul, te rog! i-am spus lui Hickory când ne-am urcat pe acoperișul casei.

Mi-a făcut pe plac.

– Mulțumesc, am zis.

Dickory era dedesubtul nostru, pe pământ; obiceiurile vechi dispar greu.

Chiar și cu binoclul, generalul Gau și cu tăticul abia dacă erau ceva mai mult decât niște puncte. M-am uitat oricum. Nu eram singurul; în Croatoan și la ferme, alți oameni stăteau pe acoperișuri

cu binocluri și telescoape, privind la tăticul și la general sau scrutând cerul în amurg, căutând *Steaua Blândă*. Când noaptea se lăsă în sfârșit, am zărit chiar eu nava; un punctuleț între două stele, strălucind fără să clipească acolo unde celelalte stele licăreau.

– Cât crezi că mai e până când ajung și celelalte nave? l-am întrebat pe Hickory.

Steaua Blândă sosea întotdeauna prima, singură, apoi, la comanda lui Gau, apăreau sute de alte nave, un spectacol nu tocmai subtil pentru a face un conducător de colonie reticent să accepte să-și convingă oamenii că trebuie să-și abandoneze casele. Văzusem filmele despre eliminările anterioare de colonii. Urma să se întâmple și aici.

– Nu mai durează mult, anunță Hickory. Până acum, maiorul Perry a refuzat deja să predea colonia.

Am luat binoclul de la ochi și i-am aruncat o privire lui Hickory, în semiîntuneric.

– Nu pari îngrijorat, am remarcat. E o altă melodie decât cea pe care o cântați înainte.

– Lucrurile s-au schimbat, a replicat Hickory.

– Aș vrea să am încrederea ta.

– Uite, zise Hickory. A început.

Am ridicat ochii. Pe cer începuseră să apară stele noi. Mai întâi una sau două, apoi grupuri mici și apoi constelații întregi. Apăreau atât de multe, încât era imposibil să urmărești fiecare apariție în parte. Știam că erau patru sute. Dar păreau mii.

– Doamne Dumnezeule! am exclamat și mi s-a făcut frică; cu adevărat frică. Uită-te la toate astea!

– Nu te teme de acest atac, Zoë. Credem că acest plan o să meargă.

– Cunoști planul? am întrebat.

Nu-mi luam ochii de la cer.

– Am aflat despre el în după-amiaza asta. Maiorul Perry ne-a povestit totul, în semn de politețe față de guvernul nostru.

– Nu mi-ai zis!

– Am crezut că știi. Spuneai că ai vorbit cu maiorul Perry.

– Am vorbit despre Uniunea Colonială care vrea să atace flota Conclavului. Dar n-am vorbit despre cum o s-o facă.

– Scuzele mele, Zoë. Ți-aș fi spus.

– Spune-mi acum, i-am cerut, dar imediat ceva se întâmplă pe cer.

Stelele cele noi începură să se transforme în nove.

Mai întâi una sau două, apoi grupuri mici și apoi constelații întregi. Atât de multe se dilatară și se făcură mai luminoase, încât începură să se contopească între ele, formând un braț al unei galaxii mici și violente. Era frumos. Și era cel mai rău lucru pe care-l văzusem vreodată.

– Bombe cu antimaterie, a explicat Hickory. Uniunea Colonială a aflat identitatea navelor din flota Conclavului. A însărcinat membri ai Forțelor voastre Speciale să le depisteze și să planteze bombele chiar înainte de saltul aici. Un alt membru al Forțelor Speciale de aici le-a declanșat.

– Bombe pe câte nave? am întrebat.

– Pe toate. Toate, în afară de *Steaua Blândă.*

Am încercat să mă întorc ca să mă uit la Hickory, dar nu-mi puteam muta ochii de la cer.

– E imposibil!

– Nu, a răspuns Hickory. Nu imposibil. Extraordinar de dificil. Dar nu imposibil.

De pe celelalte acoperișuri și de pe străzile din Croatoan, aclamațiile și strigătele se înălțară în aer. M-am întors în sfârșit cu spatele și mi-am șters lacrimile de pe față.

Hickory a observat.

– Plângi pentru flota Conclavului.

– Da. Pentru oamenii de pe navele acelea.

– Navele acelea erau aici ca să distrugă colonia.

– Știu.

– Îți pare rău că au fost distruse.

– Îmi pare rău că nu ne-am putut gândi la ceva mai bun, am spus. Îmi pare rău că a trebuit să fie „noi sau ei".

– Uniunea Colonială crede că asta va fi o mare victorie, zise Hickory. Crede că distrugerea flotei Conclavului într-o singură confruntare va avea ca rezultat colapsul Conclavului, punând capăt amenințării. Asta este ceea ce a spus guvernului meu.

– Oh...

– Să sperăm că au dreptate.

Am reușit în sfârșit să mă întorc cu fața spre Hickory. Imaginile remanente ale exploziilor făceau să-i apară pete peste tot.

– Crezi că au dreptate? am întrebat. Guvernul tău o să creadă asta?

– Zoë, a vorbit Hickory, o să-ți amintești că, puțin înainte de plecarea pe Roanoke, guvernul meu te-a invitat să vizitezi lumile noastre.

– Îmi aduc aminte.

– Te-am invitat pentru că poporul nostru tânjea să te vadă și să te vadă printre noi. Te-am invitat și pentru că noi credeam că guvernul vostru urma să folosească Roanoke ca șiretlic pentru a porni o bătălie împotriva Conclavului. Și, câtă vreme nu știam dacă acest șiretlic urma să aibă succes, credeam cu tărie că ai fi fost mai în siguranță cu noi. Nu există nicio îndoială că viața ta a fost în pericol aici, Zoë, în moduri pe care le-am prevăzut și în moduri pe care n-am reușit să le prevedem. Te-am invitat, Zoë, pentru că ne temeam pentru tine. Înțelegi ce-ți spun?

– Da, am răspuns.

– M-ai întrebat dacă eu cred că Uniunea Colonială are dreptate că asta e o mare victorie și dacă guvernul meu o să creadă același lucru. Răspunsul meu e că guvernul meu își reia invitația, Zoë, de a veni să vizitezi lumile noastre și să călătorești în siguranță printre ele.

Am dat din cap și m-am uitat din nou la cer, unde stelele încă se transformau în nove.

– Și când ați vrea să înceapă această călătorie?

– Acum. Sau cât mai repede.

N-am răspuns nimic la asta. M-am uitat în sus, către cer, am închis ochii și pentru prima oară am început să mă rog. M-am rugat pentru echipajele navelor de deasupra mea. M-am rugat pentru coloniștii de dedesubtul meu. M-am rugat pentru John și Jane. Pentru Gretchen și tatăl ei. Pentru Magdy și pentru Enzo și pentru familiile lor. Pentru Hickory și Dickory. M-am rugat pentru generalul Gau. M-am rugat pentru toți.

M-am rugat.

– Zoë... rosti Hickory.

Am deschis ochii.

– Mulțumesc pentru invitație, am zis. Regret că trebuie să refuz.

Hickory nu scotea nicio vorbă.

– Mulțumesc, Hickory. Serios, mulțumesc. Dar sunt exact acolo unde mi-e locul.

Partea a III-a

Douăzeci

– Recunoaște! a vorbit Enzo prin PDA. Ai uitat.

– N-am uitat! am exclamat, cu ceea ce speram să fie exact cantitatea corectă de indignare ,menită să sugereze că nu uitasem, când de fapt așa era.

– Aud falsa indignare, a comentat el.

– Prostii! M-ai prins. În sfârșit.

– În sfârșit? Nu există *în sfârșit*. Te-am prins de când te-am cunoscut.

– Poate că da, am acceptat.

– Și, oricum, asta nu rezolvă problema *prezentă*. Ne pregătim să ne așezăm la cină. Ar trebui să fii aici. Nu să te fac să te simți vinovată sau pe-aproape.

Asta era diferența dintre mine și Enzo, din când în când. A fost o vreme când Enzo ar fi spus aceste cuvinte și ele ar fi sunat ca și cum m-ar fi acuzat de ceva (pe lângă faptul, desigur, că am întârziat). Dar în acest moment erau amabile și amuzante. Da, era exasperat, dar era exasperat într-un fel care sugera că aș putea reuși să-mi iau revanșa față de el. Ceea ce probabil aș fi făcut, dacă el n-ar fi insistat.

– De fapt, sunt strivită sub povara vinei.

– Bine, pentru că știi că am pus un cartof în plus în tocană pentru tine.

– Ce amabil! Un cartof întreg!

– Și am promis gemenelor că pot arunca morcovii în tine, continuă, referindu-se la surorile lui mai mici. Pentru că știu cât de mult adori morcovii. În special când sunt aruncați de copii.

– Nu știu de ce i-ar mânca cineva în orice alt fel.

– Și după cină voiam să-ți citesc o poezie pe care-am scris-o pentru tine.

Am făcut o pauză.

– Ei, asta nu-i cinstit, am spus. Să introduci ceva real în zeflemeaua noastră spirituală.

– Îmi pare rău.

– Chiar îți pare? am întrebat. Nu mi-ai mai scris un poem de-o veșnicie.

– Știu, răspunse el. Am crezut că mi-aș putea reintra în formă. Îmi aduc aminte că îți cam plăcea.

– Ticălosule! Acum chiar *mă simt* vinovată că am uitat de cină.

– Nu te simți prea vinovată. Nu-i o poezie foarte bună. Nici măcar nu rimează.

– Ei bine, sunt ușurată.

Încă mă simțeam descumpănită. E plăcut să primești poezii.

– O să ți-o trimit, a zis Enzo. O poți citi în schimb. Și apoi, poate, dacă ești drăguță cu mine, o să ți-o citesc eu. Dramatic.

– Și dacă sunt rea cu tine?

– Atunci, o s-o citesc melodramatic. O să flutur mâinile și toate celelalte.

– Aduci argumente ca să fiu rea.

– Hei, deja ai lipsit de la masă! Asta merită o fluturare de mână sau două.

– Ticălosule! am repetat. Aproape că-l auzeam zâmbind la PDA.

– Trebuie să plec. Mama zice să pun masa.

– Vrei să-ncerc să ajung? am întrebat.

Brusc, chiar voiam să fiu acolo.

– Pot încerca.

– O să traversezi toată colonia în fugă în cinci minute? a întrebat el.

– Aș putea, am răspuns.

– Poate că Babar ar putea. Dar el are două picioare în plus față de tine.

– Bine, am răspuns. O să-l trimit pe Babar să ia cina cu tine.

Enzo a izbucnit în râs.

– Așa să faci! Să-ți spun eu ce-ar trebui, Zoë. Vino încoace în pas rezonabil și probabil că o să ajungi la timp pentru desert. Mama a făcut o plăcintă.

– Oho, plăcintă! Ce fel?

– Cred că se cheamă plăcinta „Zoë-capătă-orice-fel-de-plăcintă-găsește-și-i-place“.

– Întotdeauna mi-a plăcut felul ăsta de plăcintă.

– Ei bine, da. E trecută chiar în denumire.

– Atunci, întâlnirea e aranjată, am spus.

– Bine. Nu uita. Știu că ținerea de minte e o problemă pentru tine.

– Ticălosule!

– Verifică-ți lista de mesaje. S-ar putea să fie o poezie acolo.

– O să aștept fluturarea din mână.

– Ăsta-i probabil idealul. O să fie mai bine așa. Iar acum, mama se uită la mine cu laser în ochi. Trebuie să plec.

– Du-te! l-am îndemnat. Ne vedem curând.

– Bine, a răspuns Enzo. Te iubesc.

Ne spunem asta de curând. Părea potrivit.

– Și eu te iubesc, am replicat și m-am deconectat.

– Voi doi mă faceți să vomit atât de tare, a comentat Gretchen.

Auzise partea mea de conversație și-și rostogolise ochii în cap tot timpul. Stăteam în dormitorul ei.

Am lăsat jos PDA-ul și i-am tras una cu o pernă.

– Ești doar geloasă că Magdy nu ți-o spune niciodată.

– O, Dumnezeule! a exclamat Gretchen. Lăsând deoparte faptul că *nu vreau câtuși de puțin* să aud asta din partea lui, dacă *ar încerca* vreodată să-mi spună asta, capul i-ar *exploda* de-a dreptul înainte ca vorbele să-i iasă măcar pe gură. Ceea ce, dacă mă gândesc acum la asta, ar putea fi un motiv excelent să încerc să-l fac s-o spună.

– Voi doi sunteți atât de drăguți! Vă și văd stând în fața altarului și luându-vă la harță chiar înainte să spuneți „da“.

– Zoë, dacă ajung vreodată prin apropierea unui altar cu Magdy, te autorizez să mă plachezi și să mă târăști afară.

– O, bine...

– Acum, hai să nu mai vorbim niciodată despre asta.

– Ești într-o stare de negare totală.

– Cel puțin nu eu sunt cea care-a uitat întâlnirea pentru cină, comentă Gretchen.

– E și mai rău. Mi-a scris o poezie. Urma să mi-o citească.

– Ai pierdut cina *și* un spectacol. Ești cea mai rea prietenă care a existat vreodată.

– Știu, am răspuns.

Am întins mâna după PDA.

– O să-i scriu un mesaj de scuze în care să spun asta.

– Pune puțină modestie, m-a sfătuit Gretchen. E sexy.

– Comentariul ăsta explică multe despre tine, Gretchen.

Apoi PDA-ul meu căpătă o viață proprie, emițând un sunet de alarmă din difuzor și derulând un avertisment de atac aerian pe ecran. Pe biroul lui Gretchen, PDA-ul ei scoase același sunet și derulă același mesaj. Fiecare PDA din colonie făcu același lucru. În depărtare, am auzit sirenele instalate lângă fermele menoniților și alertându-i, pentru că ei nu foloseau tehnologie personală.

Pentru prima oară de la înfrângerea flotei Conclavului, Roanoke era atacată. Rachetele erau pe drum.

M-am repezit la ușa camerei lui Gretchen.

– Unde te duci? a întrebat ea, prinzându-mă din urmă. Trebuie să ajungem la un adăpost.

– Uite! i-am arătat.

În depărtare, un ac strălucitor de lumină brăzda cerul, țintind către ceva ce nu vedeam prea bine. Apoi urmă un fulger de un alb orbitor. Exista un satelit defensiv deasupra lui Roanoke; trăsese și lovise una dintre rachetele ce veneau spre noi. Dar altele erau încă pe drum.

Vuietul exploziei rachetei ajunse la noi, cu un decalaj nici pe departe suficient între lumină și sunet.

– *Hai*, Zoë, a strigat Gretchen și a dat să tragă de mine. Trebuie să plecăm!

Am renunțat să mă mai uit la cer și am alergat cu Gretchen către unul dintre adăposturile comunității pe care le excavaserăm și le construiserăm de curând; se umplea repede cu coloniști. În timp ce fugeam, i-am văzut pe Hickory și Dickory, care mă zăriseră și ei; se apropiară și se așezară de-o parte și de alta a mea în timp ce intram în adăpost. Chiar și cuprinși de panică, oamenii încă le făceau loc. Gretchen, Hickory, Dickory, cam cincizeci de alți coloniști și cu mine ne-am ghemuit cu toții în adăpost, încordați să auzim ce se petrecea deasupra noastră, prin aproape patru metri de pământ și beton.

– Ce crezi că se pe... a vorbit cineva și apoi s-a auzit un huruit indescriptibil, ca și cum cineva ar fi luat unul dintre containerele de marfă care alcătuiau zidul coloniei și l-ar fi dezmembrat chiar în timpanele noastre.

M-am rostogolit la pământ, căci imediat avu loc un cutremur, am țipat și pariez că toți ceilalți din adăpost au țipat și ei, dar n-am perceput asta, pentru că a urmat cel mai asurzitor sunet pe care-l auzisem vreodată, atât de puternic, încât creierul meu capitulă, iar zgomotul deveni absența zgomotului. Știam că eu, cel puțin, țip pentru că-mi simțeam gâtul cum începe să mă usture. Hickory (sau poate Dickory) mă apucă și mă ținu strâns; o vedeam pe Gretchen ținută în același fel de celălalt obin.

Luminile din adăpost pâlpâiră, dar rămaseră aprinse.

Până la urmă m-am oprit din țipat, iar solul încetă să se scuture; ceva asemănător auzului îmi reveni și i-am auzit pe ceilalți din adăpost plângând și rugându-se, și încercând să-i liniștească pe copii. M-am uitat spre Gretchen, care arăta zguduită. M-am desprins de Dickory (se dovedi că el era, până la urmă) și m-am dus către ea.

– Ești teafără? am întrebat-o.

De departe vocea îmi suna de parcă sunetul ar fi fost acoperit de vată. Gretchen dădu din cap, dar nu se uită la mine. Mi-am dat seama că era prima oară când se afla în mijlocul unui atac.

M-am uitat în jur. Cei mai mulți dintre oamenii din adăpost arătau la fel ca Gretchen. Era prima oară când oricare dintre ei participase la un atac. Dintre toți acești oameni, eu eram singura veterană a unui atac ostil. Bănuiesc că asta mă punea la comandă.

Am văzut un PDA pe podea; cineva îl scăpase. L-am luat, l-am pornit și am citit ce era pe el. Apoi m-am ridicat în picioare, am fluturat mâinile dintr-o parte într-alta și am strigat „Scuzați-mă!“, până când oamenii s-au uitat la mine. Destui m-au recunoscut că sunt fiica șefilor coloniei, destul cât să ajungă la concluzia că s-ar putea să știu ceva în plus.

– Informația de urgență de pe PDA spune că atacul pare să se fi terminat! am strigat eu când mi s-a părut că se uitau la mine destui. Dar până când nu primim un semnal de „cale liberă“, trebuie să rămânem în adăpost. Trebuie să stăm aici și să ne păstrăm calmul. Este cineva rănit sau bolnav?

– Nu aud prea bine, anunță cineva.

– Nu cred că vreunul dintre noi aude prea bine în acest moment, am observat. De aceea țip.

Era o încercare de glumă. Nu cred că oamenii se lăsară atrași de ea.

– Mai există răni pe-aici în afară de pierderea auzului?

Nimeni nu spuse nimic și nu ridică mâna.

– Atunci, să rămânem pe loc și să așteptăm semnalul de „cale liberă“.

Am ridicat PDA-ul.

– Al cui e ăsta?

Cineva ridică mâna; am întrebat dacă-l puteam împrumuta.

– Cineva a luat lecții de „comandă“ când nu mă uitam, comentă Gretchen când m-am așezat din nou lângă ea.

Cuvintele erau tipice pentru Gretchen, dar vocea era foarte, foarte tremurată.

– Tocmai am fost atacați, am explicat. Dacă cineva nu se preface că știe ce face, oamenii o să înceapă s-o ia razna. Asta ar fi rău.

– Nu te contrazic. Sunt doar impresionată.

Arătă către PDA.

– Poți să trimiți mesaje? Putem afla ce se petrece?

– Nu cred, am răspuns. Cred că sistemul de urgență anulează mesajele obișnuite.

Am ieșit din contul proprietarului PDA-ului și am intrat în contul meu.

– Să vedem. Enzo a zis că mi-a trimis poemul acela, dar nu-i încă aici. Probabil e în așteptare și o să fie trimis de îndată ce avem cale liberă.

– Așadar, nu știm dacă toți ceilalți sunt teferi.

– Sunt sigură că o să primim curând semnalul de cale liberă. Ești îngrijorată pentru tatăl tău?

– Da. Tu nu ești îngrijorată pentru părinții *tăi?*

– Au fost soldați. Au mai făcut asta și înainte. Îmi fac griji pentru ei, dar pariez că n-au nimic. Iar Jane rulează mesajele de urgență. Atâta vreme cât se actualizează înseamnă că e teafără.

PDA-ul trecu de la cutia mea poștală la o notă care se plimba pe ecran; primiserăm „cale liberă“.

– Vezi? am spus.

I-am pus pe Hickory și pe Dickory să verifice intrarea adăpostului, în căutarea de resturi care cădeau; era liber. Am ieșit din cont de pe PDA și i l-am dat înapoi proprietarului, apoi lumea începu să se târască afară. Gretchen și cu mine am fost ultimele care să pornim spre suprafață.

– Ai grijă unde calci! m-a avertizat Gretchen în timp ce urcam, și

arătă pe jos.

Era sticlă peste tot. M-am uitat în jur. Toate casele și clădirile erau în picioare, dar aproape toate ferestrele erau sparte. Aveam să culegem sticlă zile întregi, de peste tot.

– Măcar a fost vreme frumoasă, am comentat.

Nimeni nu păru să mă audă. Probabil că n-avea nicio importanță.

I-am spus la revedere lui Gretchen și m-am îndreptat spre casa mea, împreună cu Hickory și Dickory. Am găsit și mai multă sticlă în locuri surprinzătoare și pe Babar ascuns în cabina de duș. Am reușit să-l conving să iasă și l-am îmbrățișat strâns. El mă linse pe față cu o frenezie crescândă. După ce l-am mângâiat și l-am liniștit, am întins mâna după PDA să-i chem pe mămica și pe tăticul, dar mi-am dat seama că-l lăsasem la Gretchen. I-am pus pe Hickory și Dickory să stea cu Babar – avea nevoie de compania lor mai mult decât aveam eu în acel moment – și am plecat către Gretchen. În timp ce mergeam către casa ei, ușa din față se deschise și Gretchen se năpusti afară, mă văzu și alergă spre mine, cu PDA-ul ei într-o mână și cu al meu în cealaltă.

– Zoë, exclamă ea, apoi chipul i se înăspri și orice-ar fi avut de spus se pierdu pentru câteva clipe.

– O, nu... Gretchen! Gretchen! Ce e? E tatăl tău? Tatăl tău e bine?

Gretchen clătină din cap și se uită la mine.

– Nu tatăl meu. El n-a pățit nimic. Nu e tata. Zoë, Magdy tocmai m-a chemat. Zice că ceva a lovit ferma lui Enzo. Casa e încă în picioare, zice el, dar că e ceva mare în curte. Crede că e o bucată de rachetă. Zice că a încercat să-l sune pe Enzo, dar nu-i acolo. Nu-i nimeni acolo. Nu răspunde nimeni. Zice că tocmai au construit un adăpost antibombă în afara casei. În curte, Zoë. Magdy zice că tot cheamă și nu răspunde nimeni. Tocmai l-am sunat și eu pe Enzo. Nu prind nimic, Zoë. Nici măcar nu se conectează. Tot încerc. O, Doamne, Zoë! Doamne, Zoë! Doamne!

Enzo Paulo Gugino era născut pe Zhong Guo, ca prim copil al lui Bruno și Natalie Gugino. Bruno și Natalie se cunoșteau de când erau mici și toată lumea din anturajul lor a știut, din clipa în care puseseră ochii unul pe celălalt, că aveau să fie împreună în fiecare moment al vieții lor. Bruno și Natalie n-au contrazis această idee. Bruno și Natalie, din câte se știe, nu s-au contrazis pentru nimic și cu siguranță nu s-au contrazis între ei. S-au căsătorit tineri, chiar și

pentru cultura profund religioasă în care trăiau pe Zhong Guo, în care oamenii se căsătoreau deseori devreme. Dar nimeni nu și-i închipuia pe cei doi altfel decât împreună; părinții lor și-au dat consimțământul și tinerii s-au căsătorit într-una dintre nunțile cu cei mai mulți participanți pe care și le putea aminti oricine în orășelul lor natal, Pomona Falls. Nouă luni mai târziu, aproape la zi, a apărut Enzo.

Enzo a fost dulce din clipa în care s-a născut; era întotdeauna vesel și numai din când în când neastâmpărat, deși (așa cum se explica deseori, mai târziu în mare parte spre umilința lui), avea o tendință pronunțată să-și dea jos scutecele și să le întindă conținutul pe cel mai apropiat perete. Acest lucru a provocat o dată o problemă serioasă, într-o bancă. Din fericire, a fost învățat devreme la toaletă.

Enzo l-a cunoscut pe prietenul lui cel mai bun, Magdy Metwalli, la grădiniță. În prima zi de școală, un băiat din clasa a treia a încercat să se ia de Enzo și l-a împins cu putere la pământ; Magdy, pe care Enzo nu-l mai văzuse niciodată în viață, s-a aruncat asupra băiatului din clasa a treia și a început să-i dea pumni în față. Magdy, care la vremea aceea era mic pentru vârsta lui, n-a produs nicio pagubă serioasă, doar că băiatul din clasa a treia a făcut pe el de frică (literalmente); Enzo a fost cel care l-a tras în cele din urmă pe Magdy de pe băiatul din clasa a treia și l-a potolit înainte să fie trimiși cu toții în biroul directorului și apoi acasă, pentru restul zilei.

Enzo a arătat devreme talent pentru vorbe și când avea șapte ani și-a scris prima povestire, intitulată „Șoseta oribilă care mirosea urât și care a mâncat tot Pomona Falls în afară de casa mea“, în care o șosetă mare, suferind mutații din cauza propriului ei miros oribil de nespălat, a început să-și croiască drum mâncând conținutul unui întreg oraș și a fost înfrântă numai când eroii Enzo și Magdy au bătut-o ca s-o supună și apoi au aruncat-o într-o piscină plină cu detergent de rufe. Prima pare a povestirii (despre originea șosetei) avea trei fraze; scena bătăliei culminante avea trei pagini. Zvonurile spuneau că Magdy (cel care citea povestea, nu cel din ea) cerea tot mai mult din scena bătăliei.

Când Enzo avea zece ani, mama lui a rămas însărcinată pentru a doua oară, cu gemenele Maria și Katherina. Sarcina a fost dificilă și complicată, pentru că trupul lui Natalie avea dificultăți în a păstra doi bebeluși deodată; nașterea a fost pe muchie de cuțit, iar Natalie a fost cât pe ce să sângereze de moarte, nu numai o dată. Natalie a avut nevoie de mai mult de un an ca să se refacă în întregime, și în

acest timp Enzo, în vârstă de zece, apoi de unsprezece ani, și-a ajutat tatăl și mama să aibă grijă de surorile lui, învățând să schimbe scutece și să hrănească fetele când mama avea nevoie să se odihnească. Asta a fost ocazia pentru singura ceartă adevărată între Magdy și Enzo: Magdy i-a spus în glumă lui Enzo fătălău pentru că-și ajuta mama, iar Enzo l-a plesnit peste gură.

Când Enzo avea 15 ani, familiile Gugino, Metwalli și încă două pe care le cunoșteau s-au înscris în grup ca să facă parte din prima colonie formată din cetățeni ai Uniunii Coloniale, în loc de cetățeni ai Pământului. În următoarele câteva luni, fiecare părticică a vieții lui Enzo, ca și viața familiei lui, au fost deschise cercetărilor, iar el a suportat tot cu grația cu care suportă așa ceva un adolescent de cincisprezece ani, care vrea să fie lăsat în pace. Fiecărui membru al fiecărei familii i s-a cerut să dea o declarație în care să explice de ce dorea să facă parte din colonie. Bruno Gugino a explicat că era fan al epocii colonizării americane și al istoriei timpurii a Uniunii Coloniale; voia să facă parte și el din acest nou capitol al istoriei. Natalie Gugino a scris că voia să-și crească copiii pe o lume unde cu toții să muncească împreună. Maria și Katherina au făcut desene cu ele, plutind în spațiu, înconjurate de luni zâmbărețe.

Enzo, care iubea cuvintele din ce în ce mai mult, a scris o poezie, imaginându-se pe el însuși stând pe o lume nouă, și a intitulat-o „Destinația mea, stelele“. Mai târziu a recunoscut că luase titlul dintr-o carte obscură, de aventuri fantastice, pe care n-o citise niciodată, dar al cărei titlu îi rămăsese în minte. Poezia, menită doar pentru înscriere, s-a strecurat în presa locală și a devenit un soi de senzație. Până la urmă a devenit un fel de imn neoficial pentru efortul de colonizare de pe Zhong Guo. Și, după toate astea, Enzo, familia lui și colegii lor de înscriere chiar nu mai putuseră să *nu* fie aleși să plece.

Când abia împlinise șaisprezece ani, Enzo a cunoscut o fată, Zoë, și dintr-un motiv de neînțeles s-a îndrăgostit de ea. Zoë părea că știe ce face în cea mai mare parte a timpului și era încântată să-ți spună asta, de fapt, *tot* timpul, însă în clipele petrecute în intimitate Enzo a aflat că ea era la fel de nervoasă, de nesigură și de îngrozită că ar putea să zică sau să facă o prostie care să-l sperie și să-l alunge pe acest băiat pe care credea că l-ar putea iubi, pe cât era și el de nervos, de nesigur și de îngrozit că ar putea face o prostie similară. Au vorbit, s-au atins, s-au ținut în brațe, s-au sărutat și au învățat să nu fie nervoși, nesiguri și îngroziți unul de celălalt. Au zis și au făcut

prostii și s-au speriat unul pe celălalt și s-au îndepărtat unul de celălalt, pentru că nu știau cum să se poarte mai bine de-atât. Apoi însă au trecut peste asta și, când au fost împreună din nou, a doua oară, nu s-au întrebat dacă era posibil să se iubească unul pe altul. Pentru că știau că se iubesc. Și-și spuneau asta.

În ziua în care Enzo a murit, a vorbit cu Zoë, a glumit cu ea despre faptul că a lipsit de la cina pe care trebuia s-o ia cu familia lui și i-a promis să-i trimită o poezie pe care-o scrisese pentru ea. Apoi i-a spus că o iubește și a auzit-o zicându-i că și ea îl iubește. I-a trimis poemul și s-a așezat la masă cu familia lui. Când a venit alerta de pericol, tatăl Bruno, mama Natalie, fiicele Maria și Katherina și fiul Enzo s-au dus cu toții în adăpostul pe care Bruno și Enzo îl făcuseră doar cu o săptămână în urmă și au stat împreună, unul lângă altul, ținându-se în brațe și așteptând „calea liberă".

În ziua în care a murit, Enzo știa că e iubit. Știa că e iubit de mama și de tatăl lui, care, așa cum cunoștea toată lumea, se iubiseră până în clipa în care muriseră. Dragostea lor unul pentru celălalt devenise dragostea lor pentru fiul și pentru fiicele lor. Enzo știa că era iubit de surorile lui, de care avusese grijă când erau mici. Știa că e iubit de prietenul lui cel mai bun, pe care nu înceta să-l scoată din încurcături și cu care nu înceta să intre în încurcături. Și știa că era iubit de Zoë – adică de mine –, Zoë, pe care o numea „dragostea lui" și care îi întorcea întruna cuvintele.

Enzo a trăit o viață de iubire din clipa în care s-a născut până în clipa în care a murit. Atâția oameni trec prin viață fără iubire. Dorind iubire. Sperând să găsească iubire. Tânjind după mai multă decât aveau. Simțind lipsa iubirii când aceasta dispărea. Enzo n-a trebuit niciodată să treacă prin asta. N-ar fi trebuit să treacă.

Toată viața lui n-a cunoscut decât iubirea.

Trebuie să cred că a fost de-ajuns.

Ar fi trebuit să fie, acum.

Am petrecut ziua cu Gretchen, Magdy și toți prietenii lui Enzo, care erau atât de mulți, plângând, râzând și amintindu-ne de el, apoi, la un moment dat, n-am mai putut suporta pentru că toată lumea începuse să mă trateze ca pe văduva lui Enzo și, cu toate că într-un fel mă simțeam ca și cum aș fi fost, nu voiam să fiu nevoită să împart asta cu toată lumea. Sentimentul era al meu și voiam să-l țin pentru mine un pic. Gretchen văzu că am ajuns la un soi de limită și

mă duse în camera ei, îmi spuse să mă odihnesc puțin și că o să vină mai târziu să vadă ce mai fac. Apoi mă îmbrățișă aprig, mă sărută pe tâmplă, îmi spuse că mă iubește și închise ușa. M-am întins în pat și am încercat să nu gândesc. Am reușit, până când mi-am adus aminte de poezia lui Enzo, care mă aștepta în cutia poștală.

Gretchen îmi pusese PDA-ul pe biroul ei. L-am luat, m-am așezat înapoi pe pat, am deschis lista de mesaje și l-am văzut pe cel de la Enzo. Am întins degetul ca să apăs pe ecran, pentru a-l salva, apoi am deschis conținutul PDA-ului. Am găsit directorul intitulat „Enzo Dodgeball", l-am deschis și am început să rulez fișierele, privind cum dă Enzo din mâini pe terenul de dodgeball, încasând lovituri în față și rostogolindu-se pe jos cu o sincronizare incredibil de caraghioasă. M-am uitat până am început să râd atât de tare, încât abia mai vedeam și a trebuit să las din mână PDA-ul pentru un minut, ca să mă concentrez asupra simplului act de a inspira și de a expira.

Când m-am stăpânit din nou, am luat PDA-ul, am deschis lista de mesaje și l-am citit pe cel de la Enzo.

Zoë:

Iată-te. O să trebuiască să-ți imaginezi deocamdată brațul fluturând. Dar spectacolul pe viu sosește! Adică, după ce mâncăm plăcintă. Mmm... plăcintă...

AL TĂU

Ai zis că sunt al tău
Și sunt de acord
Dar felul în care sunt al tău
E o chestiune de o oarecare importanță.
Nu-s al tău
Ca un obiect cumpărat,
Ceva comandat și vândut
Și livrat într-o cutie
Ca să fie așezat și etalat
Prietenilor și admiratorilor.
N-aș fi al tău așa
Și știu că nu m-ai vrea așa.

O să-ți spun cum sunt al tău.
Sunt al tău ca un inel pe deget
Un simbol a ceva etern.
Sunt al tău ca o inimă într-un piept
Bătând în același ritm cu altă inimă.
Sunt al tău ca un cuvânt în aer
Ducându-ți dragostea la ureche.
Sunt al tău ca un sărut pe buze
Pus acolo de mine, sperând la mai multe.
Și cel mai mult sunt al tău
Pentru că înăuntru, unde-mi țin speranțele,
Păstrez speranța că tu ești a mea.
E o speranță pe care o dezvălui acum ca pe un dar.
Fii a mea ca un inel
Și ca o inimă
Și ca un cuvânt
Și ca un sărut
Și ca o speranță ținută aproape.
Eu voi fi al tău ca toate acestea
Și ceva mai mult
Ceva ce vom descoperi între noi
Și va fi numai al nostru.
Ai zis că sunt al tău
Și sunt de acord.
Spune-mi că ești a mea și tu.
Aștept cuvântul tău
Și sper la sărutul tău.

Te iubesc.
Enzo.

Și eu te iubesc, Enzo. Te iubesc.
Mi-e dor de tine.

Douăzeci și unu

În dimineața următoare am aflat că tăticul era arestat.

– Nu-i tocmai arest, explică tăticul de la masa din bucătărie, unde își lua cafeaua de dimineață. Am fost eliberat din postul de conducător al coloniei și trebuie să mă întorc pe stația Phoenix pentru o anchetă. Așa că e mai mult un proces. Și dacă *ăsta* merge prost, atunci o să fiu arestat.

– O să meargă prost? am întrebat.

– Probabil, a răspuns tăticul. De obicei nu fac o anchetă dacă nu știu cum o să iasă și, dacă era să iasă bine, nu se mai osteneau s-o facă.

Sorbi din cafea.

– Ce-ai făcut? am continuat.

Aveam propria cafea, plină ochi cu frișcă și zahăr, care stătea nebăgată în seamă în fața mea. Eram încă în stare de șoc din cauza lui Enzo, și asta chiar nu mă ajuta.

– Am încercat să-l conving pe generalul Gau să nu intre în capcana pe care am întins-o pentru el și flota lui. Când ne-am întâlnit, i-am cerut să nu-și cheme navele. L-am implorat, la drept vorbind. Era împotriva ordinelor pe care le primisem. Mi se ceruse să intru într-o „conversație neesențială" cu el. Ca și cum ai putea avea o conversație neesențială cu cineva care plănuiește să-ți ocupe colonia și a cărui întreagă flotă ești pe cale s-o faci să explodeze...

– De ce? De ce-ai încercat să-i acorzi generalului Gau o ieșire?

– Nu știu. Probabil pentru că nu voiam pe mâinile mele sângele tuturor echipajelor acelora.

– Nu tu ai declanșat bombele.

– Nu cred că are vreo importanță, nu?

Lăsă ceașca din mână.

– Făceam totuși parte din plan. Eram încă un participant activ. Port deci o parte din vină. Voiam să știu că măcar am încercat, oricât de puțin, să evit atâta vărsare de sânge. Speram doar că ar putea exista o cale să fac lucrurile altfel decât pe calea care sfârșește cu toată lumea omorâtă.

M-am ridicat de pe scaun și l-am strâns cu putere în brațe pe tăticul. M-a îmbrățișat și el, apoi s-a uitat la mine, puțin surprins, când m-am așezat la loc.

– Mulțumesc, a zis el. Mi-ar plăcea să știu pentru ce-a fost asta.

– Pentru că sunt fericită că gândim la fel. Îmi dau seama că suntem înrudiți, chiar dacă nu biologic.

– Nu cred că s-ar îndoi cineva că semănăm, draga mea. Deși, având în vedere că sunt pe cale să fiu luat la refec în stil mare de Uniunea Colonială, nu sunt sigur că e un lucru chiar atât de bun pentru tine.

– Eu cred că este.

– Și, biologie sau nu, suntem amândoi destul de deștepți ca să ne dăm seama că lucrurile nu merg bine pentru nimeni. E o harababură mare de tot și să nu crezi că noi am scăpat de ea.

– Amin!

– Cum te mai simți, iubito? O să-ți revii?

Am deschis gura să spun ceva, dar am închis-o la loc.

– Cred că în momentul ăsta vreau să vorbesc despre orice altceva în afară de ce mai fac, am răspuns în cele din urmă.

– Bine, a replicat tăticul.

Începu atunci să vorbească despre el însuși, nu pentru că era preocupat numai de propria lui persoană, ci pentru că știa că, dacă-l ascultam pe el, m-ar fi ajutat să-mi abat mintea de la propriile mele griji. L-am ascultat vorbind mai departe, fără să mă preocupe prea tare ce spunea.

Tăticul plecă pe nava de aprovizionare *San Joaquin* în ziua următoare, împreună cu Manfred Trujillo și cu alți câțiva coloniști care mergeau pe post de reprezentanți ai coloniei Roanoke, având treburi politice și culturale. Asta era acoperirea lor, oricum. Ceea ce urmăreau de fapt, cel puțin așa îmi spusese Jane, era să încerce să afle ce se petrecea în universul din care făcea parte Roanoke și cine

erau cei care ne atacaseră. Le lua o săptămână tăticului și celorlalți să ajungă pe stația Phoenix; urmau să stea acolo o zi-două, după care le mai trebuia încă o săptămână să se întoarcă. Ceea ce însemna că, exceptându-l pe tăticul, toți ceilalți aveau nevoie de mai bine de o săptămână ca să se întoarcă; dacă ancheta tăticului se întorcea împotriva sa însă, el nu s-ar mai fi întors.

Am încercat să nu ne gândim la asta.

Trei zile mai târziu, cea mai mare parte a coloniei se întâlni la ferma Gugino și-și luă rămas-bun de la Bruno și Natalie, de la Maria, Katherina și Enzo. Erau îngropați acolo unde muriseră; Jane și cu ceilalți înlăturaseră rămășițele rachetei care căzuse peste ei, remodelaseră locul cu pământ nou și sădiseră iarbă nouă deasupra. Puseseră un semn care să amintească de familie. La un moment dat, în viitor, ar putea aduce un alt monument, mai mare, dar deocamdată era unul mic și simplu: numele familiei, numele tuturor membrilor săi și datele lor. Îmi amintea de piatra de mormânt a propriei mele familii, unde se afla îngropată mama mea biologică. Dintr-un motiv neprecizat, mi s-a părut o alinare.

Tatăl lui Magdy, care fusese prietenul cel mai apropiat al lui Bruno Gugino, vorbi cu căldură despre întreaga familie. Un grup de cântăreți veni și cântă două dintre imnurile favorite ale lui Natalie de pe Zhong Guo. Magdy vorbi, scurt și cu greutate, despre prietenul lui cel mai bun. Când se așeză la loc, Gretchen îl lua în brațe în timp ce suspina. În cele din urmă, ne-am ridicat cu toții, unii s-au rugat și alții au stat tăcuți, cu capetele plecate, gândindu-se la prietenii absenți și la cei dragi. Apoi au plecat, până când am rămas numai eu, Gretchen și Magdy, stând tăcuți lângă semn.

– Te-a iubit, știi... mi-a spus brusc Magdy.

– Știu.

– *Nu*, a replicat Magdy și am văzut cum încerca să mă facă să înțeleg că nu rostea doar cuvinte de alinare. Nu e cum zicem noi că iubim ceva sau că iubim oameni care doar ne plac. Chiar te-a iubit, Zoë, era gata să-ți petreacă toată viața cu tine. Aș vrea să crezi asta.

Mi-am scos PDA-ul, l-am deschis la poezia lui Enzo și i-am arătat-o lui Magdy.

– Cred, i-am răspuns.

Magdy citi poezia, dădu din cap. Apoi îmi înapoie PDA-ul.

– Mă bucur, a replicat el. Mă bucur că ți-a trimis asta. Obișnuiam

să fac haz de el pentru că-ți scria poeziile astea. Îi ziceam că e doar un nătărău.

I-am zâmbit.

– Dar acum mă bucur că nu m-a ascultat. Mă bucur că le-a trimis. Pentru că acum știi. Știi cât te-a iubit.

Magdy izbucni în lacrimi încercând să termine fraza. M-am dus la el, l-am luat în brațe și l-am lăsat să plângă.

– Te-a iubit și pe tine, Magdy. La fel de mult ca pe mine. La fel de mult ca pe oricine. Ai fost cel mai bun prieten al lui.

– Și eu l-am iubit. A fost fratele meu. Adică nu, fratele meu *adevărat*...

Expresia i se schimbă; era enervat pe el însuși că nu se exprima așa cum voia.

– Nu, Magdy, am spus. Ai fost fratele lui adevărat. În tot ce e important, ai fost fratele lui. Știa că te gândești la el așa. Și te iubea pentru asta.

– Îmi pare rău, Zoë, a răspuns Magdy și s-a uitat în jos, la picioare. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri, ție și lui Enzo. Îmi pare rău.

– Încetează! Trebuia să ne faci necazuri, Magdy. A face oamenilor necazuri e ceea ce *faci* tu. Întreab-o pe Gretchen!

– E adevărat, a răspuns Gretchen, nu fără bunăvoință. Chiar e.

– Enzo se gândea la tine ca la fratele lui, am continuat. Ești și fratele meu. Ai fost, în tot acest timp. Te iubesc, Magdy.

– Și eu te iubesc, Zoë, a șoptit Magdy, apoi s-a uitat drept la mine. Mulțumesc.

– Pentru nimic.

L-am îmbrățișat din nou.

– Adu-ți aminte doar că, în calitate de nou membru al familiei, am dreptul acum să-ți fac zilele amare în toate felurile.

– Abia aștept! a răspuns Magdy și apoi s-a întors spre Gretchen. Asta înseamnă că și tu ești sora mea?

– Având în vedere istoria noastră, mai bine speri că nu.

Magdy izbucni în râs, ceea ce era un semn bun, apoi îmi dădu un pupic pe obraz, o îmbrățișă pe Gretchen și plecă de la mormântul prietenului și fratelui său.

– Crezi că o să fie bine? am întrebat-o pe Gretchen în timp ce-l urmăream îndepărtându-se.

– Nu, a răspuns Gretchen. Nu multă vreme. Știu că l-ai iubit pe

Enzo, Zoë, chiar știu, și nu vreau par că încerc să subapreciez asta. Dar Enzo și Magdy erau ca două jumătăți ale aceluiași întreg.

Făcu semn din cap către Magdy.

– Tu ai pierdut pe cineva pe care-l iubești. *El* a pierdut o parte din ființa lui. Nu știu dacă o să-și revină.

– Îl poți ajuta.

– Poate. Dar gândește-te ce-mi ceri.

Am râs. De aceea o iubeam pe Gretchen. Era cea mai isteață fată pe care-o cunoscusem vreodată și destul de deșteaptă ca să știe că a fi deșteaptă are repercusiuni. Îl putea ajuta pe Magdy, sigur că da, devenind o parte din ceea ce-i lipsea lui. Dar asta însemna ca ea să fie așa, într-un fel sau altul, pentru tot restul vieții lor. Urma s-o facă, pentru că, dacă mergeai până la limită, chiar îl iubea pe Magdy. Dar avea dreptate să-și facă griji pentru că asta însemna ceva anume pentru ea.

– Oricum, a continuat Gretchen, mai sunt lucruri de făcut.

M-am dezmeticit brusc din gândurile mele.

– O! am exclamat. Bine. Știi tu. N-am nimic.

– Știu, a replicat Gretchen. Și mai știu și că minți îngrozitor.

– Nu te pot păcăli.

– Nu. Întrucât ceea ce era Enzo pentru Magdy sunt eu pentru tine.

Am îmbrățișat-o.

– Știu, am zis.

– Bine. De câte ori o să uiți, am să-ți aduc aminte.

– În ordine.

Ne-am desprins din brațe și Gretchen m-a lăsat singură cu Enzo și familia lui. Am stat cu ei multă vreme.

Patru zile mai târziu, sosi o notiță de la tăticul, cu o sondă de salt de pe stația Phoenix.

Un miracol, scria. *N-am luat drumul închisorii. Ne întoarcem cu următoarea navă de aprovizionare. Spune-le lui Hickory și Dickory că o să am nevoie să stau de vorbă cu ei când mă întorc. Vă iubesc.*

Mai era și o notiță pentru Jane, dar nu mi-a spus ce scria în ea.

– De ce-ar vrea tăticul să stea de vorbă cu voi? l-am întrebat pe Hickory.

– Nu știm, a răspuns Hickory. Ultima oară când el și cu mine am

vorbit despre ceva cât de cât important a fost în ziua – iartă-mă – când a murit prietenul tău, Enzo. Acum ceva vreme, înainte să plecăm de pe Huckleberry, i-am pomenit maiorului Perry că guvernul obinilor și poporul obin sunt gata să te ajute pe tine și familia ta aici, pe Roanoke, dacă ai avea nevoie de noi. Maiorul Perry mi-a amintit de discuție și m-a întrebat dacă oferta mai stă în picioare. I-am zis că la vremea respectivă așa credeam.

– Crezi că tăticul o să vă ceară ajutorul?

– Nu știu. Și, de când am vorbit ultima oară cu maiorul Perry, împrejurările s-au schimbat.

– Adică?

– Eu și Dickory am primit în sfârșit informații actualizate detaliate de la guvernul nostru, până la și incluzând analiza acestuia referitoare la atacul Uniunii Coloniale împotriva flotei Conclavului. Știrea cea mai importantă este aceea că am fost informați că, la scurtă vreme după dispariția navei *Magellan*, Uniunea Colonială a venit la guvernul obinilor și le-a cerut să nu caute colonia Roanoke, nici să nu-i ofere ajutor, dacă urma să fie descoperită de Conclav sau de către oricare altă rasă.

– Știau că o să mă căutați.

– Da.

– Dar de ce v-ar cere să nu ne ajutați?

– Pentru că s-ar fi amestecat în planurile Uniunii Coloniale de a atrage flota Conclavului pe Roanoke.

– Asta s-a întâmplat deja. S-a făcut. Obinii ne pot ajuta acum.

– Uniunea Colonială ne-a cerut să continuăm să nu acordăm ajutor sau asistență coloniei Roanoke.

– Dar n-are niciun sens!

– Suntem înclinați să fim de acord.

– Asta înseamnă însă că nu mă puteți ajuta nici pe *mine!*

– Există o diferență între tine și colonia Roanoke, a explicat Hickory. Uniunea Colonială nu ne poate cere să nu te protejăm sau să nu te ajutăm pe tine. Ar încălca tratatul între popoarele noastre, iar Uniunea Colonială n-ar vrea să facă așa ceva, în special acum. Dar Uniunea Colonială ar putea alege să dea o interpretare îngustă tratatului, și așa a făcut. Tratatul nostru te privește pe tine, Zoë. Iar într-o măsură mult mai mică, privește și familia ta, însemnând maiorul Perry și locotenentul Sagan. Nu privește însă colonia Roanoke câtuși de puțin.

– O privește când eu *locuiesc* aici! Colonia asta mă privește în foarte mare măsură pe *mine*. Oamenii ei mă privesc în foarte mare măsură pe *mine*. Toți cei la care țin, din tot universul, sunt aici. Roanoke e importantă pentru mine. Ar trebui să fie importantă și pentru voi!

– N-am spus că nu e importantă pentru *noi*, a replicat Hickory și în vocea lui am auzit ceva ce nu mai auzisem niciodată: *reproș*. Nici nu sugerăm că nu e importantă pentru tine, din multe motive. Îți spunem cum cere Uniunea Colonială guvernului obinilor să-și privească drepturile, conform prevederilor tratatului. Și îți spunem că guvernul nostru, pentru propriile lui motive, a fost de acord.

– Așadar, dacă tăticul vă cere ajutorul, o să-l refuzați.

– O să-i spunem că, atâta vreme cât Roanoke este o lume a Uniunii Coloniale, nu avem posibilitatea de a-i oferi ajutor.

– Așadar, *nu*.

– Da. Ne pare rău, Zoë.

– Vreau să-mi dați informațiile de la guvernul vostru.

– O să ți le dăm. Dar sunt în limba noastră și în formatul nostru de fișier și o să ne ia mult să le traducă PDA-ul tău.

– Nu-mi pasă.

– Cum dorești.

La scurt timp după aceea, m-am uitat atent la ecranul PDA-ului și am scrâșnit din dinți, în timp ce acesta se târa prin transformări de fișiere și traduceri. Mi-am dat seama că ar fi mai ușor să-i întreb pur și simplu pe Hickory și Dickory ce mă interesa, dar voiam să văd tot cu propriii ochi. Oricât ar fi durat.

Și a durat atât cât să nu apuc să citesc mare lucru până când tăticul și ceilalți au ajuns acasă.

– Toate astea arată ca o păsărească, a zis Gretchen, uitându-se la documentele pe care i le arătam pe PDA. Parc-ar fi fost tradusă de maimuțe sau cam așa ceva.

– Uite! am arătat eu.

Am deschis un alt document.

– Potrivit ăstuia, distrugerea flotei Conclavului a avut efecte contrare celor așteptate. Ar fi trebuit să provoace prăbușirea Conclavului, și toate rasele să înceapă să tragă unele în altele. Ei bine, Conclavul începe să se prăbușească, dar rasele nu se prea bat între ele. În schimb, atacă lumile Uniunii Coloniale. Au încurcat-o

rău de tot.

– Dacă tu zici că asta înseamnă, te cred. Nu prea găsesc verbele.

Am deschis alt document.

– Aici e vorba despre un conducător din Conclav pe nume Nerbros Eser. Acum e principalul concurent al generalului Gau la conducerea Conclavului. Gau încă nu vrea să atace direct Uniunea Colonială, chiar dacă tocmai i-am distrus flota. Încă mai crede că e destul de puternic Conclavul pentru a face mai departe ceea ce făcea. Dar tipul ăsta, Eser, crede că acum Conclavul ar trebui să ne nimicească pur și simplu. Toată Uniunea Colonială. Și în special pe noi, cei de-aici, de pe Roanoke. Asta doar ca să sublinieze ideea că nu trebuie să-i faci necazuri Conclavului.

– Bine, replică Gretchen. Dar tot nu știu ce *înseamnă* toate astea, Zoë. Vorbește o limbă mai simplă cu mine. Mă pierzi.

M-am oprit și am tras aer în piept. Gretchen avea dreptate. Aproape toată ziua citisem aceste documente și băusem cafea, fără să dorm; nu eram chiar mare talent la comunicare. Așa că am încercat din nou.

– Descoperirea coloniei Roanoke a fost legată de un război, am explicat.

– Se pare că a mers.

– Nu. Trebuia să izbucnească un război *în interiorul* Conclavului. Distrugerea flotei ar fi trebuit să destrame Conclavul din interior. Ar fi pus capăt amenințării acestei coaliții uriașe de rase extraterestre și ar fi adus lucrurile înapoi la situația dinainte, când fiecare rasă lupta cu toate celelalte. Declanșăm un război civil, apoi ne strecurăm în timp ce se bat cu toții, punem mâna pe lumile pe care le vrem și ieșim mai puternici decât înainte – poate prea puternici pentru ca orice rasă singură sau chiar un grup mic de rase să îndrăznească să ne atace. Ăsta a fost planul.

– Dar tu spui că n-a mers așa...

– Exact. Am distrus flota și i-am făcut pe membrii Conclavului să se lupte, dar să lupte împotriva *noastră*. Motivul pentru care nu ne place Conclavul este că erau patru sute contra unu, acel unu fiind noi. Ei bine, acum încă sunt patru sute contra unu, cu excepția faptului că nimeni nu-l mai ascultă pe singurul tip care-i împiedica să pornească un război total împotriva noastră.

– Împotriva noastră, aici, pe Roanoke.

– Împotriva noastră, pretutindeni. Uniunea Colonială. Ființele

umane. *Noi*... Asta se întâmplă acum. Lumile Uniunii Coloniale sunt luate cu asalt. Nu numai coloniile noi, cele care sunt atacate de obicei. Dar chiar și coloniile statornicite – care n-au fost atacate de decenii – sunt lovite. Iar dacă generalul Gau nu-i pune pe toți la locul lor, atacurile astea o să se tot întâmple. O să devină din ce în ce mai rele.

– Cred că ai nevoie de un nou hobby, a observat Gretchen, dându-mi înapoi PDA-ul. Cel de-acum e de-a dreptul deprimant.

– Nu încerc să te sperii. M-am gândit că ai vrea să știi despre toate astea.

– Nu trebuie să-mi spui mie. Trebuie să le spui părinților tăi. Sau tatălui meu. Cuiva care chiar știe ce să facă în legătură cu toate astea.

– Ei știu deja. I-am auzit pe John și Jane vorbind noaptea trecută, după ce tăticul s-a întors de pe stația Phoenix. Toți cei de-acolo știu că sunt atacate coloniile. Nimeni nu *raportează* – Uniunea Colonială are o interdicție asupra știrilor –, dar toată lumea vorbește pe ascuns.

– Și ce înseamnă asta pentru Roanoke?

– Nu știu. Dar știu că nu avem prea multă protecție în acest moment.

– Așadar, o să murim cu toții. E bine. Doamne! Mulțumesc, Zoë. Chiar mă bucur să aflu.

– Încă nu-i chiar atât de rău. Părinții noștri se ocupă de asta. O să găsească ei ceva. N-o să murim cu toții.

– Ei bine, *tu* n-o să mori, măcar atât.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Dacă lucrurile o iau cu adevărat razna, obinii o să dea buzna și o să te ia de-aici. Deși, dacă toată Uniunea Colonială este cu adevărat atacată, nu sunt sigură unde-o să te duci până la urmă. Dar ideea este că ai o cale de scăpare. Noi, ceilalți, nu avem.

M-am uitat cu ochii mari la Gretchen.

– Asta-i incredibil de nedrept, am spus. Nu o să plec nicăieri, Gretchen.

– De ce? a întrebat Gretchen. Nu sunt *supărată* pe tine că ai o ieșire, Zoë. Sunt *invidioasă*. Am trecut printr-un atac. O singură rachetă a trecut și nici măcar n-a explodat cum trebuie, și tot a făcut pagube incredibile și a omorât pe cineva la care țineam și pe toată familia lui. Dar când o să vină după noi de-adevăratelea, n-o s-avem nicio șansă.

– Încă ai antrenament.

– N-o să fiu în stare să mă iau la luptă corp la corp cu o *rachetă*, Zoë! a ripostat Gretchen, iritată. Da, dacă cineva se hotărăște să trimită soldați la sol, s-ar putea să-i resping o vreme. Dar, după ce i-am făcut flotei Conclavului, crezi c-o să-și mai bată cineva capul? Doar o să ne nimicească din cer. Ai spus-o chiar tu. Vor să scape de noi. Iar tu ești singura care are șansa să scape de-aici.

– Am zis deja că nu plec nicăieri.

– Iisuse, Zoë! a exclamat Gretchen. Te iubesc, serios, dar nu-mi vine să cred că ești chiar atât de bătută-n cap. Dacă ai șansa să pleci, *pleacă*! Nu vreau să mori. Mama și tatăl tău nu vor nici ei. Obinii vor tăia cărare printre noi toți ca să nu mori. Ar trebui să pricepi aluzia.

– Pricep aluzia. Dar nu înțelegi. Am *fost* singurul supraviețuitor, Gretchen. Mi s-a mai întâmplat și înainte. O dată e de-ajuns de-a lungul vieții oricui. Nu plec nicăieri.

– Hickory și Dickory vor să pleci de pe Roanoke, mi-a spus tăticul, după ce mă apelase pe PDA.

Hickory și Dickory stăteau în camera de zi, împreună cu el. Era limpede că sosisem în toiul unui soi de negocieri. Și la fel de limpede era că se refereau la mine. Tonul vocii tăticului era destul de lipsit de gravitate ca să-mi dau seama că spera să le demonstreze ceva obinilor, iar eu eram destul de sigură că știam ce anume.

– Tu și cu mămica veniți? am întrebat.

– Nu, a răspuns tăticul.

Mă așteptam. Orice s-ar fi întâmplat cu colonia, atât John, cât și Jane urmau să ia parte până la sfârșit, chiar dacă însemna că aveau să moară odată cu ea. Era ceea ce se aștepta de la ei în calitate de conducători ai coloniei, de foști soldați și de ființe umane.

– Atunci, la naiba cu plecarea!

M-am uitat la Hickory și Dickory în timp ce vorbeam.

– Ți-am spus eu! i-a punctat tăticul lui Hickory.

– Nu i-ai cerut să plece, a remarcat Hickory.

– Pleacă, Zoë!

Cuvintele fură rostite pe un ton atât de sarcastic, încât nici măcar lui Hickory și Dickory nu le putea scăpa.

Am dat un răspuns nu tocmai politicos la asta, apoi lui Hickory și Dickory și apoi, ca să fiu sigură, întregii idei că reprezentam ceva special pentru obini. Pentru că aveam un acces de impertinență și pentru că mă săturasem de toată povestea.

– Dacă vreți să mă protejați, i-am zis lui Hickory, atunci protejați colonia asta. Protejați-i pe oamenii la care țin.

– Nu putem, răspunse Hickory. Ni se interzice.

– Atunci, aveți o problemă, am continuat, pentru că eu nu plec nicăieri. Și nici voi, nici oricine altcineva nu poate face nimic în privința asta.

Apoi am plecat, cu un aer dramatic, în parte pentru că asta cred că aștepta tăticul de la mine, în parte pentru că terminasem ce-aveam de spus.

După aceea m-am dus în camera mea și am așteptat să mă cheme tăticul din nou. Pentru că, orice s-ar fi petrecut între el și Hickory și Dickory, nu se terminase când m-am năpustit eu afară din cameră. Și, așa cum am spus, orice-ar fi fost era clar că era vorba despre mine.

Cam cu zece minute mai târziu, tăticul mă chemă iar. M-am întors în camera de zi. Hickory și Dickory plecaseră.

– Stai jos, Zoë, te rog, a insistat tăticul. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

– Presupune să plec de pe Roanoke? am întrebat.

– Da.

– Nu.

– Zoë...

– *Nu*, am repetat. Și nu te înțeleg. Cu zece minute în urmă erai încântat să stau aici, în fața lui Hickory și Dickory, și să le spun că nu plec nicăieri, iar acum vrei să plec? Ce ți-au zis ca să te facă să te răzgândești?

– Asta le-am spus și lor. Și nu m-am răzgândit. Am nevoie să pleci, Zoë.

– De ce? Ca să rămân în viață, în timp ce toți cei la care țin mor? Tu, mămica, Gretchen și Magdy? Ca să fiu salvată când Roanoke va fi distrusă?

– Am nevoie să pleci ca să pot *salva* Roanoke.

– Nu înțeleg.

– Asta se întâmplă probabil pentru că nu mă lași să *termin* înainte de a te lansa în discursuri pompoase.

– Nu mă lua peste picior!

Tăticul a oftat.

– Nu te iau peste picior, Zoë. Dar ce vreau eu de la tine în

momentul ăsta e să taci ca să-ți spun despre ce e vorba. Așa, lucrurile ar merge mult mai repede. Apoi, dacă spui nu, cel puțin o să refuzi din motive întemeiate. Bine?

– Bine.

– Mulțumesc. Uite... Chiar acum, toată Uniunea Colonială este atacată pentru că am distrus flota Conclavului. A fost lovită fiecare lume a UC. Forțele Coloniale de Apărare erau și așa suprasolicitate, și o să fie și mai rău. Mult mai rău. Uniunea Colonială ia deja hotărâri privind ce colonii își poate permite să piardă atunci când se va ajunge la asta.

– Iar Roanoke este una dintre ele.

– Da. Categoric. Dar e mai mult de-atât, Zoë. Exista o posibilitate ca eu să pot cere obinilor să ne ajute aici, pe Roanoke. Pentru că te aflai aici. Dar Uniunea Colonială a cerut obinilor să nu ne ajute deloc. Te pot lua de aici, dar nu te pot ajuta pe tine sau pe noi să apărăm Roanoke. Uniunea Colonială nu vrea ca ei să ne ajute.

– De ce? N-are niciun sens.

– N-are sens dacă presupui că Uniunea Colonială vrea ca Roanoke să *supraviețuiască*. Dar privește lucrurile altfel, Zoë. Aceasta este prima colonie în care oamenii vin din UC, în loc să vină de pe Pământ. Coloniștii de aici sunt din zece lumi ale Uniunii Coloniale, cele mai mari și cele mai populate. Dacă Roanoke este distrusă, toate aceste zece lumi o să fie greu lovite de pierdere. Roanoke va deveni un strigăt de luptă pentru aceste lumi. Și pentru întreaga Uniune Colonială.

– Adică pentru Uniunea Colonială valorăm acum mai mult morți decât vii?

– Valorăm mai mult ca simbol decât ca una dintre colonii. Ceea ce este un inconvenient pentru aceia dintre noi care trăiesc aici și vor să rămână în viață. Dar, da. De aceea nu vor să-i lase pe obini să ne ajute. De aceea nu ne calificăm pentru resurse.

– Ești sigur? Ți-a spus cineva când te-ai întors pe stația Phoenix?

– Da. Mi-a spus n anume general Szilard. Este fostul comandant al lui Jane. Neoficial, dar se potrivea cu propriile mele calcule interioare.

– Și ai încredere în el? Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar Uniunea Colonială n-a fost tocmai onestă cu noi în ultima vreme.

– Am problemele mele cu Szilard. La fel și mama ta. Dar da. În privința asta am încredere în el. Chiar și-acum, este singurul din

întreaga Uniune Colonială în care *am* de fapt încredere.

– Ce legătură are cu plecarea mea de pe Roanoke?

– Generalul Szilard mi-a mai spus ceva când m-am întâlnit cu el. Tot neoficial, dar din surse bune. Mi-a spus că generalul Gau, conducătorul Conclavului...

– Știu cine e, tăticule. M-am ținut la curent cu evenimentele curente.

– Scuză-mă. Szilard a zis că generalul Gau e vizat de un atentat pus la cale de cineva din cercul lui apropiat de consilieri și că atentatul se va petrece curând, probabil în următoarele câteva săptămâni.

– De ce ți-a zis ție așa ceva?

– Ca să pot folosi informația. Chiar dacă Uniunea Colonială ar fi vrut să-i spună generalului Gau despre atentat – ceea ce nu vrea, din moment ce probabil i-ar plăcea să reușească –, nu există niciun motiv să socotim că Gau ar fi dispus să creadă. UC tocmai i-a *distrus* flota. Dar Gau s-ar putea să asculte informația dacă ar veni din partea mea, pentru că a avut deja de-a face cu mine.

– Și tu ai fost cel care l-a implorat să nu-și aducă flota pe Roanoke.

– Exact. Din cauza asta am fost atacați atât de puțin până acum. Generalul Gau mi-a spus că nici el, nici Conclavul n-o să treacă la represalii împotriva coloniei Roanoke pentru ceea ce s-a întâmplat cu flota.

– Am fost totuși atacați.

– Dar nu de Conclavul propriu-zis. De alții, care ne testau apărarea. Dacă Gau este asasinat, această garanție moare odată cu el. Și atunci se deschide sezonul de vânătoare pentru Roanoke, pentru că aici a avut Conclavul cea mai mare înfrângere. Suntem un simbol și pentru noi, și pentru Conclav. Așa că trebuie să-l anunțăm pe generalul Gau că e în pericol. Pentru propriul nostru bine.

– Dacă-i spui asta, o să dai informații unui dușman al Uniunii Coloniale. O să fii un trădător.

Tăticul zâmbi strâmb.

– Crede-mă, Zoë. Sunt deja în belea până la gât.

Zâmbetul îi dispăru.

– Și da, generalul Gau este dușmanul Uniunii Coloniale. Dar cred că ar putea fi un prieten pentru Roanoke. Chiar acum, Roanoke are nevoie de toți prietenii pe care-i poate găsi, oriunde-i poate găsi. Cei pe care-i aveam ne întorc spatele. Ne ducem la acesta nou, cu pălăria

în mână.

– Și prin *noi* vrei să spui *eu*.

– Da. Am nevoie să transmiți acest mesaj pentru mine.

– N-ai nevoie de mine. Ai putea s-o faci tu. Ar putea s-o facă mămica. Ar fi *mai bine* din partea oricăruia dintre voi.

Tăticul clătină din cap.

– Nici Jane, nici eu nu putem pleca de pe Roanoke, Zoë. Uniunea Colonială stă cu ochii pe noi. N-au încredere în noi. Și, chiar dacă am putea, nu plecăm din cauză că locul nostru e aici, alături de coloniști. Suntem conducătorii lor. Nu-i abandonăm. Orice li s-ar întâmpla lor ni se întâmplă și nouă. Le-am făcut o promisiune și o să rămânem să apărăm colonia, indiferent ce se întâmplă. Înțelegi.

Am dat din cap.

– Așa că noi nu putem pleca. Dar *tu* poți, în secret. Obinii vor deja să te ia de pe Roanoke. Uniunea Colonială va permite, pentru că face parte din tratatul cu obinii și, atâta vreme cât Jane și cu mine rămânem aici, n-o să stârnească nicio mirare. Obinii sunt neutri, tehnic vorbind, în lupta dintre Conclav și Uniunea Colonială; o navă obină ar putea să ajungă la cartierul general al generalului Gau, pe când o navă a Uniunii Coloniale n-ar putea.

– Atunci, trimite-i pe Hickory și Dickory. Sau pune-i doar pe obini să-i trimită o sondă de salt generalului Gau.

– N-ar merge. Obinii n-o să-și pună în primejdie relația cu Uniunea Colonială pentru a transmite mesaje pentru *mine*. Singurul motiv pentru care fac asta cât de cât este pentru că sunt de acord să-i las să te ia de pe Roanoke. Folosesc singura pârghie pe care o am pentru obini, Zoë. Adică tu. Și mai e ceva, a continuat el. Generalul Gau trebuie să știe că eu cred că informația pe care i-o trimit este bună. Că nu sunt iarăși doar un pion într-un joc mai mare al Uniunii Coloniale. Trebuie să-i dau o dovadă a sincerității mele, Zoë. Ceva care să dovedească faptul că eu risc la fel de mult trimițându-i această informație, ca și el primind-o. Chiar dacă eu sau Jane ne-am putea duce în persoană, generalul Gau n-ar avea niciun motiv să aibă încredere în ceea ce-i spunem, pentru că știe că atât Jane, cât și eu am fost soldați și suntem conducători. Știe că am fi dispuși să ne sacrificăm pentru colonia noastră. Dar știe și că *nu* sunt dispus să-mi sacrific singura fiică. Și nici Jane.

Așa că vezi tu, Zoë... Trebuie să fii tu. Nimeni altcineva n-o poate face. Tu ești singura care poate să ajungă la generalul Gau, să ducă

mesajul și să fie crezută. Nu eu, nu Jane, nu Hickory și Dickory. Nimeni altcineva. Numai tu. Transmite mesajul și s-ar putea să găsim totuși o cale să salvăm Roanoke. E o șansă slabă. Dar în clipa asta, e singura pe care-o avem.

Am stat nemișcată câteva minute, încercând să pricep ce anume îmi ceruse tăticul să fac.

– Știi că, dacă Hickory și Dickory mă iau de pe Roanoke, n-o să vrea să mă mai aducă înapoi, am spus în cele din urmă. Știi asta.

– Sunt destul de sigur.

– Îmi ceri să plec. Îmi ceri să accept că s-ar putea să nu vă mai văd niciodată pe niciunul dintre voi. Pentru că, dacă generalul Gau n-o să mă creadă sau, dacă e omorât înainte de a apuca să vorbesc cu el, sau, chiar dacă mă crede, dar nu poate face nimic să ne ajute, călătoria asta nu va însemna mare lucru. Tot ce va realiza va fi să mă ia pe mine de pe Roanoke.

– Dacă asta-i tot ce-ar face, Zoë, tot nu m-aș plânge, a răspuns tăticul și a ridicat repede mâna, ca să mă împiedice să comentez. Dar, dacă asta ar fi *tot* ce-aș crede că o să facă, nu ți-aș cere s-o faci. Știu că nu vrei să pleci de pe Roanoke. Știu că nu vrei să ne părăsești – pe noi sau pe prietenii tăi. Nu vreau să ți se întâmple nimic rău, Zoë. Dar ești și destul de mare ca să iei singură decizii. Dacă, după ce se termină totul, o să vrei să rămâi pe Roanoke ca să înfrunți orice ți-ar ieși în cale, n-o să încerc să te opresc. La fel și Jane. O să fim cu tine până la sfârșit. Știi asta.

– Știu.

– Există riscuri pentru toți. Când eu și Jane o să spunem consiliului coloniei Roanoke despre asta – ceea ce vom face imediat ce vei pleca –, sunt sigur că o să ne dea afară din slujba de conducători ai coloniei. Iar când veștile o să ajungă la Uniunea Colonială, Jane și cu mine o să fim aproape cu siguranță arestați sub acuzația de trădare. Chiar dacă totul merge perfect, Zoë, și generalul Gau acceptă mesajul tău, acționează pe baza lui și poate chiar are grijă ca Roanoke să rămână nevătămată, tot va trebui să plătim pentru acțiunile noastre. Jane și cu mine acceptăm. Credem că merită, pentru o șansă de a ține Roanoke la adăpost. Riscul pentru tine, Zoë, este că, dacă faci asta, s-ar putea să nu-ți mai vezi prietenii foarte multă vreme sau chiar deloc. E un mare risc. E un risc real. Trebuie să hotărăști dacă merită luat.

M-am gândit la asta încă puțin.

– Cât timp am să mă gândesc? am întrebat.

– Cât ai nevoie. Dar asasinii n-o să stea cu mâinile în sân.

Am aruncat o privire unde se aflaseră Hickory și Dickory.

– Cât timp crezi că o să le trebuie să aducă aici un mijloc de transport? am întrebat.

– Glumești? Dacă nu trimit după unul în secunda în care termin de vorbit cu ei, o să-mi mănânc pălăria.

– Nu porți pălărie.

– Atunci o să cumpăr o pălărie și-o s-o mănânc.

– Am să mă întorc. O să duc mesajul ăsta generalului Gau, apoi o să mă întorc aici. Nu sunt sigură cum am să-i conving pe obini, dar am s-o fac. Îți promit, tăticule!

– Bine. Adu o armată cu tine. Și arme. Și crucișătoare de luptă.

– Arme, crucișătoare, armată, am înșirat pe listă. Altceva? Adică, atâta vreme cât mă duc la *cumpărături*...

– Circulă zvonul că aș fi doritor să cumpăr o pălărie.

– Pălărie, bine.

– Ai grijă să fie o pălărie elegantă.

– Nu promit nimic.

– Bine. Dar, dacă trebuie să alegi între pălărie și armată, alege armata. Și ai grijă să fie una bună. O să avem nevoie.

– Unde-i Gretchen? m-a întrebat Jane.

Stăteam lângă micul aparat de transport obin. Îmi luasem deja rămas-bun de la tăticul. Hickory și Dickory mă așteptau înăuntrul aparatului.

– Nu i-am spus că plec.

– O să se supere.

– N-am intenția să fiu plecată atât cât să i se facă dor de mine.

Mămica n-a răspuns nimic.

– I-am scris un mesaj, am adăugat în sfârșit. E programată să fie transmisă mâine-dimineață. I-am spus ce-am crezut că-i pot spune despre motivul plecării. Am sfătuit-o să vorbească cu voi despre restul. Așa că s-ar putea să treacă să vă vadă.

– O să vorbesc cu ea. O să-ncerc s-o fac să înțeleagă.

– Mulțumesc.

– Tu cum te simți?

– Îngrozită. Speriată că n-o să vă mai văd niciodată pe tine, pe

tăticul sau pe Gretchen. Sunt speriată că o să stric totul. Sunt speriată că, și dacă n-o să stric totul, n-o să conteze. Simt că o să leșin și am simțit așa de când a aterizat chestia asta.

Jane mă îmbrățișă, apoi se uită la gâtul meu, nedumerită.

– Nu-ți iei medalionul cu elefantul de jad?

– Oh... E o poveste lungă. Spune-i lui Gretchen că am zis să ți-o povestească. Oricum trebuie să afli.

– L-ai pierdut?

– Nu e pierdut. Numai că nu-l mai am.

– O! a exclamat Jane.

– Nu mai am nevoie de el. Știu cine mă iubește în lumea asta și cine m-a iubit.

– Bine. Ceea ce voiam să-ți spun eu e că, așa cum îți aduci aminte cine te iubește, ar trebui să-ți aduci aminte cine ești. Și totul despre cine ești. Și totul despre *ce* ești.

– Ce sunt, am zâmbit atotștiutor. Din cauza a ceea *ce* sunt plec acum. *Ce* sunt a stârnit mai multe necazuri decât merită, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu mă surprinde. Trebuie să-ți spun, Zoë, că au existat momente în care mi-a părut rău pentru tine. Atât de mult din viața ta a fost complet în afara controlului tău... Ți-ai trăit viața sub privirea unei rase întregi de ființe, iar ei au avut pretenții de la tine chiar de la început. Întotdeauna am fost uimită că ai reușit să rămâi întreagă la minte trecând prin toate astea.

– Ei, știi tu. Părinții buni ajută.

– Mulțumesc. Am încercat să-ți facem viața cât mai normală posibil. Și cred că te-am crescut destul de bine ca să-ți pot spune asta, iar tu să înțelegi: *ce* ești a avut pretenții de la tine toată viața ta. Acum e momentul să pretinzi ceva înapoi. Înțelegi?

– Nu sunt sigură.

– *Cine* ești a trebuit întotdeauna să lase loc pentru *ce* ești. Știi.

Am dat din cap. Așa era.

– Asta s-a întâmplat în parte pentru că ești tânără, și *ce* ești este atât de mare față de *cine* ești. Nu te poți aștepta ca un copil normal, de opt ani sau chiar de paisprezece ani, să înțeleagă ce înseamnă să fii ceva asemănător cu ceea ce ești tu. Dar acum ai ajuns destul de mare ca să înțelegi. Să ai parte de apreciere pentru asta. Să știi cum să folosești acest lucru, pentru altceva decât să stai târziu noaptea.

Am zâmbit, uluită că Jane își amintea cum încercam să folosesc

tratatul ca să stau mai târziu decât ora mea de culcare.

– Te-am urmărit în ultimul an. Am văzut cum interacționezi cu Hickory și Dickory. Ți-au impus multe din cauza a ceea ce ești. Tot antrenamentul și toate exercițiile acelea. Dar ai început și să ceri mai mult de la ei. Documentele pe care i-ai pus să ți le dea...

– Nu știam că ai aflat.

– Am fost ofițer de informații. E meseria mea. Esențial e că ai devenit mai dispusă să folosești această putere. Preiei în sfârșit controlul asupra vieții tale. *Ce* ești a început să facă loc pentru *cine* ești.

– E un început.

– Ține-o tot așa! Avem nevoie de *cine* ești, Zoë. Avem nevoie să iei ceea ce ești – *fiecare* parte din ceea ce ești – și să ne salvezi pe noi. Să salvezi Roanoke. Și să te întorci la noi.

– Cum s-o fac? am întrebat.

Jane zâmbi.

– Cum am spus: pretinde ceva înapoi.

– E prea vag ca să mă ajute cu ceva.

– Poate, a răspuns Jane și m-a sărutat pe obraz. Sau poate că am doar încredere că ești destul de deșteaptă să-ți dai seama singură.

Mămica a primit o îmbrățișare.

Zece minute mai târziu, mă aflam la cincisprezece kilometri deasupra planetei Roanoke și urcam în continuare, îndreptându-mă către o navă obină, gândindu-mă la ce zisese Jane.

– Vei afla că navele noastre zboară mult mai repede decât navele Uniunii Coloniale, m-a informat Hickory.

– Chiar așa! am exclamat.

M-am dus către locul unde Hickory și Dickory îmi puseseră bagajul și am luat una dintre valize.

– Da, a replicat Hickory. Motoare mult mai eficiente și o administrare mai bună a gravitației artificiale. Vom ajunge la distanța de salt față de Roanoke în nici două zile. Uneia dintre navele voastre i-ar trebui cinci-șase zile să ajungă la aceeași distanță.

– În regulă, am comentat. Cu cât ajungem mai repede la generalul Gau, cu atât mai bine.

Am desfăcut fermoarul valizei.

– Este o clipă foarte emoționantă pentru noi, a vorbit Hickory. E prima oară de când locuiești cu maiorul Perry și locotenentul Sagan

când vei cunoaște personal alți obini.

– Dar ei știu tot despre mine...

– Da. Înregistrările din ultimul an au ajuns la toți obinii, atât în formă nemontată, cât și în rezumat. Prelucrarea versiunilor nemontate va dura ceva.

– Evident. Asta era!

Găsisem ce căutam: cuțitul de piatră, dar de la vârcolacul meu. Îl împachetasem în grabă, când nu se uita nimeni. Voiam să mă asigur că nu mi-am închipuit doar că-l pusesem în bagaje.

– Ți-ai adus cuțitul de piatră

– L-am adus. Am planuri pentru el.

– Ce planuri? întrebă Hickory.

– O să-ți zic mai târziu. Dar spune-mi, Hickory... Nava asta pe care mergem... E cineva important pe ea?

– Da, răspunse Hickory. Pentru că e prima oară când te afli în prezența altor obini de când erai copil, unul dintre membrii consiliului de guvernământ al obinilor va fi acolo să te salute. Vrea foarte mult să se întâlnească cu tine.

– Bine, am zis și am aruncat o privire la cuțit.

– Și eu vreau foarte mult să mă întâlnesc cu el.

Cred că în acel moment chiar l-am enervat pe Hickory.

Douăzeci și doi

– Pretinde ceva înapoi, mi-am spus în timp ce așteptam ca membrul consiliului obinilor să mă salute în cabina mea de lux. Pretinde ceva înapoi. Pretinde ceva înapoi.

Cu siguranță că o să vomit, m-am gândit.

Nu poți să vomiți, mi-am răspuns singură. *Încă nu ți-ai dat seama cum e cu toaleta. Nu știi în ce să vomiți.*

Asta cel puțin era adevărat. Obinii nu *excretă* și nu se ocupă de igiena personală în același fel ca ființele umane și nu au – atunci când sunt cu alții din propria lor rasă – aceleași probleme privind pudoarea, pe care le avem noi. În colțul cabinei se afla un sortiment interesant de găuri și robinete care arătau precum ceva ce ai folosi *probabil* pe post de baie. Dar n-aveam nici cea mai mică idee ce era fiecare. Nu voiam să folosesc obiectul despre care credeam că e o chiuvetă, doar ca să descopăr mai târziu că ar fi trebuit să fie toaleta. Băutul din toaletă era în ordine pentru Babar, dar îmi place să cred că eu am standarde mai înalte.

Urma, cu siguranță, să devină o problemă într-o oră sau două. Ar trebui să-i întreb pe Hickory și Dickory despre asta.

Nu erau cu mine, pentru că am dorit să fiu dusă direct în cabina mea când am pornit și apoi am cerut să rămân singură o oră, moment în care am vrut să-l văd pe membrul consiliului. Cred că astfel am dat peste cap vreun soi de ceremonie de bun-venit din partea transportorului obin (numit *Transportor Obin 8532*, cu eficiența tipică și plictisitoare a obinilor), dar nu m-a deranjat. A avut efectul pe care-l urmăream în clipa de față: luasem hotărârea să fiu un pic dificilă. A fi un pic dificilă însemna, speram eu, a-mi fi mai

ușor în continuare. Și anume a încerca să salvez Roanoke.

Tăticul avea propriul lui plan să obțină asta, iar eu aveam să-l ajut. Dar mă gândeam la un plan al meu propriu. Tot ce trebuia să fac eu era să pretind ceva înapoi.

Ceva cu adevărat foarte, foarte mare.

O, bine, vorbi creierul meu. *Dacă asta nu merge, cel puțin îl poți întreba pe tipul ăsta din consiliu unde-ar trebui să faci pipi.* Da, bine, asta *ar fi* ceva.

Se auzi un ciocănit la intrarea cabinei, iar ușa se deschise. Nu exista încuietoare pentru că obinii între ei nu aveau cine știe ce idee de intimitate (nici vreun semn pe ușă, din același motiv). Trei obini intrară în cameră: Hickory, Dickory și un altul care era nou pentru mine.

– Bine-ai venit, Zoë! m-a întâmpinat. Te salutăm la începutul timpului tău petrecut cu obinii.

– Mulțumesc, am răspuns. Tu ești membru al consiliului?

– Da. Eu sunt Dock.

M-am străduit să-mi stăpânesc zâmbetul, dar degeaba.

– Zici că te cheamă Dock.

– Da, a răspuns.

– Ca în Hickory, Dickory, Dock...

– Corect.

– Asta-i o coincidență uimitoare, am comentat, odată ce mi-am recăpătat controlul asupra feței.

– Nu-i nicio coincidență, a răspuns Dock. Când tu ai dat numele de Hickory și Dickory, am aflat despre versurile pentru copii din care ai luat numele. Când ne-am ales nume, eu și mulți alți obini am luat cuvinte din poezie.

– Știam că există alți Hickory și Dickory. Dar îmi spui că există și alți obini pe nume Dock...

– Da, a răspuns Dock.

– Și „Șoarece“ și „Ceas“?

– Da.

– Cum rămâne cu „Fuge“, „Sus“ și „Un“?

– Fiecare cuvânt din poezioară e popular ca nume.

– Sper că unii dintre obini știu că și-au luat nume după un articol nehotărât.

– Suntem perfect conștienți de semnificația cuvintelor. Importantă

este asocierea cu tine. Tu le-ai dat numele de Hickory și Dickory. Totul a pornit de aici.

Eram dată peste cap de ideea că o întreagă rasă înfricoșătoare de extratereștri își luase nume prostești din cauza numelor pe care le-am dat la doi dintre ei, fără să mă gândesc cine știe ce, cu mai mult de un deceniu în urmă; acest comentariu al lui Dock îmi readuse brusc concentrarea. Îmi reamintea că obinii, cu noua lor conștiință, se identificaseră atât de mult cu mine, purtau o amprentă atât de adâncă a mea, chiar și când eram copil, încât chiar și o poezioară de copii care-mi plăcea avea greutate.

Să cer ceva înapoi.

Stomacul mi se strânse. Nu l-am băgat în seamă.

– Hickory, am întrebat. Tu și Dickory înregistrați chiar acum?

– Da.

– Opriți-vă, vă rog! Consilier Dock, înregistrezi în acest moment?

– Da, răspunse. Deși numai pentru amintirea mea personală.

– Te rog, oprește-te!

Toți se opriră din înregistrat.

– Te-am jignit? a întrebat Dock.

– Nu, am răspuns. Dar nu cred că o să vreți asta ca parte a unei înregistrări permanente.

Am tras adânc aer în piept.

– Am nevoie de ceva din partea obinilor, consilier.

– O să încerc să găsesc.

– Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke.

– Mă tem că nu putem să te ajutăm.

– Nu este o cerere.

– Nu înțeleg.

– Am spus că nu e o cerere. N-am *cerut* ajutorul obinilor, consiliere. Am spus că *am nevoie* de el. E o diferență.

– Nu ne putem supune, vorbi Dock. Uniunea Colonială a cerut ca noi să nu oferim niciun ajutor coloniei Roanoke.

– Nu-mi *pasă*, am replicat. Ce vrea Uniunea Colonială în acest moment nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Uniunea Colonială plănuiește să-i lase să moară pe toți cei la care țin, pentru că s-a hotărât că Roanoke e mai folositoare ca simbol decât în calitate de colonie. Nu dau nicio ceapă degerată pe simbolism. Îmi pasă de oameni. De prietenii și de familia mea. Au nevoie de ajutor. Și îl cer

de la voi.

– Să te ajutăm pe tine înseamnă să rupem tratatul cu Uniunea Colonială, a explicat Dock.

– Tratatul vostru... E cel care vă permite accesul la mine?

– Da, a confirmat Dickory.

– Vă dați seama că mă *aveți*, am zis. Pe nava asta. Tehnic vorbind, pe teritoriu obin. Nu mai aveți nevoie de permisiunea Uniunii Coloniale ca să mă vedeți.

– Tratatul nostru cu Uniunea Colonială nu prevede numai accesul la tine, replică Dock. Acoperă multe probleme, inclusiv accesul la aparatele de conștiință pe care le purtăm. Nu putem să acționăm împotriva tratatului, nici măcar pentru tine.

– Atunci, nu-l rupeți! am spus am ținut pumnii strânși în gând.

Știam că obinii aveau să spună că nu pot rupe tratatul cu Uniunea Colonială; Hickory zisese înainte. Aici lucrurile erau pe cale să devină *de-a dreptul* spinoase.

– Am nevoie ca obinii să mă ajute să apăr Roanoke, consilier. N-am zis că obinii trebuie chiar ei s-o facă.

– Mă tem că nu te înțeleg, a vorbit Dock.

– Faceți astfel încât altcineva să mă ajute. Sugerați-le că ajutorul ar fi apreciat. Faceți tot ce trebuie să faceți.

– Nu vom fi capabili să ne ascundem influența. Uniunea Colonială nu va fi convinsă că nu e niciun amestec faptul că noi forțăm altă rasă să acționeze în numele nostru.

– Atunci, cereți-le unora despre care Uniunea Colonială știe că nu-i puteți forța.

– Pe cine sugerezi? a întrebat Dock.

Există o veche expresie pentru atunci când faci ceva complet nebunesc. „A da cu barda-n lună", așa se cheamă.

Asta eram eu, ridicând barda.

– Consu, am răspuns.

Trosc. Barda mea porni spre o lună *foarte* îndepărtată.

Dar era o aruncătură pe care trebuia s-o fac. Obinii erau obsedați de consu, pentru motive cât se poate de bune: cum să *nu* fii obsedat de creaturile care ți-au dat inteligență și apoi nu te-au mai băgat în seamă pentru tot restul eternității? Consu vorbiseră cu obinii numai o dată de când le dăduseră rațiunea, prețul fiind jumătate din obinii de pretutindeni, adică enorm. Îmi aminteam de acel preț. Plănuiam

să-l folosesc acum în avantajul meu.

– Consu nu vorbesc cu noi, a zis Dock.

– Faceți-i să vorbească!

– Nu știm cum.

– Găsiți o cale. *Știu* cum se simt obinii față de consu, consiliere. I-am studiat V-am studiat pe voi. Hickory și Dickory au făcut o poveste despre ei. Primul mit al creației pentru obini, numai că e adevărat. Știu cum i-ați făcut să vă vorbească. Și știu că ați încercat să-i faceți să vă vorbească din nou. Spune-mi că nu e adevărat!

– E adevărat.

– Sunt dispusă să ghicesc că lucrați încă la asta, chiar și acum.

– Așa e. Am lucrat.

– Acum e timpul să faceți.

– Nu există nicio garanție că ne-ar ajuta consu, chiar dacă îi convingem să stea de vorbă cu noi și să ne asculte pledoaria din partea voastră. Consu sunt imposibil de cunoscut.

– Înțeleg, merită oricum o încercare.

– Chiar dacă ar fi posibil, ceea ce ne ceri ar avea un preț mare. Dacă știi ce ne-a costat ultima oară când am vorbit cu consu...

– Știu *exact* cât a costat. Hickory mi-a zis. Și știu că obinii sunt obișnuiți să plătească pentru ce primesc. Dă-mi voie să te întreb ceva, consiliere. Ce-ați primitde la tatăl meu biologic? Ce-ați obținut de la Charles Boutin?

– El ne-a dat conștiință, după cum bine știi. Dar a avut un preț. Tatăl tău a cerut un război.

– Pe care nu i l-ați dat niciodată. Tatăl meu a murit înainte ca voi să apucați să plătiți. Ați căpătat darul lui gratis.

– Uniunea Colonială a cerut un preț ca să termine munca lui.

– Asta-i între voi și Uniunea Colonială. Nu anulează nimic din ceea ce-a făcut tatăl meu sau faptul că n-ați plătit niciodată. Eu sunt fiica lui. Moștenitoarea lui. Faptul că vă aflați aici spune că obinii mi-au acordat onoarea pe care i-ar acorda-o lui. V-aș putea spune că-mi *datorați* ceea ce-i datorați lui: un război, cel puțin.

– Nu pot spune că-ți datorăm ceea ce datoram tatălui tău.

– Atunci, ce-mi datorați *mie?* Ce-mi datorați mie pentru ceea ce am făcut *eu* pentru voi? Cum te cheamă?

– Numele meu e Dock.

– Un nume pe care-l porți pentru că într-o zi le-am dat acestora doi

numele de Hickory și Dickory, am zis, arătând spre cei doi prieteni ai mei. Este numai exemplul cel mai evident pentru ceea ce aveți prin intermediul meu. Tatăl meu v-a dat o conștiință, dar voi nu știați *ce să faceți cu ea*, nu-i așa? Niciunul dintre voi n-a știut. Toți ați învățat ce să faceți cu conștiința urmărind-o pe-a mea cum se dezvoltă, de când eram copil și până am ajuns ceea ce sunt acum. Consiliere, câți obini mi-au urmărit viața? Au văzut cum făceam lucrurile? Au învățat de la mine?

– Toți. Am învățat cu toții de la tine, Zoë.

– Cât i-a costat pe obini? De când au venit Hickory și Dickory să locuiască împreună cu mine până în clipa în care am pășit pe nava asta, cât v-a costat? Ce-am cerut eu vreodată de la vreun obin?

– Nimic.

Am dat din cap.

– Așadar, să recapitulăm. Consu v-au dat inteligență și v-a costat jumătate din toți obinii când ați venit să-i întrebați de ce-au făcut-o. Tatăl meu v-a dat conștiință, iar prețul a fost un război, un preț pe care l-ați fi plătit de bunăvoie, dacă ar fi trăit. Eu v-am dat zece ani de lecții despre cum să fiți conștienți – despre cum să *trăiți*. Nota de plată a ajuns la scadență, consiliere. Ce preț cer? Cer viețile a jumătate dintre obinii din univers? Nu. Cer ca obinii să se angajeze într-un război împotriva unei cu totul alte rase? Nu. Cer numai ajutorul vostru ca să-mi salvez familia și prietenii. Nu cer nici măcar ca obinii s-o facă ei înșiși, doar ca ei să găsească o cale de a pune pe altcineva s-o facă pentru ei. Consiliere, având în vedere istoria obinilor în privința a ceea ce au primit și cât a costat, dorința mea de-acum de la obini vine chiar *foarte ieftin!*

Dock mă privi lung, în tăcere. I-am întors privirea, mai mult pentru că uitasem să clipesc în tot acest răstimp și mă temeam că, dacă încercam în clipa de față aș putea să țip. Cred că de aceea păream enervant de calmă. Puteam trăi cu ideea...

– Eram pe cale să trimitem o sondă de salt când ai sosit, vorbi Dock. N-a fost încă trimisă. O să anunț restul consiliului obinilor despre cererea ta. Le voi spune că eu te sprijin.

– Mulțumesc, consilier Dock.

– S-ar putea să fie nevoie de un timp ca să se hotărască un curs al acțiunii.

– Nu aveți timp. O să-l văd pe generalul Gau și o să-i transmit mesajul tatălui meu. Consiliul obinilor are timp să acționeze până

când termin de vorbit cu generalul Gau. Dacă n-a făcut-o sau n-o s-o facă, atunci îl veți părăsi pe generalul Gau fără mine.

– Nu vei fi în siguranță în Conclav.

– Trăiți cu impresia că voi tolera să mai stau printre obini dacă mă refuzați? Vă tot repet: nu vă *cer*, *am nevoie*. Dacă n-au s-o facă, obinii mă vor pierde.

– Ar fi foarte greu de acceptat pentru unii dintre noi. Te-am pierdut deja un an, Zoë, când Uniunea Colonială v-a ascuns colonia.

– Atunci, ce-o să faceți? Să mă târâți înapoi pe navă? Să mă țineți prizonieră? Să mă înregistrați împotriva voinței mele? Nu-mi închipui că va fi foarte *distractiv*. Știu ce sunt pentru obini, consiliere. Știu la ce m-ați folosit cu toții. Nu cred că mă veți găsi foarte folositoare *după* ce mă refuzați.

– Te înțeleg. Zoë, a fost o onoare să te întâlnesc. Și acum trebuie să trimit acest mesaj... Te rog să mă scuzi!

Am dat din cap. Dock a plecat.

– Te rog, închide ușa! i-am cerut lui Hickory, care era cel mai aproape de ea. O închise.

– Mulțumesc, am spus și am vomitat peste pantofi. Dickory se repezi la mine și mă prinse înainte să cad de-a binelea.

– Ți-e rău, a spus Hickory.

– N-am nimic, am răspuns, apoi am vomitat pe Dickory.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău!

Hickory se apropie, mă luă de lângă Dickory și mă îndreptă către instalațiile stranii. Învârti un robinet și apa ieși bolborosind.

– Ce-i asta? am întrebat.

– E o chiuvetă, a răspuns Hickory.

– Ești sigur? am stăruit. Hickory dădu din cap. M-am aplecat, m-am spălat pe față și mi-am clătit gura.

– Cum te simți? a întrebat Hickory după ce m-am curățat cât de bine-am putut.

– Nu cred că mai vomit. Chiar dacă aș vrea, n-a mai rămas nimic.

– Ai vomitat pentru că ești bolnavă, a insistat Hickory.

– Am vomitat pentru că tocmai l-am tratat pe unul dintre conducătorii voștri de parcă ar fi fost valetul meu. Asta-i ceva nou pentru mine, Hickory. Chiar este!

M-am uitat la Dickory, care ere plin de vomă.

– Și sper să meargă. Pentru că eu cred că, dacă trebuie să fac iarăși

așa ceva, stomacul meu s-ar putea să sară de-a dreptul pe masă.

Măruntaiele mele făcură o tumbă după ce-am spus asta. *Notă pentru mine:* După ce vomiți, atenție la comentariile excesiv de colorate.

– Ai vorbit serios? a întrebat Hickory. Ce i-ai spus lui Dock...

– Fiecare cuvințel, am răspuns și-am făcut semn către mine. Hai, Hickory, uită-te la mine! Crezi că m-aș supune singură la toate *astea*, dacă n-aș fi serioasă?

– Voiam să fiu sigur.

– Poți fi sigur.

– Zoë, o să fim cu tine. Eu și Dickory. Orice decide consiliul. Dacă alegi să rămâi pe loc după ce vorbești cu generalul Gau, vom sta cu tine.

– Mulțumesc, Hickory. Dar nu trebuie să faceți asta.

– O s-o facem. Am stat alături de tine în cea mai mare parte a vieții tale. Și în toată viața pe care-am petrecut-o conștienți. Alături de tine și de familia ta. Ne-ai spus că facem parte din familia ta. Acum ești departe de acea familie. S-ar putea să nu-i mai vezi niciodată. N-o să te lăsăm singură. Locul nostru e lângă tine.

– Nu știu ce să spun...

– Spune că o să ne lași să stăm cu tine.

– Da. Stați. Și mulțumesc. Mulțumesc amândurora.

– Cu plăcere.

– Iar acum, ca primă îndatorire oficială pentru voi, găsiți-mi ceva nou de îmbrăcat. Încep să put. Și apoi spuneți-mi care dintre chestiile alea de-acolo e toaleta. Pentru că acum chiar am nevoie să știu.

Douăzeci și trei

Ceva mă înghiontea ca să mă trezesc. Am plesnit acel ceva.

– Mori, am mormăit.

– Zoë, a zis Hickory, ai un vizitator.

Am clipit către Hickory, a cărui siluetă era încadrată de lumina ce venea de pe coridor.

– Ce tot vorbești?

– Generalul Gau e aici. Acum. Și dorește să-ți vorbească.

M-am ridicat în capul oaselor.

– Glumești! am exclamat.

Mi-am luat PDA-ul și m-am uitat la oră. Sosiserăm în spațiul Conclavului cu paisprezece ore în urmă, făcându-ne apariția în spațiul real la o mie de kilometri de stația spațială pe care generalul Gau o făcuse cartierul general administrativ al Conclavului. Spusese că nu dorea să favorizeze nicio planetă. Stația spațială era înconjurată de sute de nave din tot spațiul Conclavului și de și mai multe navete și vehicule de transport care circulau printre nave, plecând și sosind pe stație. Stația Phoenix, cea mai mare stație spațială umană – atât de mare încât auzisem că afecta mareele de pe planeta Phoenix (cu efecte măsurabile numai cu cele mai sensibile instrumente, dar orișicum...) –, ar fi încăput într-un colț al cartierului general al Conclavului.

Sosiserăm și ne anunțaserăm trimițând un mesaj codificat generalului Gau, prin care ceream o audiență. Ni se dăduseră coordonate de andocare, apoi fuseserăm ignorați în mod deliberat. După zece ore, m-am dus în sfârșit la culcare.

– Știi că eu nu glumesc, a spus Hickory.

Se întoarse în cadrul ușii și aprinse luminile în cabină. Am clipit.

– Acum, te rog, a zis el, hai să-l întâmpinăm.

Peste cinci minute eram îmbrăcată în ceva ce speram să fie prezentabil și pășeam oarecum nesigură de-a lungul coridorului. După un minut de mers, am exclamat:

– Oh, rahat!

Am alergat înapoi în cabină, lăsându-l pe Hickory singur pe coridor. Un minut mai târziu eram înapoi, purtând în mână o cămașă cu ceva înfășurat în ea.

– Ce-i asta? a întrebat Hickory.

– Un dar, am răspuns.

Ne-am continuat drumul pe coridor.

După încă un minut stăteam în camera de conferințe amenajată în grabă, împreună cu generalul Gau. Ședea pe o latură a unei mese înconjurate de scaune în stilul obin, care nu erau prea bine proiectate nici pentru fiziologia lui, nici pentru a mea. M-am așezat pe partea cealaltă, cu cămașa în mână.

– Aștept afară, a anunțat Hickory după ce m-a lăsat acolo.

– Mulțumesc, Hickory, am răspuns.

El plecă. M-am întors cu fața spre general.

– Bună! l-am salutat cam neconvingător.

– Tu ești Zoë, a spus generalul Gau, ființa umană care îi face pe obini să-i îndeplinească poruncile.

Vorbele lui erau într-o limbă pe care n-o înțelegeam; erau traduse printr-un dispozitiv de comunicații care-i atârna de gât.

– Asta-s eu, am replicat.

Mi-am auzit vorbele traduse în limba lui.

– Mă interesează felul în care o fată umană este capabilă să rechiziționeze o navă de transport obină ca s-o aducă să mă vadă.

– E o poveste lungă.

– Spune-mi versiunea scurtă!

– Tatăl meu a creat aparate speciale care le conferă obinilor conștiință. Obinii mă onorează ca fiind singura legătură în viață cu tatăl meu. Fac tot ce le cer eu să facă.

– Trebuie să fie plăcut să ai o rasă întreagă la cheremul tău.

– Ar trebui să știi cum e. Ai patru sute de rase la cheremul tău. Domnule...

Generalul Gau a făcut o mișcare cu capul care speram că e un

zâmbet.

– Asta e o chestiune oarecum discutabilă în acest moment, mă tem. Dar sunt nedumerit. Trăiam cu impresia că ești fiica lui John Perry, administrator al coloniei Roanoke.

– Sunt. El și cu soția lui, Jane Sagan, m-au adoptat după ce tatăl meu a murit. Mama mea naturală murise cu ceva timp înainte. De dragul părinților mei adoptivi sunt acum aici. Deși îmi cer scuze – am arătat spre mine și spre aspectul meu dezordonat –, nu mă așteptam să vă întâlnesc așa repede. Credeam că o să venim la dumneavoastră și că o să avem timp să ne pregătim.

– Când am auzit că obinii transportau o ființă umană care venea să mă vadă și încă una de pe Roanoke, am fost destul de curios ca să nu vreau să aștept, explică Gau. De asemenea, găsesc important să fac opoziția să se întrebe ce pun la cale. Faptul că vin să vizitez o navă obină în loc să aștept să le primesc delegația o să-i facă pe unii să se întrebe cine ești și ce știu eu, iar ei nu.

– Sper că merit drumul.

– Dacă nu, tot o să fie nervoși. Dar, la cât de departe ai venit, sper, de dragul nostru, al amândurora, că drumul a meritat. Ești complet îmbrăcată?

– Poftim?

Dintre multele întrebări la care m-aș fi putut aștepta, asta nu era una dintre ele.

Generalul a arătat spre mâna mea.

– Ai o cămașă în mână.

– Ah! am exclamat și am pus cămașa pe masă între noi. E un dar. Nu cămașa. E ceva înfășurat în cămașă. Ăsta-i darul. Speram să găsesc altceva în care să-l pun înainte de a vi-l da, dar m-ați luat oarecum prin surprindere. O să tac din gură acum și-o să vă las să-l luați pur și simplu.

Generalul îmi aruncă ceea ce cred că era o privire stranie, apoi întinse mâna și desfășură obiectul aflat în cămașă. Era cuțitul de piatră pe care mi-l dăduse vârcolacul. Îl ridică și-l examină la lumină

– E un dar foarte interesant, observă el și începu să-l miște în mână, încercându-i, bănuiam, greutatea și echilibrul.

– Și un cuțit destul de frumos desenat.

– Mulțumesc.

– Nu tocmai o armă modernă.

– Nu, am răspuns.

– Ți-ai închipuit că un general trebuie să fie interesat de arme arhaice? a întrebat Gau.

– La drept vorbind, e o poveste în spatele lui. Există o rasă băștinașă de ființe inteligente pe Roanoke. N-am știut despre ele, înainte de a ateriza. Nu cu multă vreme în urmă, ne-am întâlnit cu ele pentru prima oară și lucrurile au mers prost. Unii dintre ei au murit, la fel și unii dintre noi. Apoi însă unul dintre ei și unul dintre noi s-au întâlnit și s-au hotărât să încerce să nu se mai omoare unii pe alții; în schimb, și-au făcut daruri. Cuțitul acela a fost unul dintre ele. E al tău acum.

– E o poveste interesantă. Și cred că am dreptate să presupun că are o oarecare implicație legată de motivul pentru care te afli aici.

– Depinde de dumneavoastră, domnule. Puteți să hotărâți doar că e un cuțit frumos, de piatră.

– Nu prea cred. Administratorul Perry este un om care cochetează cu subtextele. Nu mi-a scăpat ce înseamnă faptul că și-a trimis fiica să transmită un mesaj. Apoi însă a oferit acest dar anume, cu această poveste anume. E un om de o oarecare subtilitate.

– Și eu cred la fel. Dar cuțitul nu e de la tăticul meu. E de la mine.

– Așa! a exclamat Gau surprins. Asta-i încă și mai interesant. Administratorul Perry n-a sugerat asta?

– Nu știe că aveam cuțitul. Și nu știe cum l-am căpătat.

– Dar *ai avut* intenția să-mi transmiți un mesaj cu ajutorul lui. Unul care să-l completeze pe cel al tatălui tău adoptiv.

– Speram să vedeți lucrurile astfel.

Gau a lăsat cuțitul jos.

– Spune-mi ce are de zis administratorul Perry.

– O să fiți asasinat, am răspuns. Oricum, cineva o să încerce. E cineva apropiat de dumneavoastră. Cineva din cercul de consilieri de încredere. Tăticul nu știe când sau cum, dar știe că e plănuit să se întâmple curând. Voia să știți, ca să vă puteți apăra.

– De ce? Tatăl tău adoptiv este funcționar al Uniunii Coloniale. A făcut parte din planul care a distrus flota Conclavului și a pus în primejdie toate lucrurile pentru care am muncit, mai multă vreme decât ai trăit tu, tânără ființă umană. De ce-ar trebui să am încredere în cuvântul unui dușman?

– Uniunea Colonială este dușmanul dumneavoastră, nu tăticul meu.

– *Tăticul* tău a ajutat la uciderea a zeci de mii. Fiecare navă din

flotă a fost distrusă, în afară de a mea.

– V-a implorat să nu vă chemați navele la Roanoke.

– Aici a fost mult prea subtil. N-a explicat niciodată cum a fost întinsă capcana. Mi-a cerut doar să nu-mi chem flota. Un pic mai multe informații ar fi ținut în viață mii de ființe.

– A făcut ce-a putut. Erați acolo să ne distrugeți colonia. Nu-i era permis să o predea. Știți că n-avea prea multe opțiuni. Și-așa, a fost rechemat de Uniunea Colonială și acuzat chiar și pentru că v-a sugerat că s-ar putea să se întâmple ceva. Ar fi putut fi trimis la închisoare pentru simpla faptă de a fi vorbit cu dumneavoastră, generale. A făcut tot ce-a putut.

– De unde știu că nu e folosit iar?

– Ziceți că știați ce înseamnă că m-a trimis pe mine să vă aduc un mesaj. Eu sunt dovada că vă spune adevărul.

– Tu ești dovada că el *crede* că-mi spune adevărul. Nu înseamnă că *este* adevărul. Tatăl tău adoptiv a fost folosit o dată. De ce n-ar putea fi folosit din nou?

Auzind asta, am luat foc.

– Îmi cer scuze, generale. Dar ar trebui să știți că, trimițându-mă pe mine să vă aduc acest avertisment, atât tăticul, cât și mămica mea sunt absolut siguri că vor fi etichetați drept trădători de Uniunea Colonială. Amândoi o să meargă la închisoare. Ar trebui să știți că nu mă pot întoarce pe Roanoke, ca parte a înțelegerii datorită căreia obinii mă aduc la dumneavoastră. Trebuie să rămân cu ei. Pentru că ei cred că e doar o chestiune de timp până când Roanoke va fi distrusă, dacă nu de dumneavoastră, de vreo parte a Conclavului asupra căreia nu mai aveți niciun control. Părinții mei și cu mine am riscat *totul* ca să vă dăm acest avertisment. Este posibil să nu-i mai văd niciodată nici pe ei, nici pe oricine altcineva de pe Roanoke, pentru că vă dau acest avertisment. Acum, generale, credeți că oricare dintre noi ar fi făcut-o, dacă n-am fi absolut siguri de ce vă spunem? Credeți?

Generalul Gau n-a scos niciun cuvânt o clipă, apoi a zis:

– Îmi pare rău că a trebuit să riscați cu toții atât de mult.

– Atunci faceți-i tăticului meu onoarea de a-l *crede*. Sunteți în pericol, generale. Și pericolul e mai aproape decât credeți.

– Spune-mi, Zoë, ce speră administratorul Perry să obțină spunându-mi mie asta? Ce vrea de la mine?

– Vrea să rămâneți în viață. I-ați promis că, atâta vreme cât o să

conduceți Conclavul, n-o să mai atacați Roanoke. Cu cât rămâneți mai mult în viață, cu atât mai mult rămânem și noi în viață.

– Dar aici e ironia. Mulțumită a ceea ce s-a întâmplat la Roanoke, nu mai dețin controlul în aceeași măsură ca înainte. Acum îmi petrec timpul ținându-i pe alții la locul lor. Și sunt și unii care privesc Roanoke ca pe o cale de a-mi lua controlul. Sunt sigur că nu știi despre Nerbros Eser...

– Sigur că știu. Principala dumneavoastră opoziție în acest moment. Încearcă să-i convingă pe oameni să-l urmeze. Vrea să distrugă Uniunea Colonială.

– Îmi cer scuze. Am uitat că nu ești doar o purătoare de mesaje...

– Nu-i nimic.

– Nerbros Eser plănuiește să atace Roanoke. Am readus Conclavul sub controlul meu – prea încet –, dar pe Eser îl sprijină destule rase ca să fie capabil să finanțeze o expediție pentru a cuceri Roanoke. Știe că Uniunea Colonială e prea slabă ca să organizeze o apărare a coloniei și știe că în acest moment nu mă aflu în situația de a-l opri. Dacă poate cuceri Roanoke când eu n-am putut, s-ar putea ca mai multe rase să treacă de partea lui. Destule ca să atace Uniunea Colonială în mod direct.

– Atunci, nu ne puteți ajuta...

– Altfel decât spunându-ți ceea tocmai ți-am spus, nu. Eser o să atace Roanoke. Dar, parțial din cauză că administratorul Perry a ajutat la distrugerea flotei mele, cu niciun chip nu pot face prea mult să-l opresc acum. Și mă îndoiesc că Uniunea voastră Colonială o să facă prea multe să-l oprească.

– De ce spuneți asta?

– Pentru că ești *aici*. Nu înțelege greșit, Zoë, apreciez avertismentul familiei tale. Dar administratorul Perry nu-i atât de amabil, încât să mă fi prevenit din simpla lui bunătate. Așa cum ai observat, prețul e prea mare. Ești aici pentru că nu aveți încotro să vă mai duceți.

– Dar îl credeți pe tăticul...

– Da. Din nefericire. Cineva în situația mea e întotdeauna o țintă. Dar acum, în mod special, știu că până și unii dintre cei în care am avut încredere, cărora le-am încredințat viața și prietenia mea, calculează costurile și ajung la concluzia că valorez mai mult mort decât viu. Și are sens ca cineva să încerce să mă omoare înainte ca Eser să atace Roanoke. Dacă sunt mort, iar Eser se răzbună pe colonia voastră, nimeni altcineva n-o să încerce măcar să concureze

cu el pentru controlul Conclavului. Administratorul Perry nu-mi spune nimic din ce nu știu. Confirmă doar ce știu.

– Atunci, nu v-am fost de niciun folos.

Și nici tu nu mi-ai fost de niciun folos mie, am gândit, dar n-am rostit-o.

– N-aș zice asta. Unul dintre motivele pentru care sunt aici, acum, este ca să aud ce ai să-mi spui fără să se mai amestece altcineva. Să aflu ce să fac cu informațiile pe care s-ar putea să le ai. Să văd dacă îmi sunt de folos. Să văd dacă *tu* îmi ești de folos.

– Știați deja ce v-am spus eu.

– E adevărat. Totuși, nimeni *altcineva* n-are idee cât de multe știi. Nu aici, în orice caz.

Întinse mâna, luă cuțitul de piatră și se uită din nou la el.

– Iar adevărul în problema asta este că m-am săturat să nu știu cine, dintre cei în care am încredere, plănuiește să mă înjunghie în inimă. Oricine intenționează să mă asasineze trebuie să fie mână-n mână cu Nerbros Eser. Este probabil să știe când plănuiește să atace Roanoke și cât de mari sunt forțele cu care o va face. Și poate că, lucrând împreună, am putea afla ambele lucruri.

– Cum?

Generalul Gau se uită din nou la mine și schiță din cap acea chestie sper-că-e-un-zâmbet.

– Făcând un pic de teatru politic. Făcându-i să creadă că știu ceea ce știu ei. Făcându-i să acționeze din acest motiv.

I-am întors zâmbetul lui Gau.

– „Iar piesa mea-i capcana ce-n curând va prinde-n ea pe rege și-al său gând".

– Exact. Deși cel pe care-l prindem o să fie un trădător, nu un rege.

– În citatul acela era și una, și alta.

– Interesant! Mă tem că nu cunosc referința.

– E dintr-o piesă numită *Hamlet*. Am avut un prieten căruia îi plăcea autorul.

– Îmi place citatul. Și prietenul tău.

– Mulțumesc. Și mie.

– Unul din voi, din această cameră, e trădător, a vorbit generalul Gau. Și știu care.

Oho, m-am gândit. *Generalul știe cu siguranță cum să înceapă o*

întâlnire.

Ne aflam în camera consilierilor oficiali ai generalului, o încăpere ornamentată, pe care, îmi spusese generalul înainte, n-o folosea niciodată decât ca să-i primească pe demnitarii străini cu o oarecare aparență de pompă și ceremonial. Din moment ce, tehnic vorbind, mă primea pe mine pentru această întâlnire de protocol, mă simțeam specială. Dar, revenind la subiect, în cameră se afla o mică platformă supraînălțată, cu trepte, pe care fusese așezat un fotoliu mare. Demnitarii, consilierii și personalul lor se apropiau de el ca și cum ar fi fost un tron. Asta urma să fie folositor pentru ceea ce avea de gând generalul Gau astăzi.

În fața platformei, camera se deschidea într-un semicerc. În jurul perimetrului se afla un șir de bănci curbat, în general de înălțimea pe care o au când stau în picioare cele mai multe specii conștiente de sine din Conclav. Aici își aveau locul echipele consilierilor și demnitarilor, deschizând documente și date când era nevoie și șoptind (sau ce altceva făceau ei) în microfoane micuțe care transmiteau la căști de urechi (sau orice altceva) purtate de șefii lor.

Șefii – consilieri sau demnitari – umpleau zona dintre bănci și platformă. De obicei, mi s-a spus, li se ofereau bănci sau scaune (sau ce se potrivea cel mai bine cu forma lor), ca să se poată odihni în timp ce-și făceau treburile. Astăzi, erau ținuți cu toții în picioare.

Cât despre mine, stăteam în stânga, chiar în fața generalului așezat în fotoliul lui cel mare. În partea opusă a fotoliului se afla o măsuță pe care era cuțitul de piatră. Tocmai i-l prezentasem (pentru a doua oară) generalului. De data asta, era oferit într-un ambalaj mai protocolar decât o cămașă. Generalul îl scosese din cutia pe care-o găsisem, îl admirase și-l pusese pe masă.

În spate, alături de personal, stăteau Hickory și Dickory, nu tocmai încântați de planul propus de general. Împreună cu ei erau trei membri ai diviziei de securitate a generalului, care nu erau nici ei deloc mulțumiți.

Ei bine, acum, că-l puneam în aplicare, nici eu eram prea sigură și entuziasmată de plan.

– Credeam că suntem aici ca să auzim o cerere din partea acestei tinere ființe umane, a vorbi tunul dintre consilieri, o lalană înaltă (adică, înaltă chiar și pentru o lalană!), pe nume Hafte Sorvalh. Vocea ei era tradusă de casca pe care mi-o dăduseră obinii.

– A fost un pretext, a replicat generalul Gau. Ființa umană nu are

nicio cerere, ci informații despre care dintre voi are intenția să mă asasineze.

Firește, asta a stârnit agitație în cameră.

– E o ființă umană! a exclamat Wert Ninung, un dwaer. Nu vreau să fiu lipsit de respect, generale, dar umanii au distrus recent întreaga flotă a Conclavului. Orice informație pe care-ar împărtăși-o cu tine ar trebui privită ca extrem de suspectă, ca să nu spun decât atât.

– Sunt complet de acord, Ninung, a răspuns Gau. De aceea, când mi-a fost furnizată, am făcut ce-ar fi făcut orice persoană rațională și mi-am pus oamenii de la securitate să verifice amănunțit informația. Regret să spun că informația a fost bună. Iar acum trebuie să mă ocup de faptul că unul dintre consilierii mei – cineva care cunoaște toate planurile mele pentru Conclav – a conspirat împotriva mea.

– Nu înțeleg, a zis un ghlagh al cărui nume, dacă mi-l aminteam corect, era Lernin Il.

Nu eram absolut sigură, totuși; oamenii lui Gau de la securitate îmi dăduseră dosare despre cercul de consilieri ai lui Gau numai cu câteva ore înainte de ședință și, având în vedere toate celelalte pe care trebuia să le pregătesc, abia avusesem timp să le frunzăresc.

– Ce nu înțelegi, Lernin? a întrebat generalul Gau.

– Dacă știi care dintre noi este trădătorul, de ce nu s-a ocupat deja de el divizia ta de securitate? a întrebat Il. Asta s-ar fi putut face fără să te expui unui risc inutil. Având în vedere poziția ta, n-ai nevoie să-ți asumi mai multe riscuri decât este absolut necesar.

– Nu vorbim despre un ucigaș întâmplător, Il. Uită-te în jurul tău! De câtă vreme ne cunoaștem? Cât a muncit fiecare dintre noi ca să creeze acest mare Conclav al raselor? Ne-am văzut mai mult între noi de-a lungul timpului decât ne-am văzut soții sau soțiile și copiii. Ar fi acceptat oricare dintre voi dacă l-aș fi făcut pe unul să dispară cu o acuzație vagă de crimă? Nu i s-ar părea fiecăruia că-mi pierd autoritatea și creez țapi ispășitori? Nu, Il. Am ajuns prea departe și am făcut prea multe pentru asta. Chiar și viitorul asasin merită mai multă politețe.

– Atunci, ce intenționezi să faci? întrebă Il.

– Îi voi cere trădătorului de aici să iasă în față. Nu-i prea târziu să îndrept răul.

– Îi oferi amnistie asasinului? a întrebat o creatură al cărei nume chiar nu mi-l aminteam (sau, având în vedere cum vorbea, bănuiesc

că nu l-aș fi putut pronunța corect, chiar dacă mi l-aș fi amintit).

– Nu, a răspuns Gau. Respectiva persoană nu acționează singură. Face parte dintr-o conspirație care amenință lucrurile pentru care am muncit cu toții.

Gau a făcut un semn spre mine.

– Prietena mea umană de aici mi-a dat câteva nume, dar asta nu e de-ajuns. Pentru securitatea Conclavului, avem nevoie să știm mai mult. Și, ca să le arătăm tuturor membrilor Conclavului că trădarea nu poate fi tolerată, asasinul meu trebuie să răspundă pentru ce a făcut până în acest punct. Iată oferta mea: va fi tratat corect și cu demnitate. Își va ispăși pedeapsa într-un oarecare confort. Familia și cei dragi nu vor fi pedepsiți sau considerați vinovați, în afară de cazul în care sunt ei înșiși conspiratori. Iar crima lor nu va fi făcută publică. Toți cei din afara prezentei încăperi vor ști numai că acest conspirator s-a retras din serviciu. Va exista o pedeapsă. Trebuie să existe o pedeapsă. Dar nu va exista pedeapsa istoriei.

– Vreau să știu de unde și-a căpătat informația această ființă umană, a dorit Wert Ninung.

Gau mi-a făcut semn din cap.

– Informația provine, în ultimă instanță, de la divizia Forțelor Speciale ale Uniunii Coloniale, am răspuns.

– Același grup care a constituit vârful de lance al distrugerii flotei Conclavului, a comentat Wert. Nu tocmai demn de încredere.

– Consilier Wert, am spus, cum crezi că au reușit Forțele Speciale să descopere fiecare dintre navele flotei voastre? Singura dată când se adună este atunci când elimină o colonie. Să descoperi patru sute de nave printre zecile de mii pe care le are la dispoziție fiecare rasă în parte a fost o ispravă nemaiauzită a informațiilor militare. După asta, crezi că Forțele Speciale au avut dificultăți să furnizeze un singur nume?

Wert mârâi de-a binelea la mine. M-am gândit că era nepoliticos.

– V-am spus deja că am pus să fie verificată informația, a vorbit generalul Gau. Nu există nicio îndoială că e exactă. Asta nu intră în discuție. Ceea ce intră în discuție este felul în care asasinul va alege să fie descoperit. Repet: asasinul este în această încăpere chiar acum, printre noi. Dacă va ieși în față acum și ne va divulga informații despre ceilalți conspiratori, tratamentul lor va fi generos, ușor și secret. Oferta e în fața ta, acum. Te implor, ca un vechi prieten, să o accepți. Vino în față, acum!

Nimeni din încăpere nu se mișcă. Generalul Gau se uită fix la fiecare dintre consilierii săi, direct și în ochi, vreme de câteva secunde la fiecare. Niciunul nu făcu nici măcar un pas în față.

– Foarte bine! a continuat generalul Gau. Atunci, pe calea cea mai grea.

– Ce-o să faci acum, generale? a întrebat Sorvalh.

– Simplu, a răspuns Gau. Vă voi chema pe fiecare, pe rând. Vă veți înclina în fața mea și îmi veți jura loialitate în calitate de conducător al Conclavului. Acelora despre care știu că sunt sinceri le voi mulțumi. Aceluia despre care știu că e trădător îi spun: te voi da în vileag în fața celor alături de care ai lucrat atâta vreme și voi pune să fii arestat. Pedeapsa ta va fi severă. Și va fi categoric publică. Și se va sfârși cu moartea ta!

– Asta nu-ți seamănă, generale, a observat Sorvalh. Ai creat Conclavul cu ideea să nu existe dictatori, nici cereri de loialitate personală. Există doar loialitatea față de Conclav. Față de idealurile lui.

– Conclavul este aproape de prăbușire, Hafte. Iar tu știi la fel de bine ca mine că Nerbros Eser și cei de soiul lui vor conduce Conclavul ca pe moșia personală. Unul dintre voi a hotărât deja că dictatura lui Eser este preferabilă unui Conclav unde fiecare rasă are o voce. Este limpede pentru mine că trebuie să cer loialitatea care era cândva de la sine înțeleasă. Îmi pare rău că s-a ajuns la asta. Dar s-a ajuns.

– Dacă nu vom jura loialitate? a întrebat Sorvalh.

– Atunci, veți fi arestați ca trădători. Împreună cu cel despre care știu că este asasinul.

– N-ai dreptul să faci asta, a insistat Sorvalh. Acționezi împotriva propriei tale viziuni pentru Conclav, dacă ceri această loialitate. Vreau să știi că eu cred asta din adâncul sufletului.

– Am notat.

– Foarte bine, a zis Sorvalh, a pășit în față, pe platformă, și a îngenuncheat. General Tarsem Gau, îți ofer loialitatea mea în calitate de conducător al Conclavului.

Gau se uită la mine. Era rândul meu. Am clătinat din cap în direcția lui, destul de clar ca toată lumea din încăpere să vadă că aștepta verificarea mea.

– Mulțumesc, Hafte. Te poți duce înapoi. Wert Ninung, te rog, înaintează!

Ninung înaintă. La fel și următorii șase consilieri. Mai rămâneau trei.

Aveam emoții. Căzusem deja de acord cu Gau că nu aveam să ducem jocul atât de departe, încât să acuzăm pe cineva care nu era de fapt vinovat. Dar, dacă ajungeam la sfârșit fără un trădător, amândoi am fi avut multe pentru care să răspundem.

– Lernin Il, a rostit generalul Gau, înaintează, te rog!

Il dădu din cap, se deplasă lin înainte și, când ajunse lângă mine, mă împinse cu brutalitate pe podea și se aruncă după cuțitul de piatră pe care Gau îl lăsase pe masa de lângă el. M-am lovit de podea atât de tare, încât craniul mi-a săltat pe ea. Am auzit țipete și gâgâituri de alarmă din partea celorlalți consilieri. M-am rostogolit și m-am uitat în sus, exact când Il ridicase cuțitul și se pregătea să-l înfigă în general.

Cuțitul fusese lăsat afară și la îndemână dintr-un motiv. Gau spusese deja că vrea să-l dea în vileag pe trădător și că știe sigur cine era; spusese că pedeapsa pentru trădător avea să includă moartea. Trădătorul ar fi fost deja convins că n-ar fi avut nimic de pierdut încercând asasinatul atunci și acolo. Dar consilierii lui Gau nu purtau de obicei unelte ucigătoare asupra persoanei lor; erau niște birocrați care nu aveau nimic mai periculos la ei decât un toc. Dar un cuțit de piatră frumos și ascuțit, lăsat neglijent prin preajmă, ar fi fost exact obiectul menit să-l convingă pe viitorul asasin să-și asume riscul. Acesta era, de asemenea, motivul pentru care gărzile generalului (și Hickory și Dickory) erau postate la marginea încăperii, în loc să fie în apropierea generalului; trebuia să dăm asasinului iluzia că apucă să dea o lovitură sau două, înainte ca gărzile să pună mâna pe el.

Generalul nu era prost, desigur; purta o armură care-i acoperea cea mai mare a acelor părți ale corpului care sunt susceptibile la răni de cuțit. Dar capul și gâtul erau încă vulnerabile. Generalul credea că merita riscul, dar acum, când îl vedeam încercând să se miște ca să se apere, am ajuns la concluzia că partea cea mai slabă a planului nostru era cea în care generalul se presupune că evită să fie înjunghiat mortal.

Il cobora cuțitul. Niciuna dintre gărzile generalului sau Hickory și Dickory nu aveau să ajungă acolo la timp. Hickory și Dickory mă antrenaseră să dezarmez un adversar; problema era că mă aflam pe jos și nu într-o poziție din care să blochez lovitura de cuțit. Și

oricum, ghlagh era o rasă a Conclavului; nu petrecusem niciun pic de timp învățând vreunul dintre punctele lor slabe.

Apoi însă îmi trecu ceva prin cap, așa cum stăteam pe spate, uitându-mă în sus la Il.

Poate că nu știam prea multe despre ghlagh, dar cu siguranță știam cum arată un *genunchi*.

M-am proptit în podea, am împins și am lovit tare cu călcâiul, dintr-o parte, în genunchiul cel mai apropiat al lui Il. Acesta cedă cu o răsucire nefirească și am crezut că simt ceva din piciorul lui trosnind, ceea ce îmi dădu o senzație de greață. Il țipă de durere și se apucă de picior, scăpând cuțitul. M-am târât departe de el cât de repede am putut. Generalul Gau se aruncă de pe scaun și îl doborî pe Il la podea.

Hickory și Dickory apărură brusc lângă mine, trăgându-mă de pe trepte. Gau strigă ceva gărzilor care alergau spre general.

– Echipa lui! Opriți-i echipa!

M-am uitat către bănci și am văzut trei ghlagh năpustindu-se spre aparatura lor. Oamenii lui Il erau la curent, e limpede, cu asasinatul și încercau acum să le semnaleze conspiratorilor că fuseseră descoperiți. Gărzile lui Gau se opriră brusc și se întoarseră, sărind peste bănci ca să ajungă la echipa lui Il. Le azvârliră aparatele dintr-o lovitură, dar nu înainte ca unul să fi trimis un mesaj. Am știut pentru că peste tot în cartierul general al Conclavului alarmele se treziră la viață, cu un bolborosit.

Stația spațială era atacată.

Cam la un minut după ce Il își lansase atacul stângaci asupra generalului Gau, un crucișător de luptă impo numit *Farre* lansă șase rachete în porțiunea din stația spațială a Conclavului unde se aflau birourile lui Gau. *Farre* era comandat de un impo numit Ealt Ruml. Ruml, se dovedi, ajunsese la o înțelegere cu Nerbros Eser și cu Lernin Il ca să preia comanda unei noi flote a Conclavului după asasinarea lui Gau. Ruml urma să ducă apoi toată flota la stația Phoenix, s-o distrugă și să ia la rând lista lumilor umane. În schimb, tot ce trebuia să facă Ruml era să fie pregătit pentru un mic bombardament demonstrativ al birourilor și al navei amiral a lui Gau când primea semnalul, ca parte dintr-o tentativă mai mare de lovitură de stat concertată, care urma să cuprindă asasinarea lui Gau ca eveniment principal și distrugerea navelor principale de luptă ale

raselor loiale lui Gau.

Când Gau le dezvălui consilierilor săi că știa că unul dintre ei era trădător, un membru al echipei lui Il trimise un mesaj codificat lui Ruml, informându-l că totul stă s-o ia razna. La rândul lui, Ruml trimise mesaje codificate proprii către alte trei crucișătoare de luptă din apropierea stației Conclavului, fiecare având drept căpitan pe cineva pe care Ruml îl convertise la cauză. Toate cele patru nave începură să-și încălzească sistemele de armament și să-și aleagă țintele: Ruml ținti birourile lui Gau, în timp ce restul trădătorilor ținti nava amiral a lui Gau, *Steaua Blândă*, și alte aparate.

Dacă ar fi mers tot așa cum plănuiseră, Ruml și conspiratorii săi ar fi scos din funcțiune navele cele mai capabile să vină în ajutorul lui Gau – nu că ar fi contat, pentru că Ruml ar fi deschis birourile lui Gau către spațiu, aspirându-i pe toți cei dinăuntru (inclusiv, în acel moment, pe mine) în vidul rece, fără aer. Câteva minute mai târziu, când echipa lui Il trimise o notă de confirmare chiar înainte de a-și vedea aparatura aruncată din labe, Ruml își lansă rachetele și pregăti încă o serie pentru lansare.

Și fu, îmi închipui, extrem de surprins când *Farre* fu lovit din flanc aproape simultan de trei rachete trase de pe *Steaua Blândă*. *Steaua* și alte șase nave de încredere fuseseră puse în stare de alertă de către Gau ca să stea cu ochii pe orice navă care at fi început să-și încălzească sistemele de arme. *Steaua* depistase *Farre* încălzindu-și bateriile de rachete, țintise nava în tăcere și-și pregătise propria apărare.

Gau interzisese orice acțiune până când rachetele altcuiva își luau zborul, dar, în clipa în care *Farre* lansă, *Steaua* făcu același lucru, apoi porni apărarea antirachetă împotriva celor două rachete care o țintea, trimise de către crucișătorul arrisian *Vut-Roy*.

Steaua distruse una dintre rachete și suferi pagube ușoare din partea celei de-a doua. *Farre*, care nu se așteptase la un contraatac, suferi pagube grele de la rachetele de pe *Steaua* și încă și mai multe pagube când motorul i se rupse, distrugând jumătate de navă și ucigând sute de persoane la bord, inclusiv pe Ealt Ruml și echipajul său de pe punte. Cinci dintre cele șase rachete trase de *Farre* fură scoase din funcțiune de către sistemele defensive ale stației spațiale; a șasea lovi stația, lăsând o gaură din compartimentul stației aflate lângă birourile lui Gau. Sistemul de uși etanșe al stației izolă stricăciunile în câteva minute; fură uciși patruzeci și patru de oameni.

Toate se petrecură în nici două minute, pentru că lupta avusese loc la distanțe incredibil de mici. Spre deosebire de bătăliile spațiale din spectacolele de divertisment, bătăliile reale între nave spațiale au loc pe distanțe uriașe. În această bătălie totuși, toate navele se aflau pe orbită în jurul stației. Unele dintre navele implicate erau doar la câțiva kilometri unele de altele. Asta-i în mare parte echivalentul pentru navele spațiale al unei încăierări cu pumnalele.

Sau așa mi s-a spus. Mă iau după ce-mi zic alții despre bătălie, pentru că în acel moment ceea ce făceam *eu* era să fiu trasă afară din camera consilierilor generalului Gau de Hickory și Dickory. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Gau țintuindu-l la pământ pe Lernin Il, în timp ce încerca din răsputeri să-i împiedice pe ceilalți consilieri să-l bată măr pe nemernic. Era prea mult zgomot ca să mai meargă dispozitivul de traducere, dar bănuiam că Gau încerca să le spună celorlalți că avea nevoie de Il în viață. Ce poți să zici... Nimănui nu-i plac trădătorii.

Mi s-a povestit, de asemenea, că bătălia din afara stației spațiale ar fi durat mai mult, numai că la scurtă vreme după prima salvă de rachete se întâmplă ceva straniu: un crucișător obin făcu saltul neliniștitor de aproape de stația spațială a Conclavului, declanșând o serie de alarme de proximitate în același timp cu alarmele de bătălie deja pornite. Asta era neobișnuit, dar ceea ce le atrase *cu adevărat* atenția tuturor fură *celelalte* nave care apărură cam la treizeci de secunde după aceea. Stația avu nevoie de câteva minute ca să le identifice și pe acestea.

Moment în care toți cei ce se luptaseră între ei își dădură seama că aveau acum ceva mult mai mare pentru care să-și facă griji.

Nu știam, deocamdată, nimic din toate astea. Hickory și Dickory mă trăseseră către sala de conferințe, la o oarecare distanță de camera consilierilor, și o păzeau, când alarmele se opriră brusc.

– Ei bine, am folosit în sfârșit antrenamentul acela, i-am zis lui Hickory.

Eram surescitată din cauza adrenalinei rămase după încercarea de asasinat și umblam de la un capăt al altul al încăperii. Hickory nu răspunse nimic și continuă să scruteze coridorul în căutarea amenințărilor. Am oftat și am așteptat până mi-a făcut semn că ne puteam mișca în siguranță.

Zece minute mai târziu, Hickory păcăni ceva către Dickory, care se

duse la ușă. Hickory porni pe coridor și dispăru din vedere. După puțin timp am auzit vocea lui Hickory, care discuta aprins cu cineva. Hickory se întoarse, urmat de șase gărzi cu o înfățișare foarte serioasă și de generalul Gau.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. Sunteți teafăr?

– Ce-ai de-a face cu consu? s-a interesat generalul Gau, ignorând întrebarea mea.

– Consu? Nimic. Le-am cerut obinilor să încerce să-i contacteze în numele meu, să vad dacă m-ar putea ajuta să salvez Roanoke. Asta s-a întâmplat cu câteva zile în urmă. N-am auzit nimic de la obini, de-atunci.

– Cred că ai un răspuns. Sunt aici. Și cer să te vadă.

– E o navă consu aici, acum?

– De fapt, acel consu care întreabă de tine este pe o navă obină. Ceea ce pentru mine n-are niciun sens, dar nu contează. Sunt nave consu care urmează nava obină.

– Nave... Câte?

– Până acum? Vreo șase sute.

– Poftim? am exclamat.

Adrenalina atinse din nou un vârf.

– Și încă mai vin, a continuat generalul Gau. Te rog, nu înțelege greșit, Zoë, dar, dacă ai făcut ceva ca să-i înfurii pe consu, sper că aleg să te pedepsească pe tine, nu pe noi!

M-am întors și m-am uitat la Hickory, nevenindu-mi să cred.

– Ai spus că ai nevoie de ajutor, a vorbit Hickory.

Douăzeci și patru

Am intrat în cala celeilalte nave obine.

– Așadar, aceasta este ființa umană care are o întreagă rasă să-i îndeplinească poruncile, vorbi creatura consu, care mă aștepta acolo.

Era singurul loc de pe nava obină unde ar fi încăput, am bănuit.

Am zâmbit fără pic de sinceritate.

– Râzi de mine! a continuat consu.

Vorbea o engleză perfectă și cu o voce domoală, blândă, ceea ce era ciudat, având în vedere cât semăna cu o insectă mare și cumplit de furioasă.

– Îmi pare rău, am răspuns. Numai că e a doua oară pe ziua de azi când cineva mi-a spus asta.

– Bine, a zis consu.

Se desfășură într-un fel care mă făcu să vreau s-o iau la fugă țipând în cealaltă direcție și, de undeva din interiorul corpului, un braț și o mână înfiorător de asemănătoare cu unele umane făcură semn spre mine.

– Vino și lasă-mă să mă uit la tine...

Am făcut un pas în față, apoi am avut mari dificultăți cu pasul următor.

– Ai cerut să vin, ființă umană, a vorbit consu.

Mi-am făcut curaj și m-am dus către consu. El m-a atins și m-a împuns cu brațele mai mici, în timp ce brațele gigantice, tăioase, cele pe care consu le foloseau ca să decapiteze inamici în luptă, pluteau amenințător de-o parte și de alta a mea, cam la nivelul capului. Am reușit să nu mă pierd de tot.

– Da, bine, a zis consu și am auzit ceva care suna a dezamăgire în

vocea lui. Nu-i nimic deosebit de *special* la tine, nu? Fizic. Ai ceva special din punct de vedere mintal?

– Nu, am răspuns, sunt doar eu.

– Cu toții suntem doar noi înșine, a replicat uriașul consu și se plie la loc în corpul lui, spre marea mea ușurare. Asta-i axiomatic. Ce anume ai tu care să facă sute de obini să accepte să moară ca să ajungă la mine, asta întreb.

Mi s-a făcut rău din nou.

– Ai spus că sute de obini au murit ca să te aducă la mine?

– O, da. Favoriții tăi mi-au înconjurat nava cu a lor și au încercat să urce la bord. Nava i-a ucis pe toți cei care au încercat. Au perseverat și în cele din urmă am devenit curios. Am permis unuia să urce la bordul navei și mi-a spus că tu ai cerut obinilor să-i convingă pe consu să te ajute. Voiam să văd cu ochii mei ce fel de creatură ar putea să ceară așa ceva cu atâta nonșalanță și ar putea să-i facă pe obini să îndeplinească cererea cu un asemenea preț pentru ei.

S-a uitat din nou la mine, curios.

– Pari supărată.

– Mă gândesc la obinii care au murit.

– Au făcut ce le-ai cerut, a spus consu, pe un ton plictisit.

– Nu trebuia să omori atâția.

– Favoriții tăi nu trebuiau să ofere atâția pentru sacrificiu. Și totuși, au făcut-o. Pari proastă, așa că o să-ți explic. Favoriții tăi, în măsura în care pot gândi, au făcut-o în mod inteligent. Consu nu vor vorbi cu obinii pentru interesul acestora. Am răspuns la întrebările lor cu multă vreme în urmă și nu ne interesează să vorbim mai departe pe acest subiect.

– Dar *tu* vorbești cu obinii, am remarcat.

– Sunt pe moarte. Am pornit în – și aici consu scoase un zgomot care suna ca un tractor căzând de pe un deal – călătoria morții care le este permisă acelor consu pregătiți să meargă mai departe, dacă în această viață s-au dovedit vrednici. Consu aflați în călătorie pot face tot ce le place, inclusiv să vorbească cu creaturi proscrise, și pot, dacă li se cere în mod corespunzător, să acorde o ultimă favoare. Favoriții tăi i-au spionat pe consu vreme de decenii – am fost conștienți de asta, dar n-am făcut nimic –, știau traseul călătoriei morții și navele ceremoniale în care zboară cei aflați în călătorie. Favoriții tăi înțelegeau că era singurul fel în care puteau vorbi cu noi. Și mai știau de ce-ar fi nevoie ca să-mi trezească interesul, mie sau

oricărui alt consu, destul ca să-i ascult. Ar fi trebuit să știi când ți-ai făcut cererea.

– N-am știut.

– Atunci ești necugetată, ființă umană. Dacă aș fi înclinat să-mi pară rău pentru obini, ar fi pentru că și-au irosit efortul și m-au abătut din drum de dragul cuiva atât de ignorant în privința prețului. Dar nu-mi pare rău pentru ei. Obinii măcar știau prețul și l-au plătit de bunăvoie. Acum... Fie îmi spui cum ceri să te ajut, fie să plec și moartea favoriților tăi va fi fost cu adevărat în zadar.

– Am nevoie de ajutor ca să-mi salvez colonia, am răspuns și am făcut un efort să mă concentrez. Prietenii și familia mea sunt acolo și sunt amenințați de un atac. E o colonie mică și nu-i în stare să se apere singură. Uniunea Colonială nu ne va ajuta. Obinilor nu le e permis să ne ajute. Consu au tehnologia care ne-ar putea ajuta. Te rog să ne ajuți!

– Ai spus „rog", observă consu. Favoriții tăi spun „cer".

– Am cerut ajutor de la obini pentru că știam că pot. Pe tine te rog.

– Nu-mi pasă de colonia ta sau de tine.

– Tocmai ai zis că poți acorda o favoare, ca parte a călătoriei morții tale. Ar putea fi aceasta.

– S-ar putea ca favoarea mea să le fi fost acordată obinilor prin faptul că am vorbit cu tine.

Când am auzit, am clipit.

– Cum ar putea fi o favoare pentru ei simplul fapt de a vorbi cu mine, dacă nici măcar nu te gândești să mă ajuți? Atunci, tu ai fi cel care le-ar irosi sacrificiul și efortul.

– E alegerea mea. Obinii înțeleg că, făcând sacrificiul, răspunsul ar putea fi „nu". Acesta este un alt lucru pe care ei îl înțeleg, iar tu nu.

– Știu, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg aici. Îmi dau seama de asta. Îmi pare rău. Dar tot am nevoie de ajutor pentru familia și prietenii mei.

– Cât de mulți membri ai familiei și prieteni ai?

– Colonia mea are două mii cinci sute de oameni.

– Un număr asemănător de obini au murit ca să mă aducă aici.

– N-am știut că o să se întâmple asta. N-aș fi cerut așa ceva.

– Așa să fie? a întrebat consu.

Își mută volumul și se trase spre mine. N-am dat înapoi.

– Nu te cred, ființă umană. Ești necugetată și ignorantă, atâta lucru

e limpede. Și totuși, nu-mi vine să cred că până și tu n-ai înțeles ce pretindeai de la obini, atunci când le-ai cerut să vină la noi de dragul tău. Ai cerut ajutor de la obini pentru că puteai. Și, pentru că puteai, n-ai întrebat de preț. Dar trebuia să fi știut că prețul va fi mare.

Nu știam ce să răspund la asta.

Consu se trase înapoi și păru să mă privească de parcă aș fi fost o insectă amuzantă.

– Capriciile și cruzimea ta față de obini mă interesează. Și că obinii sunt dornici să-i dea pe unii dintre ei pentru capriciile tale, în ciuda lipsei de afecțiune pentru ei.

Am spus ceva ce știam că o să regret, dar nu m-am putut împiedica. Consu făcea o treabă realmente excelentă provocându-mă intenționat.

– Venind din partea unui membru al rasei care le-a dat obinilor inteligență, dar nu și conștiință, e amuzant. Câtă vreme vorbim despre capricii și cruzime.

– A, da, așa e. Obinii mi-au spus. Ești copilul ființei umane care a făcut aparatele cu care obinii se joacă de-a conștiința.

– Nu se joacă. O *au!*

– Și e îngrozitor că o au. Conștiința e o tragedie. Îndepărtează întreaga rasă de perfecțiune, o face să-și irosească eforturile în încercări individuale și extravagante. Viețile noastre, în calitate de consu, sunt petrecute învățând să ne eliberăm rasa de tirania sinelui, să trecem dincolo de noi înșine și, făcând astfel, să ne împingem rasa înainte. De aceea ajutăm rasele inferioare, ca să vă puteți și voi elibera cu timpul.

Mi-am mușcat obrazul. Consu coborau uneori într-o colonie umană, o rădeau de pe fața planetei, apoi așteptau ca Forțele Coloniale de Apărare să vină să se lupte cu ei. Era un joc pentru consu, din câte își putea da seama oricine. A spune că o făceau în folosul nostru era pervers, ca să nu zicem mai mult.

Dar eram aici ca să cer ajutor, nu să discut probleme de morală. Înghițisem o dată momeala. Nu îndrăzneam să las să se întâmple din nou.

Consu continuă, fără să bage în seamă luptele mele personale.

– Ceea ce ați făcut voi, ființele umane, obinilor le batjocorește potențialul. I-am creat pe obini să fie cei mai buni dintre noi toți, singura rasă fără conștiință, singura rasă liberă să-și urmeze destinul ca rasă de la primii pași. Obinii erau meniți să fie ceea ce noi

aspiram să devenim. A-i vedea năzuind spre conștiință însemna să vedem o creatură care ar putea zbura năzuind să se bălăcească în noroi. Tatăl tău nu le-a făcut obinilor nicio favoare, ființă umană, înlănțuindu-i cu o conștiință!

Am rămas nemișcată un minut, uimită că acest consu mi-ar spune mie, într-o discuție aparent întâmplătoare, lucruri pentru care obinii își sacrificaseră jumătate din numărul lor cu atât de mulți ani în urmă, dar nu le fusese niciodată permis să le audă. Consu aștepta, răbdător, răspunsul meu.

– Obinii n-ar fi de acord. Și nici eu.

– Sigur că nu. Dragostea lor pentru conștiință este motivul pentru care sunt dornici să facă lucruri ridicole pentru tine. Asta și faptul că au ales să te cinstească pentru ceva ce a făcut tatăl tău, deși tu n-ai avut nicio contribuție. Orbirea și cinstea asta îți convin. Le folosești ca să-i determini să facă ce vrei tu. Nu le prețuiești conștiința pentru ceea ce le oferă lor. O prețuiești pentru ceea ce-ți permite *să le faci* lor.

– Nu-i adevărat!

– Adevărat! a comentat consu și am auzit tonul batjocoritor din vocea lui.

Își deplasă din nou greutatea.

– Foarte bine, ființă umană! Mi-ai cerut să te ajut. Poate că o s-o fac. Îți pot acorda o favoare, una pe care consu n-o pot refuza. Dar această favoare nu este gratuită. Vine cu un preț atașat.

– Ce preț?

– Mai întâi vreau să mă distrez. Așa că îți ofer acest târg. Aveți printre voi câteva sute de obini. Alege o sută dintre ei în orice fel dorești. O să cer de la consu să trimită o sută dintre ai noștri – condamnați, păcătoși și alții care s-au abătut de la cale și ar fi dispuși să încerce să se răscumpere. Îi vom instiga pe unii împotriva celorlalți, până la moarte. În final, o singură parte va câștiga, continuă el. Dacă e a voastră, te voi ajuta. Dacă e a mea, nu. Și apoi, după ce mă voi fi distrat suficient, voi pleca la drum, să-mi termin călătoria morții. O să-i chem pe consu acum. Să zicem că în opt ore de-ale voastre începem acest divertisment. Sunt convins că ai destul timp să-ți pregătești favoriții.

– Nu vom avea nicio problemă să găsim o sută de voluntari printre obini, mi-a zis Dock.

Ne aflam amândoi în sala de conferințe pe care mi-o împrumutase

generalul Gau. Hickory și Dickory stăteau de partea cealaltă a ușii ca să se asigure că nu sunt deranjați.

– Voi pregăti voluntarii pentru tine într-o oră.

– De ce nu mi-ai spus cum plănuiau obinii să-i aducă pe consu la mine? am întrebat. Consu de aici mi-a zis că sute de obini au murit ca să-l aducă pe el. De ce nu m-ai avertizat că asta o să se întâmple?

– N-am știut cum le vom atrage atenția, a răspuns Dock. Am transmis mai departe cererea ta, împreună cu acordul meu. N-am participat la luarea hotărârii.

– Dar știai că asta s-ar putea întâmpla.

– Ca membru al consiliului, știam că i-am ținut pe consu sub observație și că au existat planuri de a găsi metode să vorbim din nou cu ei. Știam că asta era una dintre ele.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ți-am spus că încercarea de a vorbi cu consu cere un preț mare. Acesta a fost prețul. Atunci prețul nu părea prea mare pentru tine.

– N-am știut că ar însemna ca sute de obini să *moară*. Sau că s-ar arunca încontinuu sub focul consu până când aceștia devin suficient de curioși ca să oprească. Dacă aș fi știut, v-aș fi cerut să încercați altceva.

– Având în vedere ce ne-ai cerut să facem și timpul pe care-l aveam la dispoziție, nu exista altceva.

Dock veni spre mine și desfăcu mâinile ca și cum ar fi încercat să mă facă să văd ceva important.

– Te rog, înțelege, Zoë! Plănuiserăm să apelăm la un consu în călătoria morții sale de multă vreme și din propriile noastre motive. A fost unul dintre motivele pentru care ți-am putut îndeplini cererea. Totul era deja pregătit.

– Dar ordinul meu i-a omorât.

– Nu e vina ta că au pretins consu moartea lor... Obinii care au făcut parte din misiune știau deja de ce era nevoie ca să atragă atenția consu. Erau deja dedicați planului. Cererea ta a schimbat doar momentul și scopul misiunii. Dar cei care au participat au făcut-o de bunăvoie și au înțeles motivul pentru a o face. A fost alegerea lor.

– Dar tot au făcut-o pentru că eu nu m-am gândit la ce-am cerut...

– Au făcut-o pentru că ne-ai cerut ajutorul. Ei au crezut că e o onoare s-o facă apentru tine. Exact cum cei care vor lupta acum pentru tine vor considera că e o onoare.

Mi-am privit mâinile, rușinat să mă uit la Dock.

– Zici că plănuiați deja să apelați la un consu în călătoria morții. Ce voiați să cereți?

– Înțelegere. Să știm de ce consu ne-au refuzat conștiința. Să știu de ce au ales să ne pedepsească cu lipsa ei.

Auzind asta, am ridicat ochii.

– Știu răspunsul, am replicat și i-am explicat lui Dock ce-mi spusese consu despre conștiință și despre motivul pentru care preferaseră să nu le-o dea obinilor. Nu știu dacă era răspunsul pe care-l căutați. Dar asta mi-a zis consu.

Dock nu scoase niciun cuvânt. M-am uitat la el cu mai multă atenție și mi-am dat seama că tremura.

– Hei! am zis și m-am ridicat de pe scaun. N-am vrut să te supăr.

– Nu sunt supărat. Sunt fericit. Ne-ai dat răspunsuri la întrebări pe care le-am pus de când există rasa noastră. Răspunsuri pe care consu nu ni le-ar fi dat singuri. Răspunsuri pentru care mulți dintre noi și-ar fi dat viața.

– Mulți dintre voi *v-ați dat* viața pentru ele.

– Nu. Și-au dat viața să te ajute *pe tine*. Nu ne-am așteptat la nicio compensație pentru sacrificiu. Au făcut-o pentru că ai avut nevoie. Nu trebuia să ne dai nimic în schimb. Dar ne-ai dat asta.

– Cu plăcere.

Începeam să mă simt stânjenită.

– Nu-i mare lucru. Consu tocmai mi-au spus. M-am gândit doar că ar trebui să știți.

– Gândește-te, Zoë, că acest lucru pe care tocmai ai crezut că ar trebui să-l știm și noi este ceva pe care alții l-ar fi privit ca pe o metodă de a ne avea la mână. Că ei ne-ar fi vândut informația sau ne-ar fi refuzat-o. Tu ne-ai dat-o gratis.

– După ce v-am zis că am nevoie de ajutor și am trimis sute de obini la moarte, am adăugat și m-am așezat la loc. Nu face din mine o eroină, Dock! Nu așa mă simt în momentul ăsta.

– Îmi pare rău, Zoë. Dar, dacă nu vrei să fii eroină, să știi măcar că nu ești nici o persoană rea. Ești prietena noastră.

– Mulțumesc, Dock. Asta mă ajută un pic.

Dock dădu din cap.

– Acum mă duc să-i găsesc pe cei o sută de voluntari pe care-i cauți. Nu-ți face griji, Zoë! Nu te vom dezamăgi.

– Asta-i ce-am găsit pentru tine într-un termen atât de scurt, vorbi generalul Gau.

Roti mâna prin imensa cală a stației spațiale.

– Partea asta a stației abia a fost construită, n-am folosit-o încă pentru mărfuri. Cred că o să se potrivească pentru scopurile tale.

Am privit imensitatea spațiului.

– Așa cred. Mulțumesc, generale.

– Măcar atât am putut face. Având în vedere cum m-ai ajutat în ultima vreme.

– Mulțumesc că nu-mi purtați pică pentru invazia consu.

– Dimpotrivă, a fost un câștig. A oprit bătălia din jurul stației spațiale înainte să devină cu adevărat oribilă. Echipajele trădătoare au presupus că eu am chemat navele acelea în ajutor. S-au predat înainte să apuc să le schimb impresia. M-ai ajutat să înăbuș revolta înainte de a începe.

– Cu plăcere.

– Mulțumesc. Acum, desigur, aș vrea să plece. Dar înțeleg că se află aici ca să se asigure că n-o să facem nimic nesăbuit cu oaspetele nostru consu cât timp e aici. Navele sunt automate de luptă, nici măcar cu echipaj, dar aceasta e tehnologie consu. Nu-mi închipui că, dacă ar deschide focul asupra noastră, am avea prea multe șanse. Așa că avem o pace forțată aici, pe moment. De vreme ce e în favoarea mea și nu împotriva mea, n-ar trebui să mă plâng.

– Ați mai aflat ceva despre Nerbros Eser și ce planuri are? am întrebat.

Nu prea aveam chef să mă mai gândesc la consu.

– Da. Lernin a fost destul de îndatoritor acum, că încearcă să evite să fie executat pentru trădare. Asta îi oferă o motivație excelentă. Îmi spune că Eser plănuiește să cucerească Roanoke cu o trupă mică de soldați. Ideea este să arate că poate lua cu o sută de soldați ce eu n-am putut lua cu patru sute de crucișătoare de luptă. Dar mă tem că „a lua“ este un cuvânt nepotrivit. Eser plănuiește să distrugă colonia și pe toți din ea.

– Ăsta era și planul dumneavoastră, i-am adus aminte generalului.

Acesta legănă din cap în ceea ce am presupus că era un semn de recunoaștere.

– Ai aflat până acum, sper, că aș fi preferat foarte mult să nu-i ucid pe coloniști. Eser n-are intenția să ofere această opțiune.

Am sărit peste această informație în mintea mea.

– Când o să atace?

– Curând, cred. Lernin nu crede că Eser și-a adunat trupele încă, dar tentativa eșuată de asasinat o să-l forțeze să se pună în mișcase mai devreme, nu mai târziu.

– Grozav! am exclamat.

– Mai e timp. Nu-ți pierde speranța, Zoë!

– Nu mi-o pierd. Dar am încă o groază pe cap.

– Ați găsit destui voluntari?

– Am găsit, am răspuns și m-am crispat în timp ce vorbeam.

– Ce nu merge?

– Unul dintre voluntari... am zis și m-am oprit.

Am încercat din nou.

– Unul dintre voluntari e un obin pe nume Dickory. Prietenul și garda mea de corp. Când s-a oferit voluntar, i-am zis nu. I-am cerut să-și retragă oferta, dar a refuzat.

– Faptul că el s-a oferit voluntar ar putea fi un imbold puternic. Probabil i-a încurajat și pe alții să iasă în față.

Am dat din cap.

– Dar Dickory încă e prietenul meu... Încă face parte din familie. Poate că n-ar trebui să aibă importanță, dar are.

– Sigur că are. Ești aici pentru ca aceia pe care-i iubești să nu pățească niciun rău.

– Le cer unor persoane pe care nu le cunosc să se sacrifice pentru unele pe care le cunosc.

– De aceea le ceri să se ofere voluntari. Dar mie mi se pare că motivul pentru care se oferă ești tu.

Am dat din cap, m-am uitat la cală și mi-am închipuit lupta care se apropia.

– Am o propunere pentru tine, mi s-a adresat consu.

Stăteam amândoi în camera de comandă a calei, la zece metri deasupra podelei. Pe podea erau două grupuri de ființe. În primul, se aflau cei o sută de obini care se oferiseră voluntari să lupte pentru mine. În celălalt, erau cei o sută de infractori consu, care urma să lupte cu obinii pentru șansa de a-și recăpăta onoarea. Consu arătau înfricoșător de mari pe lângă obini. Competiția urma să fie luptă corp la corp modificată: obinilor le era permis un pumnal de luptă, în timp ce consu, cu brațele lor tăioase, urma să lupte cu mâinile

goale, dacă faptul că puteai mânui două membre ascuțite ca un brici, atașate la propriul tău corp, se putea numi „cu mâinile goale“.

Deveneam din ce în ce mai nervoasă în legătură cu șansele obinilor.

– O propunere, repetă consu.

Am aruncat o privire piezișă către consu, care aproape că umplea singur camera de comandă. Îl găsisem deja aici când urcasem; nu eram prea sigură cum trecuse pe ușă. Noi doi ne aflam aici împreună cu Hickory, Dock și generalul Gau, care își asumase sarcina de a juca rolul de arbitru oficial pentru competiție.

Dickory era jos, pe podea. Pregătindu-se de luptă.

– Te interesează s-o auzi? a întrebat consu.

– Suntem pe cale să începem, am replicat.

– E vorba de competiție, insistă consu. Am o cale prin care poți obține ceea ce vrei fără să avem nicio competiție.

Am închis ochii:

– Spune-mi!

– Te voi ajuta să păstrezi colonia în siguranță furnizându-ți o mostră din tehnologia noastră. O mașină care produce un câmp de energie menit să absoarbă impulsul proiectilelor. Un câmp sugător. Face gloanțele să cadă din aer și absoarbe energia rachetelor înainte să-și lovească țintele. Dacă ești deșteaptă, colonia ta o poate folosi ca să-i înfrângă pe cei care o atacă. Asta este ceea ce îmi este îngăduit și ceea ce sunt pregătit să-ți dau.

– Și ce vrei în schimb?

– O demonstrație simplă.

Consu se desfășură și arătă către obinii de pe podea.

– O cerere din partea ta a fost suficientă ca să facă sute de obini să se sacrifice de bunăvoie pentru simplul scop de a-mi atrage atenția. Această putere pe care o ai mă interesează. Vreau s-o văd. Spune acestei sute de obini să se sacrifice aici și acum, și-ți voi da ce ai nevoie pentru a-ți salva colonia.

– Nu pot.

– Nu se pune problema dacă e posibil, a spus consu.

Își aplecă greutatea și i se adresă lui Dock:

– Obinii de aici s-ar sinucide dacă această ființă umană ar cere-o?

– Fără îndoială, răspunse Dock.

– N-ar șovăi, continuă consu.

– Nu.

Consu se întoarse din nou spre mine.

– Atunci, tot ce trebuie să faci este să dai ordinul.

– Nu, am răspuns.

– Nu fi proastă, ființă umană! Ai primit asigurări de la mine că te voi ajuta. Ai primit asigurarea de la acest obin că favoriții tăi de aici se vor sacrifica bucuroși în folosul tău, fără întârziere și fără să se plângă. Vei fi sigură că o să-ți ajuți familia și prietenii să supraviețuiască unui atac iminent. Ai mai făcut-o și înainte. Nu ți-ai făcut nicio problemă din a trimite sute dintre ei la moarte ca să vorbești cu mine. N-ar trebui să fie o hotărâre grea acum.

Făcu semn din nou către podea.

– Spune-mi sincer, ființă umană. Uită-te la favoriții tăi și apoi uită-te la consu. Crezi că favoriții tăi vor fi cei rămași în picioare când asta se va termina? Vrei să riști siguranța prietenilor și a familiei tale pe mâna lor? Îți ofer o alternativă, continuă consu. Nu prezintă niciun risc. Nu te costă decât acordul. Favoriții tăi nu vor obiecta. Vor fi încântați să facă asta pentru tine. Spune pur și simplu că le ceri asta. Și, dacă te simți mai bine, le poți cere să-și închidă conștiințele înainte să se sinucidă. Atunci nu se vor teme de sacrificiul lor. O vor face pur și simplu. O vor face pentru tine. O vor face pentru ceea ce ești pentru ei.

M-am gândit la vorbele lui. M-am întors apoi spre Dock:

– N-ai nicio îndoială că obinii aceia ar face asta pentru mine? am zis.

– Nicio îndoială, răspunse Dock. Sunt acolo ca să lupte la cererea ta, Zoë. Știu că ar putea muri. Au acceptat deja această posibilitate, la fel cum obinii care s-au sacrificat ca să-l aducă la tine pe acest consu știau ce se cere de la ei.

– Și cum rămâne cu tine? l-am întrebat pe Hickory. Prietenul și partenerul tău e acolo jos, Hickory. Vreme de zece ani, cel puțin, ți-ai petrecut viața cu Dickory. Tu ce spui?

Tremuratul lui Hickory era atât de slab încât aproape că mă îndoiam că l-am văzut.

– Dickory va face cum ceri, Zoë. Ar trebui să știi deja.

M-am uitat la generalul Gau.

– N-am niciun sfat pentru tine, vorbi el. Dar mă interesează foarte mult să aflu ce alegi.

Am închis ochii și m-am gândit la familia mea. La John și Jane. La

Savitri, care venise cu noi pe o lume nouă. M-am gândit la Gretchen și Magdy și la viitorul pe care l-ar putea avea împreună. M-am gândit la Enzo și la familia lui și la tot ce li se luase. M-am gândit la Roanoke, devenită acum casa mea.

Și am știut ce am de făcut.

Am deschis ochii.

– Alegerea e evidentă, zise consu.

M-am uitat la consu și am dat din cap.

– Cred că ai dreptate, am spus. Și cred că trebuie să cobor să le spun.

M-am dus către ușa camerei de comandă. În timp ce treceam, generalul Gau mă luă ușor de braț.

– Gândește-te ce faci, Zoë! Alegerea ta de aici contează.

Am ridicat ochii spre general.

– Știu. Și e alegerea mea.

Generalul îmi dădu drumul la braț.

– Fă ce trebuie să faci.

– Mulțumesc. Cred că așa o să fac.

Am ieșit din cameră și în minutul următor am încercat din răsputeri să nu cad pe scări în timp ce le coboram. Mă bucur să spun că am reușit. Dar a fost cât pe ce.

Am pășit către grupul de obini, care se învârteau de colo până colo, unii făcând exerciții, unii vorbind încetișor între ei sau în grupuri mici. În timp ce mă apropiam, am încercat să-l descopăr pe Dickory și n-am reușit. Erau prea mulți obini, iar Dickory nu era undeva unde să-l văd ușor.

Până la urmă obinii observară că mă îndreptam spre ei. Tăcură și, la fel de tăcuți, formară șiruri.

Am stat pe loc în fața lor vreme de câteva secunde, încercând să-l văd pe fiecare obin în parte, doar ca pe unul din o sută. Am deschis gura să vorbesc. Nu ieși nimic. Aveam gura atât de uscată încât nu puteam rosti cuvinte. Am închis gura, am înghițit în sec de câteva ori și am încercat din nou.

– Știți cine sunt. Sunt destul de sigură de asta. Cunosc personal numai unul dintre voi, și îmi pare rău pentru asta. Aș dori să vă fi cunoscut pe fiecare dintre voi, înainte de a vi se cere... înainte ca *eu* să cer...

M-am oprit. Spuneam prostii. Nu era ceea ce voiam să fac. Nu

acum.

– Uite, am zis. O să vă spun unele lucruri și nu promit că o să aibă vreo noimă. Dar trebuie să vi le spun înainte...

Am făcut un semn către cală.

– Înainte de toate *astea*.

Obinii se uitară cu toții la mine, fie politicoși, fie răbdători, nu-mi dau seama.

– Știți de ce sunteți aici. Sunteți aici ca să luptați împotriva acelor consu de acolo, pentru că eu încerc să-mi apăr familia și prietenii de pe Roanoke. Vi s-a spus că, dacă i-ați putea bate pe consu, aș căpăta ajutorul de care am nevoie. Dar ceva s-a schimbat.

Am arătat în sus, spre sala de observații.

– Acolo, sus, este un consu care-mi spune că o să-mi dea ce am nevoie pentru a salva Roanoke fără să luptați și să riscați să pierdeți. Trebuie doar să vă zic să scoateți pumnalele pe care trebuia să le folosiți pe consu și să le folosiți chiar pe voi. Tot ce trebuie să fac e să vă spun să vă sinucideți. Toată lumea îmi zice că o s-o faceți, din cauza a ceea ce sunt eu pentru voi.

Și au dreptate. Și eu sunt destul de sigură. Sunt sigură că, dacă v-aș cere tuturor să vă sinucideți, ați face-o. Pentru că sunt Zoë a voastră. Pentru că m-ați văzut toată viața în înregistrările pe care le-au făcut Hickory și Dickory. Pentru că stau acum aici, în fața voastră, cerându-vă s-o faceți.

Știu că ați face asta pentru mine. Ați face-o...

M-am oprit câteva clipe, încercând să mă concentrez.

Și apoi am înfruntat ceva ce petrecusem multă vreme ca să evit.

Propriul meu trecut.

Am ridicat capul din nou și m-am uitat direct la obini.

– Când aveam cinci ani, locuiam pe o stație spațială, Covell. Locuiam acolo cu tatăl meu. Într-o zi, în timp ce era plecat de pe stație pentru câteva zile, cu treburi, stația a fost atacată. Mai întâi de către rraey. Aceștia au atacat, au venit pe stație, au adunat toți oamenii care locuiau acolo și au început să-i ucidă. Îmi aduc aminte...

Am închis din nou ochii.

– Îmi aduc aminte de soți luați de lângă soțiile lor și apoi împușcați în holuri, unde toată lumea putea auzi. Îmi aduc aminte de părinți implorându-i pe rraey să le cruțe copiii. Îmi aduc aminte că am fost împinsă în spatele unui străin când femeia care avea grijă

de mine, mama unei prietene, a fost luată. Ea a încercat s-o împingă și pe fiica ei, dar aceasta s-a ținut de mama ei și au fost luate amândouă. Dacă rraey ar mai fi continuat mult, până la urmă m-ar fi găsit și m-ar fi omorât și pe mine.

Am deschis ochii.

– Apoi însă obinii au atacat stația, ca s-o ia de la rraey, care nu erau pregătiți pentru încă o luptă. Și, când au curățat stația de rraey, i-au luat pe aceia dintre noi, oamenii, care mai rămăseseră și ne-au dus în sala comună. Îmi aduc aminte că eram acolo, fără nimeni care să aibă grijă de mine. Tatăl meu era plecat. Prietena mea și mama ei erau moarte. Rămăsesem singură...

Stația spațială era o stație științifică, așa că obinii au căutat printre cercetări și au dat peste munca tatălui meu. Munca lui despre conștiință. Și au vrut ca el să lucreze pentru ei. Așa că s-au întors la noi, în sala comună, și au strigat numele tatălui meu. Dar el nu era pe stație. I-au strigat numele din nou și-atunci am răspuns eu. Am zis că eram fiica lui și că avea să vină după mine curând.

Îmi aduc aminte că obinii au vorbit între ei atunci și-apoi mi-au spus să vin cu ei. Și îmi aduc aminte că am zis nu, pentru că nu voiam să-i părăsesc pe ceilalți oameni. Și-mi mai aduc aminte ceva: ce mi-a spus atunci unul dintre obini. A spus: „Tu trebuie să vii cu noi. Ai fost aleasă și o să fii în siguranță“.

Îmi aduc aminte, așadar, de tot ce s-a întâmplat. Și cred că, până și la cinci ani, o parte din mine știa ce urma să se întâmple cu restul oamenilor de pe Covell. Dar iată-i pe obini, spunându-mi că o să fiu în siguranță. Pentru că fusesem aleasă. Și-mi aduc aminte că l-am luat pe obin de mână, am fost condusă afară și de-acolo m-am uitat în urmă, la oamenii care rămâneau. Apoi au dispărut. Nu i-am mai văzut niciodată.

Dar *eu* am trăit. Nu din cauza a cine eram; eram doar o fetiță. Ci din cauza a *ce* eram: fiica omului care le putea da o conștiință. Era prima oară când asta conta mai mult decât *cine* eram. Dar nu era și ultima...

M-am uitat în sus, spre camera de comandă, încercând să văd dacă cei de acolo mă ascultau și întrebându-mă ce gândeau. Întrebându-mă ce gândea Hickory. Și generalul Gau. M-am întors iarăși către obini.

– *Ce* sunt contează *încă* mai mult decât *cine* sunt. Contează și mai mult în clipa asta. Chiar în acest moment. Din cauza a ceea ce sunt,

sute dintre voi au murit ca să aducă un singur consu să mă vadă. Din cauza a ceea ce sunt, dacă vă cer să scoateți cuțitele și să vi le înfigeți în corp, o veți face. Din cauza a ceea ce sunt. Din cauza a ceea ce am fost pentru voi.

Am clătinat din cap și m-am uitat în jos.

– Toată viața am acceptat că ceea ce sunt contează. Că trebuie să mă descurc. Să mă adaptez. Uneori am crezut că aș putea manipula asta, deși tocmai am aflat prețul pentru convingerea mea. Uneori chiar am luptat împotriva lui. Dar *nici măcar o dată* nu m-am gândit că aș putea lăsa în urmă ceea ce sunt. Pentru că îmi aduceam aminte ce mi-a adus. Cum m-a salvat. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap să renunț.

Am arătat în sus, către camera de comandă.

– În camera aceea de comandă e un consu care vrea să vă omor pe toți, doar ca să-i arăt că pot. Vrea s-o fac ca să-mi demonstreze ceva și mie – că, atunci când se ajunge la asta, sunt dispusă să vă sacrific pe toți ca să capăt ce vreau. Pentru că, atunci când se ajunge la asta, voi nu contați. Sunteți doar ceva ce pot folosi, un mijloc către un țel, o unealtă pentru un alt scop. Vrea să vă omor ca să-mi arunce în față că nu-mi pasă.

Și are dreptate!

M-am uitat la fețele obinilor.

– Nu-l cunosc pe niciunul dintre voi, cu o singură excepție. N-o să-mi aduc aminte cum arată niciunul dintre voi peste câteva zile, indiferent ce-o să se întâmple aici. Pe de altă parte, pe toți oamenii pe care-i iubesc și de care-mi pasă îi pot vedea îndată ce închid ochii. Fețele lor îmi sunt limpezi. Ca și cum ar fi aici, cu mine. Pentru că sunt. Îi port înăuntrul meu. Așa cum voi îi purtați pe aceia de care vă pasă, înăuntrul vostru.

Consu are dreptate că ar fi ușor să vă cer să vă sacrificați pentru mine. Să vă spun să faceți așa pentru ca eu să-mi pot salva familia și prietenii. Are dreptate pentru că știu că ați face-o fără să vă gândiți de două ori. Ați fi bucuroși s-o faceți pentru că m-ar face fericită *pe mine* – pentru că ceea ce sunt contează pentru voi. Știe că faptul de a ști acest lucru mă va face să mă simt mai puțin vinovată pentru că v-am întrebat.

Și are din nou dreptate. Are dreptate în privința mea. Recunosc. Și-mi pare rău...

M-am oprit din nou și am avut nevoie de încă o clipă ca să mă

adun. M-am șters pe față.

Asta urma să fie partea cea grea.

–Consu are dreptate. Dar nu știe despre mine singurul lucru care contează în clipa asta. Și acesta este că m-am *săturat* să fiu ceea ce sunt. M-am săturat să fi fost aleasă. Nu vreau să fiu cea pentru care vă sacrificați din cauză că sunt fata cuiva sau pentru că acceptați că pot avea pretenții de la voi. Nu vreau asta de la voi. Și nu vreau să muriți pentru mine.

Așa că uitați. Uitați de toate astea. Vă eliberez de obligația voastră față de mine. De orice obligație față de mine. Mulțumesc pentru că v-ați oferit voluntari, dar n-ar trebui să luptați pentru mine. N-ar fi trebuit să cer!

Ați făcut deja atât de mult pentru mine... M-ați adus aici ca să pot transmite un mesaj generalului Gau. El mi-a vorbit despre planurile împotriva coloniei Roanoke. Ar trebui să fie destul ca să ne apărăm. Nu pot să vă cer nimic altceva. Cu siguranță nu vă pot cere să luptați cu acești consu și poate să muriți. Vreau în schimb să trăiți.

M-am săturat să fiu ceea *ce* sunt. De acum înainte sunt doar *cine* sunt. Și cine sunt înseamnă Zoë. Doar Zoë. Cineva care n-are niciun drept asupra voastră. Care nu cere sau nu pretinde nimic de la voi. Și care vrea să fiți capabili să vă faceți propriile voastre alegeri, nu să fie făcute pentru voi. În special, nu de către mine.

Și asta-i tot ce am de spus!

Obinii stăteau în fața mea, tăcuți, și după un minut mi-am dat seama că nu prea știam de ce așteptam un răspuns. Apoi, pentru o clipă complet nebunească, m-am întrebat dacă de fapt mă înțelegeau măcar. Hickory și Dickory vorbeau limba mea, iar eu presupusesem doar că toți ceilalți obini ar vorbi-o și ei. Era o presupunere destul de arogantă, mi-am dat seama.

Așa că am dat din cap oarecum și m-am întors să plec, înapoi în camera de comandă, unde numai Dumnezeu știa ce-o să-i spun acelui consu.

Și apoi am auzit un cântec...

O singură voce, de undeva din mijlocul cetei de obini. Începea primele cuvinte din „Dimineață la Delhi“. Și, cu toate că aceea era partea pe care-o cântam întotdeauna eu, n-am avut nicio dificultate să recunosc vocea.

Era Dickory.

M-am întors cu fața la obini chiar când o a doua voce începu

contrapunctul, apoi o altă voce interveni și încă una, și încă una, și în curând toți cei o sută de obini cântau, creând o versiune a cântecului atât de diferită de oricare alta auzită înainte, atât de magnifică, încât tot ce puteam face era să stau acolo și să mă scald în ea, s-o las să se reverse în jurul meu și s-o las să se miște prin mine.

A fost unul dintre acele momente pe care pur și simplu nu le poți descrie. Așa că n-o să mai încerc.

Dar pot să spun că am fost impresionată. Acești obini știau de „Dimineață la Delhi" de numai câteva săptămâni. Pentru ei, nu numai să știe cântecul, dar să-l și interpreteze fără cusur era absolut uluitor.

Trebuia să-i iau pe tipii ăștia la următorul chef!

Când se termină, tot ce-am putut face a fost să-mi duc mâinile la față și să spun „mulțumesc" obinilor. Moment în care Dickory veni printre rânduri, până în fața mea.

– Hei! am exclamat.

– Zoë Boutin-Perry, a vorbit Dickory, eu sunt Dickory.

Aproape că am spus *știu asta*, dar Dickory a continuat.

– Te-am cunoscut de când erai copil. Te-am urmărit crescând, învățând și trecând prin viață, și prin tine am învățat să trec și eu prin viață. Am știut întotdeauna *ce* ești. Dar îți spun sincer că *cine* ești contează pentru mine și a contat întotdeauna.

Ție, Zoë Boutin-Perry, îți fac oferta de a lupta pentru familia ta și pentru Roanoke. Fac acest lucru nu pentru că ai cerut tu sau ai pretins tu, ci pentru că țin la tine și am ținut întotdeauna. Mi-ai face o onoare dacă ai accepta ajutorul meu!

Dickory se înclină, ceea ce era un lucru foarte interesant la un obin.

Aici era ironia: acestea erau cele mai multe vorbe pe care le auzisem *vreodată* de la Dickory, și nu-mi venea în minte nimic de răspuns.

Așa că am zis:

– Mulțumesc, Dickory. Accept.

Dickory se înclină din nou și se întoarse în rând.

Un alt obin făcu un pas în față și se opri în fața mea.

– Eu sunt Strike, a vorbit el. Nu ne-am mai întâlnit până acum. Te-am privit crescând prin tot ceea ce Hickory și Dickory au împărtășit cu toți obinii. Și eu am știut întotdeauna *ce* ești. Ceea ce am învățat de la tine vine totuși de la *cine* ești. E o onoare să te fi cunoscut. Va fi

o onoare să lupt pentru tine, pentru familia ta și pentru Roanoke. Îți ofer ajutorul meu, Zoë Boutin-Perry, liber și fără rezerve!

Strike se înclină.

– Mulțumesc, Strike, am răspuns. Accept.

Și apoi, dintr-un impuls, l-am îmbrățișat pe Strike. A chițăit de-a binelea, surprins. Ne-am desprins din îmbrățișare. Strike se înclină din nou, apoi se întoarse în rând chiar când un alt obin înaintă.

Și altul. Și altul.

Îmi luă mult timp să aud fiecare salut și ofertă de ajutor, și să accept fiecare ofertă. Pot să spun cu sinceritate că n-am avut niciodată un timp mai bine cheltuit. Când se încheie totul, stăteam din nou în fața a o sută de obini – de data asta, fiecare fiind un prieten. Și mi-am plecat capul spre ei, le-am urat numai bine și le-am spus că o să ne vedem *după*.

Apoi m-am întors în camera de comandă. Generalul Gau era la baza scărilor, așteptându-mă.

– Am un post pentru tine în echipa mea, Zoë, dacă o să-l vrei vreodată, a zis el.

Am izbucnit în râs.

– Nu vreau decât să mă întorc acasă, generale. Mulțumesc oricum.

– Atunci, altă dată. Acum o să prezidez competiția. O să fiu imparțial cât timp o observ. Dar ar trebui să știi că, în sinea mea, țin cu obinii. Și asta n-am crezut c-o să spun niciodată.

– Apreciez, am replicat și am urcat scările.

Hickory mă întâmpină la ușă.

– Ai făcut ceea ce speram că vei face. Regret că nu m-am oferit și eu voluntar.

– Eu nu, am răspuns și l-am îmbrățișat pe Hickory.

Dock se înclină: am răspuns dând din cap. Și apoi m-am apropiat de consu.

– Ai răspunsul meu, am spus.

– Așa este. Și mă surprinde, ființă umană.

– Bine. Și mă numesc Zoë. Zoë Boutin-Perry.

– Adevărat.

Părea amuzat de impertinența mea.

– O să țin minte numele. Și am și alte lucruri pe care-o să le țin minte. Deși, dacă obinii tăi nu câștigă competiția, nu-mi închipui că multă vreme n-o să-ți uităm numele..

– Multă vreme n-o să-l uitați, am ripostat. Pentru că prietenii mei de-acolo sunt pe cale să mănture pe jos cu voi.

Așa au și făcut.

N-a fost nici măcar un scor strâns.

Douăzeci și cinci

Și astfel am plecat acasă, cu darul consu la remorcă.

John și cu Jane mă salutară când am sărit din naveta obină, sfârșind cu toții într-o grămadă când am dat peste mămica cu toată viteza și apoi l-am tras pe tăticul după noi. După care le-am arătat jucăria mea nouă: generatorul de câmp sugător, proiectat special de consu ca să ne dea un avantaj tactic când Nerbros Eser și prietenii săi veneau în vizită. Jane îl luă imediat și începu să se joace cu el; era ocupația ei, la urma urmei.

Hickory, Dickory și cu mine am hotărât că, până la urmă, nici John, nici Jane nu trebuie să știe de ce fusese nevoie ca să-l căpătăm. Cu cât mai puțin știau, cu atât mai puțin îi putea acuza Uniunea Colonială la procesul de trădare. Deși se părea că s-ar putea să nu se petreacă așa ceva – consiliul de pe Roanoke îi înlăturase pe John și pe Jane din posturile lor după ce dezvăluiseră unde mă trimiseseră și pe cine trebuia să văd, și-l numiseră pe tatăl lui Gretchen în locul lor. Mămica și tăticu' aveau la dispoziție zece zile ca să primească vești de la mine înainte să informeze Uniunea Colonială despre ce făcuseră. Am ajuns înapoi chiar înainte de limită și, odată ce au văzut ce-am adus, n-au mai fost înclinați să-i ofere pe părinții mei afecțiunii tandre a sistemului judiciar al Uniunii Coloniale. N-aveam de gând să mă plâng.

După ce le-am făcut cunoștință mămicii și tăticului cu generatorul de câmp sugător, m-am dus la plimbare și am găsit-o pe Gretchen, citind o carte pe verandă.

– M-am întors! am anunțat.

– O! replică ea, întorcând cu nonșalanță o pagină. Ai fost plecată?

Am zâmbit larg; ea zvârli cartea după mine și-mi spuse că, dacă-i mai fac vreodată așa ceva, o să mă strângă de gât și că putea s-o facă, pentru că fusese întotdeauna mai bună decât mine la cursurile de apărare. Ei bine, era adevărat. Era mai bună. Apoi ne-am îmbrățișat, ne-am împăcat și am plecat să-l găsim pe Magdy ca să-l putem sâcâi în stereo.

Zece zile mai târziu, Roanoke a fost atacată de Nerbros Eser și cam de o sută de soldați arrisieni, asta fiind rasa lui Eser. Eser și soldații lui au mărșăluit de-a dreptul în Croatoan și au cerut să stea de vorbă cu șefii. S-au ales, în schimb, cu Savitri, asistenta administrativă; ea le-a sugerat să se întoarcă la navele lor și să pretindă că invazia n-a avut loc niciodată. Eser i-a ordonat unui soldat de-ai săi s-o împuște pe Savitri și-atunci au aflat cum un câmp sugător le poate da peste cap armele. Jane a reglat câmpul astfel încât să încetinească gloanțele, dar nu și proiectilele mai lente. De aceea puștile soldaților arrisieni n-au mers, dar aruncătorul de flăcări al lui Jane da. Ca și arcul de vânătoare al tăticului. Și cuțitele lui Hickory și Dickory. Și vagonetul lui Manfred Trujillo. Și așa mai departe.

La sfârșit, Nerbros Eser nu mai avea niciunul dintre soldații cu care aterizase și a fost de asemenea surprins să afle că nava de luptă pe care-o parcase pe orbită nu mai era, nici ea, la locul știut. Ca să fim cinstiți, câmpul sugător nu se întindea în spațiu; acolo am avut puțin ajutor de la un binefăcător care a dorit să rămână anonim. Dar, oricum ai lua-o, jocul lui Nerbros Eser pentru conducerea Conclavului a ajuns la un sfârșit foarte trist și jenant.

Unde eram eu în toate astea? Păi, ascunsă în siguranță într-un adăpost împotriva bombelor, împreună cu Gretchen, Magdy și o gașcă de alți adolescenți, acolo eram. În ciuda tuturor evenimentelor din luna precedentă sau poate din cauza lor s-a luat decizia că a am avut parte de destulă emoție pentru moment. N-aș putea spune că n-am fost de acord. Ca să fiu sinceră, abia așteptam să mă întorc la viața mea de pe Roanoke, cu prietenii, fără nimic pentru care să-mi fac griji, în afară de școală și de repetițiile pentru următorul chef. Asta e ce-mi doream acum.

Apoi sosi în vizită generalul Gau.

Venise să-l aresteze pe Nerbros Eser, ceea ce și făcu, spre marea lui satisfacție personală. Dar era acolo și din alte două motive.

Primul era să-i informeze pe cetățenii de pe Roanoke că dăduse un ordin permanent ca niciun membru al Conclavului să nu atace

vreodată colonia noastră și că lăsase rasele din partea aceea de spațiu care nu aparțineau Conclavului să înțeleagă limpede că, dacă oricăreia dintre ele i-ar fi intrat în cap să-și facă planuri în legătură cu mica noastră planetă, el, personal, ar fi foarte dezamăgit. Lăsase nerostit ce nivel de represalii garanta „dezamăgirea personală". Era mai eficace astfel.

Locuitorii de pe Roanoke aveau păreri împărțite în privința asta. Pe de o parte, Roanoke era acum imună la atac. Pe de altă parte, declarația generalului Gau le arătă tuturor că Uniunea Colonială însăși nu făcuse prea multe pentru Roanoke, nu doar în ultima vreme, ci dintotdeauna. Sentimentul general era că Uniunea Colonială era răspunzătoare pentru multe și, până când nu răspundea pentru ele, locuitorii de pe Roanoke se simțeau perfect îndreptățiți să nu acorde prea multă atenție dictatelor Uniunii Coloniale. Cum ar fi, de exemplu, cel în care Manfred Trujillo trebuia să-i aresteze pe părinții mei și să-i închidă sub acuzația de trădare. Din cât se părea, Trujillo avea mari dificultăți să-i găsească atât pe John, cât și pe Jane, după sosirea ordinului. O șmecherie abilă, la cât de des vorbeau.

Dar asta ducea la celălalt motiv pentru care venise Gau.

– Generalul Gau ne oferă adăpost, îmi spuse tăticul. Știe că mămica ta și cu mine vom fi acuzați de trădare – câteva capete de acuzare par probabile – și nu e complet imposibil să fii acuzată și tu.

– Păi, *am comis* o trădare, am comentat. Ce zici de asocierea cu conducătorul Conclavului și toate celelalte?

Tăticul nu mă băgă în seamă.

– Problema este următoarea: chiar dacă cei de aici nu se grăbesc să ne predea, e doar o chestiune de timp până când UC va trimite o autoritate reală să ne preia. Nu le putem cere oamenilor de-aici să intre în și mai multe încurcături din cauza noastră. Trebuie să plecăm, Zoë.

– Când?

– În ziua următoare. Nava lui Gau e aici acum, dar nu cred că UC o s-o ignore prea mult.

– Așadar, o să devenim cetățeni ai Conclavului.

– Nu cred. O să stăm printre ei o vreme, da. Dar am un plan care o să ne ducă într-un loc cu care cred că s-ar putea să fii încântată.

– Unde?

– Ai auzit vreodată de locșorul acela numit Pământ?

Tăticul și cu mine am mai vorbit câteva minute, apoi m-am dus la Gretchen, căreia chiar am reușit să-i spun „salut“, înainte să izbucnesc în suspine. Mă îmbrățișă și mă strânse lângă ea, apoi mă anunță că totul era în ordine.

– Știam c-o să urmeze așa ceva, îmi spuse. Nu faci ce-ai făcut tu și apoi te întorci și te prefaci că nu s-a-ntâmplat nimic.

– Am crezut că ar merita să-ncerc.

– Asta pentru că ești o idioată!

Am început să râd.

– Ești o idioată, și sora mea, și te iubesc, Zoë!

Ne-am mai ținut în brațe un pic. După aceea veni la mine acasă și ne ajută, pe mine și pe ai mei, să ne împachetăm viața pentru o plecare grăbită.

Veștile se răspândiră repede, cum se întâmplă într-o colonie mică. Trecură pe la noi prietenii, ai mei și ai părinților, singuri, câte doi, câte trei. Ne-am îmbrățișat, am râs, am plâns, ne-am luat rămas-bun și am încercat să ne despărțim frumos. Când soarele se apropie de apus, sosi Magdy și, împreună cu Gretchen și cu mine, am făcut o plimbare la ferma Gugino, unde am îngenuncheat și am sărutat piatra de mormânt a lui Enzo; mi-am luat rămas-bun de la el pentru ultima oară, chiar dacă îl purtam încă în inimă. Ne-am întors acasă și Magdy și-a luat rămas-bun atunci, îmbrățișându-mă atât de înverșunat încât am crezut că o să-mi frângă coastele. Și apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată: m-a sărutat pe obraz.

– La revedere, Zoë! spuse el.

– La revedere, Magdy! Ai grijă de Gretchen pentru mine.

– O să încerc. Dar știi cum e ea...

Am zâmbit la replica asta. Apoi se duse la Gretchen, o îmbrățișă și o sărută. Plecă.

Am rămas numai Gretchen și cu mine, împachetând, vorbind și tachinându-ne tot restul nopții. Până la urmă, mămica și tăticul merseră la culcare, fără să aibă ceva împotrivă să rămânem toată noaptea, până dimineață.

Un grup de prieteni sosi într-o căruță menonită trasă de cai ca să ne ducă lucrurile (și pe noi) până la naveta Conclavului. Am început scurta călătorie râzând, dar am tăcut pe măsură ce ne apropiam de navetă. Nu era o tăcere tristă; era o tăcere care apare când ai spus tot ce trebuia să spui unei alte persoane.

Prietenii noștri urcară în navetă tot ce luam cu noi; o mulțime de

lucruri le lăsam în urmă, prea voluminoase ca să le cărăm și pe care le dăduserăm coloniștilor. Unul câte unul, toți prietenii mă îmbrățișară, își luară rămas-bun și coborâră. Din nou, am rămas numai eu și Gretchen.

– Vrei să vii cu noi? am întrebat.

– Cineva trebuie să aibă grijă de Magdy, a răspuns Gretchen râzând. Și de tata. Și de Roanoke.

– Întotdeauna ai fost cea organizată, am remarcat.

– Iar tu ai fost întotdeauna *tu*.

– Cineva trebuia să fie. Și oricine altcineva ar fi stricat totul.

Gretchen mă îmbrățișă iar. Apoi se dădu înapoi.

– Fără rămas-bun! a zis. Ești în inima mea. Ceea ce înseamnă că nu pleci.

– Bine. Fără rămas-bun. Te iubesc, Gretchen.

– Și eu te iubesc.

Se îndepărtă și nu se uită nicio clipă înapoi, deși se opri să-l îmbrățișeze pe Babar, care o umplu de salivă.

Apoi Babar veni la mine, iar eu l-am dus în compartimentul pasagerilor din navetă. Cu timpul, intrară și toți ceilalți. John. Jane. Savitri. Hickory. Dickory.

Familia mea.

M-am uitat afară pe fereastra navetei la Roanoke, lumea mea, casa mea. Dar nu mai era casa noastră. M-am uitat la ea și la oamenii de pe ea, dintre care pe unii îi iubeam, iar pe alții îi pierdusem. Încercând să absorb tot, s-o fac parte din mine. S-o fac parte din istoria mea. Din povestea mea. Să mi-o aduc aminte, astfel încât să pot spune povestea timpului petrecut de mine aici, nu în ordine, dar adevărată, așa că oricine mă întreabă să poată simți ce-am simțit eu despre timpul meu, pe lumea mea.

M-am așezat, m-am uitat și mi-am adus aminte cum era în momentul prezent.

Și, când am fost sigur că a fost de-ajuns, am sărutat fereastra și am tras perdelele.

Motoarele navetei se treziră la viață.

– Pornim! exclamă tăticul.

Am zâmbit și am închis ochii și am numărat invers secundele până la decolare.

Cinci. Patru. Trei. Doi.

Unu.

Mulțumiri

La sfârșitul cărții mele *Ultima colonie*, am pomenit că era probabil să mă îndepărtez de universul din *Războiul bătrânilor* pentru o vreme, și în special că o să las să se odihnească personajele John Perry și Jane Sagan, să le las să aibă parte de acel „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți". Așadar, se poate întreba oricine, în mod rezonabil, ce caută aici *Povestea lui Zoë?*

Există un număr de motive, dar două mai importante au de-a face cu reacția publicului. Primul a fost că am primit o mulțime de mesaje care sunau cam așa: „Hei, *Ultima colonie* a fost grozavă. Acum mai scrie o carte. Și fă-o despre Zoë. A, și aș vrea și un ponei". Ei bine, n-am putut face nimic în privința poneiului (îmi pare rău), dar cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat seama că și eu eram interesat să știu mai multe despre Zoë. Zoë a jucat roluri secundare esențiale în *Brigăzile fantomă* și în *Ultima colonie*, și i s-au întâmplat destule lucruri de-a lungul cărților încât să cred că acestea vor fi de-ajuns ca să-i relatez povestea și s-o fac interesantă. E la latitudinea voastră să-mi spuneți dacă am avut dreptate sau nu, dar vă spun că eu sunt destul de încântat.

Cealaltă reacție a publicului a implicat două critici la adresa cărții *Ultima colonie*. În cartea aceea, „vârcolacii", specia inteligentă indigenă de pe Roanoke, au jucat un rol într-un punct critic al intrigii și, după ce au făcut asta, au dispărut din restul cărții. Am crezut că explicasem suficient de bine dispariția lor, dar destul de mulți cititori au fost fie nemulțumiți de explicație, fie că le-a scăpat din vedere în întregime, prin urmare am primit o mulțime de mesaje care întrebau: „Unde s-au dus vârcolacii?" Asta m-a enervat, nu

pentru că cititorii se plângeau, ci pentru că era limpede că nu fusesem atât de deștept, explicându-le ieșirea din poveste, așa cum mi-ar fi plăcut.

Pe lângă asta, au existat câteva critici (absolut corecte) cu privire la *Ultima colonie*, referitoare la faptul că plecarea lui Zoë în spațiu și întoarcerea ei cu un „câmp sugător", care era exact ceea ce aveau nevoie apărătorii de pe Roanoke ca să-și înfrângă atacatorii, a reprezentat o manevră complet *deus ex machina* din partea unui scriitor leneș. Da, bine. Asta e problema de a ști mai mult decât cititorii tăi; ca autor, știam toată povestea din fundal, dar cu niciun chip n-o puteam introduce în carte fără să bag cu forța în ea o digresiune de 30000 de cuvinte. Așa că am fluturat puțin din mână și am sperat că n-o să fiu prins. Surpriză! Se pare că am cititori deștepți!

Așa că în ambele cazuri de nemulțumire a cititorilor, *Povestea lui Zoë* mi-a permis o a doua vizită în aceeași poveste și în cursul procesului ea m-a ajutat să dau evenimentelor care au loc în universul *Războiului bătrânilor* mai multă coerență interioară și mai multă inteligibilitate. Ce-am învățat de aici? Mai ales să ascult reacțiile din partea cititorilor, atât pe cele pozitive („scrie mai mult!") cât și pe cele negative („rezolvă asta!"). Mulțumesc pentru ambele tipuri de mesaj.

Din cauză că am vrut să mă ocup de întrebările cititorilor și pentru că am crezut că ar fi distractiv și interesant de făcut așa ceva, am scris *Povestea lui Zoë* astfel încât să aibă loc în paralel cu evenimentele din *Ultima colonie*, spusă dintr-un punct de vedere complet diferit. Firește, nu sunt prima persoană care să se gândească la acest truc ingenios (și aici trebuie să-mi scot pălăria în fața celor care m-au inspirat în mod special, Orson Scott Card cu *Umbra lui Ender* și Tom Stoppard cu *Rosencrantz și Guildenstern sunt morți*), dar, prostul de mine, am crezut că o să fie *ușor!*

Într-adevăr, îmi aduc aminte că i-am spus chiar eu lui Patrick Nielsen Hayden, redactorul meu: „Știu deja intriga și personajele; cât de greu poate să fie?" Patrick n-a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă, adică să mă apuce de umeri, să mă scuture ca pe o maracás și să spună: „Doamne Dumnezeule, omule, ești *nebun?!?*" Pentru că iată un mic secret: să scrii un roman cu acțiune paralelă care să repovestească de fapt, în ritm lent, povestea dintr-o carte anterioară este *greu*. Adică cel mai greu lucru pe care l-am făcut ca scriitor până în acest moment. Și, la naiba, treaba lui Patrick este să facă totul *ușor*

pentru mine. Așa că simt că el poartă o parte din vină pentru lunile de eșec complet și de pierdere de vreme. Așa că, da: dau vina pe Patrick. Pentru *tot*. Asta-i, mă simt mai bine acum.

(*Notă:* Paragraful de deasupra este o minciună totală; răbdarea, înțelegerea și sfaturile lui din timpul procesului de scriere au fost neprețuite. Dar nu-i spuneți asta. Sst! E micul nostru secret.)

Celălalt lucru foarte greu în ceea ce privește *Povestea lui Zoë* este faptul că o scriu din punctul de vedere al unei adolescente, ceva ce eu, personal, n-am fost niciodată și care e o specie de creatură pe care n-aș putea spune că am *înțeles-o* nici pe vremea când eram un *băiat* adolescent (asta n-o să fie nicio noutate pentru contemporanele mele de sex feminin din liceu).

Pentru o perioadă mult prea lungă, am ajuns la disperare cu privire la felul în care o să găsesc un stil de scris care să-l aproximeze pe acela al unei adevărate adolescente și nici n-am căpătat sfaturi deosebit de bune de la prietenii mei de sex masculin. „Păi, petrece și tu timpul cu adolescente!“ este un citat real, vă jur pe ce vreți voi, din discursul unui prieten de-al meu care uitase, în aparență, de implicațiile sociale și legale ale unei situații în care un bărbat de 38 de ani, nesemănând deloc cu Brad Pitt, ar pândi fete de clasa a zecea.

Așadar, am făcut ceva ce cred că a fost mai inteligent și mai puțin susceptibil de a-mi obține un ordin de restricție: l-am arătat o parte din lucrarea mea neterminată unor femei în care am încredere – și dintre care toate, așa mi s-a spus, au fost adolescente la un anumit moment din viața lor. Aceste femei – Karen Meisner, Regan Avery, Mary Robinette Kowal și în special soția mea, Kristine Blauser Scalzi – mi-au fost de folos, ajutându-mă să găsesc o voce care să i se potrivească lui Zoë și în aceeași măsură necruțătoare când mă lăsam prea captivat de propria mea desteptăciune imaginară în relația cu personajul. În măsura în care Zoë stă în picioare ca personaj, puteți atribui meritul influenței lor; în măsura în care nu, puteți da vina pe mine.

L-am pomenit deja pe Patrick Nielsen Hayden ca redactor, dar există și alții la Tor Books care au lucrat la carte și mi-ar plăcea să-mi exprim public mulțumirile pentru munca lor. Printre ei, sunt incluși John Harris, care i-a dat cărții o copertă excelentă; Irene Gallor, cel mai bun tehnoredactor din lume; corectorul Nancy Wiesenfeld, pe care o compătimesc pentru că a trebuit să vâneze multele mele gafe; și agentului de publicitate de la Tor, Dot Lin. Le mulțumesc, ca

întotdeauna, agentului meu, Ethan Ellenberg, și de asemenea lui Tom Doherty.

Prieteni! Îi am, nu trebuie nici măcar să-i plătesc și m-au ajutat să mă adun când mă simțeam pe cale să mă prăbușesc. Mulțumirile merg în special la: Anne KG Murphy, Bill Schafer, Yanni Kuznia și Justine Larbalestier; cu fiecare am petrecut mai mult timp stând de vorbă pe mesageria instant decât ar fi trebuit probabil, dar, ei bine... Devin Desai m-a sunat cu regularitate, ceea ce m-a ajutat să nu mă ciocnesc de pereții proverbiali. Mulțumesc și lui: Scott Westerfeld, Doselle Young, Kevin Stampfl, Shara Zoll, Daniel Mainz, Mykal Burns, Wil Wheaton, Tobias Buckell, Jay Lake, Elizabeth Bear, Sarah Monette, Nick Sagan, Charlie Stross, Teresa Nielsen Hayden, Liz Gorinsky, Karl Schroeder, Cory Doctorow, Joe Hill; surorii mele Heather Doan și foarte multor altor oameni ale căror nume îmi scapă în acest moment, pentru că întotdeauna mintea mi se golește când încep să fac liste de nume.

De asemenea, mulțumiri speciale pentru cititorii blogului meu, *Whatever*, care au trebuit să se împace cu o mulțime de întreruperi anul acesta, în timp ce încercam să termin cartea de față. Din fericire, se pricep să se distreze singuri, în timp ce eu bat pe tastatură ca o maimuță. Și un rămas-bun afectuos cititorilor lui *By the Way* și *Ficlets*.

Anumite nume din carte sunt împrumutate de la oameni pe care-i cunosc, căci nu sunt deloc bun la născocit nume. Așa că îmi scot pălăria în fața prietenilor mei: Gretchen Schafer, Magdy Tawadrous, Joe Rybicki, Jeff Hentosz și Joe Loong, care are distincția specială de a fi fost omorât în două dintre cărțile mele până acum. Nu-i o tendință, Joe. Îți *jur!*

Un ultim motiv pentru care am vrut să scriu *Povestea lui Zoë* este acela că am și eu o fiică, Athena, și am vrut ca ea să aibă un personaj de-al meu cu care să se simtă înrudită. În timp ce scriu asta, fiica mea are nouă ani, ceea ce înseamnă că e mult mai mică decât este Zoë în acest roman, așa că nu e corect să spun că personajul se bazează pe Athena. Cu toate acestea, multe dintre calitățile Athenei sunt vizibile la Zoë, inclusiv ceva din simțul umorului și conștiința a cine e ea pe lumea asta. Așa că mulțumirile mele și dragostea merg la Athena, o sursă de inspirație pentru romanul de față și pentru viața mea în general. Aceasta este cartea ei.